

НОРА РОБЪРТС

ЗАВРЪЩАНЕ
КЪМ ЗАЛЕЗА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Някъде в Монтана,
където залезът е кървав...

НОРА РОБЪРТС

ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ ЗАЛЕЗА

Превод: Весела Ангелова

chitanka.info

Някъде в Монтана, където залезът е кървав...

За младата капризна красавица Алис Бодин копнежът по родния дом се оказва по-силен от жаждата за приключения и от мечтата ѝ да стане холивудска звезда. Поема нетърпеливо към фермата, в която е израснала, с надеждата да се прибере навреме за Деня на благодарността... и двацет години по-късно все още е в неизвестност.

В наши дни край град Мисула, Монтана, където процъфтява курортното селище „Бодин“, започват да стават странни и зловещи неща. Млади жени загиват или изчезват при неизяснени обстоятелства. Решителната Бодин Лонгбоу, която ръководи успешно курорта с помощта на семейството си и с подкрепата на Калън Скинър и прекрасния му кон Съндаун, се натъква на тялото на своя добра приятелка.

Малко след това, след повече от двацет и пет годишно отсъствие, неочаквано се появява и Алис — изтерзана и неузнаваема. Изглежда, има връзка между престъпленията в района на курортното селище и кошмарната ѝ съдба. Семейство Лонгбоу, Калън Скинър и местният шериф Боби Тейт се наемат да разплетат загадката, но когато самата Бодин Лонгбоу изчезва, става ясно, че е време за много по-драстични мерки...

ПЪРВА ЧАСТ ПЪТУВАНЕТО

*Когато в треска яростна
горим,
въртим се лудо и не спим,
утеха бледа получаваме
сменим ли позата, а болката е
там.*

ПРОЛОГ

Западна Монтана, 1991

Алис Бодин се облекчи зад рехавата редица от борове. За тази цел ѝ се наложи да си пробива път през дълбокия до коленете сняг, а голият ѝ задник (с татуировката с водното конче, която си беше направила в Портланд) зъзнеше на виещия вятър.

Беше извървяла почти пет километра по черния път, без да види нито една кола или камион, и се зачуди защо си бе направила този труд.

Някои навици, помисли си тя, докато си обуваше дънките, просто не се променяха.

Бог ѝ беше свидетел, че беше се опитала. Опитала се бе да промени навиците си, правилата, условностите и очакванията. А ето я сега тук, след по-малко от три години от самопровъзгласената ѝ еманципация от скучното ежедневие, да влачи полузамръзналия си задник към дома.

Намести раницата на раменете си и тръгна по собствените си стъпки в снега, за да се върне на пътя. В раницата беше цялото ѝ имущество: още един чифт дънки; тениска с „Ей Си/Ди Си“; пуловер с „Грейтфул Дед“, останал от някакво забравено гадже по време на пребиваването ѝ в Лос Анджелис; сапун и шампоани, които беше свила по времето на милостиво краткото си битие като чистачка в стаите на „Холидей Ин“ в Риджби, Айдахо; презервативи; запасите ѝ от грим; петнайсет долара и трийсет и осем цента; и каквото беше останало от дозата сваятна трева, дето беше отмъкнала от оня тип, с когото се забавляваха в къмпинга в Източен Орегон.

Повтаряше си, че се е запътила към дома заради липсата на средства и заради решението никога вече да не пере оплесканите със сперма чаршафи на някой идиот. Освен това осъзнаваше колко лесно би могла да се превърне в някоя от ония жени с мъртвите очи, които беше виждала да блуждаят из сенчестите участъци на толкова много улици из толкова много градове, през които беше минавала.

Трябваше обаче да признае, че беше стигнала твърде близо. Ако огладнееш достатъчно, ако ти е достатъчно студено и си достатъчно изплашена, мисълта да продаваш тялото си — това си беше само секс, в края на краищата — за цената на един обяд и за сваятна квартира, започва да ти изглежда приемлива.

Но истината беше (а имаше случаи, когато приемаше истината), че съществуват някои правила, които не би нарушила. Истината беше, че искаше вкъщи. Искаше майка си, сестра си, баба си и дядо си. Искаше си стаята с нейните си плакати по целите красиви розови стени и с прозорците с гледка към планините. Искаше аромата на кафе и бекон в кухнята сутринта, както и усещането да язди кон в галоп.

Сестра ѝ беше омъжена. Дали пък тъпата ѝ и напълно *традиционна* сватба не беше последната капка, заради която се бе махнала? Даже вече можеше да има дете (и сигурно имаше) и вероятно пак си беше дяволски свършена, както винаги.

Но на нея дори и това ѝ липсваше, дори досадното свършенство на Морийн.

Така че продължи напред, още километър и половина. Износеното вълнено яке, което беше купила в Гудуил, едва я пазеше от студа, а ботушите, които имаше от повече от десет години, шляпаха през снега върху тесния банкет.

Май трябваше да се обади вкъщи от Мисула, каза си тя. Трябваше просто да преглътне гордостта си. Дядо ѝ можеше да дойде да я вземе, а и той никога не се караше. Само че вече се беше видяла как крачи — дори наперено — по пътя към ранчото.

Беше си представяла как всичко спира, просто спира. Работата в ранчото, конете, дори добитъкът в полето. Старата хрътка Блу щеше да се втурне, за да я поздрави. А майка ѝ щеше да пристъпи на верандата.

Завръщането на блудната щерка.

Дъхът на Алис излезе на пара в студа и се разнесе от режещия вятър.

Добре знаеше какво би трябвало да направи, но автостопът от Мисула ѝ се стори като знак. И я отведе на двайсет километра от дома.

Можеше да не стигне до свечеряване и това я тревожеше. В раницата си имаше фенерче, но батериите му бяха изтощени. Имаше и запалка, но мисълта да си спретне лагер без палатка или одеяло, без

храна и без вода (последната я беше изпила преди три километра) я подтикна да продължи смело напред.

Опита се да си представи какво щяха да ѝ кажат. Щяха да се зарадват да я видят — трябваше. Може би щяха да са ѝ ядосани заради начина, по който се беше махнала, само с една надменна бележка. Но тогава вече беше на осемнайсет и достатъчно голяма, за да прави каквото си поиска, а това не включваше колеж, брачен затвор или работа в ранчото.

Беше поискала свобода и я беше взела.

Сега беше на дваисет и една и беше *избрала* да се прибере у дома.

Може би нямаше толкова много против да работи в ранчото. Може би дори би могла да тръгне на някакви курсове.

Беше зряла жена.

Зъбите на зрялата жена всеки момент щяха да затракат, но тя продължи напред. Надяваше се баба ѝ и дядо ѝ да са наоколо... Побиха я тръпки, когато си помисли, че не може да е абсолютно сигурна, че те все още са живи.

Разбира се, че бяха, каза си Алис. Това бяха само три години. Баба ѝ нямаше да е сърдита или поне не за дълго. Може би щеше само малко да я смъмри. Я се виж колко си кльоцава! И какво, за бога, си направила с косата си?

Развеселена от тая мисъл, Алис придърпа скиорската си шапка плътно върху късата си коса, която беше боядисала толкова руса, колкото бе успяла. *Харесваше* ѝ да е руса, харесваше ѝ колко по-зелени така изглеждаха очите ѝ.

Но най-много ѝ харесваше мисълта за прегръдката на баба, а след това да седне на отрупаната трапеза — Денят на благодарността вече беше почти настъпил — и да разкаже на цялото си превзето семейство за приключенията си.

Беше видяла Тихия океан, беше се перчила по „Родео Драйв“ като филмова звезда, два пъти се беше снимала като статистка във филм. Истинските роли в истински филми бяха се оказали нещо много по-трудно, отколкото си бе представяла, но беше *опитала*.

Доказа си, че може да се справя сама, да върши, вижда и изживява разни неща. И отново би могла да го направи.

Разстроена, Алис примигна и избърса сълзите, които потекоха от очите ѝ. Нямахте да се моли. Нямахте да им се моли да я приемат отново, да я приемат у дома.

Боже, просто искаше да се прибере вкъщи.

Слънцето ѝ подсказа, че няма да успее преди мръкване, а освен това долавяше мириса на сняг във въздуха. Може би... може би ако поемеше през дърветата и през полето, щеше да стигне до имота на Скинър.

Спря, изморена и изтощена. По-безопасно щеше да е да остане на пътя, но ако тръгнеше през полето, щеше да съкрати разстоянието с километър или може би два. Освен това имаше и две хижи, стига да можеше да си спомни посоката. Просто бунгала за почиващи сред природата, но можеше да влезе вътре, да напаля огън и дори да намери някакви консерви с храна.

Погледна към безкрайния път, след това към покритото със сняг поле и заснежените планини, които се издигаха към небето, сивкавосини от здрача и приближаващия се сняг.

По-късно Алис щеше да си спомни за тази нерешителност, за тези няколко минути колебание, докато стои на режещия вятър върху банката на пътя. Няколкото минути, преди да направи първата си крачка към полето, към планините; крачката, която щеше да я отведе към удължаващите се сенки на боровете, далеч от пътя.

Макар това да беше първият шум, различен от собственото ѝ дишане, от стъпките ѝ и свистящия сред дърветата вятър, който чу след повече от два часа, първоначално не обърна внимание на бръмченето на двигателя.

Когато го осъзна, си запробива път през снега и усети как сърцето ѝ заблъска лудо, докато пикапът бавно се приближаваше към нея.

Пристъпи напред и вместо да вдигне палец, както беше правила безброй пъти, размаха ръце в молба за помощ.

Да, нямахте я три години, но бе родена и отгледана като селско момиче. Като момиче от Запада. Никой не би подминал тук жена, която маха с ръце за помощ на самотен път.

Докато колата забавяше, за да спре, Алис си помисли, че никога не беше виждала нищо по-красиво от онзи ръждясал син форд с

поставка за оръжия, с покрито с брезент ремарке и стикер на „Свободните мъже“ на предното стъкло.

Когато шофьорът отвори прозореца и се показа, ѝ се наложи да преглътне сълзите си.

— Май имаш нужда от помощ?

— Определено бих се повозила. — Усмихна му се плахо и го прецени с поглед. Имаше нужда да я откарат, но не беше глупава.

Мъжът беше облечен с поовехтяло кожено палто, върху късата си тъмна коса бе нахлупил широкопола каубойска шапка.

Изглежда добре, помисли си Алис, а това винаги помага. Трябваше да е поне на четиридесет. Тъмните му очи гледаха достатъчно приятелски.

Можеше да чуе кънтри музиката от радиото му.

— За къде си? — запита той с провлачения местен говор, който също ѝ звучеше като музика.

— Към ранчото на Бодин. Точно на...

— Разбира се, знам къде са Бодинови. Съвсем на път ми е. Скачай вътре.

— Благодаря. Благодаря. Наистина го оценявам. — Свали раницата си и я издърпа след себе си, като се качи в колата.

— Да не ти се е повредила колата? Нищо не видях по пътя.

— Не. — Постави раницата в краката си, почти загубила способността си да говори заради удоволствието от топлината, която лъхаше от климатика в пикапа. — Пътувам от Мисула на стоп, но преди десетина километра хората трябваше да се отклонят.

— Вървяла си десет километра?

Тя блажено затвори очи, докато ледените блокчета, в каквото се бяха превърнали пръстите на краката ѝ, започнаха да се топят.

— Това е първата кола, която виждам от два часа — каза тя. — Никога не съм си представяла, че ще трябва да извървя целия път. Наистина съм щастлива, че сега не ми се налага.

— Дълъг път за дребно и само момиче като теб. А и скоро се смрачава.

— Знам. Имам късмет, че се появи.

— Имаш късмет — повтори той.

Алис не видя юмука. Дойде толкова бързо, толкова неочаквано. Лицето ѝ сякаш избухна от удара и тя се свлече.

Не усети втория удар.

Бързо, тръпнещ от възможността, която просто му беше паднала в ръцете, той я извлече от пикапа и скри отпуснатото ѝ тяло под брезента.

Завърза ръцете и краката ѝ, запуши ѝ устата, после просна старо одеяло отгоре ѝ.

Не искаше да я остави да измръзне до смърт, преди да я е отнесъл у дома.

Оставаха им само няколко километра.

1.

Наши дни

Зората пукна, розова като роза, и обля с деликатния си цвят покритите със сняг планини. Разнесе се рев на лос от стадото, което правеше сутрешния си преход през мъглите, изкукурига петел.

Бодин Лонгбоу отпиваше последните глътки от кафето си, застанала на прага на кухненската врата, загледана и заслушана в съвършеното начало на ноемврийския ден.

Единственото нещо, което би могло да я накара да се почувства още по-добре, беше един допълнителен час. Още от дете желаше за двайсет и пет часова денонощие и дори си беше записала какво би могла да направи, стига да разполагаше с още само шейсет минути.

Тъй като въртенето на земята не я удовлетворяваше, тя се приспособи и рядко спеше до по-късно от пет и половина. Когато съмнеше, вече беше приключила със сутрешните си задължения — точно шейсет минути: беше се изкъпала, сресала и облякла; беше проверила имейлите и съобщенията си; беше изяла закуската си от кисело мляко, което се опитваше да се убеди, че обича, с мюсли, което не обичаше повече от киселото мляко, като едновременно с това проверяваше графика на таблета си.

Понеже графикът вече беше записан в главата ѝ, проверката не беше необходима, но Бодин обичаше да е прилежна.

Сега, след като беше приключила с дейностите от преди зазоряване, можеше да отдели няколко мига, за да се наслади на сутрешното си двойно еспreso лате с пълномаслено мляко и капка карамел, който все си обещаваеше, че най-сетне ще откаже.

Останалата част от семейството скоро щеше да се появи — баща ѝ и братята ѝ щяха да са приключили с наглеждането на добитъка и да са проверили как върви работата в ранчото. Беше почивният ден на Клементайн и Бодин знаеше, че майка ѝ ще влезе засмяна в кухнята и ще приготви съвършената закуска. След като тримата мъже се нахранят, Морийн щеше да въведе кухнята в ред, преди да потегли към

ваканционното селище „Бодин“, където работеше като отговорник по продажбите.

Морийн Бодин Лонгбоу беше постоянен източник на удивление за дъщеря си.

Бодин беше адски сигурна, че майка ѝ никога не беше желала допълнителен час в денонощието, такъв очевидно не ѝ беше и необходим, за да върши всичко, да поддържа солиден брак, да помага в ранчото и във ваканционното селище, и всичко това — без да спира да се наслаждава пълноценно на живота.

Още разсъждаваше над това, когато Морийн влетя. Късата ѝ кестенява коса обрамчваше лице, красиво като розова пъпка. Ярkozелените очи ѝ се усмигнаха.

— Добро утро, миличка.

— Добро утро. Изглеждаш великолепно.

Морийн плъзна ръка по тесния си ханш и елегантната рокля в горско зелено.

— Днес съм затрупана от срещи. Трябва да направя впечатление.

Отвори вратата на килера и взе бяла престилка от куката.

Не че някоя капка от мазнината на бекона би се осмелила да капне върху роклята, помисли си Бодин.

— Ще ми направиш ли едно лате? — попита Морийн, докато си връзваше престилката. — Никой не го прави толкова хубаво като теб.

— Разбира се. Тази сутрин имам среща с Джеси — каза Бодин. Джесика Бейзов от три месеца отговаряше за организацията на събитията в курорта. — За сватбата на Линда-Сю Джексън. Линда-Сю ще дойде в десет.

— Ммм. Татко ти ми каза, че Рой Джексън ревал над бирата си заради цената на сватбата на неговото момиче, но аз знам, че майката на Линда-Сю е решена да мине всякакви граници, че и оттатък. Би наела и ангелски хор за дъщеря си, ако можехме да ѝ го осигурим.

Бодин старателно кипна млякото за латето.

— Срецу точната цена Джеси вероятно може и да се справи.

— Тя работи здравата, нали? — Морийн сложи огромен тиган върху печката с осем котлона и се зае да пържи бекон. — Харесва ми това момиче.

— Ти всички харесваш. — Бодин подаде латето на майка си.

— Така животът е по-щастлив. Ако търсиш, във всеки можеш да намериш нещо хубаво.

— Адолф Хитлер — предизвика я Бодин.

— Е, предвид какъв е бил, той ни е начертал граница, която повече никога не бихме искали отново да преминем. А това е нещо хубаво.

— Никой не е като теб, мамо. — Бодин се наведе — беше по-висока от майка си — и я целуна по бузата. — Имам достатъчно време да ти помогна с подреждането на масата, преди да тръгна.

— О, миличка, и ти трябва да закусиш.

— Хапнах малко кисело мляко.

— Но ти го мразиш.

— Мразя го само когато го ям, но е полезно за мен.

Морийн въздъхна, извади парче бекон, за да го изцеди, и добави други в тигана.

— Понякога мога да се закълна, че според мен спрямо себе си ти се справяш по-добре с майчинските задължения от мен.

— Ти си най-добрата майка — отвърна Бодин и извади чинии от шкафа.

Чу врявата секунди преди вратата да се отвори. Мъжете в живота ѝ нахлуха заедно с две кучета.

— Избършете си обувките.

— Хайде де, Рийни, все едно ще забравим. — Сам Лонгбоу свали шапката си. Никой не се хранеше на масата на Морийн с шапка.

Стърчеше почти два метра висок, беше дългокрак, кокалест, хубав мъж с посребрени слепоочия в черната коса, с характерните бръчки, които се разклоняваха от ъгълчетата на дълбоките му кафяви очи.

Левият му преден зъб беше счупен и според Бодин така усмивката му беше още по-чаровна.

Чейс, с две години по-голям от Бодин, закачи каубойската си шапка и съблече работното си яке. Беше взел ръста и телосложението от баща си — обща черта за всичките деца на Лонгбоу — но в лицето приличаше на майка си.

Рори, с три години по-малък от нея, имаше от чертите и на двамата — тъмна кафява коса и ярки зелени очи върху двацет и две годишната версия на лицето на Сам Лонгбоу.

— Можеш ли да приготвиш за още един, мамо?

Морийн изви вежди към Чейс.

— Винаги мога да нахраня още един. Кой е?

— Поканих Кал на закуска.

— Добре, сложи още една чиния — нареди Морийн. — Калън Скинър отдавна не е сядал на масата ни.

— Върнал ли се е? — запита Бодин.

Чейс й кимна в отговор и се запъти към машината за кафе.

— Снощи си дойде. Настанил се е в хижата, както говорихме. Една топла закуска ще му дойде добре.

Докато Чейс отпиваше от черното си кафе, Рори добави щедри количества мляко и захар към своето.

— Не прилича на холивудски каубой.

— Малкият е разочарован — подкачи го Сам, докато миеше ръцете си на мивката. — Рори се надяваше той да се появи с подрънкващи шпори, със сребърна лента на шапката и с лъснати обувки.

— Нищо такова нямаше. — Рори набучи малко бекон на вилницата си. — Не изглеждаше много по-различен от когато си тръгна. Малко по-възрастен, може би.

— Не е и с година по-възрастен от мен. Остави малко от тоя бекон и за нас — скастри го Чейс.

— Има още — спокойно каза Морийн и надигна лице, когато Сам се наведе, за да я целуне.

— Красива си като кутия със сладкиши, Рийни. И също толкова хубаво ухаеш.

— Цялата ми сутрин е запълнена със срещи.

— Като заговорихме за срещи, трябва да тръгвам — каза Бодин и погледна часовника си.

— О, миличка, не можеш ли да останеш и да поздравиш Калън? От почти десет години не си го виждала.

Осем години, помисли си Бодин и трябваше да признае, че беше любопитна да го види. Обаче...

— Просто не мога, съжалявам. Все ще се видим... И с теб също — добави и целуна баща си. — Рори, трябва да обсъдя нещо с теб в офиса.

— Там ще съм, шефе.

Тя изсумтя и се отправи към преддверието, където вече беше приготвила куфарчето с нещата си за деня.

— До следобеда ще завали сняг — извика, докато си навличаше палтото, шапката, шала, след което си сложи ръкавиците и излезе в студената сутрин.

Изоставаше с минута, така че бързо се отправи към пикапа си. Знаеше, че Калън се прибира, беше присъствала на разговора, когато семейството ѝ обсъждаше да го наемат за главен коняр.

Откакто го помнеше, той беше най-близкият приятел на Чейс, а тя все не можеше да реши дали е проклятието на живота ѝ, или е първата ѝ несподелена любов.

Бодин не можеше да се сети точно в коя категория спадаше, когато напусна Монтана. Сега, докато шофираше по покрития с буци сняг път на ранчото, ѝ хрумна, че Калън беше по-млад от Рори, когато напусна дома си.

Някъде около двайсетте, пресметна тя, и несъмнено беше ядосан и разочарован, задето бе изгубил по-голямата част от земята. Земята, която баща ѝ беше купил от Скинърови, когато (да го каже учтиво) неговият баща бе изпаднал в затруднение.

А беше изпаднал в затруднение, защото не спираше да играе комар. Пълен провал като комарджия, беше чула да споменава баща ѝ веднъж, пристрастен към играта както някои бяха към бутилката.

Калън сигурно обичаше стопанството, макар да се състоеше само от петдесетина акра земя, къща и няколко допълнителни постройки, но бе заминал, за да си търси късмета.

Според Чейс беше натрупал добри пари и накрая се беше заел да се грижи за коне, които участваха във филми.

Баща му беше починал, майка му бе вдовица, а сестра му беше омъжена с малко дете и още едно бебе на път. И той се прибираше.

Беше чула достатъчно, за да знае, че онова, което беше останало от земята на Скинър, не струваше толкова, колкото бяха задълженията по ипотеките и заемите им. А домът стоеше празен, откакто госпожа Скинър се беше преместила при дъщеря си и семейството ѝ в красивата им къща в Мисула, където Савана и съпругът ѝ притежаваха занаятчийски магазин.

Скоро предстоеше още една среща за закупуването на онези петдесет акра и докато шофираше, Бодин се зачуди дали парцелът

щеше да е по-добър като ранчо или като част от ваканционното селище.

Къщата трябва да се поправи, мислеше си тя, и би могла да се дава под наем на групи. Или да се използва за събития. Малки сватби, корпоративни партита, семейни събирания.

Или пък можеше да се спести от времето и разходите, да се събори и да се построи отново.

Разсъждаваше над това, докато караше под извития знак на курорта „Бодин“ с детелина за емблема.

Забеляза, че осветлението в една от сградите е включено от човека, който беше първа смяна и подготвяше обекта за отваряне. Тази седмица предстоеше разпродажба на кожени и ръчно изработени изделия, което щеше да примами някои от гостите в късната есен. А благодарение на търговския нюх на Рори можеха да дойдат и хора, които нямаха резервации в курорта, но можеха да останат за обяд във „Фийд баг“.

Спря пред дългата ниска сграда с широката предна веранда, където се намираше рецепцията.

Това винаги я караше да се гордее.

Курортът беше създаден преди раждането ѝ от майка ѝ, баба ѝ и прабаба ѝ. Баба ѝ, Кора Райли Бодин, беше ръководила всичко.

Онова, което беше започнало като обикновено ранчо за гости, се беше разраснало в луксозен курорт, който предлагаше петзвездна кухня, персонализирано обслужване, приключения, глезене, събития, забавления, и всичко това — разпръснато на повече от трийсет хиляди акра, включително и действащото ранчо. И в допълнение, мислеше си тя, докато слизаше от пикапа, всичко беше гарнирано с безценната красота на Западна Монтана.

Побърза да влезе вътре, където двойка курортисти се наслаждаваха на кафето си до големия пращящ огън.

Долови есенното ухание на тиква и карамфил и махна с ръка на рецепционистката, веселата червенокоска, която познаваше още от гимназията. Възнамеряваше да влезе в офиса си и да се захване за работа, но вместо това отиде до бюрото, щом Сал ѝ даде знак.

— Искан да знаеш, че Линда-Сю току-що се обади, за да каже, че малко ще закъснее.

— Винаги закъснява.

— Да, обаче този път предупреждава, вместо просто да го направи. Ще иде да вземе майка си.

Плановете ѝ за деня претърпяха първата пукнатина.

— Майка ѝ ще идва ли на срещата?

— Съжалявам. — Сал ѝ се усмихна нещастно.

— Това е повече проблем на Джеси, но благодаря, че предупреди.

— Джеси още я няма.

— Няма проблем. Дойдох по-рано за срещата.

— Винаги така правиш — подметна ѝ Сал, а Бодин се обърна и се отправи към офиса си. Офис на управителя на курорта.

Харесваше размера му. Достатъчно голям за срещи с персонала или с управителите, достатъчно малък, за да създава интимна и дружеска обстановка по време на същите тези срещи.

Имаше си двоен прозорец, който гледаше към павираните пътеки, към онази част от сградата, където се намиреше ресторантът „Фийд баг“, към още по-люксовия „Дайнинг хол“ и към полетата и планините.

Преднамерено беше поставила старото бюро на баба си така, че да е с гръб към този прозорец, за да не се разсейва. Имаше два кожени фотьойла с високи облегалки, които някога бяха украсявали кабинета в ранчото, и малък диван, който някога беше на майка ѝ, а сега бе претапициран със здрава дамаска в ярко лятно синьо.

Окачи палтото, шапката и шала си на закачалката в ъгъла и прокара ръка през косата си — черна като на баща ѝ, стегната в дълга права опашка, която падаше на гърба ѝ.

Приличаше на дядо си — баба ѝ винаги го беше твърдяла. Бодин беше виждала на снимки приликата си с младия Рори Бодин, загинал във Виетнам преди двацет и третия си рожден ден.

Той имаше ясни зелени очи, широка уста и плътна горна устна. Черната му коса беше вълниста, докато нейната беше съвсем права, но имаше високите му скули, малкия му чип нос и бялата ирландска кожа, която се нуждаеше от тонове крем за слънце.

Харесваше ѝ да си мисли обаче, че в бизнеса беше наследила вещината на баба си.

Отиде до кафемашината, която според нея правеше поносимо кафе, и занесе чашата на бюрото си, за да прегледа бележките за

първите две срещи за деня.

Тъкмо привършваше едновременно с обаждане по телефона и с имейла, когато Джесика влезе.

Също като Морийн и Джеси носеше рокля, само че яркочервена, с късо кожено сако в цвят на сметана. Ниските боти с високи токове нямаше да издържат и пет минути в снега, но си отиваха с червената рокля, все едно бяха боядисани със същата боя.

Бодин трябваше да ѝ признае безупречния недостижим стил.

Русата коса на кичури на Джесика беше стегната в гладък кок, както беше обичайно в работните ѝ дни. Също като ботите, и червилото на устните ѝ пасваше съвършено на роклята и подчертаваше изпъкналите ѝ скули, тънкия прав нос и ясните леденосини очи.

Седна, докато Бодин приключваше разговора, извади телефона от джоба си и превъртя екрана.

Бодин затвори телефона и се облегна.

— Координаторката на Асоциацията на писателите от Запада ще се свърже с теб за тридневен наем и коктейл.

— Имат ли дати? И колко души ще са?

— Очаква се да са деветдесет и осем. Пристигането е на девети януари, тръгват на дванайсети януари.

— Този януари?

Бодин се усмихна.

— Имали са друга резервация, която се е провалила, така че бързат. Проверих и можем да се справим. Точно след празниците работата ни намалява. Ще им запазим „Мил“ заради залите за съвещания и за коктейла, както и вилите, които поискаха за четиридесет и осем часа. Координаторката — Манди — изглежда организирана, макар и малко отчаяна. Тъкмо изпратих на теб, на майка ми и Рори имейл с подробностите. Бюджетът им би трябвало да стигне.

— Добре. Ще говоря с нея и ще обсъдим менюто, транспорта, дейностите и всичко останало. Писатели?

— Аха.

— Ще предупредя в „Кръчмата“. — Джесика си записа още една бележка на телефона. — Никога не съм организирала събиране на писатели, което да не е приключило с тлъста сметка в бара.

— Добре е за нас. — Бодин посочи малката кафемашина. — Налей си кафе.

Джесика просто надигна зелената термочаша на курорта „Бодин“, която винаги носеше със себе си.

— Как живееш без кафе? — зачуди се искрено Бодин. — Или без кока-кола. Как я караш само на вода?

— Защото освен това има и вино. И йога, и медитация.

— Всички тези неща те приспиват.

— Не и ако се прилагат както трябва. Наистина трябва да се занимаваш повече с йога. А медитацията сигурно ще ти помогне да намалиш кофеина.

— Медитацията само ме кара да се сещам за всички други неща, които бих предпочела да върша. — Бодин се облегна и се завъртя на стола. — Наистина харесвам това сако.

— Благодаря. В почивния си ден бях в Мисула да поразпусна. Което е почти толкова добро за ума и духа като йогата. Сал ми каза, че Линда-Сю щяла малко да закъснее — страхотна новина — и майка й щяла да дойде с нея.

— Да, това е най-новото. Ще се справим. Наемат четиридесет и четири вили за три дни. Репетиция на вечерята, на сватбата, сватбения прием... Практически превземат целия Зен Таун в деня преди сватбата в допълнение към другите дейности.

— Сватбата е само след четири седмици, така че нямам много време да си променят идеите и да измислят повече щуротии.

Широките устни на Бодин се извиха в самодоволна усмивка.

— Срещата си се с Доли Джексън, нали?

— Мога да се справя с Доли.

— По-добре ти, отколкото... който и да е друг — каза Бодин. — Да прегледаме нещата.

Прегледаха целия списък от горе до долу, графиците, времето, декорацията, снабдяването на вилите, специалните удобства за булката и младоженеца, сватбеното парти, менютата, транспорта, срещите и дейностите.

Продължиха с другото парти в седмицата преди Коледа, когато Сал подаде глава през вратата.

— Линда-Сю и майка й.

— Идвам веднага. Сал, чакай. Поръчай малко мимози.

— Ето това е приказка.

— Умно — отбеляза Джесика, когато Сал изчезна. — Обгрижвай ги и ги накарай да омекнат.

— Линда-Сю не е толкова лоша. Чейс беше гадже с нея за около пет минути в гимназията. — Бодин се изправи и намести тъмнокафявата си жилетка. — Мимозите обаче никога не са излишни. Хайде, на позиция.

Красивата, приятно закръглена Линда-Сю прекоси рецепцията, скръстила ръце под гърдите.

— Не можеш ли да си го представиш, мамо? Всичко украсено за Коледа, дърветата, лампичките... Огънят ще пращи ето така. А Джесика обещава „Мил“ да блести.

— И по-добре. Казвам ти, че ще ни трябват от ония големи свещници, Линда-Сю, поне дузина. Онези златните, дето ги видях в онова списание. Не лъскаво злато, а стилно.

Докато говореше, Доли пишеше в дебелия като тухла булчински бял сватбен тефтер, който мъкнеше навсякъде.

Погледът ѝ изглеждаше леко налудничав.

— И червено кадифе — тъмночервено, не ярко — простряно на пътя, където ще спре шейната, не бяло. Така роклята ти ще изпъква по-добре. И ти казвам, че ни трябва арфистка — ще носи червено кадифе със стилно злато и ще свири, докато хората идват и се настаняват.

Джесика въздъхна.

— Ще ни трябват повече мимози.

— Чух те. — Бодин лепна усмивката си и смело пристъпи напред.

Бодин отдели на „златната“ сватба четиридесет минути и после избяга. За трите месеца, през които Джесика беше на позицията организатор събития, се бе доказала като достатъчно способна да се справи със суетна майка и неуверена бъдеща булка.

Пък и имаше уговорена среща с мениджъра по храните и напитките, трябваше да отговоря на въпросите на един от шофьорите, а освен това се налагаше да проведе и извънреден разговор с един от конярите.

Хълмистият чакълест път от офиса до развлекателния център „Бодин“ беше почти километър, но щом излезе на свежия хладен въздух, реши, че предпочита да върви, вместо да шофира.

Можеше да надуши снега и прецени, че ще започне да вали към пладне. Но засега небето беше бледосиньо зад трупациите се облаци.

Подмина две малки зелени „Киа“ от ония, които предоставяха на гостите по време на престоя им (използваха се само в курорта), след което сви по широкия чакълест път и не видя никого.

От двете страни се беше ширнало полето, покрито със сняг. В далечината мерна три сърни с бели опашки и тъмна козина.

Изкрещя ястреб. Бодин вдигна поглед и го видя да кръжи. Ловът със соколи беше приоритет в тригодишния ѝ план за развитието на курорта и вече имаше напредък в края на първата година.

Вятърът вдигаше снега от земята и го въртеше около нея като блестяща мъгла, докато ботушите ѝ тупаха по твърдата настилка.

Забеляза движение в развлекателния център. Част от персонала беше излязъл с няколко коне в закътаното ограждение до конюшната. До нея долетя топлата миризма на конете, мирисът на намаслена кожа, сено и зоб.

Вдигна ръка за поздрав, когато мъжът с тежкото работно яке и кафявата каубойска шапка погледна към нея. Ейб Котър потупа петнистата кобилка, която решеше, и тръгна да посрещне Бодин.

— Ще завали сняг — каза тя.

— Ще завали — съгласи се той. — Една двойка от Денвър искат да яздят. Знаят какво правят, тъй че Мади ги изведе за малко. Тъкмо се върнаха.

— Само ми кажи, ако искаш смяна от ранчото.

— Ще го направя. От офиса ли идваш?

— Искан да повървя, да усетя вятъра. Обаче да ти кажа, мисля да оседлая един кон, да се върна с него, да обиколя и да видя дамите от Бодин хаус.

— Поздрави ги от мен. Ще ти приготвя Три Сокс, може да излезе на езда. Спасяваш старите ми кокали.

— Друг път стари...

— Февруари ставам на шейсет и девет.

— Кажи на бабите ми, че на тая възраст си стар, и можеш да си отнесеш боя.

Той се засмя и отново мина кобилката с чесалото.

— Може и да е тъй, но все пак ще си взема онази зимна отпускат, за която говорихме. Ще ида да видя брат си в Аризона, ще заминем с жена ми точно след Коледа и ще бъдем там до април.

Тя не се намръщи, макар да й се искаше.

— Ще ни липсват с Еда тук.

— Зимите стават по-тежки, когато годините се натрупат. — Провери копитото на кобилката и взе куката, за да го почисти. — Не са много ония, дето искат да се упражняват в езда през зимата. Мадри може да помогне и да поеме грижата за конете за няколко месеца. Има глава на раменете си.

— Ще поговоря с нея. Тя вътре ли е? И без това трябва да вляза и да се видя с Дрю.

— Вътре е. Ще ти подготвя Три Сокс.

— Благодаря, Ейб. — Понечи да тръгне, но се върна. — Какво, по дяволите, ще правиш в Аризона?

— Да пукна, ако знам, освен че ще съм на топло.

Тя заобиколи сградата и влезе. От пролетта до октомври просторното, подобно на хамбар пространство, щеше да приютава групи, запътили се на екстремн рафтинг или на екскурзии с АТВ, упражнения по езда, прекарване на добитък и туристически преходи.

Когато снегът натрупаше, темпото се забавяше. Стъпките й отекваха, докато приближаваше бюрото на отговорника по развлеченията в комплекса.

— Как я караш, Бо?

— Карам я, Мат, и това е достатъчно. Ами ти?

— Достатъчно спокойно е, за да наваксваме. Имаме група за ски и още една за скийт стрелба. Семейство от дванайсет човека утре иска да излезе на езда, така че съм обещал на Чейс. Той ми каза, че Кал Скинър се е върнал и ще се заеме с това.

— Става.

Поговориха за инвентара и за подмяната на екипировка, след което Бодин извади телефона с бележките си, за да обсъдят допълнителните дейности около сватбата на Джексън.

— Ще ти изпратя имейл с подробностите. Засега гледай да се организираш и вземи всеки, който ще ти помогне да се справиш.

— Разбрах.

— Ейб каза, че Мади е тук.

— В тоалетната е.

— Добре. — Погледна отново телефона, преди да го прибере в джоба. Искаше да поязди, за да види бабите си, след което наистина трябваше да се върне в офиса. — Ще почакам малко.

Отиде до автомата за напитки. Джесика беше права — трябваше да пие повече вода. Не искаше вода. Искаше нещо сладко и газирано. Искаше калоричната кока-кола.

Проклетата да е тая Джеси, помисли си тя, пусна парите и си взе бутилка вода.

Отпи първата глътка, когато видя Мади да се задава.

— Здравсти, Мади.

Бодин тръгна към нея. Стори й се, че изглежда малко бледа и уморена, въпреки усмивката.

— Здравсти, Бо. Тъкмо се връщам от езда.

— Чух. Добре ли си? Изглеждаш ми малко бледа.

— Добре съм. — Мади махна с ръка и въздъхна. — Имаш ли минутка да поседнем?

— Разбира се. — Бодин посочи една от малките масички в стаята. — Всичко наред ли е? Тук? Вкъщи?

— Чудесно е. Наистина чудесно. — Мади, нейна приятелка от детството, побутна назад периферията на шапката си, кацнала върху късата й слънчеворуса коса. — Бременна съм.

— Ти си... Мади! Това е чудесно. Нали?

— Чудесно е, прекрасно, възхитително. И малко плашещо. С Тад си казахме, защо да чакаме? Оженихме се през пролетта и планирахме да изчакаме година, може би две. А после си казахме, защо да правим това? Така че се задействахме.

Тя се разсмя и потупа бутилката с вода на Бодин.

— Може ли една глътка?

— Вземи я цялата. Толкова съм щастлива за теб, Мади. Добре ли се чувстваш?

— Първите два месеца повръщах три пъти дневно. Първо сутринта, после по обед и на вечеря. Бързо се уморявам, но лекарката казва, че е нормално. А повръщането скоро трябва да спре — моля се на Бог. Мисля, че малко понамаля. Сега ми се гадеше, но не повърнах, така че все е нещо.

— Тад сигурно е на седмото небе.

— Така е.

— Откога си бременна?

— В събота ще стане дванайсета седмица.

Бо отвори уста изненадана, после отпи глътка вода.

— Дванайсета!?

Мади въздъхна и прехапа долната си устна.

— Щях веднага да ти кажа, но всички твърдят, че трябва да изчакаш да минат първите три месеца. На никого не сме казали, освен на родителите си — просто трябваше да го направим, но дори и тогава изчакахме да минат четири седмици.

— Не изглеждаш бременна...

— Това ще се промени. Всъщност дънките вече са ми толкова тесни, че едва ги закопчавам с игла.

— Не е вярно!

— Истина е. — За да го докаже, Мади надигна ризата си и показа на Бо малката сребриста халка. — И виж това.

Свали шапката си и наведе глава, за да покаже двата пръста кестеняви корени, които прорязваха русото.

— Не позволяват да си боядисвам косата. Няма да си сваля шапката, докато бебето не се появи, кълна се. Не съм виждала естествения си цвят, откакто бях на тринайсет, и ти ми помогна да се боядисам с оная кутия „Найс енд изи“.

— Да, и с малко от боята си направих рус кичур, който приличаше на резен неонова тиква — сети се Бо.

— Изглеждаше много яко. По душа съм блондинка, Бо, но ще бъда бременна брюнетка. Дебела, поклащаща се наоколо и пикаеща на всеки пет минути брюнетка.

Бодин се засмя и ѝ подаде водата.

— На мъжете се пада забавната част, нали? И не им трябва да се тревожат за останалото.

— Истина е. Работата е там, че ми харесва. — Докато отпиваше, Мади прокара длан по корема си. — Чувствам се различно, наистина, и е някакво чудо. Бодин, ще ставам майка.

— Ще бъдеш чудесна майка.

— Ще се постарая. Обаче, такова, има още едно нещо, дете не трябва да правя.

— Да яздиш.

Мади кимна и отново отпи.

— Много ще ми е трудно, знам. Божке, яздя още от бебе, но лекарката е категорична по въпроса.

— Аз също. Днес си излязла на езда, Мади.

— Да бе, знам. Трябваше да кажа на Ейб, но реших първо на теб да кажа. После той взе да говори как трябва да поема задълженията му като замине за зимата. Не исках да казвам нищо, защото той наистина иска да замине, а ясно си представих как се отказва.

— Няма да се откаже, а ти няма да се качиш на седлото, докато не получиш официално разрешение от лекаря си. Това е.

Като си хапеше отново устната — сигурен знак за безпокойство — Мади отвори и после затвори капачката на бутилката.

— И уроците ги има...

— Ще се оправим с тях. — Все щеше да измисли как, каза си Бодин. — Освен ездата, има още какво да се прави с конете, Мади.

— Знам. Вече отметнах някои неща. Мога да ги реша и да ги храня, да карам колата пред ездитния преход, да отвеждам гостите до конната база. Мога да...

— Това, което можеш да направиш, е да ми дадеш списък от лекарката си с нещата, които са ти позволени и които не са. Позволените ще ги правиш, забранените — не.

— Лекарката ми е ужасно предпазлива, а...

— И аз също — прекъсна я Бодин. — Ще получа списъка, а ти ще се придържаш към него, или ще те освободя.

Мади се отпусна назад и се намръщи.

— Тад беше сигурен, че така ще кажеш.

— Не си се омъжила за идиот. Той те обича. Аз също. А сега се прибиращ у дома за остатъка от деня.

— О, няма нужда да си ходя вкъщи.

— Прибиращ се — повтори Бо. — Ще си починеш. След това ще се обадиш на лекарката си и ще й кажеш да изготви този списък и да ти го прати с копие до мен. След това ще започнем от него. Най-лошото, Мади, е, че ще смениш седлото с бюрото за няколко месеца. — Бодин се усмихна. — Ще надебелееш.

— Общо взето вече го очаквам.

— А сега се прибирай. — Бодин се изправи и прегърна силно Мади. — И поздравления.

— Благодаря. Благодаря, Бо. Ще кажа и на Ейб, преди да тръгна. Нали ще го успокоиш, че ще му намериш заместник?

— Разбира се.

— Всъщност, ще кажа на всички. Искам да знаят... Хей, Мат! — Мади се изправи и се потупа по корема. — Бременна съм!

— А стига бе!

Бодин видя как Мат изскочи иззад бюрото и се втурна, за да вдигне Мади във въздуха.

Родителите първи научават за бебетата, помисли си Бодин, докато излизаше навън. Но тук също имаше много хора от семейството.

2.

Докато яздеше, Бодин мислеше върху онова, което трябваше да се направи, онова, което би могло да се направи, и онова, кое щеше да е най-смислено да се направи. Загубата на двама от конярите й, единия — до пролетта, а Мади — за цели шест или седем месеца, създаваше истинска главоблъсканица. Парченцата бяха в нея и просто трябваше да намери най-добрия начин, за да ги напасне в пъзела.

Прехвърчаше слаб сняг, предвестник на онова, което предстоеше. Харесваше миризмата му, начина, по който ястребът се носеше над главата й. Един дебел заек подскочи, изчезна и отново се появи, след което се втурна през широките бели поля.

Смуши Три Сокс в бърз тръст, след което го остави да продължи в гладък галоп. Видя един от камионите от поддръжката да се спуска по пътя от хижите в Хай Тимбър и си позволи удоволствието да продължи ездата през по-дългия път, където се откриваше гледка към белите планини, които се издигаха към мекото бледосиво небе.

Опита се за известно време да не мисли за нищо. Щеше да разреши проблема, да направи онова, което трябваше.

Подмина белите тенти на Зен Таун, продължи нагоре покрай сгушените хижи, които наричаха Маунтин Вю Истейтс, и пое по разклона към къщата на бабите й.

Домът беше с гръб към пътя, с място за градинарство, което и двете обичаха — бяла куклена къща с красиви сини первази, с големи прозорци и просторни веранди отпред и отзад.

Обиколи с коня малкия хамбар, после слезе, погали го с благодарност и го завърза.

Тръгна през тънкия сняг към задната веранда и старателно изтри ботушите си, преди да влезе.

Посрещна я уханието на нещо чудесно, което къкреше на котлона. Докато разкопчаваше палтото си, тръгна към тенджерата, за да подуши.

Пиле с праз лук, реши тя. Супата на бабчето.

Огледа се. Кухнята се отваряше към място за сядане с удобен диван, две кресла и огромен плосък телевизор.

Бабите ѝ обичаха любимите си телевизионни предавания.

В момента се въртеше някакъв дневен сериал с двойка невъзможно красиви хора. Бодин забеляза кошницата за бродерия на маминка и кошницата с плетива на бабчето, но жените ги нямаше.

Провери в стаята за гости, която изпълняваше функцията на домашен кабинет, но я завари спретната и празна.

Пристъпи в дневната с тлеещата камина между вратите на двете малки спални.

Канеше се да извика, когато чу гласа на маминка.

— Оправих го! Казах ти, че го оправих.

Кора излезе от спалнята си, понесла яркорозова кутия с инструменти. Успя да потисне писъка си и притисна длан към сърцето си.

— За бога, Бодин! До смърт ме стресна. Мамо! Бодин е тук!

Както носеше дрънчащите инструменти, Кора се втурна да прегърне внучката си.

Домашни кожени пантофи, аромат на „Шанел № 5“, слабо и гъвкаво тяло, което не отговаряше на годините ѝ, дънки „Ливайс“ и мек пухкав пуловер, оплетен от майка ѝ.

Бодин вдиша аромата ѝ, както беше направила със супата.

— Какво си поправила?

— О, мивката в банята течеше.

— Искаш ли да се обадя на поддръжката?

— Звучиш като прабаба си. Поправяла съм каквото трябва през по-голямата част от живота си. Сега поправих теча.

— Разбира се. — Бодин целуна Кора по меките бузи и се усмихна.

— Да нямаш и ти нещо за поправка?

— Ще остана с двама души по-малко в конюшната, но ще се оправя.

— Така правим ние, нали? Мамо! Бодин е тук, за бога.

— Е идвам де. Няма защо да викаш.

Докато Кора беше оставила косата си, която носеше на черта, да посивее, мис Фанси упорито се придържаше към червеното от младостта си.

Почти на деветдесет, тя би признала, че се движи по-бавно от преди, но с гордост можеше да заяви, че има всичките си зъби, може да чуе всичко, което поиска, а очила ѝ трябваха само за близка работа.

Беше дребничка, по-скоро закръглена, отколкото пълна. Предпочиташе блузи и шапки с надписи и си ги поръчваше онлайн. Днешният надпис гласеше: *Ето така изглежда феминизмът!*

— Всеки път, като те видя, си все по-хубава — каза мис Фанси, когато Бодин я прегърна.

— Беше само преди два дни.

— Това не го прави по-малко вярно. Ела и седни. Трябва да нагледам супата.

— Ухае вълшебно.

— Трябва ѝ още час и нещо. Можеш ли да останеш?

— Наистина не мога, трябва да се връщам. Яздих дотук само за да ви видя.

Мис Фанси разбърка супата, докато Кора прибираше инструментите.

— Тогава чай и бисквитки — постанови Кора. — Винаги има време за чай с бисквитки.

Бодин си напомни, че се опитва да се храни по-здравословно, като избягва сладкишите и празните въглехидрати.

— Снощи с Кора изпекохме канелени бисквити — усмихна се мис Фанси и постави чайника на печката.

Защо трябваше да има канелени бисквити?

— Мога да отделя време за бисквитка. Бабче, седни, аз ще направя чая.

Взе каната, чашите и цедката, знаеше, че никоя от двете не би държала чай в пакетчета у дома.

— Пропускате си филма — напомни им Бодин.

— О, оставили сме го да се записва — отговори ѝ мис Фанси и махна с ръка. — По-забавно е да се гледа вечер и да се прескачат рекламите.

— Опитах се да ѝ обясня, че не е необходимо сериалът да е пуснат, за да се записва, но тя не ми вярва.

— Никакъв смисъл няма в това — отговори мис Фанси на дъщеря си. — А аз не рискувам. Чух, че момчето на Скинър се е върнало от Холивуд и ще работи в ранчото.

— Правилно си чула.

— Винаги съм харесвала това момче. — Кора постави чиния с бисквитки на масата.

— Хубавец си беше той. — Мис Фанси си взе бисквитка. — И с достатъчно хъс да прави бели, за да изглежда интересен.

— Двамата с Чейс си влияеха. А ти го харесваше — каза Кора на Бодин.

— Не, не е вярно.

Бабите ѝ си размениха почти еднакви подигравателни погледи.

— Бях на дванайсет! А вие откъде знаехте?

— Заради оня замечтан поглед. — Мис Фанси потупа сърцето си с ръка. — Мамка му, и аз щях да си падам по него, ако бях по-млада или той беше по-възрастен.

— Какво ли би казал дядо? — зачуди се Бодин.

— Че не е едно и също да си женен и мъртъв. Бяхме женени шейсет и седем години, преди да почине, а и двамата бяхме свободни да се оглеждаме за каквото искаме. Затрогващо, а? Ето така е, защото не е едно и също да си женен и мъртъв.

Бодин се засмя и донесе чая.

— Кажете на онова момче да дойде да ни види — настоя Кора. — Един добре изглеждащ мъж внася оживление.

— Ще го направя. — Бодин погледна бисквитките. От утре започваше да се храни здравословно.

До края на деня снегът се засили. Бодин беше повече от благодарна за бисквитките следобеда, тъй като пропусна обяда, а вече беше доста закъсняла и за вечерята.

Докато паркираше пикапа, беше готова да изяде всичко, което ѝ попаднеше подръка... след чаша вино.

Съблече якето си в антрето, взе куфарчето си и завари Чейс в кухнята да си вади бира от хладилника.

— На печката има телешка яхния — каза той. — Мама каза да я държи топла, докато се прибереш.

Червено месо, помисли си тя. Опитваше се да откаже червеното месо.

Ох, добре.

— Къде са всички?

— Рори има среща. Мама каза, че ще кисне до края на живота си във ваната, а татко вероятно ѝ помага.

Бодин се плесна по челото.

— Защо ми вкарваш такива мисли в главата?

— Вярвам в споделянето. — Разклати бутилката. — Искаш ли бира?

— Предпочитам вино. Чаша червено вино на ден е полезна. Можеш да провериш — настоя тя, когато брат ѝ се ухили.

Може би си наливаше доста щедро, но това все пак си беше само една чаша.

— Значи Мади е бременна? — изтърси Чейс.

— Ти пък откъде разбра, по дяволите? — Раздразнено отпи от виното и си сипа яхния с другата ръка.

— Мади прати съобщение на Тад, че ти е казала, както и на всички в околността, така че той каза на мен. Както и на всички в околността. Все едно, очаквах го.

— Очаквал си го? Защо?

— Погледът в очите, Бодин. Всичко е в очите... Както и някой и друг коментар тук и там за бащинството и... такива неща.

— Ако толкова си подозирал, защо не си го хванал натясно? — Тя сръга брат си. — Ако знаех преди няколко седмици, можеше да оставя някой от сезонните коняри. Ох, я ме виж с кого разговарям — продължи, като измъкна лъжица от чекмеджето. — С Никога-не-питай Чарлс Самюъл Лонгбоу.

— Отговорът и без това е тук. Ще си отнеса бирата в другата стая, до огъня.

С яхнията в ръка, Бодин го последва. Настани се на големия диван до брат си и сложи крака на масата.

— Обадох се на всички работници, на които мога да се доверя. Трябва ми повече от ездач. Всички вече са си намерили работа. — Хапна от задушеното и го разбърка. — Имам няколко седмици, преди Ейб да се забие в проклетата пустиня, но не искам да се доверявам на човек, когото не познавам и не съм имала възможността да обуча. Разполагам с Бен и Каръл, но колкото и да са добри, не ги бива за това.

— Използвай Кал.

— Кал?

— Да, той лесно може да се нагоди. Много го бива с конете и умее да ръководи. Ти си прекалено заета, татко и аз можем да запълним някои дупки. Рори също, а и мама. По дяволите, маминка може да поеме разходките с езда. И без това всеки ден язди твърде много.

— Днес ходих да ги видя с бабчето. Яздих Три Сокс. Когато маминка разбра, искаше да язди с него до развлекателния център вместо мен. Малко се ядоса, когато не ѝ позволих заради снега. Не би трябвало да язди през зимата.

Чейс небрежно кимна и отпи от бирата.

— Може да дава уроци.

— Да, мислих за това. Би ѝ харесало. Ако мога да ѝ го възложа, поне докато Ейб го няма, това ще ми спести търсенето на някой друг. Не си съвсем безполезен, Чейс.

— Кой, аз ли? — Той отпи голяма глътка бира. — Имам неподозирани способности.

— Не ми се вярва тези възможности да са от полза, когато става въпрос за шестнайсет километра червено кадифе, дузина златни свещници метър и петдесет високи, и арфистка в рокля също от червено кадифе.

— Засега способностите ми в тази област са недоразвити.

— Сватбата на Линда-Сю. Майка ѝ дойде днес с нея. Непрекъснато нещо променя или се оплаква за всяко проклето нещо. Разхищение на мимози — измърмори Бодин.

— Ти искаше да управляваш това място.

— Да, и ми харесва, дори и в такива дни. Освен това кадифето, арфистката и златото са проблем на Джесика. Това, че не каза на Доли Джаксън да си затваря устата, доказва, че съм постъпила умно, като съм я наела.

— Никога не съм си представял, че ще изтрае толкова. — Разположил щастливо краката си на масата, брат ѝ се загледа в снега през прозореца. — А още дори не е преживяла тукашната зима.

— Ще я преживее. Какво толкова?

— Градско момиче е. От изтока.

— И най-добрият организатор на събития, който сме имали, откакто Марта се пенсионира преди пет години. Не ми се налага да проверявам онова, което прави.

— И без това все проверяваш.

— Не толкова като преди. — Бодин също погледна през прозореца към падащия в мрака сняг. — Ще натрупа до сутринта. По-добре да пратя съобщение на Лен да се разчистят пътищата.

— Все проверяваш и проверяваш.

— Това ми е работата. — Бодин впери поглед в тавана. — Наистина ли мислиш, че те са там заедно във ваната?

— Обзалагам се.

— Не мисля, че мога да се кача. Май първо ще ми трябва още една чаша вино.

— Докато си там, ми вземи още една бира. Аз бих им отпуснал още половин час преди да се кача.

Бодин прекара по-голямата част от деня в проверка на пътищата в курорта. Одобряваше предложения, отлагаше решения и ускоряваше исканията за ново спално бельо за хижите.

Тъкмо се беше заела да преглежда отново промоциите за „Зима в Бодин“ — брошурите, страниците във Фейсбук и в Туитър, когато Рори си дойде.

Строполи се в едно от креслата, сякаш смяташе да остане там завинаги, и отпи дълга глътка от бутилка кола. Кока-колата за Рори беше като кръвта за вампирите. Животоподдържаща.

— Тъкмо правя последен поглед на зимните промоции — започна Бодин.

— Чудесно, защото имаме нещо ново, което да включим.

— Ново какво?

— Нова идея. — Каза той с усмивка, когато Джесика влезе. — Ето я и нея, съучастничката ми в престъплението. И мама е вътре.

— За какво става въпрос? Утре трябва да се отпечатат брошурите, а промоциите да се обявят в сайта преди началото на следващата седмица.

— Няколко дена закъснение няма да са от голямо значение.

Понеже знаеше, че това е най-погрешният начин да се подходи към Бодин, Джесика потупа Рори по рамото... и го оципа, преди да седне.

— Мисля, че можем да надградим върху интереса, който се е натрупал през последните две години с онова „Готвене за каубои“ и родеото „Бодин“.

— Родеото „Бодин“ е нашето най-продавано годишно събитие — добави Рори. — Но само около двацет и пет процента от участниците или от ония, които си купуват билети, остават с нас, ядат в нашите ресторанти, пият в бара ни и използват услугите ни.

— Знам това, Рори. Повечето от участниците в родеото си имат собствени кемпери и каравани или се настаняват по мотелите. По-голямата част от билетите се купуват от местните. Юнските игри с ласо и укротяване не генерират същия приход от билети, но пък има повече резервации. Някои са просто заради сезона.

— Именно — каза Рори. — Сезонът е зима и какво имаш? Имаш сняг. И още сняг. Хората, които идват тук от изтока или от Калифорния, искат каубойско изживяване, ездитни преходи, открити сергии за храна, бизонски бургери и искат всичко това с дебела подплата от лукс.

Уверен в материята на продажбите, Рори кръстоса краката си, обути в луксозни ботуши „Фрай“.

— Имаш някакви хора, които идват през зимата, мотаят се наоколо със снегомобили или предпочитат да се сгушат в някоя хижа и да си поръчат масаж, но три-четири стъпки сняг ги отказват, така че губим този потенциален приход. Защо да не използваме снега, за да получим приходи?

Бодин се беше научила, макар да ѝ беше отнело известно време, да не гледа на Рори като на по-малък брат, когато ставаше въпрос за маркетинг.

— Слушам те.

— Състезание по снежни скулптури. Събитие за уикенда. В най-общи линии, ще определим четири категории. Под дванайсет години, от дванайсет до шестнайсет, възрастни и семейства. Ще раздадем награди, ще привикаме местни медии да го отразят. И ще предложим намаление на хижите за участниците за двудневен престой.

— Искаш хората да правят снежни човеци?

— Не снежни човеци — намеси се Джесика. — Макар че и това е възможност. Снежно изкуство, скулптури, като състезанието с пясъчни

скулптури във Флорида. Ще отделиш няколко акра, ще има място за децата, наглеждани от персонала. Ще сервираш горещ шоколад и супа.

— Гранити...

— Гранити. — Рори кимна на сестра си. — Сигурно си мислила за това.

— Ще им предоставим инструменти — лопати, лизгари, палетни ножове, такива неща — продължи Джесика. — Състезателите ще трябва само да си носят украса, ако ще ползват. Ще ги посрещаме в петък вечерта, ще ги разпределяме и ще ги изритваме навън точно в девет в събота сутринта.

— Ще ти трябва и забавления за по-малките деца — каза Бодин. — Нещо, което за кратко да им привлича вниманието, нали така? И трябва някак да ги караме да забравят за студа — храна, лакомства. А и възрастните също — може да нямат планирани дейности, но много от тях може да искат да си правят почивки.

— Ще организираме бюфет във „Фийд баг“. Може би някои затоплени шатри за масажи на врата и раменете. Мога да измисля забавления за деца. — Джесика се намръщи. — Ще се придържаме към зимната тема. Можем да предложим разходка с шейни срещу допълнителна сума. Ще имаме парти със забавления в събота вечерта, ще обявим победителите и ще раздадем наградите.

— Идеята ми харесва, но детайлите трябва да се прецизират — рекламата и цените, и то доста бързо. Направете малко снимки. „Екстраваганца със снежни скулптури“ звучи по-добре от „състезание“.

— Проклятие. — Рори допи последните глътки от колата си. — Така е. Предполагам, че заради това ти си шефът.

— И не го забравяй.

— Започвам да работя по детайлите. — Джесика прибра телефона в джоба и се изправи. — Рори, какво ще кажеш да поговорим около час и да измислим всичко?

— Става. — Изглежда я как си тръгва и се усмихна на сестра си. — Тя определено мирише хубаво.

— Сериозно?

Ухилен с усмивка за милион долара, Рори изви вежди.

— Тя е твърде голяма за теб... и е прекалено изискана.

— Възрастта е просто състояние на ума, а аз имам достатъчно класа, когато ми потрябва. Не че се каня да тръгна в тази посока — добави той. — Просто казвам какво е положението. — Изправи се на крака и запрати празната си бутилка от кока-кола в коша за боклук. — Знаеш, че мога дяволски добре да продам това.

Наистина можеше, помисли си Бодин. И ще го направи.

— Гледай да се изплати — предупреди го тя.

— Педантична скръндза.

— Мечтател. Хайде, тръгвай. Имам работа.

Сега още повече, помисли си и отново се загледа в екрана на компютъра и в проекта за брошура.

Налагаха се промени с допълнението за промоциите и събитията, при това трябваше да стане достатъчно бързо, за да има сериозни резервации.

Взе телефона, за да се обади на дизайнера.

Рори и Джесика, с помощта на Морийн, бяха наистина толкова добри, колкото твърдяха. До края на работния ден имаше на бюрото си разширен план и модел за дизайна, текста и цените.

Нанасянето на някои поправки, одобрението и отнасянето на одобреното копие на дизайнера добавиха още час към работния й ден, но тя го отчете като добре изразходвано време.

На тръгване погледна към „Дайнинг хол“ и огледа колите на паркинга. Няколко „Киа“, солидно количество джипове, пикапи и други коли.

Доста добре.

Искаше й се вече да вечеря, както и малко спокойно време, през което да не й се налага да дава отговор на всички въпроси.

Паркира до ранчото, взе куфарчето си и набързо нахвърля в ума си плана за вечерта.

Чаша вино. Вечеря. Дълъг горещ душ. Два часа с книга. Сън.

Звучеше идеално.

Бодин долови аромата на (сигурна беше!) лазанята на Клементайн и реши, че има Господ.

Когато влезе в кухнята, Клементайн — метър и осемдесет висока, кокалеста и нетърпяща глупости — я посрещна с кудкудякащия си кикот.

— Божке, и на милиметър не си се променил.

— Нищо на тоя и на другия свят не може да промени дълбоката ми и нестихваща обич към теб.

Бодин добре познаваше този чаровен глас. Калън Скинър беше се облегал на плота и пиеше бира, а Клементайн зареждаше миялната машина.

3.

Беше се променил все пак, помисли си Бодин.

Когато си тръгна, беше по-скоро мършав. Сега се беше поналял. Дългите крака и тесните бедра го правеха да изглежда източен, раменете му се уширяваха, в лице бе станал по-хубав.

Всъщност лицето му винаги е било приятно, но сега чертите бяха по-резки, а челюстта — по-решителна. Косата му беше по-дълга, отколкото я помнеше, и се къдреше около ушите. Яката на ризата му беше с цвета на зимната окраска на сърните.

Бодин се зачуди дали косата му все още не просветляваше на кичури, когато махнеше шапката си за повече от десет минути. Той се обърна и я погледна. Очите му бяха същите, онова измамно спокойно сиво, което можеше да приеме сини или зелени нюанси.

— Здравей, Бодин.

Клементайн се извърна и притисна юмруци към кокалестите си бедра.

— Тъкмо навреме. Да не мислиш, че управлявам кафене? Имаш късмет, че остана нещо за ядене.

— Обвинявай Рори. Той е този, който ме затрупа с работа в края на деня. Здравсти, Калън.

— Измий си ръцете — нареди Клементайн. — После сядай на масата.

— Да, госпожо.

— Искаш ли бира? — попита я Калън.

— Иска чаша от онова червено вино, дето пазело от сърдечни проблеми или нещо такова. Ей онова там — каза Клементайн и посочи.

— Така ли? Ще ти наляя. — Калън бавно взе чаша за вино и сипа малко, докато Бодин послушно си изми ръцете.

— Изяж тази салатата. — Клементайн напълни една купа, поръси нещо отгоре и разбърка. — И дума да не си продумала за овкусяването.

— Няма, госпожо. Благодаря! — добави Бодин, когато Калън й подаде чашата.

Седна, отпи глътка от виното и след като Клементайн тръсна кърпа в скута ѝ, надигна вилицата си.

— Ти сядай тук и ѝ прави компания, Кал — нареди Клементайн. — През вечер закъснява и се храни сама. През половината време! Оставила съм чинията във фурната, за да е топла, и гледай да си изяде всичко.

— Ще го направя.

— Искаш ли още ябълков пай, Кал?

— Скъпа ми Клем, със съжаление заявявам, че нямам повече място.

— Добре, тогава ще си вземеш голямо парче за вкъщи като си тръгваш. — Щипна го по бузата и усмивката му разцъфтя като слънчев лъч през лятото.

— Добре дошла. Аз си тръгвам. — Вместо пощипване по бузата, Бодин получи леко плясване по тила, което премина в милувка. — Всяка хапка, млада госпожице. Ще се видим сутринта.

— Лека нощ, Клементайн. — Бодин изчака вратата да се затвори, въздъхна и отново надигна виното си. — Няма нужда да седиш тук и да ме гледаш как ям.

— Казах, че ще го направя. Кълна се, че бих избягал и бих се оженил за тая жена само заради излъчването ѝ. Готвенето ѝ ще е бонус. — Бавно отпи от бирата си, докато гледаше Бодин. — Разхубавила си се.

— Мислиш ли?

— Виждам го. Винаги си била хубава, но сега още повече. Иначе как си?

— Добре. Заета. Добре съм и съм заета. Ами ти?

— Радвам се, че се върнах. Не бях сигурен дали трябва да го направя, така че и това е хубав бонус.

— Все още не е минало толкова време, че Холивуд да ти липсва. Той сви рамене.

— Работата беше добра. Интересна. По-трудна, отколкото си мислиш... по-трудна отколкото и аз си мислех, когато се заех с нея.

Бодин винаги беше смятала, че с най-хубавата и удовлетворяваща работа е така.

— Получи ли каквото искаше?

Погледът му отново срещна нейния.

— Да.

— Знам, че минаха две години, но искам да кажа, че съжалявам за баща ти и за това, че не бях на погребението.

— Оценявам го. Спомням си, че беше болна — грип или нещо такова.

— Нещо такова. Три дни. По-болна не съм била и не искам пак да ме сполетява.

— Докато сме на съжаленията, аз съжалявам за дядо ти... за працядо ти де. Беше добър човек.

— От най-добрите. Как е майка ти, Калън?

— Справя се. По-добре е, където е, с внуче, което да глези, и с още едно на път. Продаваме останалото от старото стопанство на баща ти.

Бодин си взе от салатата.

— Не знам дали трябва да кажа, че съжалявам.

— Не е необходимо. То нищо не означава за мен. От дълго време е така.

Това можеше и да е истина, помисли си тя, но все пак земята си беше негова по право.

— Ще оползотворим добре мястото.

— Предполагам, че ще го направите. — Той се изправи и извади чинията ѝ от фурната. — Я се виж, Бодин — каза, докато ѝ сервираше. — Управляваш цял проклет курорт.

Клементайн я нямаше, за да я гледа накриво, и Бодин си наръси черен пипер от мелничката.

Обичаше лютото.

— Не го правя сама.

— От онова, което чувам, би могла. И аз свърших малко работа за теб днес — добави той. — Чейс реши, че ще е най-добре да ида и да поработя с Ейб, тъй като минаха няколко години. Да получа представа за работата.

Тя знаеше това, Чейс ѝ беше пратил съобщение, след като бе уредил нещата.

— И получи ли представа?

— Като за начало — да, така че ще ти кажа, ако искаш да ме изслушаш.

Тя сви рамене и започна лазанята си.

— Съгласих се с Ейб, че трябва да наемеш друг коняр. Истина е, че можеш да вземеш човек от ранчото, но ще е по-добре да разполагаш с някой, който ще си е там. Мога лесно да заместя Ейб, когато замине следващия месец, но пак ще ти трябва още един човек.

Бодин беше съгласна, не можеше да оспори съвета и кимна.

— Работя по въпроса. Още не съм намерила никого.

— Това е Монтана, Бодин. Ще намериш своя каубой.

— Не ми трябва просто чифт ботуши. — Тя махна с вилица към пода. — Ако не те познавах, нямаше да замествах Ейб.

— Разбирам.

— Обаче те познавам. Може би и ти познаваш някой в Калифорния, който иска да смени обстановката.

Той поклати глава и се загледа в бирата си.

— Смяната на обстановката е гарантирана, когато отидеш там, където се нуждаят от теб. А и парите не са лоши, доколкото чувам. Мога да се обадя за услуга, но няма да се чувствам добре да помоля някой да остави добре платената си работа, за да води уроци по езда и да рине тор. — Вдигна поглед към нея. — Защо да го правя?

— Не съм те молила.

— Напротив, направи го. Време беше да се прибера у дома. — Усмивката му се върна. — А може и да си ми липсвала, ти и дългите ти крака, Бодин.

— Глупости. — Изсумтя развеселена тя.

— Можеше и да е така, ако знаех, че си се разхубавила.

— Можеше и ти да ми липсваш, ако знаех, че вече не си толкова кльощав.

Кал се разсмя.

— Знаеш ли какво осъзнавам в момента? Наистина си ми липсвала. Липсваше ми и тази кухня, макар да има някои подобрения от последния път, когато бях тук. Плъзгащите се врати на килера са толкова големи, че могат да се обложат с данък. Огромната лъскава печка и оня кран на стената, дето Клементайн твърди, че е за да пълни тенджерите...

— Бабите ми прирастяха мама към идеята. Тя побърка татко, докато не го убеди за ремонта.

— Значи още неща съм изпуснал. Искан ми се да видя маминка и мис Фанси.

— Ще ти се зарадват. Имаш ли си всичко в хижата?

— Повече от достатъчно ми е. И тя е станала по-лъскава от времето, когато с Чейс се промъквахме вътре, за да планираме приключенията си.

— И ме заключвахте отвън. — Още им беше малко сърдита заради това.

— Е, ами ти беше момиче.

Бодин се засмя на преднамерено ужасения му тон. Може би и той й беше липсвал... малко.

— Можех да яздя също толкова добре като вас.

— Можеше. Това адски ме дразнеше. Чейс каза, че преди две зими си загубила Уондър.

Бодин беше яздила, обичала и се грижила за кобилката с леката походка, откакто и двете бяха на две години.

— Да, това ми разби сърцето. Едва преди шест месеца успях да си избира друг кон.

— Добър избор. Твоят Лео е умен и има дух. Искаш ли още една чаша вино?

— Половин.

— Какъв е смисълът от половината от нещо?

— Повече от нищо е.

— Струва ми се примиренческо. — Изправи се, взе бутилката и я постави на масата. — Изяла си всичко, така че съм изпълнил дълга си към Клементайн. Трябва да тръгвам.

— Искаш ли от оня пай?

— Не. Ако го взема, ще се изкуша да го изям и няма да заспя. Радвам се, че те видях, Бо.

— Аз също.

Когато Кал излезе, тя поседя замислена, докато разсеяно потъркваше ножчето си, което винаги носеше в предния си джоб. Същото онова, което той й беше подарил за дванайсетия й рожден ден.

Може би, само може би, все още усещаше малко от онова привличане. Само искрица.

Нищо, за което да се притеснява, нищо, с което да се съобразява. Просто малка искра, появила се, когато видя мъжа, в който се беше превърнало момчето, по което беше хлътнала като тийнейджърка.

Беше добре да го знае, да го признае и прилежно да го остави настрани.

Взе бутилката с виното и си сипа точно половин чаша.

Беше повече от нищо.

1992

Нареди ѝ да се обръща към него със „сър“. Алис запомни всяка черта от лицето му, тембъра на гласа му. Когато избяга, ще каже на полицията, че е около четридесетте, бял, около метър и седемдесет и пет и може би около седемдесет килограма. Жилест и много силен. С кафяви очи и кестенява коса.

На лявото си бедро имаше сбръчкан белег, около два сантиметра и половина дълъг, и сплескано кафяво родилно петно на външната част на бедрото си.

Миришеше на кожа, бира и оръжейно масло.

Алис щеше да работи с художник в полицията.

Разполагаше с повече от месец да се проклина, че не беше обърнала повече внимание на пикапа. Дори цвета му не можеше да си спомни, макар да си мислеше (по-скоро си мислеше), че е избелял и ръждивосин.

Не можеше да им каже номера на колата, а може би и без това пикапът беше откраднат. Но можеше да опише него — от широкополата му шапка чак до износените каубойски ботуши.

Ако не успее преди това да го убие.

Беше си мечтала за това. Как някак в ръцете ѝ попада нож или пък пушка, а може би въже, и как ги използва, за да го убие следващия път, като чуе вратата на мазето да се отваря. Следващия път, когато чуе ония ботуши да слизат тежко по стълбите на нейния затвор.

Нямаше представа къде се намира, дали е още в Монтана, или я беше откарал до Айдахо или Уайоминг. И до Луната би могъл да я е откарал.

Затворът беше с бетонен под, стените му бяха покрити с евтина ламперия. Прозорец нямаше, единствената врата пропускаше немощна светлина през процепите.

Имаше тоалетна, мивка и ръчен душ. Също като въздуха в стаята, водата от душа никога не успяваше да се стопли.

Сякаш за да ѝ осигури интимност, беше окачил дрипава завеса, която да отделя мокротото помещение от останалото.

Останалото беше помещение от седем квадрата — знаеше, защото го беше пребродила безброй пъти, ограничавана от веригата, прикрепена към десния ѝ крак, която ѝ пречеше да стигне по-високо от долните две стъпала. В стаята имаше походно легло, завинтена за пода маса и завинтена към масата лампа — катереща се на дърво мечка и четиридесетватова крушка.

Макар че ѝ беше взел раницата, ѝ беше оставил четката и пастата за зъби, сапуна и шампоана, заедно със заповедта да ги използва, защото чистотата била „пътят към божественото“.

Беше ѝ дал груба хавлия и две топли одеяла. На масата имаше и екземпляр от Библията.

В една дървена кутия от подпалки имаше пакет зърнена закуска „Чириос“, парче бял хляб, бурканчета с фъстъчено масло и гроздово желе и две ябълки, които, както казваше сър, пазели доктора надалеч. Имаше и пластмасова чиния с пластмасова лъжица.

Носеше ѝ вечеря. Това беше единственият сигурен начин да разбере, че е минал още един ден. Обикновено вечерята беше някакво задушено, но се случваше и да е мазен бургер.

Първия път беше отказала да яде. Вместо това се развика и му се нахвърли. Той я преби до безсъзнание и ѝ взе одеялата. Следващите двайсет и четири часа бяха кошмар от болка и студ, което я убеди да се храни. Да пази силите си, за да може да избяга.

Копелето я награди с шоколадово блокче.

Опита се да го моли, да го подкупва — обеща му семейството ѝ да му даде пари, ако я пусне.

Той ѝ каза, че вече е негова собственост. Макар да било ясно, че е курва, преди да я спаси от улицата, вече била негова отговорност. И негова собственост, за да прави с нея каквото поиска.

Предложи ѝ да прочете Библията, защото там пишело, че жената трябва да се подчинява на мъжа, че Бог бил създал жената от реброто на Адам, за да му помага и да ражда децата му.

Когато го нарече побъркан кучи син и шибан страхливец, той остави настрана чинията си със задушено. Юмрукът му счупи носа ѝ и я остави да хлипа в собствената си кръв.

Първия път, когато я изнасили, тя се бори като луда. Макар да я преби, тя все пак се съпротивляваше, викаше и се молеше да спре да я насилва, ден след ден, докато дните накрая не се сляха.

В един от онези дни ѝ донесе резен пържена шунка, нарязана на хапки, картофено пюре с червен сос, малко грахова каша и бисквита. Беше предвидил дори червена карирана кърпа, сгъната на триъгълник, с което я изуми и остави без думи.

— Това е нашата коледна вечеря — каза той и се настани да изяде своята порция на стъпалата. — Искам да те видя да ядеш с благодарност онова, което приготвих с такова старание.

— Коледа... — каза тя изумена. — Коледа ли е?

— Не приемам всичките ония глупости с раздаването на подаръци, с украсяването на дървета и прочие щуротии. Това е денят, в който се почита раждането на Исус. Добрата храна е достатъчна за това. Храни се.

— Коледа е. Моля те, моля те, боже, моля те, пусни ме да си вървя. Искам вкъщи. Искам при мама. Искам...

— Затваряй си устата с тия исканици. — Изстреля думите така, че главата ѝ отскочи, все едно я беше ударил. — Ако стана, преди да съм си довършил яденето, ще съжаляваш. Имай го предвид и яж каквото ти давам.

С помощта на лъжицата успя да гребне малко шунка и я задъвка, макар челюстта още да я болеше от боя, който ѝ беше нанесъл преди няколко дни.

— Прекалено много грижи ти създавам. — Повече от месец, помисли си. Беше прекарала повече от месец в тази дупка в земята с тоя маниак. — Не би ли предпочел някоя помощничка, като в Библията, която да се грижи за теб? Да ти готви?

— Ще се научиш — рече той и продължи да се храни с онова измамно спокойствие и търпение, от които вече се беше научила да се страхува.

— Но... Аз мога да готвя. Много добра готвачка съм. Ако ме пуснеш горе, ще ти готвя.

— Нещо не е наред с храната, която ядеш ли?

— О, не. — Тя хапна малко от лепкавото картофено пюре. — Виждам, че си вложил голямо старание в приготвянето ѝ. Но аз също

мога да поема от това бремене, да готвя и да чистя, да ти бъда истинска другарка.

— Глупав ли ти изглеждам, Естер?

Още преди седмици беше спряла да му крещи, че името ѝ е Алис.

— Не, сър! Разбира се, че не.

— Мислиш, че съм толкова глупав, толкова слаб, че да се поддавам на женските ти съблазни, че не знам, че ще опиташ да избягаш, ако се изкачиш по тези стълби?

Устата му се изкриви. Очите му потънаха в онзи ужасен мрак.

— Може би ще опиташ първо да забиеш кухненския нож в хранопровода ми.

— Аз никога...

— Затваряй лъжливата си уста. Няма да те наказвам както заслужаваш, задето ме нарече глупак, защото днес е рождеството на Исуса. Не изпитвай повече търпението ми.

Тя млъкна и започна да се храни мълчаливо, а той кимна.

— Ще се научиш и когато преценя, че си се научила достатъчно и добре, мога да те пусна да се качиш горе. Но засега имаш всичко необходимо тук долу.

— Мога ли да те питам нещо, моля?

— Можеш да питаш. Не значи, че ще ти се отговори.

— Мога ли да си получа ръкавиците и другия чифт чорапи, които бяха в багажа ми? Просто ръцете и краката ми измръзват. Страх ме е да не се разболея и ще ти бъда в още по-голяма тежест, отколкото вече съм.

Той я изгледа дълго и мълчаливо.

— Мога да помисля.

— Благодаря. — Думите искаха да ѝ приседнат като храната, но тя се насили да ги изрече. — Благодаря ти, сър.

— Мога да помисля — повтори той, — ако ми покажеш съответното уважение. Изправи се.

Тя остави картонената чиния на масата до леглото и се изправи.

— Свали си дрехите и легни на леглото, което съм ти дал. Ще взема онова, което ми се пада по право, и този път няма да се бориш.

Тя си помисли за вледенените си ръце и крака, за постоянния студ. А той щеше и без това да я изнасили. Какъв смисъл щеше да има,

ако я и пребиеше?

Свали пуловера си и блузата, която носеше под него. Сърцето ѝ вече беше пресъхнало от сълзи. Събу чорапите, които вече бяха пробити от ходене по циментовия под. Свали дънките, стъпи на левия си крак и избута останалото до веригата около глезена си.

Легна на леглото и го зачака да се съблече, да почувства тежестта му върху себе си, да влезе в нея, да пръхти и стене, да стене и пръхти.

Каза си, че това е мигът, когато се пречупи, когато се остави да бъде изнасилена за чифт чорапи.

Но когато по-късно си спомни за онази нощ, когато годината бе преваляла, след като цяла седмица се беше превивала над тоалетната, болна и замаяна, разбра, че не тогава се беше пречупила.

Пречупи се в мига, когато разбра, че носи детето му.

Страхуваше се да му каже. Страхуваше се и да не му каже. Замисли се за самоубийство, защото със сигурност това беше най-хуманният избор и за нея, и за онова, което беше посял в нея.

Само че нямаше нито смелост, нито средства.

Може би той щеше да го направи вместо нея, помисли си Алис, докато лежеше свита в леглото. Когато откриеше, че е бременна, щеше да я пребие до смърт. И всичко щеше да свърши.

Помисли си за майка си, за сестра си, за баба и дядо, за чичовците, лелите и братовчедите. Сети се за ранчото, което приличаше на пощенска картичка в януарския сняг.

Нямаше да я търсят, напомни си тя. Сама беше затръшнала тая врата, бе изгорила моста, беше прерязала тази нишка.

А и никога не биха я намерили в тази дупка.

Искаше ѝ се да може да им каже, че съжالياва, задето си беше тръгнала така. Толкова гневна, толкова самоуверена, че ѝ беше все едно тогава как щяха да се почувстват. Тогава не ѝ се вярваше, че щеше да ги е грижа.

Искаше ѝ се да може да им каже, че е решила да се прибере.

Когато чу вратата да се отваря и стъпките от ботушите след това, потръпна. Не толкова от страх, колкото от примирение.

— Вдигай мързеливия си задник от леглото и яж.

— Зле ми е.

— Още по-зле ще ти стане, ако не правиш каквото ти кажа.

— Трябва ми лекар.

Сграбчи я за косата и я издърпа нагоре. Тя изпищя и покри лицето си.

— Моля те, моля те. Бременна съм. Бременна съм.

Той я стисна още по-здраво за косата и изви лицето ѝ.

— Не опитвай курвенските си номера с мен.

— Бременна съм. — Сега го изрече по-спокойно, уверена, че е изправена срещу смъртта. Напругна се да се подготви за нея. — От цели шест дни повръщам всяка сутрин. Откакто си ме довел, не ми е идвал цикълът. Пропуснах през декември, мина датата и за януари. Бях изгубила представа за времето, докато не каза, че е Коледа. Бременна съм.

Когато пусна косата ѝ, тя отново се свлече на леглото.

— Тогава съм доволен.

— Ти... Какво?

— Да не би нещо да се е повредил слухът ти, Естер? Доволен съм.

Тя се втренчи в него, после просто затвори очи.

— Искал си да забременея?

— Трябва да се плодим и множим. Предназначението ти на тая земя е да раждаш деца.

Тя полежа неподвижно, изтласка примирението си и си позволи лъч надежда.

— Трябва да ида на лекар, сър.

— Тялото ти е създадено за тая цел. Лекарите само мамят хората, за да забогатеят.

Той искаше бебето, напомни си тя.

— Искаме бебето да е здраво. Трябват ми витамини за бременни и добри грижи. Ако се разболея, и бебето в мен ще се разболее.

Онзи пламък, онзи побъркан пламък проблесна в очите му.

— Мислиш, че някакъв лекар измамник е по-добър от мен?

— Не. Не. Просто искам най-доброто за бебето.

— Аз ще ти казвам кое е най-доброто. Стани и изяж каквото съм ти донесъл. Тази вечер ще се въздържим от връзка, докато не сме сигурни, че се е прихванало добре в теб.

Донесе ѝ малка портативна печка и кресло. Добави и малък хладилник, където складираше мляко, сурови плодове и зеленчуци. Хранеше я с повече месо от преди и я караше да пие витамини.

Когато реши, че тя е вече достатъчно здрава, изнасилванията продължиха, но не толкова често. Когато я удряше, се задоволяваше само с шамари по лицето.

Коремът ѝ порасна и той ѝ донесе широки безформени рокли, които тя намрази, и чифт чехли, заради които тя се разплака от благодарност. Закачи календар на стената и взе сам да отбелязва времето, а тя отброяваше дните, с които животът ѝ отминаваше.

Сигурно щеше да я пусне да се качи горе, когато роди бебето. Той искаше бебето, така че щеше да ги пусне горе.

И тогава...

Щеше да се наложи да изчака, пресметна Алис, седнала в креслото до миризливата печка, докато бебето я риташе.

Трябваше да го накара да помисли, че ще остане, ще се подчинява, че е пречупена. А когато опознаеше околността добре, когато успееше да планира най-добрия начин да се махне, щеше да избяга. Да го убие, ако ѝ се удадеше възможност, но да избяга.

Живееше с тази мисъл, как бебето идва и отваря вратата към бягството ѝ. Средство към целта, нищо друго не означаваше за нея онова, което той беше посял в нея.

Когато се качеше горе, когато върнеше силите си, когато разбереше къде се намира, когато сър свалеше достатъчно защитата си, щеше да избяга.

Тази Коледа щеше да си е вкъщи, в безопасност, а копелето щеше да е мъртво или в затвора. Бебето... не можеше да мисли за това.

Нямаше.

В края на октомври, в единайсетия месец от пленничеството, раждането ѝ започна като натрапчива болка в гърба. Тя тръгна да се разхожда, за да я успокои, седна на стола, сви се на леглото, но болката не намаля. Разпространи се, стигна до корема ѝ и се усили.

Когато водите ѝ изтекоха, тя се разкреця. Креця, както не беше го правила от първите си седмици в това мазе. И както тогава, никой не дойде.

Ужасена се довлече до леглото, когато болките се усилиха и учестиха. Гърлото ѝ беше пресъхнало за вода и между контракциите си наливаше от мивката в картонената чаша, която ѝ беше оставил.

След десет часа вратата на стълбището се отвори.

— Помогни ми. Моля те, моля те, помогни ми.

Той бързо слезе долу, намръщи се и побутна шапката на главата си.

— Моля те, боли. Толкова много боли. Трябва ми лекар. О, боже, трябва ми помощ.

— Жената ражда в болки децата си. Ти не си по-различна. Това е добър ден. Светъл ден. Синът ми иде на тоя свят.

— Не си отивай! — изхлипа тя, когато той тръгна нагоре по стълбите. — Боже, не ме оставяй. — След това болката ѝ позволи само да пици.

Той отново се върна с купчина стари кърпи, които повече приличаха на парцали, поцинкована кофа с вода и нож, затъкнат в канията на колана му.

— Моля те, извикай лекар. Мисля, че нещо не е наред.

— Няма нищо нередно. Това е наказанието на Ева. — Надигна роклята ѝ и натика пръстите си в нея, предизвиквайки поредната болка.

— Изглежда вече си готова. Давай и викай колкото щеш. Никой няма да те чуе. Аз ще извадя сина си на света. Със собствените си ръце ще го извадя, на собствената си земя. Знам какво правя. Помогнал съм с израждането на безброй телета навремето, почти същото е.

Чудовището, което бе посял в нея щеше да я разкъса на две. Полудяла от болка, тя се опита да се отдръпне от него. Но само изхлипа изтощена, когато той отново я остави.

Алис отново взе да се бори и се разкрещя, когато той се върна с въже и я завърза за леглото.

— За твое собствено добро — обясни ѝ. — Сега започвай да напъваш. Напъвай, чуваш ли? Иначе ще го изрежа от теб.

Подгизнала от пот и отмалияла от изтощение, Алис започна да напъва. Не можеше да устои на онази разкъсваща болка.

— Хванах главата му, каква хубава глава. Вече има и коса. Напъвай!

Тя събра всичките си сили и изкрещя с последната и неизразима болка. Когато се отпусна изтощена, дочу тих плач.

— Излезе ли? Излезе ли?

— Роди женско.

Почувства се замаяна, все едно бе излязла от тялото си. През сълзи видя, че той държи гърчещо се бебе, покрито в кръв и слюз.

— Момиче.

Погледите им се срещнаха. Очите му бяха бездушни и студени и я изпълниха с нов страх.

— Мъжът има нужда от синове.

Постави бебето отгоре ѝ и извади малко връв от джоба си.

— Тури я на гърдите си — нареди, докато връзваше връвта.

— Не... не мога. Ръцете ми са вързани.

Лицето му беше ледена маска, когато извади ножа от канията. Алис инстинктивно се изви и изпъна отчаяно въжетата, за да увие ръце около бебето и да го защити.

Но той срязва връвта, а после и въжето.

— Трябва да изкараш и плацентата. — Донесе още една кофа. Плачът на бебето се засили и Алис го взе в прегръдките си.

Нова болка я прониза, но не толкова силна като преди. Той пусна плацентата в кофата.

— Накарай я да спре да мяучи. Измий я, и себе си също.

Отново тръгна по стълбите и ѝ хвърли последен поглед.

— Мъжът има нужда и заслужава син.

След като затръшна вратата, Алис се отпусна на мръсното легло с бебето, което плачеше и се гърчеше отгоре ѝ. Не искаше да го кърми, а и не знаеше как. Не искаше да е сама с него. Не искаше да се грижи за него.

Но го направи, като видя как лежи безпомощно отгоре ѝ, това нещо, което бе пораснало в нея.

Това дете. Тази дъщеря.

— Всичко е наред. Всичко ще е наред. — Тя се опита да стане, намръщи се, докато сядаше, и залюля бебето, след което го постави на гърдите си. За миг то спря да се движи, очите му гледаха неவிждащо, след което Алис усети впиването и подръпването, когато бебето засука.

— Ето на, ето. Всичко ще се оправи.

Погали малката главица, затананика и изпита невъзможна любов.

— Ти си моя, не негова. Само моя. Ти си Кора. Това е името на баба ти. Сега си моята Кора и аз ще се грижа за теб.

Той я остави за три дни и тя се уплаши, че няма да се върне. С прикования си крак не можеше да стигне до вратата и да се измъкне.

Ако имаше нещо остро, можеше да опита да отреже крака си. Оскъдните ѝ запаси намаляха, но имаше кърпи за бебето, които плакнеше и сапунисваше, за да пази чиста малката Кора.

Седеше в креслото с бебето на ръце, пееше му песни, успокояваше го, когато започваше да нервничи. Разхождаше го, целуваше покритата с пух главичка и се дивеше на красивите пръстчета.

Вратата отново се отвори.

Алис притисна бебето по-силно към себе си, когато той слезе, понесъл торба с провизии.

— Имаш каквото ти е нужно. — Погледна бебето в ръцете ѝ. — Нека я видя.

Дори да прегризеше гърлото му, не би могла да счупи оковите. Трябваше да го успокои и омагьоса, затова се усмихна.

— Дъщеря ти е красива и съвършена, сър. И е много добро бебе. Почти не плаче, само когато е гладна или нервна. Може да използваме малко пелени и...

— Рекох ти, нека я видя.

— Тъкмо заспа. Мисля, че има твоите очи и брадичка. — Не, не беше вярно, но лъжите можеха да успокояват и омагьосват. — Трябва да ти благодаря, задето ми помогна да я родя.

Когато той изсумтя и се наведе, Алис поне малко се успокои. Не видя онзи луд поглед в очите му.

Но той толкова бързо сграбчи бебето, че Кора се събуди и разплака, а Алис скочи от креслото.

— Изглежда достатъчно здрава.

— Така е. Тя е съвършена. Моля те, мога да я накарам да спре да плаче. Нека само...

Той се обърна и тръгна към стълбите, а Алис се втурна след него. Веригата дрънчеше по циментовия под, докато се опъна.

— Къде отиваш? Къде я отнасяш?

Полудяла, Алис се метна на гърба му. Той я изтръска като муха и тръгна по стълбите. Спря и я погледна, а тя безпомощно опъваше веригата.

— От дъщери полза няма. Някой друг ще има и ще плати добра сума.

— Не, не, моля те. Ще се грижа за нея. Няма да те притеснява. Не я отнасяй. Не я наранявай.

— Тя е моя кръв, тъй че не ще понесе щета от мен. Но от дъщери полза нямам. Ти най-добре ми дай син, Естер. Най-добре стори това.

Алис дърпа веригата, докато глезенът ѝ не се накваси от кръв, и крещя, докато гърлото ѝ не запари, сякаш изгорено от киселина.

Когато легна на циментовия под, разридана от отчаяние, когато разбра, че никога вече няма да види детето си, в този миг се пречупи.

4.

Наши дни

В допълнение към конференцията на писателите и състезанието със снежни скулптури, както и различните празнични прояви и намаленията за Свети Валентин, Бодин се беше заровила в резюметата и препоръките от различни мениджъри.

Набеляза си няколко: току-що дипломирана студентка, търсеца работа; жена с пораснали и напуснали дома деца, с опит в домакинството; млад коняр, който си търсеше работа на пълно или непълно работно време; две молби за сервитьори; опитен масажист, който току-що се беше преместил от Боулдър.

Подбра още няколко, като пресмяташе приоритетите си.

Трябваше им нова икономка, защото Еда, съпругата на Ейб, щеше да оваканти мястото, когато тръгнат към Аризона. А кандидатката изглеждаше подходяща. Можеха да използват още един каубой, както и сервитьори.

Замисли се за дипломираната студентка, която изглеждаше готова за всяка позиция, която би могла да заеме. Солидно резюме, добри оценки, местно момиче.

Въоръжена с папката си, се отправи да търси Джесика.

Откри я в „Дайнинг хол“, разговаряше с управителя на ресторанта.

— Чудесно. Двама, с които искам да се срещна. Джейк, прегледах двете кандидатури за сервитьори, които ми изпрати.

— Кари Ан ги одобри — каза той, като имаше предвид най-добрата им сервитьорка с дванайсетгодишен стаж.

— Разбирам. Имаш одобрението ми, ако ги искаш. Ще ти дам време да провериш дали са подходящи преди празничните резервации.

— Става. Оправихме ли всичко, Джесика?

— Всичко е наред. Мисля, че събитието на Хобарт ще постигне целите си. Оценявам го, Джейк.

— Благодаря. Ще се заема с наемането на новия персонал тази седмица.

Когато си тръгна, Бодин се обърна към Джесика.

— Какво мислиш за идеята да си наемеш асистент?

— Имам си Уил. — Внезапно в ледените сини очи проблесна тревога. — Не отстраняваш Уил, нали?

— Не, ще добавя втори човек. Евентуално. Тя е племенница на приятелка на майка ми... обаче... Има добра квалификация. Дипломира се е, работила е в хотел в Билингс, след като е завършила, но миналия месец майка ѝ имала проблем и тя се върнала, за да ѝ помага. Исква да остане близо до къщи. Млада е, но има чудесни препоръки. Харесва ми — призна Бодин. — Мисля, че бързо ще можеш да я обучиш.

— Ти си шефката.

— Е, истина е, а и все едно, ще я наема. Но ако след като ѝ прегледаш биографията, решиш, че не я искаш, ще я сложа в „Дейности“ или в „Продажби“.

— Ще прегледам документите ѝ. — Джесика ги взе от Бодин. — Нека дойде за интервю.

— Става. Кажете ми, когато можеш, възможно по-скоро.

— Ще го направя. — Джесика остави документите и заби поглед в таблета си. — Говори ли с Рори?

— От закуската сутринта не съм. Защо?

— Имаме две резервации за „Екстраваганца със снежни скулптури“.

— Вече? Появи се на сайта едва тази сутрин.

— Точно така. — Със самодоволна усмивка Джесика отпи от бутилката си с вода.

Бодин потупа папката в ръката си.

— Май ще е най-добре да наема допълнителен персонал за зимата. Мога ли да те питам нещо?

— Разбира се.

— Защо всеки ден си на токчета, като обикаляш наоколо толкова, колкото и седиш? Вероятно дори повече си на крак — поправи се тя. — В края на деня краката сигурно те болят.

Джесика надигна вежди и се загледа в краката на Бодин.

— А ти защо всеки ден си с разкошни ботуши? Носим това, което сме, Бодин.

Бодин погледна тъмносивите си ботуши „Динго“ с катарамии от страни. Наистина можеха да минат за разкошни.

— Аз съм ботушите си.

— И твоите „Ливайс“, а през повечето време — както сега — елегантния ти жакет. Възхищавам се на колекцията ти от страхотни жакети.

Развеселена, Бодин подръпна подгъва на жакета си на сини и зелени райета. Можеше да се приеме за елегантен, допусна тя.

— Това е компромисът ми между костюма и обикновените дънки.

— Е, получило ти се е.

— Хм. — Тя отметна косата си, която днес беше вързана на дълга опашка. — Ще отведа разкошните си ботуши и елегантния си жакет за разговор с Ейб. И за него имам кандидат, както и за Зен Таун. — Тръгна, но се обърна. — Ако съм с обувки като твоите, след два часа ще плача.

— По-силна си.

— Само така изглеждам...

Бодин взе палтото и шапката си. Според графика Ейб трябваше да приключва два урока по езда.

Качи се в пикапа за десетминутния преход през ваканционното селище, за да стигне до центъра. Включи радиото и отвори прозореца, за да позволи на свежия въздух и на музиката да прочистят ума ѝ. Погледна към побелелите планини, които се открояваха на ясното синьо небе.

От слънцето снегът искреше, а температурата беше достатъчно висока, за да превърне въздуха от режещ в свеж. Докато стигна до центъра, настроението ѝ беше също толкова светло и свежо.

Помота се из голямото ограждение, за да подуши конете и да чуе нервния кикот.

— Добре се справяш, Деб, съвсем добре. Джим, петите надолу. Така се прави.

Бодин се намръщи, пристъпи напред и видя, че Калън водеше урока вместо Ейб.

Двойка новаци, очевидно беше, но Калън ги държеше под контрол.

Мъжът си го биваше в ездата, прецени тя. Справяше се с лекотата, с която друг би седял на кресло.

Яздеха два надеждни коня, макар че дорестият кон, когото наричаха Биф, можеше да е мързелив като тийнейджър през лятна утрин. Сега обаче вървеше кротко с ездача си, а онази с нервния кикот яздеше отзивчивата Мейбъл.

— Готови ли сте да опитаме с лек тръс отново? — запита Калън.

— Божичко, предполагам. — Жената хвърли поглед към Джим.
— Може ли, а?

— Давай.

— Кажете им какво искате — посъветва ги Калън.

Задниците им толкова здраво се удариха в седлата, че Бодин присви очи, но успяха да обиколят целия манеж в лек тръс.

— Давайте напред и сменете крака, обиколете от другата страна. Вече го можете. Смушкай го, Джим. Той по-скоро стои, а не се движи. Точно така.

Калън поведе своя кон — прекрасен жълтеникав жребец, който Бодин не познаваше — в кръг, за да държи двамата ездачи под око. Щом я видя, потупа периферията на шапката си.

— Готови ли сте за лек галоп? Лактите долу, Деб — нареди той, когато двамата отново се разкикотиха. — Можеш го. Покажи й какво искаш.

— Аз съм малко... добре. — Присвила устни в тясна линия, Деб се залюля на седлото и изписка, когато кобилката се понесе в лек галоп. — О, боже! Мога го. Джим!

— Виждам те, миличка. Ние яздим!

Обиколиха два пъти и макар жената да се клатушкаше на седлото като метроном, на лицето й цъфтеше широка усмивка.

— Сега ги накарайте да забавят, до ходом. Справяте се чудесно.

— Може ли да го направим отново? Времето изтече — добави Джим, като погледна часовника си. — Обаче...

— Още една обиколка.

— Иха! — извика мъжът ентузиазирано и принуди Биф неохотно да потегли за нов кръг.

Бодин взе блок за качване и тръгна през меката кал, докато Калън слизаше от коня. Той задържа ръката си отгоре му, след това застана разкрачен, с юздите, преметнати през шията му.

Почти останала без дъх и със зачервено лице, Деб погледна надолу към Калън.

— Джим ме подкупи да участвам в това с чифт ботуши, в които се влюбих в магазина във ваканционното селище. Не мога да повярвам колко забавно беше! Как да слеза?

Със смях Калън задържа коня ѝ.

— Просто праметни крака си и се плъзни. Блокчето е точно тук.

Непохватно, но смело Деб успя да стъпи на блока, след което се ухили на Бодин.

— Здравсти! Ти за Кал ли работиш?

— Тя е шефката — обясни Кал. — Всички работим за нея.

— О! Радвам се да се запознаем. — Деб протегна ръка. — Прекарахме си чудесно, нали, Джим? От човек, дето никога през живота си не се е качвал на кон, стигнах до... Как се казваше, Кал?

— Лек галоп.

— Ето. Цяла седмица ще ме боли, но нямам търпение да опитам отново. Да направим тренировъчна езда, Джим.

— Запиши ни. — Джим слезе от коня. — Или аз ще го направя. Имам в телефона си приложението на курорта. Страхотна идея. Джим Олстър — представи се той.

— Бодин Лонгбоу.

— О, дори името ти звучи като от Монтана. Харесва ми тук. Дойдохме едва вчера, а вече съм влюбена. Ще ни направиш ли снимка? Нали нямаш нищо против? — Деб измъкна телефона си. — На мен, Джим, Кал и конете. Шапката ти е страхотна. Сега и шапка ще трябва да си купя. Харесва ми този стил с плоската периферия. Ще отидем на пазар, Джим, и ще празнуваме в „Кръчмата“. Яздих кон!

Последната снимка беше на Деб, притиснала лице към кобилката.

Деб не спираше да говори, после си тръгнаха, а Бодин отиде при кобилката, за да я разседлае.

— Бих казала, че това беше двойка доволни клиенти.

— И още как. Изглежда много е искала онези ботуши. Ръцете ѝ трепереха, когато дойде.

— Имаме наистина хубави ботуши. А къде е Ейб? Той беше в графика за урока на Олстър.

— А, боже... — Калън вдигна седлото от коня и го постави на оградата. — Явно още не си чула. Жена му имала някакви болки в гърдите, така че...

— Еда? Болки в гърдите? Какво е станало, тя къде е? — Докато изстрелваше въпросите, Бодин извади телефона си.

— Успокой се. Получих есемес от него по средата на урока. Изглежда е претърпяла лек инфаркт.

Бодин за малко също не получи инфаркт.

— ... Лек?

— Безобиден, както разбрах. Засега ще я задържат в болницата, но е добре. Бях тук, когато му се обадиха. Тя била изляза с няколко приятелки, когато получила болки в гърдите. Казах му да тръгва и че аз ще поема.

— Оценявам това, наистина, но някой трябваше да ми се обади.

— Ейб беше малко разсеян — излетя оттук като светкавица. А аз бях малко зает да внимавам клиентите да не повърнат отгоре ми.

— Прав си, да. — За да се успокои, тя свали шапката си и я притисна към бедрото си, докато крачеше напред-назад. — Аз просто... Трябват ми подробности. Добре е, казваш? Сигурен ли си?

— Според Ейб, цитирам: мрънкала да се прибира. Но ще я оставят за през нощта и ще направят някои изследвания.

— Какви изследвания? Знаеш ли? — каза тя, без да му даде възможност да отговори. — Ще проверя. Ще видя какво правят и ще му се обадя.

След като се поуспокои, отново си сложи шапката.

— Какво има още в графика на Ейб?

— Следва упражнение по езда — отговори той, преди да е успяла да извади телефона си. — Карол ще поеме. А в четири часа има седмичен урок.

— Това е Леси Силк, на дванайсет е. И аз мога да я поема.

— Ще поема аз — увери я той. — Чейс знае къде съм.

— Добре. Хубаво. Наемам още един човек. Чака ме интервю. Щях да говоря с Ейб за това, но просто ще се обадя на новия човек и ще му кажа да дойде. Ако не е идиот, ще го вземем.

Обади се на Ейб и се осведоми за Еда. После звънна на кандидата и насрочи интервюто. Еда се занимаваше с домакинските

задължения, затова Бодин сама нагласи графика. Знаеше, че тя няма да се върне на работа, докато лекарите не ѝ позволят.

— Готово ли е? — запита Калън след малко.

— Ще стане. Безобиден, каза?

— Точно тази дума използва Ейб, както и „стабилно“.

— Добре. — Бодин издиша решително. — Кой е този красавец?
— Почеса непознатия жълтокафеникав скопен жребец по шията.

— Това е Съндаун^[1]. По-добрата ми половина. Съндаун, запознай се с Бодин.

Калън посочи надолу с пръст, конят подгъна предните си крака и се поклони.

— Значи не ти си умникът?

— Това е най-умният проклет кон, когото съм срещал. — Калън потупа Бодин по рамото. Съндаун се приближи и положи главата си точно там.

Бодин се разсмя и обви ръка около шията на Съндаун.

— Откога го имаш?

— Откакто се е родил — по залез, преди четири години, през май. Помагах на един приятел между проектите, неговата кобила го роди. Беше любов от пръв поглед. Купих го на мига, а когато поотрасна, го взех с мен.

Калън внимателно уви юздите около рога на седлото.

— Искаш ли да покажеш какво можеш, Съндаун?

Конят кимна с глава и се отправи в центъра на манежа.

— Гърмяща змия!

При думите на Калън Съндаун се изправи и размята копита във въздуха.

— Предател!

Отпусна предните си крака на земята и изрита назад.

— Полка!

Конят ведро затанцува странично вляво, завъртя задницата си в кръг, после затанцува надясно.

— Добро конче...

Развеселена и впечатлена, Бодин видя блясъка в очите на животното.

— Целуни момичето.

Съндаун наведе глава и докосна с издути устни бузата ѝ.

— Ти си чародей — отбеляза Бодин и също целуна кончето. — Ти ли си го обучил? Винаги си имал подход, но това е наистина впечатляващо.

— Научих някои похвати от експертите, докато пътувах, но с него работя съвсем от началото.

— Определено си се справил забележително.

Любовта от оня вид, който тя толкова добре познаваше — между коня и човека — я имаше в думите на Калън.

— Правиш ли още някакви номера при ездата?

Бързата усмивка на Калън ѝ показва здрава доза флирт.

— Искаш ли да ти покажа сега?

— Мислех си само как да доведе повече семейства и деца през уикендите, и още повече през лятото. Малко шоу на манежа, малко забележителна езда, която завършва с номерата на Съндаун? Ще се погълне като топъл хляб.

— Може би.

— Да кажем половин час, а после още половин, за да могат децата да задават въпроси и да гаят коня. Ще получиш допълнително заплащане. Ако искаш да си помислиш, ще видя как най-добре да се включиш.

Съндаун побутна Калън по рамото, все едно му казваше: „Участвам!“.

— Мога да помисля за това.

— Добре, тогава ще говорим. Трябва ли ти помощ за конете?

— Мога да се справя.

— Добре, аз се прибирам. — Понечи да тръгне, но се обърна. — Ти си добър учител, Скинър. Никога не съм си представяла, че имаш толкова търпение.

— Трябваше ми време.

— Добро постижение, бих казала.

Бодин се отдалечи, а Калън не пропусна да се възхити на дългите ѝ крака.

— Търпението не е всичко — обърна се той към Съндаун. — Може би следващия път трябва да целуна момичето.

Конят издаде звук, който не би могъл да се обърка с нещо друго, освен със смях.

Бодин изцеди всичко, което успя, от остатъка от деня и от следващата сутрин.

Обади се където трябваше, уреди няколко срещи. Почти без да затваря вратата на кабинета си, си осигури достатъчно време, за да подреди нещата така, че да компенсира отсъствието на Еда и Ейб поне за няколко дни.

Почувства се успокоена и облекчена, когато никой от хората, с които говори, не се оплака.

След като помоли за кутия с пилешка супа от кухнята на „Дайнинг хол“, отиде да види Ейб и Еда. Лично стопли супата, за да е сигурна, че ще хапнат, а Еда настояваше, че е добре.

Когато вечерта се прибра вкъщи, извади свинската пържола от фурната и седна с нея пред лаптопа, за да направи последна проверка на хората, които се надяваше да наеме.

С едната ръка се хранеше, с другата набираше по клавиатурата. Вдигна поглед с пълна уста, когато майка ѝ влезе в кухнята.

— Мм — успя само да каже.

— Стори ми се, че те чух да идваш. Не трябва постоянно да работиш до толкова късно, миличка.

Бодин преглътна.

— Всичко отиде по дяволите. Опитвам се да оправя нещата...

— Ще се справиш. Току-що разговарях с Еда по телефона. Звучи малко изморена и малко притеснена. Мисля, че и аз ще пийна от това вино. Тя ми каза, че си им занесла супа.

Морийн отиде да си вземе чаша и спря, за да целуне Бодин по главата.

— Ти си добро момиче.

— Уплаших се. Винаги е изглеждала толкова... здрава. Няма да се наложи операция, но ще трябва да взима лекарства. И да направи някои промени в живота си. Диета, упражнения.

— Ще следим да се грижи по-добре за себе си. — Морийн седна, отпи от виното и доля още малко в чашата на Бодин. — И за теб се отнася. Повече сън, редовно хранене. Майка ми и аз... и баща ти не създадохме ваканционното селище, за да работиш денонощно...

— обстоятелствата са извънредни.

— А не са ли винаги такива? — попита Морийн внимателно.

— Всъщност, не. Но в момента съм се заела да ги оправя. Утре ще дойдат петима души за интервю. А вдругиден още един.

— Шестима? Джеси ми каза, че утре ще говори с Челси. И аз имам какво да кажа по въпроса — добави Морийн.

— Знам, че е племенница на Джейн Лий Пукет и знам, че с госпожа Пукет сте приятелки.

— Дори повече, макар и това да е вярно. Джейн Лий ми беше като сестра, откакто моята... Откакто моята си тръгна в деня след сватбата ми и разби сърцето на мама.

Морийн отпи голяма глътка вино и си пое дълбоко дъх.

— Тя е от семейството и няма да ти напомням, че ти е сменяла пелените, както и на Чейс и на Рори. Така, както и аз съм сменяла пелените на нейните деца. Това е семейството и това има значение.

— Знам, мамо.

Морийн просто я изгледа по начин, който изключваше всеки протест, всяко обяснение или извинение.

— Това не е всичко, което имам да кажа. Челси е умна, блестяща и възпитана. Остави добра работа, за да се прибере у дома, когато семейството ѝ имаше нужда от нея. Това е част от характера ѝ. Така че ми се струва, че ще е глупаво, ако не я наемеш.

Вдигна ръка, преди Бодин да успее да отговори.

— Решението си е твое. Възложихме управлението на теб, защото си умна, организирана и самата ти си изключително добре възпитана. А и ти не само искаше, а си го извоюва. Това е всичко, което имам да кажа по въпроса.

— Мисля, че е важно Джесика да я интервюира. Тя има решаващото мнение за всеки, когото бихме наели да работи с нея.

— Ето още една причина да управляваш фирмата. Защото си права за това. Предполагам, че Джеси не е глупава и няма да опровергае това с Челси. Още петима?

— Имаме нужда от сервитьори, икономка, коняр и масажистка. Засега не ни трябва задължително допълнителни хора в Зен Таун, но ще се научи как работим. Харесах автобиографията ѝ. Другите са необходимост, особено икономката и конярят. Всъщност бих могла да ползвам друг квалифициран инструктор на манежа. Ейб ще се оттегли, за да се грижи за Еда — това е нещото, което трябва да направи. Мога

да помоля Мади да идва веднъж-два пъти седмично, само за уроците, но се притеснявам да не се пренатовари.

— Опитай веднъж седмично и гледай да й стане ясно, че ако прекали или се качи на кон, ще я изриташ.

— Това е добър компромис. — И сама щеше да се сети, ако не беше толкова уморена. — Днес Калън отново пое уроците на Ейб. Вчера присъствах съвсем накрая и се изненадах колко е добър. Никога не бях мислила за него като за учител.

— Скрити заложиби? — усмихна се Морийн. — Никога не е бил толкова див, колкото някои го мислеха. И той беше част от тези „някои“.

— Може би. Бях по-впечатлена от коня му, млад жълтеникав скопец. Прави номера.

— Чух за това, но искам да го видя сама.

— Помолих го да помисли за някои представления на манежа. Възрастните ще го харесат, а децата направо ще полудеят.

— Все мислиш, Бо.

— Затова съм шефът.

На следващата сутрин точно в девет Бодин се среща с кандидатката за икономка. Хареса й онова, което жената каза, затова извика жена от персонала, за да й покаже една празна хижа.

— Бет ще те върне, когато приключите. Ивон, след това ще се видим и ще ми кажеш какво мислиш.

От офиса Бодин отиде в „Дайнинг хол“, където управителката интервюираше млад сервитьор. Момчето беше на двацет и една, носеше бяла риза с тясна вратовръзка.

Най-опитната сервитьорка във фирмата седеше срещу него със скръстени ръце и изпитателен поглед.

— Тук вършим нещата по наш си начин. Ако нямаш маса за обслужване, се заемаш с нещо друго. Ако нещата вървят бавно, помагаш, допълваш подправките. Единственото, което не правиш, е да се мотаеш.

— Работа здравата, госпожо.

— Може и да е така, а може и да не е. На ония, дето се мотаят, веднага им показвам вратата. Защо искаш да работиш тук?

— Трябва ми добра работа, госпожо, за да мога да спестя и да се върна в училище, а после да завърша колеж.

— Защо трябва да се връщаш? Тоест, защо още не си там?

Лицето му под сламенорусата коса порозовя.

— Приятелите ми помогнаха с каквото можаха... Работих в кафене „Бигсби“, пише го в автобиографията ми. Обаче е скъпо и трябва да работя, да пестя, да се върна и да завърша. Ваканционното селище „Бодин“ е чудесно място и е по-близо до вкъщи от Мисула.

Бодин видя как Кари Ан омеква, но момчето продължаваше да е напрегнато.

— Добри ли са оценките ти?

— О, да, госпожо.

— Какво учиш?

— Искам да преподавам. Начално ниво. Аз... — Изчерви се още повече. — Искам да помагам с възпитанието и обучението на по-младите.

— Така ли?

— Да, госпожо.

Кари Ан изсумтя по нейния си начин.

— Ще те заведа във „Фийд баг“ и ще ти покажа това-онова. После ще се върнеш и ще говориш със Силвия от „Човешки ресурси“ за документите ти.

— Ъ... Аз... Вие наемате ли ме?

— Освен ако не докажеш, че си идиот. Вземи си палтото. Навън е студено.

Кари се изправи и тръгна към Бодин.

— Мисля, че ще се справи.

— Ще кажа на Силвия да го очаква.

Когато тръгна натам, се натъкна на Джесика, придружена от млада жена.

— Бо, колко хубаво, че те виждам. Искам да се запознаеш с Челси.

— Вече се запознахме — каза Челси.

Бодин изгледа красивата брюнетка с очи на кошута.

— Съжалявам, не помня. Познавам леля ти и чичо ти.

— При тях прекарах тринайсетия си рожден ден. Ти ни изведе на разходка с езда. Тогава за пръв път истински се целунах с момче.

Мислех си, че ще се омъжа за него и ще имам шест деца, така че се е запечатало в паметта ми.

— Какво стана с момчето?

— Оказа се, че просто обича да целува момичета. Нещо, което моята тринайсетгодишна версия не разбра и не оцени.

— Радвам се отново да се видим.

— Бодин... — Джесика прегърна Челси през рамото. — Харесвам я. Искам я само за мен.

— Не мисля, че имаш предвид, че просто обичаш да целуваш момичета, така че допускам, че наемаш Челси.

— Благодаря ви, и на двете — каза Челси. — Искам да знаете, че не подскачам нагоре-надолу и не пиция, което демонстрира зрялост и благоприличие. Но вътрешно правя точно това. О! А сега правя циганско колело!

Това накара Бодин да се разсмее.

— Наистина искам да работя тук. Наистина мисля, че мога да върша добра и творческа работа.

Челси млъкна, когато към тях се запъти Рори, заедно с друг мъж.

— Я виж ти, сбирката на клуба на красавиците — подкачи ги Рори.

— Брат ми Рори — продажби и маркетинг. Това е Челси Уосърман.

— Ти си племенницата на Джейн Лий. — Рори протегна ръка. — Тя все повтаря колко си красива, но си мислех, че е просто любяща леля.

— Челси ще помага при организацията на събитията — обясни Джесика. — Така че ще се виждате често.

— Радвам се да го чуя. О, Бо, това е Исоу^[2] Лафой. Сал каза, че си го записала за десет часа.

— Да, така е.

— Просто малко подраних. Нямам против да изчакам в лобито, докато не ме повикате — каза младежът.

Не беше много по-възрастен от новия сервитьор, прецени Бодин, но не й се вярваше този да се изчерви. Очите му, лешниковозеленикави, бяха ясни, а погледът му уважителен.

— Няма нужда. Ела в кабинета ми. — Даде му знак и тръгна.

Дрехите му бяха поизносени, но ботушите му — лъснати, дънките му „Ливайс“ — чисти. Носеше карирана риза в западняшки стил, ватирано дочено яке и черна шапка, която учтиво свали, когато седна на стола, който Бодин му предложи.

— Значи, Исоу, ти си от района на Гарнет.

— Така е, както баща ми и неговият баща преди него. Обикновено ми викат Изи, госпожице Лонгбоу.

— Изи... Попътувал си.

— Тук и там. Известно време се занимавах с родео, работех из фермите. Хората, които съм посочил в документите, ще ви кажат, че знам как да работя и че познавам конете.

— Кога престана с родеото?

— Истината е, че не можех да си позволя повече да се занимавам с него. Скъпо е, ако не печелиш редовно, а претърпях и няколко лоши падания. Освен това баща ми остарява и си дадох сметка, че ако не се установя, няма да има кой да му помага. Има няколко акра на юг от Гарнет. Костелив орех е и се гордее с това, но след няколко години може би няма да може да върши всичко, с което се занимава.

— През зимата работата тук може да е спорадична. Може и да не ти се натрупат четиридесет часа седмично.

— Ще приема каквото ми се предлага.

— Имаш ли собствен кон?

— Сега не, наложи се да го продам. Но ако искате, може и да мога да си взема.

Има добро лице, помисли си Бодин. Донякъде издръжлив, донякъде закален като каубоите, които прекарват с часове на слънце и вятър. Ръцете му са спокойни. По дланите му има мазоли, каквито се очакват от човек, който работи с коне.

Вече беше го проверила. Не беше завършил гимназия, но както каза, по документите си личеше, че познава конете.

— Не се изисква да имаш кон. Имаме си наши, а през пролетта ще докараме и още. Преподавал ли си някога езда?

Той отвори уста, но замълча. После каза:

— Искам работата. Не мога да кажа, че съм прекарал много време да обучавам хората как се язди. На едно момиче, което срещнах в Ейбилин, ѝ показах малко езда, но то беше по-скоро за забавление. Повечето, с които съм общувал, знаеха да яздят.

Е, не би могла да го нарече най-яркия пламък в свещника въз основа на интервюто, но той изглеждаше достатъчно учтив, честен и любезен.

А тя беше в затруднено положение.

— Иска се повече, отколкото да работиш с конете, да ги оседлаваш, да ги храниш и решиш. Ние угаждаме на гостите си, а някои от тях досега не са се качвали на кон или поне не от години. Разходките с езда са популярни, а онези, които водят гостите, трябва да знаят как да напаснат коня и ездача, как да наблюдават всичко, за да се уверят, че гостът, който не различава кон от жираф, няма да се въвлече в някоя беда. И трябва да има добър опит.

— Конете са по-предсказуеми от хората, но хората не са толкова силни, според мен, ако ме разбирате.

— Не мога да споря с това. Защо не идем в развлекателния център? Ще можеш да видиш част от дейността ни и ще се срещнем с главния коняр.

Той се изправи.

— За мен ще е удоволствие.

[1] Sundown (англ.) — залез. — Б.пр. ↑

[2] Английското произношение на библейското име Исав. — Б.пр. ↑

5.

Бодин успя да се прибере вкъщи навреме за вечеря, да избегне гнева на Клементайн и прекара по-голямата част от времето, за да разказва на семейството за новите попълнения.

— Свършила си много за един ден — отбеляза Сам, докато си пийваше от традиционните два пръста уиски след вечеря.

— Утре остава още един човек, но всеки от наетите искаше работата, представи се добре и спечели одобрението на управителите. — Погледна Чейс. — След като Ейб го няма, накарах Калън да се види с Лафой.

— Той ще знае какво да търси в него.

— Лафой... — Сам се замисли. — Не познавам някой с това име наоколо.

— Той е някъде от Гарнет.

— Не мога да се сетя за името...

— Е, ще го видим как работи, но и аз го огледах преди да го оставя с Калън. Наблюдавах как се държи, как се отнася с конете, как говори с Калън и Бен, който работеше по същото време. Преди да ги оставя казах на Калън да ме уведоми, ако има някакви възражения. Понеже нямаше, наех Лафой. Освен това последвах съвета ти, мамо, и говорих с Мади да дава седмични уроци.

— Мисля, че това ще свърши добра работа. И се радвам, че си харесала Челси. Тя ще бъде ценна находка, помни ми думите.

— Харесах я. Джеси пък направо се влюби в нея. Допадна ми и това, че остана още няколко часа, за да си изцапа ръцете. Показва инициатива.

— Ти ни каза, че племенницата на госпожа Пукет е умница — намеси се Рори. — Не сподели, че е красавица.

— Долу, момче — скастри го Бодин, а Морийн вдигна предупредително пръст.

— Дръж ръцете си и чаровната си същност по-далеч, Рори Картър Лонгбоу.

— Но чарът ми просто не може да бъде удържан.

— Имаме достатъчно въжета в плевнята, за да те укротим, ако се наложи. — Чейс довърши вечерята си така, както беше започнал и закуската си — с черно кафе. — Трябва да ви кажа, че тая вечер говорих с Ейб.

— Как е Еда? — запита Бодин.

— Оправя се, но цялата тая история го е уплашила. Мисли с Еда да идат за около седмица на гости при сина им и семейството му за Деня на благодарността. И после мисли да прекарат няколко седмици с дъщеря им за Коледа.

— На мен не ми спомена нищо такова... — каза Бодин.

— Е, изчакай ме да свърша де. Изглежда децата им настояват. Освен това ме увери, че щом веднъж се върне на работа, всичко ще бъде постарому. Според него няма начин да я спре. Иска първо да й даде дълга почивка, а пътуването до Аризона ще помогне за това.

— Мога да го разбера, но...

— Дойде при мен преди теб. — Чейс превключи на кроткия си унищожителен режим. — Искаше да знае дали съм се разбрал с теб Кал да го замести. Наехме Кал за ранчото и той няма как да е едновременно навсякъде и да запълва всякакви дупки, а трябва да се заеме с управлението на пълно време чак до пролетта.

— Да, обаче...

Чейс вдигна пръст и Бодин завъртя очи.

— Ето какво му отговорих. Кал е истинско бижу, но както се стекоха нещата, от него ще има по-голяма полза във ваканционното селище, така че... И татко е съгласен... Нямаме против да го поемеш за зимата, ако това ще помогне. Освен това и Кал го иска, макар да не е нает за това.

Бодин изчака, като подчерта паузата.

— Така значи?

— Аха.

— Аз имам ли право на мнение?

Чейс сви рамене.

— Решението ти не е от особено значение, струва ми се. Ако кажем „Не, оставяме Кал тук“, така ще бъде. Ако Кал каже „Не, благодаря, вие сте ме наели за това, а не за онова“, същата работа. Така че мнението ти ще дойде след като нещата вече са се уредили по един или друг начин.

Бодин почука с пръсти по масата.

— Какво ли ще каже за това Кал?

— Не съм стигнал дотам, тъй като говорих с Ейб, а после ме повикаха за вечеря. Реших да разговарям с него сутринта.

— Аз ще говоря с него, благодаря.

— Няма проблеми. Не знам защо се инатиш толкова.

Вместо отговор Бодин се усмихна с една от най-сладките си, но и плашещи усмивки.

— Ще ти обясня. Ейб трябваше да дойде при мен, тъй като именно от мен се иска да задържа две ключови позиции отворени от ноември до април. Това първо. Трябваше да дойде да говорим дали съм съгласна да наема Калън Скинър като коняр на пълен работен ден от сега до април, което е точно онова, което е трябвало да му кажеш. След това да реша какво да правя и ако се съглася, да дойда при теб и татко и да ви питам дали можете да ми отстъпите Кал за това време. И ако вие се съгласите, да питам и него дали е съгласен.

Чейс отново сви рамене.

— На мен ми се струва, че стигнахме до същото място, може би малко по-бързо.

— Работата не е в бързината. — Разочарована и малко обидена, Бодин вдигна ръце. — Ранчото и ваканционното селище са отделни неща. Това е умно и практично решение, взето от маминка, когато реши да разшири курортната част на ранчото. Става въпрос за документация, заплати, описание на работата, договори.

— При всички случаи ще си ги получиш — изтъкна Чейс.

— О, Бо е ядосана, защото Ейб е дошъл при теб, вместо при нея. — Морийн хладно изгледа по-малкия си син. — И е права. Мъжете може и да сте повече от жените на тази маса, но това не ви придава по-голяма тежест. А правилното си е правилно. Ейб е трябвало да отиде при шефа си, а това е Бо. Ще припиша тази грешка на стреса и притеснението му за Еда. Надявам се да направиш същото, Бодин, и да проявиш малко разбиране.

Гневът ѝ малко се поуспокои.

— Мога. Ще го направя. Обаче...

— Права си, ранчото и ваканционното селище са две отделни неща. — Сам отново отпи от уискито си. — Баба ти е била достатъчно умна да види преди толкова години, че чичовците ти няма да са

способни да вложат необходимото време и работа, за да управляват ранчо с такива размери, а никой от техните синове... или дъщери... — погледна жена си — не показаха никакъв интерес. Така че тя измисли курортното ранчо, видя как може да го използва и да запази другото.

Помълча малко, като отпи от уискито си. На никого не му хрумна да се намеси.

— Знаете, всички мислихме заедно и имахме големи планове. Няма съмнение, че в това семейство имаме умни и напредничави жени и че имаме две бизнес начинания, които ни дават живота, който искаме да живеем, на мястото, където искаме да сме. И това отдава чест на паметта на дядо ви. Но това не са просто бизнес начинания и ние никога няма да го забравим.

— Не, сър — каза Бодин. — Не забравям това.

— Знам, че не го забравяш, но има случаи, когато не те виждам наоколо, по ливадите, в конюшните, в хамбара. Понякога на човек може да му липсва дъщерята...

— Татко...

— Може да му липсва, но и едновременно с това да се гордее с нея. Онова, което не можем да забравим и не го правим, е онова, което имаме, онова, което започнахме с баба ви. Това е общност, семейство. Ейб се тревожи за съпругата си и прави всичко по силите си, за да се грижи за нея. Все едно дали на нея ѝ се иска, или не, а като познавам Еда, със сигурност е оказала известна съпротива. Не мисля, че преднамерено е показал неуважение, като първо е говорил с Чейс.

— Вероятно е така. — Бодин изгледа Чейс.

— Просто говорих с човека и сега ти казвам как стоят нещата. Ти само ми кажи какво решаваш.

— Ще се поразходя и ще помисля как да се справя с това.

Рори изчака, докато Бодин се отдалечи достатъчно.

— Божичко, какво толкова е станало? Mucho sensitivo^[1]. Просто...

Млъкна, когато срещна погледа на майка си.

— Докато не почнеш да работиш в мъжки свят, без да имаш пенис, можеш да си замълчиш. Можеш да помислиш върху това, докато помагаш на Клементайн да прибере и да измие чиниите.

— Да, госпожо.

След пет минути Чейс остана сам с баща си на масата.

— Просто говорих с човека — каза отново Чейс. — И ѝ предлагам да вземе, ако той е съгласен, нашия най-добър коняр, когото току-що наехме, за цели четири месеца.

— Всичко е еквилибристика, синко. Жените, бизнесът, семейството. Еквилибристика. Искаш ли да излезем на верандата да изпушим по една пура и да се оплачем от жените? Това помага за баланса.

— Ще си взема палтото.

Загърната в своето, Бодин ядно се разхождаше и вдишваше с удоволствие студения чист въздух. Над главата ѝ безброй звезди блещукаха върху индиговото небе. Луната, почти пълна, изплува като кръгъл бял кораб върху спокойно море.

Вятърът режеше и носеше миризмата на борове, сняг и животни. Чу мученето на крава, обади се бухал, видя промъкващата се сянка на котка.

Двете щастливи кучета Клайд и Честър известно време подтичваха около нея, но сякаш усетиха настроението ѝ и избягаха, за да си търсят забавление.

След като се поуспокои, тя се зае да планира следващите си ходове. Трябваше да говори с Ейб и Еда. Баща ѝ беше прав за общността и семейството, трябваше да се отърси от обидата преди да го направи. Но преди всичко трябваше да даде да се разбере, че решенията започваха и свършваха с нея.

Налагаше се временно да натовари някоя от камериерките с управлението, иначе щеше всяка седмица да се занимава с планиране и дребни проблеми. Вероятно всеки ден.

Освен това трябваше да се подготви и за вариант в случай че двама от най-важните ѝ хора решат да се пенсионират, вместо да се върнат.

Тази мисъл я натъжи, просто я натъжи. Ейб и Еда бяха много важна част още откакто баба ѝ беше развила идеята за увеселителното ранчо, бяха устояли на всички промени и разширения.

Можеше и щеше да намери квалифицирани заместници, ако стане необходимо, но те нямаше да бъдат Ейб и Еда. По някаква неясна и за нея причина се почувства самотна при тази мисъл.

Вместо към хижата, тръгна към конюшните. Калън можеше още да изчака.

Вдигна резето на голямата врата, влезе вътре и вдиша миризмата на коне, сено, тор, зърно. Докато вървеше по наклонения циментов под, от двете ѝ страни над огражденията конете подадоха глави. Тя продължи напред и се спря пред един от боксовете.

— Ей, здрасти. Ето го момчето ми. — Почеса главата на красивия кон, когото беше кръстила Лео заради леопардовите шарки по бялата кожа.

Той я побутна по рамото и я изгледа с прекрасните си сини очи.

На някой баща можеше да му липсва момичето. И на един кон можеше да му липсва, помисли си тя.

Поклати глава, влезе в ограждението и взе четката, за да срещне хълбоците му.

— Без извинения. Не и между нас. Знаеш ли какво? Утре ще поюздим. Можеш да посетиш конете от ваканционното селище през деня, ще имаме хубава здрава сутрешна езда, а после хубаво ще поюздим и до вкъщи. И ти ми липсваше.

Извади морков от джоба си и Лео го загриза.

— Ти всичко знаеш. Просто на никого не казваш.

Докато конят дъвчеше, тя облегна глава на шията му.

— Ще го измисля, нали? Вече съм готова до половината. Още ми се ще да изритам Чейс в задника, но почти съм го измислила.

Няколко пъти мина бързо с четката.

— Ще те видя сутринта. Много рано.

Мисълта за хубава здрава езда ѝ допадна. Излезе от конюшните, като почеса още няколко глави по пътя си, и се отправи към хижата.

Малка, селска, с кедрови люлеещи столове на предната веранда, тя се намираше на един хвърлей от главната къща, както и на ентузиасирана плюнка разстояние от общежитието на работниците.

Беше построена за увеселителното ранчо, с остър покрив и квадратни прозорци. Колибите наоколо бяха разградени за материали при строежа на курорта. Хижата обаче я бяха запазили — за някой случаен среднощен гост, за склад, както и за неофициално място за игра.

А сега и за Калън Скинър.

Чукало с форма на конска подкова украсяваше предната врата, но Бодин потропа с ръка, докато гледаше дима от комина.

Калън отвори вратата и застана с гръб към светлината.

— Здравсти, съседке.

— Здравей и на теб. Имаш ли минутка?

— Имам достатъчно. Вечеряла ли си?

— Да. Аз просто... — Когато влезе, видя чинията на масата. — Ти вечеряш... Може да поговорим и по-късно.

— И сега няма проблеми. — За да го докаже, затвори вратата зад нея. — Искаш ли бира?

— Не, няма нужда.

Той отиде до масата, взе дистанционното и изключи телевизора, по който вървеше стар черно-бял филм.

Сградата беше малка и уютна, с кухня и дневна, хубаво обзаведена от майка ѝ. Спалнята беше осветена от кухнята. Имаше и баня, толкова малка, че Бодин се зачуди как ли успява Кал да се изкъпе, без да удря лактите и коленете си.

— Ще седнеш ли?

— Наистина не искам да прекъсвам вечерята ти.

— Няма, ако седнеш и говориш, докато ям. Свали си палтото, тук е доста топло.

Малката печка в ъгъла вършеше добра работа и Бодин преметна палтото си на облегалката на стола.

Настани се срещу него на малката квадратна маса.

— Ти ли готвиш?

Той отрязва хапка от пържения телешки антрекот.

— Достатъчно, за да се оправя. Можех да вечерям и в общежитието, но имаше някои неща, които исках да свърша.

До него имаше затворена папка.

— Просто наминаваш ли? — попита той.

— Ами да. Харесвам околността.

— И аз също.

— Не ми се обади, за да ми кажеш, че Лафой не е достатъчно добър, така че го наех.

— Каза да ти се обадя, ако не е дяволски добър, а той не ми създаде такова впечатление. Бива го с конете, оправя се наоколо, изглежда слуша, като му се говори, и се сближи с всички, които

срещнахме, докато обикаляхме. Дойде една двойка просто да погледне конете, бяха с детето си, още не ходи на училище. Той беше учтив и убедителен. Мисля, че това ме убеди, макар да не бих казал, че е възможно най-добрият.

— Е, и аз имах същото впечатление, което е достатъчно. — Тя се облегна и въздъхна. — Ето какво, Скинър. Изглежда, че Ейб няма да се върне до пролетта. Тревожи се за Еда, иска да я предпази, да си почине известно време, затова смятат да прекарат известно време със семейството си из различни места.

Докато я слушаше, Калън си отрязва още от пържолата.

— Идеята ми се струва добра, като си помисля.

— Говорихме да работиш и тук, и там, и да запълваш празнините до януари, но сега това няма да свърши работа.

— Все трябва някак да запълниш тая дупка.

— Така е. Татко и Чейс казаха, че ако искаш да преминеш към ваканционното селище за през зимата, те няма да имат нищо против. Ако искаш, можем да поговорим с теб за заплатата, докато официално те отпишем от персонала на ранчото и те прехвърли в селището, до завръщането на Ейб. Ако не искаш, ако си дошъл да работиш с конете на ранчото, също няма проблем. Ако е така, просто бих искала да продължиш да заместваш, докато наема човек, който да запълни тая дупка.

Той лапна картофено пюре и го прокара с бира.

— Хм — каза най-сетне.

— Занимавам се с планирането на дейностите и на обслужващия персонал, откакто Еда се поболя. Мога да преместя част от хората в обслужването, за да попълнят празнотите, но не мога да взема главен коняр от развлекателния център „Бодин“ или от конната база. Дори Мади да не беше бременна, тя не е управител. Поне все още. А и не мисля, че би й се искало. Така че трябва да търся другаде. Мога да го направя, ако не искаш да се заемеш.

Той задъвка и се замисли.

— Можеш ли да ми дадеш малко подробности? Заплатата, да, но задълженията, отговорностите, каква свобода ще имам?

— Разбира се. — Отбеляза си наум как я разпитва, вместо просто да й отговори с „да“ или „не“. — Ако ми дадеш имейла си, мога да ти изпратя всичко необходимо.

— Мога да ти дам имейла си — бързо каза той, — но ако в момента в главата си нямаш всяка подробност, ще си изям шапката. А аз си я обичам.

Тя размисли за момент.

— Имаш ли бира там? — посочи с пръст към хладилника, след което му махна да остане на мястото си, преди да е успял да скочи да ѝ донесе.

Извади си бутилка „Мусхед“ и я отвори с отварачката на стената. След това отпи дълга глътка.

— Обичам бира. — Отпи отново. — И вино обичам, но, човече, няма нищо като студената бира.

След това седна и започна да описва работата, задълженията, отговорностите, очакванията, кой пред кого отговаря, политиката на ваканционното селище.

Списъкът беше дълъг. Направи пауза и отново отпи от бирата.

— Сигурен ли си, че не искаш да ти изпратя имейл?

— Схванах го. Повечето неща ми се струват разумни.

Тя все пак реши, че ще му го изпрати.

Когато спомена заплатата, той си взе още от пържолата и задъвка.

— Изглежда ми съвсем справедлива.

— Добре. Искаш ли време, за да помислиш?

— Искам само да уредя нещата със Сам и Чейс.

— Казах ти, че те вече са ги уредили.

— Така е. Но не ти си ме наела тук, а те. Искам да получа одобрението им лично. Понеже очаквам да ми го дадат, точно както каза, време за мислене не ми трябва. Ще се заема. Макар че това ще ми причини някои затруднения за няколко месеца.

— Затруднения? Как?

Калън отпи от бирата и я изгледа преценяващо над бутилката със зелените си очи.

— Малко е сложно да се преместя при теб и ти да си ми шефка. Сестра и дъщеря на шефовете ми, сложничко, но възможно. Заслужаващ доверие шеф... Това е нещо, което трябва да обмисля.

Тя го погледна над своята бира.

— Доста ще трябва да поработим, за да влезем в крачка.

— Е, не чак толкова много. — Изгледа я развеселено. — Колко добра танцьорка си?

— Много съм бърза и лека в краката, Скинър. И наистина искам това да проработи, така че не усложнявай нещата.

— Не е моя вината, че си станала такава красавица. Какво ще кажеш да излезем на среща? На първи май, това е хубав ден. Пролетта е наоколо, а ти вече няма да си ми шефка. Ще те заведе на танци, Бодин.

Огънят в старата печка изпращя.

— Да знаеш, Калън, че ако ме беше гледал с този флиртаджийски поглед и ми беше говорил толкова сладкодумно когато бях дванайсет-тринайсетгодишна, сърцето ми щеше да изскочи от гърдите. Много бях хлътнала по теб.

Този път той не се ухили.

— Нима?

— О, боже, да. Кльоцав, с почти дивашки маниери и мрачни очи, ти беше обект на отчаяната ми любов и пробуждащите се хормони седмици наред. Може би дори месеци, макар тогава да ми се струваха години.

Тя размаха бутилката си.

— Това, че двамата с Чейс ме считахте в най-добрия случай за пречка, само допълваше тайния ми копнеж.

— Предполагам, че често сме се държали гадно с теб.

— Не, не мога да кажа това. Ти разби горкото ми сърце с меко пренебрежение, понеже точно по този начин момчетата на петнайсет или шестнайсет гледат на дванайсетгодишните момичета. И също като дванайсетгодишна и влюбена за пръв път, го преодолях.

— На няколко пъти предизвика интереса ми, когато стана някъде на петнайсет.

Изненадана, Бодин отпи бавно от бирата си и реши да използва собствените му думи:

— Нима?

— Отне ти известно време да разцъфтиш, но накрая го постигна. Забелязах го. — Изправи се, взе си още една бира, предложи и на нея. Тя обаче поклати глава. — Трудно беше да не го забележа или да пренебрегна чувствата си. Само че тогава бях на колко, на осемнайсет. А на осемнайсет вече мислех как ще се махна и ще натрупам

състояние. А към това трябва да прибавим, че ти все още беше малката сестра на най-добрия ми приятел.

— Това никога няма да се промени.

— Но ти вече не си толкова малка. А тези три години разлика между нас вече не са от значение, когато сме пораснали. Освен това се върнах.

— Натрупа ли състояние, Калън?

— Справих се достатъчно добре. Правих, каквото трябваше да правя, учих, каквото трябваше да уча. Сега се върнах, завинаги.

Когато тя надигна вежди, той поклати глава.

— Приключих с бягствата, приключих с търсенията. Това е моята земя. Не става въпрос за притежание, а да се будиш сутринта и да знаеш, че си там, където искаш да си, че имаш добра работа за вършене и добри хора около себе си.

Думите му докоснаха невидима струна в нея.

— Вече не си толкова мрачен.

— И не съм толкова ядосан, предвид че двете вървят ръка за ръка. А сега за нашата среща.

Тя се изкикоти, остави бирата и се изправи.

— Ще ти изпратя седмичния график. Ще се промени, защото някои от гостите изчакват да дойдат, преди да се запишат за уроци по езда или за разходка с коне... както и за возенето с шейни, което започваме следващата седмица.

Тръгна, загърната в палтото си.

— Ако имаш някакви въпроси за работата, прати ми имейл. Или ела в кабинета ми.

— Не се разбрахме за първи май.

Тя се усмихна.

— Благодаря за бирата — добави и излезе.

Калън тихо се засмя и потупа с ръка сърцето си. Един от най-добрите подходи според него спрямо дръзките и опърничави жени, особено ако са с остър ум, беше предизвикателството.

Никога не успяваше да устои на предизвикателства.

Били Джийн знаеше, че когато раздигне последната маса и приключи с рутинното затваряне на „Кръчмата“, краката ѝ щяха да

ляят като раздражителния джак ръсел териер на майка ѝ.

Нямаше търпение да се отърве от клиентите и да се пъхне в леглото, макар и сама. Само преди няколко дни беше посочила вратата на гаджето си (лъжливо скапано копеле). Нямаше търпение да добави бакшишите от вечерта към своя фонд „Червена рокля“.

Откри я, докато пазаруваше по интернет, и я изпепели луда страст. Всеки ден я гледаше в количката си и по нейна преценка тазвечерните бакшиши щяха да ѝ позволят най-сетне да натисне „Купи“.

Сто четиридесет и девет долара и деветдесет и девет цента.

Много пари за рокля, помисли си тя, докато гасеше осветлението. Но не и за тази рокля. Освен това беше награда за тежката работа и символ на нейния нов статус на независима жена.

Щеше да облече тази червена рокля през следващата си почивна вечер, може би щеше да слезе до „Раундъп“ за малко пиене и танци. След това щеше да реши какво да направи, за да се отърве от натрапчивите мисли за бившия си приятел.

Вървеше в студа. Чуваше как ботушите ѝ хруцят върху чакъла в тишината. Остави последната група клиенти да се забавят малко повече, отколкото трябваше. Но бакшишите, бакшишите се трупаха.

Утре можеше да спи половината ден, ако искаше.

Просто обичаше последната смяна.

Качи се в колата си — лек джип втора ръка, който вечно изплащаше, както ѝ се струваше. Но той я отвеждаше там където искаше, и после я връщаше.

Потегли от Бодин таун с ресторантите, магазините и офисите, зави по непавириания път, обграден от дървета и тъмни хижи, по неравната повърхност, от която бърбеците ѝ заподскачаха. Щеше да е по-добре, ако се беше отбила в тоалетната, преди да затвори.

Но щом веднъж се озове на асфалта, можеше да натисне газта. Малката ѝ кола беше бърза и маневрена, а по това време на нощта пътят щеше да е чист като лятно утро.

След петнайсет минути, каза си, щеше да си е у дома.

И тогава колата ѝ се заинати, задави се и спря.

— Ей, проклетие! Проклетие, какво е това!

Завъртя ключа и натисна газта. И когато не последва нищо, удари волана.

Какво, по дяволите, какво да направи сега?

Поседя за момент със затворени очи, докато дойде на себе си. Излезе от колата и надигна капака. Отново изруга и се върна, за да вземе фенерче от жабката.

Можеше да сменя гуми, беше го правила. Знаеше как да долее вода в радиатора, бензин в резервоара и да провери кабелите на акумулатора. Извън това със същия успех можеше да гледа и ракетен двигател.

Остави капака отворен и заобиколи, за да изрита предната гума, преди да извади телефона от чантичката си, която беше оставила на предната седалка.

Първото, което ѝ хрумна, беше да се обади на Чад — лъжливия ѝ скапан бивш. След това си спомни, че вече ѝ е бивш. Помисли дали да не звънне на родителите си, но щеше да им отнеме поне четиридесет минути, за да стигнат до нея.

Зачуди се дали да не се обади на денонощната пътна служба или на приятеля си Сал. Сал беше по-близко, обаче...

Чу двигател, видя светлината на фарове и си помисли: слава богу!

Когато пикапът забави и спря зад колата ѝ, Били Джийн се втурна към прозореца на шофьора.

— Изглежда имате нужда от помощ — каза той.

Тя му се усмихна с най-хубавата си усмивка.

— Със сигурност ще я оценя.

1992

Още един Ден на благодарността дойде и отмина. Алис отмяташе дните по квадратчетата и числата на календара. Не го беше взел... все още. Тя отброяваше времето по него и опитваше, толкова силно се опитваше да си се представи у дома, около голямата маса в трапезарията.

Мама щеше да приготви две големи пуйки — едната за работниците в ранчото. Ако опиташе достатъчно силно, можеше да подуши миризмите в кухнята. Дядо щеше да пече телешко, а баба — да глазира шунка. Любимата ѝ.

И гарнитурата също. Картофено пюре, сладки картофи с маршмелоу, зелен боб, брюкселско зеле — *не го обичаше*. Бисквити и сос.

Тя щеше да приготви боровинковия сос. Обичаше да гледа как боровинките изплуват, докато врат. Рийни бе специалист по фаршированите яйца. Те отнемаха време и изискваха много търпение.

И точно когато си помислиш, че не можеш да поемеш и една хапка повече... Всички ония пайове!

Представи си, че е малко момиченце. Седнала е до сестра си на кухненската маса и прави малки плодови пити с остатъците от тестото за пая.

Мама мърмори, но после я поглежда с любов.

Но макар устните на Алис да се извиха, образите не се задържаха. Проблеснаха и се стопиха, докато лежеше на леглото в онази ужасна стая, с тежките окови на крака си и с празни ръце.

Беше ѝ взел бебето.

Млякото ѝ беше пресъхнало, но болката в гърдите остана като ужасен спомен.

Търсеше бягство в съня — какво друго имаше? В съня си се опитваше да се върне у дома. Пуйката за Деня на благодарността, как язди бърз кон, докато небето експлодира със слънчевата светлина.

Щеше ли някога отново да види слънцето?

Да си сложи червило, да си купи нова рокля. Да лежи под летните звезди до момче, което я желаше.

Щеше ли отново някой някога да я докосне с любов и нежност?

Представи си, че е в стаята си. Розови стени и плакати с филмови звезди, небето и планините бяха толкова близки през прозорците.

Но когато отново отвори очи, реалността затисна душата ѝ. Четири голи стени, циментов под, заключена врата над стръмно стълбище.

Не, повече никога нямаше да види слънцето, изгрева и залеза. Светът ѝ нямаше прозорец, който да го доведе при нея.

Никой никога вече нямаше да я докосне с любов и нежност. Защото съществуваше само сър. Само сър, който я обладаваше всяка нощ. А когато тя започнеше да крещи, защото тялото ѝ още не беше се възстановило от раждането, той започваше да я чука още по-силно и я удряше, за да млъкне.

Никога вече нямаше да види стаята си, толкова розова и хубава, никога нямаше да седи на голямата маса в ранчото и да споделя вечерята за Деня на благодарността със семейството си.

Никога повече нямаше да държи малкото си момиченце. Нейната Кора, с малките розови пръстчета.

Загубата на всичко това, празнотата в нея и загубата на детето, за което не беше вярвала, че ще го иска и обича толкова много, задушаваше всяка мисъл като зловонен дим.

Хранеше се, защото когато отказваше, той ѝ изсипваше супа в гърлото, издърпваше главата ѝ назад за косата и ѝ стискаше носа. Миеше се, защото когато спреше, той я биеше, а после я обливаше с ледена вода и я търкаше с твърда четка, докато от кожата ѝ не потечеше кръв.

Молеше се за бебето си. Щеше да е добра, да се грижи, да прави всичко, ако ѝ върнеше бебето.

Сега тя е нечий друг проблем.

Това ѝ отговаряше. Не му трябваша дъщери.

Алис се надяваше да я пребие до смърт, но изглежда той знаеше докъде точно би могъл да стигне.

Нямаше да ѝ помогне да умре, както тя искаше. Просто да я остави да умре, да я остави да потъне в съня, в който седи на люлеещия се стол на предната веранда и гледа планините, докато пее на бебето.

Ако имаше нещо остро, щеше да го използва, за да си пререже гърлото. Не, не, първо неговото, помечта си тя, докато лежеше на леглото с плътно затворени очи, за да не вижда нищо наоколо.

Да. Първо щеше да убие него, а после и себе си.

Зачуди се дали не би могла някак да заостри пластмасовите лъжици, които ѝ носеше с храната. Или четката за зъби. Може би четката, да.

Можеше да опита, можеше да опита, но, Господи, беше толкова изморена.

Искаше само да спи.

Докато умът ѝ блуждаеше, тя си представи как завързва чаршафа и прави примка. Нямаше на какво да я окачи, но може би ако я завържеше на някое от стъпалата, ако я увиеше достатъчно здраво около шията си, можеше да се удуши.

Не можеше да продължава по този начин, да се буди ден след ден, нощ след нощ на това ужасно място, да знае, че той ще слезе по тия стъпала.

Още по-лошо от бруталността и изнасилванията бяха безкрайните самотни часове. Самотни, още по-безкрайни, пусти и черни без детето ѝ.

Насили се да се изправи и огледа чаршафа с празни очи.

Трябваше ли да го накъса на ленти и да ги навърже? Щеше ли така да стане по-здрав?

Толкова ѝ беше трудно да се съсредоточи, когато всяка мисъл трябваше да си пробива път през мъглата. Огледа чаршафа и затърси по-слаби места, лесни за късане.

Идеята да се самоубие вече не ѝ изглеждаше по-ужасяваща от решаването на обикновена математическа задача.

Беше дори по-лесно.

Трябваше да изчака, напомни си. Той скоро щеше да слезе. Да изчака, докато си тръгне отново. Самоубийството ѝ можеше да отнеме известно време.

Днес, помисли си с уморена въздишка. Можеше да умре днес.

Да избяга.

Отново се изправи, но стаята се залюля.

Не, осъзна, че тя се люлееше. А стомахът ѝ се обърна.

Едва успя да стигне до тоалетната и да се свлече на колене.

Изпотена и отпаднала, задържа дъха си и отново повърна.

Потекоха ѝ сълзи, когато се сви на пода, бездиханна и трепереща.

Сълзи от мъка и от странна радост.

Чу щракането на ключалките. Стъпките му — тежки, тежки...

Успя да се изправи, стиснала мивката, докато главата ѝ още се въртеше.

И отново усети омразата си, когато гъстата мъгла отстъпи място на едно ужасно прояснение.

Постави ръка на стомаха си, все още отпуснат от раждането, и отново намери причина да живее.

— Бременна съм — каза тя.

Той кимна.

— Най-добре ще е тоя път да е син. А сега се почисти и си изяж закуската.

[1] Много е чувствителна (развален испански). — Б.пр. ↑

6.

В свежата сутрин, с озареното в розово и злато източно небе, Бодин взе куфарчето си и тръгна към конюшните.

Чу кокошките да съобщават с кудкудякането си, че Честър и Клайд провеждат редовното си сутрешно боричкане край работническото общежитие. Кучетата прекратиха играта си, за да я посрещнат с изплезени езици и блеснали очи, сякаш отдавна не бяха я виждали.

Нищо не можеше да усмихне началото на деня като двойка полудели от щастие кучета. Тя ги гали енергично, докато не започнаха отново да се боричкат.

Помаха на двама работници от ранчото, заговори се с други двама, които почистваха конюшните.

Изненада се, когато видя Калън, облечен с палтото от овча кожа, с удобните износени ботуши и кафявата си каубойска шапка, да оседлава Съндаун.

— На езда ли излизаш? — попита тя.

Той я погледна през рамо.

— Съндаун има нужда да се поразтъпче, а аз мога днес да го използвам във ваканционното селище.

— Той е истинско съкровище. Ако искаш, може и него да напишем в документите.

— Няма нужда. — Докато Калън пристягаше седлото, конят обърна глава, захапа шапката му и я свали от главата му. — Какво съм ти казвал за това?

В отговор Съндаун леко поклати глава над вратата и подаде шапката му на Бодин.

— Но защо? Благодаря, хубава шапка — каза тя с усмивка.

— Така няма да стане, той все си играе с нея. Нещо трябва ли ти?

— Имам всичко, каквото ми трябва, а конят ми има нужда да се поразтъпче. Днес ще яздя до работата.

— Сутринта е чудесна за езда. Ще те изчакам. Можем да идем заедно. Шефе, може ли да си получа обратно шапката?

Тя му я подаде и се отправи към конюшната на Лео. Зад гърба си чу Калън да казва раздражен:

— Ей, я престани.

Докато оседлаваше Лео, се замисли дали не може да го научи на някои номера. Както обичаше моркови и ментови бонбони, подкупът можеше и да свърши работа.

Чу как работниците от конюшната се заливат от смях. Щом изведе Лео навън, разбра причината.

Съндаун седеше на циментовия бордюр със спокойния вид на човек, който си почива в креслото, а Калън стоеше облегал на вратата на конюшната и ровеше в телефона си.

— Тоя кон е върхът, Кал — извика един от мъжете. — По дяволите, адски си го бива.

Калън вдигна поглед и се усмихна на Бодин.

— Готова ли си?

— Да. А ти?

Калън се изправи и взе юздите на Съндаун.

— Да тръгваме.

Конят се вдигна на крака със същата ленива лекота като стопанина си.

След кратко изучаване и душене конете стигнаха до извода, че се приемат един друг.

В двора на конюшната Бодин се качи на седлото.

— Имам си маршрут, който позволява на Лео да потича здравата.

— Става.

Тръгнаха бавно, за да могат конете да поразгреят мускулите си, а светлината оцвети небето от розово в синьо. Лекият вятър раздвижваше свежия въздух, галеше лицето със зимните аромати на сняг и борове.

— Успя ли да прегледаш графика? — попита Бодин.

— Да. Видях, че кожарят ще идва утре, а ветеринарят — вдругиден. Ще им се представя. Новият започва тази сутрин, така че ще го наглеждам и ще видя дали сме били прави да го наемем.

— Следващата седмица е Денят на благодарността.

— И аз така чух.

— По време на този дълъг уикенд тук има много групи и семейства. Мисля, че можем да опитаме с твоето малко шоу, ако нямаш

нищо против. Без да сме го рекламирали, просто малък бонус за хората, които ще са вече тук.

— Предполагам, че можем да видим как ще тръгне.

— Ще го впиша в програмата.

Продължиха надолу през тясното дефиле, отново се изкачиха и се натъкнаха на стадо елени, които тихо се шумугнаха сред дърветата като духове. Върховете на боровете се люлееха на вятъра.

— Време е да се поразтърчат. — Бодин подкара Лео в галоп.

Студът я биеше по лицето, докато копитата на Лео тропаха по пътя. Ушите му бяха изправени, главата — вдигната високо, с което ѝ показваше, че се наслаждава на ездата, също като нея. Калън яздеше до нея, конят му следваше стъпките на Лео, сякаш двамата бяха впрегнати в тандем.

В гората се чуваше кълвач, бързото и настоятелно чук-чук-чук се биеше с ритъма на копитата върху утъпкания сняг. Сякаш раздразнени от ехтящите звуци, двойка катерички пробягаха през клоните.

Три сърни застинаха в сенките на дърветата, загледани в профучаващите коне. Елен надигна глава с царствено презрение.

Видя един от гостите на курорта, застанал на верандата на една хижа, да държи наръч дърва от струпаната наблизко купчина. Усмихна им се и им махна, докато го подминаваха в галоп.

Когато пътят се разклони, Бодин пое надясно, забави до лек галоп, а после до тръс. Наслаждавайки се на въздуха и на утрото, праметна дългата си плитка през рамо и реши, че иска още.

— Можем да поемем по пътя нагоре и да заобиколим. — Посочи към пътеката през дърветата, отбелязана с детелина — емблемата на ваканционното селище. — Това е хубава зимна езда и конете добре ще се поразтърчат, преди да се разделим.

— Води. С Чейс яздохме по този маршрут като деца, когато баща ти го пуснеше за няколко часа. Спомням си онези хижи, покрай които току-що минахме.

— Достатъчно спокойно е, за да забрави човек, че са тук.

Потеглиха натам, където снежната покривка беше дебела и се трупаше като бяла козина по клоните. Отстрани на пътя тя забеляза следи от сърна. Прелетя кълвач, може би си търсеше ново дърво.

— Можеш да подушиш пушека — добави тя. — От хижите, където гостите са напалили огъня.

— Защо предпочиташ кабинета пред конете?

— Добра съм в работата си. — Тя се обърна на седлото и го погледна. — И с конете ме бива, но има много хора, които също ги бива с конете. Обичам да управлявам всички движещи се части, да съм сигурна, че ще се движат гладко ден след ден. Или да правя така, че да изглежда, че всичко е наред, макар да има неуредици, които гостите не виждат. Освен това предпочитам да правя планове, да запълвам кутийките, за да съм наясно с по-голямата част от онова, което предстои, и да мога да предположа останалото.

Отново се обърна, когато пътят започна да се спуска.

— Липсват ми конете, връзката ми с тях всеки ден и по всяко време. Ще започна да яздя до работата по-често.

Потупа Лео по шията.

— Гостите ще изпоприпаднат, като видят това — управителят язди наоколо. Това придава настроение.

— Все мислиш — подкачи я той.

— О, да, така е.

Тя отново се обърна през смях, когато се върнаха на пътя.

— Умът ми е доста натоварено място, Скинър. Обичам да яздя и от време на време да го освобождавам. Готов ли си за още един галоп?

— Захарче, винаги съм готов за галоп.

— Обзалагам се, че е така.

Бодин извика „дий!“ и подкара Лео. Калън отново накара коня си да я следва.

Беше доволна, че избра дългия обиколен път. Щеше да се наложи после малко да се върнат, но имаше време. И щеше да се погрижи по-често да има време за това.

Само още няколко минути, преди да се отправи към офиса, към работния ден, към натоварения график. Точно си каза, че е време да спре и да обърне, когато забеляза спрялата край пътя кола.

Почти спря и смени посоката. Забави до тръс.

— Трябва да... Чакай малко. Прилича на колата на Били Джийн.

Приближи се с коня до нея.

— Нейната кола е.

— Коя е Били Джийн?

— Работи в „Кръчмата“. Барманка, сервитьорка. — Бодин слезе. — Снощи би трябвало да е на смяна, трябва да проверя. Изглежда

колата се е повредила.

Бодин се намръщи, погледна през прозореца и усети как я пробужда тревога.

— Чантата ѝ е на седалката. Не би я оставила така.

— Чакай малко. — Когато Кал ѝ подаде юздите на конете и тръгна да обикаля колата, тя извади телефона от якето си и потърси номера на Били Джийн.

— Бо...

— Чакай, чакай, обаждам ѝ се. Може би просто...

Млъкна, когато чу началото на хита на Майкъл Джексън. Песента на Били Джийн.

— Това е нейният сигнал. Нейният сигнал е. Какво...

— Телефонът е тук, на земята. И изглежда, че някой е газил през снега между дърветата.

— Не би го направила. — Бодин обаче видя ясно като Калън утъпкания сняг през дърветата. А после видя и още нещо.

Погледът ѝ попадна върху тялото и тъмносиньото яке, миг преди и Калън да го види. Втурна се натам преди да успее да я спре.

— Бо, по дяволите. Чакай...

— Тя е ранена, ранена е.

Калън я настигна и я дръпна назад. В сняг до коленете, те се сборичкаха. Бодин успя да освободи ръката си и го бутна.

— Я ме пусни, тъпо копеле такова. Тя е ранена.

Калън нямаше избор, освен да я обгърне с ръце.

— Била е ранена, Бо. Спри. Спри вече. Не можеш да ѝ помогнеш.

Гняв и страх изригнаха в нея.

— Махни си ръцете от мен. Кълна се, ще те убия.

Той само заздрави хватката си.

— Не можеш да я докосваш, чуваш ли? Това няма да помогне, може само да навреди. Няма я вече, Бо. Няма я вече...

Тя отчаяно се бори още няколко секунди, после спря. Просто спря. Дъхът ѝ излизаше на пара, тялото ѝ трепереше.

— Трябва да видя. Няма да я докосвам, ако... Трябва да видя. Пусни ме.

Той освободи хватката си и се отмести.

— Съжалявам. Съжалявам, Бо.

— Тя... — „Няма я вече“. Думите на Калън отекнаха в главата ѝ и ужасяващата истина стегна сърцето и стомаха ѝ. — Ударила си е главата в този камък. Ударила си е главата. Има много кръв. Тя... Пусни ме. Добре съм. Пусни ме.

Когато я пусна, Бодин задържа погледа си върху лицето на Били Джийн и отново извади телефона си.

— Би ли се обадил на 911, Калън? — Гласът ѝ прозвуча грубо, но беше стабилен. — Направи го, а аз ще се обадя на нашата охрана, за да... да... да затвори пътя дотук. — Да го затвори, та никой да не се озове наблизко.

— Нека се върнем на пътя и да го направим.

— Няма да я оставя.

Трябваше да помисли, да направи каквото трябва. Слава богу, беше твърде рано за гостите да идват и да си тръгват, но много от хората от персонала идваха на работа по този път.

Нареди на охраната да блокират пътя и от двете страни на около километър; обади се да ѝ донесат ключовете за най-близката свободна хижа.

— Не мисля, че трябва да им казвам защо. — Застанала в колене до снега, Бодин гледаше телефона си. — Не мисля, че все още трябва да го правя. Трябва да се обадя на нашите. Трябва да знаят, обаче... Родителите на Били Джийн, те живеят... край Хелена. Не, не.

Притисна длани към челото си.

— Майка ѝ живее край Хелена. Разведени са. Баща ѝ... Не мога да си спомня. Има и брат някъде. Във флота. Не, морски пехотинец е.

Калън не каза нищо и тя го изгледа.

— Важно е.

— Знам. Не я познавах, Бодин, но това не значи, че не знам, че е важно. Шерифът е на път, а ти можеш да му кажеш как да се свърже със семейството ѝ.

— Трябва аз да говоря с тях. — Усещаше в себе си жегата и сухота, сякаш беше изпепелена. — Тя работеше за нас. Беше една от нас. Трябва и аз да говоря с тях. Някой я е преследвал. Можеш да видиш къде... — Обърна се и видя следите в снега. Някой беше гонил Били Джийн.

И стъпките на Калън, който беше тръгнал след нея, за да я спре.

— Обърках всичко... — прошепна тя. — Тръгнах право през следите и щях да я вдигна и да я преместя, ако не беше ме спрял. Това е местопрестъпление. Знам достатъчно, за да съм наясно, че не е добре да се мотаеш около местопрестъпление.

— Видя жена в снега. Видя кръв. Мислеше за нея, а не за скапаните местопрестъпления.

Мислеше за нея — за приятелката, служителката, за жената с безгрижния смях. Но не беше мислила както трябва, призна си Бодин.

Не можеше да си позволи да го направи отново.

— Щях да влоша нещата. Винаги могат да се влошат, а аз щях да го направя. — Наложих й се да поеме дълбоко дъх, преди да успее да го погледне. А когато го направи, видя синината под дясното му око. — Извинявай, че те ударих. Наистина.

— Не си първата и не вярвам, че ще си последната.

Бодин нежно докосна мястото с връхчетата на пръстите си.

— Можеш да сложиш малко лед там, когато... Хижата. Трябва да взема ключовете, когато ги занесат на Майк от охраната. От полицията могат да я използват, ако им потрябва. Ще трябва да вземат показанията ни, може би ще говорят с онези, които са я видели преди да си тръгва от „Кръчмата“.

Мисли, мисли, нареди си тя, докато вътрешно трепереше. Състави си план, зачеркни кутийките.

— И... не знам какво още. Май не мога да си подредя мислите.

— Струва ми се, че мислите ти са си съвсем наред.

— Може би можеш да идеш и да видиш дали са занесли ключовете на Майк...

— Ти няма да я оставиш, а аз няма да оставя теб. Бодин, ако се върнеш на пътя, пак няма да я оставиш.

Тя погледна натам. Бяха оставили конете на пътя.

— Прав си. Трябва да се погрижим за конете — каза тя и тръгна натам. — И трябва да ги заведем в развлекателния център. Когато дойдат от полицията, можеш да яздиш Съндаун и да отведеш Лео.

— Ще се погрижа.

Докато вземаше юздите, Калън чу звука на приближаваща се кола. Отведе конете отстрани на пътя, благодарен, че от полицията се бяха отзовали по-бързо, отколкото беше очаквал.

Искаше му се най-вече да отведе Бодин оттук, да не стои в снега с поглед, вперен в тялото на мъртвата си приятелка.

Черен пикап с емблемата на местното полицейско управление на вратата спря на няколко крачки от колата на Били Джийн.

Калън проследи с поглед мъжа, който слезе. Широкоплещест, с телосложение на футболен нападател, с кремава шапка над късата сламеноруса коса и слънчеви очила с огледални стъкла. Квадратна челюст, тънки устни. Обърна се, хвърли десетсекунден поглед на Калън и се отпрати към Бодин.

„Мамка му“, помисли си Калън, завърза юздите за един клон и отново прекоси пътя.

— Това е Били Джийн младша — обясни Бодин. — Тя е една от барманките ни.

Гарет Клинтък кимна.

— Шерифът е на път. Искам и двамата да стоите настрана. Чух, че си се върнал, Скинър.

Значи все пак не беше шериф.

— Не знаех, че си станал помощник-шериф. Бодин прати хора да донесат ключовете за онази хижа там. Ще отведе там нея и конете.

— Ще чакате, докато не разпоредя друго. — Погледна към дънките и ботушите на Калън. — Отишъл си там и си прецакал всичко.

— Аз го направих — бързо каза Бодин. — Видях я и не помислих, просто опитах да стигна до нея. Калън ме спря. Съжалявам, Гарет, действах инстинктивно.

— Разбираемо е. Докосна ли я?

— Калън ме спря, преди да съм стигнала до нея. Можех да видя... Всеки можеше да види, че е мъртва, но просто реагирах.

— Телефонът ѝ е на земята от другата страна на колата — добави Калън. — И него не сме докоснали. Помощник-шериф...

— Наистина ми се иска да вляза вътре и просто да поседна. Може би да пийна малко вода. — Бодин се измести съвсем малко, но достатъчно, за да застане между мъжете и неприятните вибрации във въздуха. — Чувствам се леко замаяна. Мислиш ли, че Калън би могъл да слезе до долу, където наредих на Майк да затвори пътя, и да вземе ключовете? Ще сме там, в хижата „Биг скай“. Не искахме да я оставим сама, но сега, след като ти си тук...

— Отивай. Не искам с никого да разговаряш за това, не и докато не се заемем с нещата.

— Благодаря ти, Гарет.

Заедно пресякоха пътя, хванаха конете и ги поведоха.

— Изигра го като котка.

Бодин въздъхна.

— Нямам против да играя слаба жена, но бях забравила как вие двамата все се блъскахте с глави.

— Аз отвърщах, това е различно.

От студената нотка в гласа му ѝ се прищя да въздъхне.

— Може и да е така, но не видях смисъл в това да се надцаквате, докато Били Джийн лежи на двайсетина стъпки от нас. Понеже се предполага, че съм слаба, ти вземи да отведеш конете до Майк. Помоли го да прати хора и ги доведи. Аз ще чакам на верандата на проклетия люлеещ се стол.

След половин час беше направила кафе и огънат гореше. Беше навъртяла и към три километра обиколка около хижата.

Нервите ѝ не се успокоиха особено, когато вместо шерифа влезе Клинтък.

— Знам, че това е труден момент за теб, Бо. Защо не поседнеш? След малко ще ти взема показанията, но първо със Скинър ще си поговорим на верандата.

— Шерифът е тук. Видях джипа през прозореца.

— Точно така. Ще направим каквото трябва. Скинър?

Посочи вратата и излезе.

— Не го предизвиквай — предупреди Бодин.

— Даже дишането ми го предизвиква.

Калън излезе. Клинтък се облегна на колоната на верандата и кимна.

— Да чуя версията ти.

— Интересен подбор на думи. Яздихме към работата — започна той.

— Ти и Бодин? Често ли го правите?

— За пръв път, но аз отдавна не съм се прибирал. Започнах работа във ваканционното селище официално едва снощи.

Клинтък свали слънчевите си очила и го прободеше с поглед.

— Чух, че работиш в ранчото на Бодин.

— Нещата се промениха.

— Уволниха ли те?

„Не го предизвиквай“, беше го помолила Бодин, но много се изкушаваше да го направи. Знаеше как да влезе под кожата на Клинтък и се усмихна.

— По пътя на логиката, ако ме бяха уволнили, нямаше да работя в курорта им. Яздихме към работата — повтори той.

— Чия беше идеята?

— Бих казал обща. Бях го планирал, тя също. Накрая го решихме едновременно.

— Изглежда сте направили голяма обиколка. Има и по-кратки пътища да се стигне от ранчото в курорта върху кон.

— Искахме да поядим.

— Кой избра маршрута?

— Бодин.

Устните на Клинтък се извиха в беззвучното „лъжец“.

— Аха. Доколко познаваш Били Джийн младша?

— Не я познавах. Никога не бях я виждал.

— Нима? — Клинтък пхна ръката си в колана, откъдето висеше кобурът на пистолета му. — Работиш в курорта, но никога не си я виждал?

— Точно така, предвид че току-що започнах работа.

— Къде беше снощи, Скинър?

— Живея в ранчото на Бодин, бях там.

— В общежитието?

— Не, аз съм в хижата.

Клинтък кимна дълго и бавно, приближи се и навлезе в личното му пространство.

— Значи си бил сам?

— През повечето време. С Бодин разговаряхме и пихме бира. Тя ме убеждаваше да заема поста на Ейб Котър, докато го няма.

Вместо да се отдръпне, Калън се приближи.

— Наистина ли се опитваш да свържеш с мен станалото с онова момиче? Не е ли твърде дълбоко за теб, Клинтък?

— Знам те какъв си, какъв си бил винаги. Били Джийн опря ли ти се, когато й налетя? Тя ли ти насини така окото?

— Никога преди не съм срещал Били Джийн. А окото ми го насини Бо.

— Сега се чудя защо го е направила.

— Питай я.

— Бъди сигурен, че ще го направя. — С ехидна усмивка Клинтък го почука в гърдите. — От няколко дни си тук и вече имаме мъртва жена. От няколко дни си тук и искаш да повярвам, че кракът ти никога не е стъпвал в „Кръчмата“ и не си виждал хубавата жена, работеща в бара? Мога да позная кравешко лайно като го видя, Скинър.

— Струва ми се, че си толкова затънал в лайната, че се чудиш как да не вдишаш. До вратата има стъргало за обувки, ако не ти се иска да ги разнасяш със себе си.

Лицето на Клинтък се зачерви като сварено цвекло. Калън знаеше от опит, че предстои неочакван удар.

— Давай, върви по тая следа. — Подканянето на Калън прозвуча ледено като режещия вятър. — Ще видим къде ще свърши това.

Клинтък стисна зъби — Калън можеше да се закълне, че чу скърцане. Помощник-шерифът обаче отстъпи.

— Можеш да отиваш на работа, засега. Не си прави планове за пътуване.

— Ще си тръгна, когато си тръгне и Бодин.

— Казах ти да се махаш.

Калън спокойно тръгна по верандата и седна на един от люлеещите се столове.

— Така. Каж ми сега кой закон нарушавам?

Дясната ръка на Клинтък се сви в юмрук.

— Няма да ми отнеме дълго да се справя с теб.

Влезе вътре и остави Калън на люлеещия се стол.

— Има кафе — веднага каза Бодин.

— Не бих отказал. — Все още със зачервено лице, Клинтък се настани на дългата маса в кухнята. — Знаеш ли дали Били Джийн е била на работа снощи и кога си е тръгнала?

— Била е на работа, но не мога да съм съвсем сигурна кога е тръгнала. Трябва да е било след полунощ. Оставяме на персонала да решава по кое време към полунощ да затваря. Може да е било към един. Тогавата затварят. Така че мога единствено да кажа, че е било между дванайсет и половина и един и половина.

Бодин постави кафето пред него и седна.

— Наистина трябва да кажа на родителите си за това, Гарет, и да уведомя персонала.

— След малко. Накарахме нашите хора да блокират мястото, така че можеш да освободиш твоите, след като с теб приключим.

— Добре.

— И така, какво правехте, докато яздехте със Скинър насам? Той ли те накара да поемете по по-дългия маршрут?

— Не. Искях да оставя коня си да потича. Не го бях извеждала от седмица. По тази причина тръгнах рано сутринта и се натъкнах на Калън, който също оседлаваше коня си. Потеглихме заедно.

— Той ли го измисли?

— Боже, отде да знам, Гарет. — Отпаднала и премаляла, тя зарови пръсти в косата си. — Просто си беше съвсем естествено решение. Тръгнахме по едно и също време, отивахме на едно и също място.

— Добре, обаче...

— Виж. — Писна ѝ да играе слаба жена. — Знам, че изпитваш дълбока неприязън към Калън, но това няма нищо общо със ставащото тук. Тръгнахме заедно от ранчото и аз реших откъде да поемем към курорта. Искях хубава езда. Яздих, но исках още, така че поех по този път за още един галоп и видях колата на Били Джийн. Не помислих друго, освен че сигурно е претърпяла авария и се е обадила на някой да я вземе, но тогава забелязах чантичката ѝ в колата и се разтревожих. Обадох ѝ се. Извадих телефона си, за да ѝ звънна, само за да проверя. И...

Наложил ѝ се да помълчи, изправи се и си сипа чаша вода.

— Чух... чухме телефонът ѝ да звъни. Познавам мелодията. Телефонът ѝ беше на земята, лежеше в снега. И после... Огледах се дали няма някой наоколо и видях палтото ѝ. Видях нея. Както ти казах, просто действах. Втурнах се, опитах да стигна до нея, а Калън ме сграбчи и ми каза да спра. Каза, че не мога да ѝ помогна.

— И той откъде знаеше?

— За бога, Гарет, всеки би могъл да го види! — Гневът се надигна в нея. — Просто не исках да повярвам, така че опитах да му се измъкна. Дори го ударих, но той ме задържа, докато не се успокоих. Не знам защо позволяваш на някаква идиотска училищна вражда да ти

замъглява така ума, но мога да те уверя, че който и да е направил това на Били Джийн, не е бил Калън Скинър.

— Имам работа. — Клинтък се изправи. — И освен ако не кажеш, че знаеш къде точно е бил Калън Скинър по време на станалото с Били Джийн, ще вода следствието накъдето трябва. Трябва да внимаваш с него. Можеш да идеш на работа, а шерифът ще дойде да говори с теб, когато приключи тук.

Когато си тръгна, Бодин взе кафето от масата и го изля в мивката.

— Мъжки *глупости*. Мерят си чий е по-дълъг, чии топки се клатят повече и чии гърди са по-издути. — Обърна се, когато Калън влезе. — И не искам да чувам нищо по този въпрос от теб.

— Добре.

— Вие двамата какво искате? Да си блъскате челата като овни и да риеете в земята? Има мъртва жена. Жена, която аз съм наела. Жена, която харесвах. Жена със семейство, приятели и...

— Успокой се — тихо каза Калън, когато Бодин покри лице и се разтрепери. Отиде при нея и я прегърна. Този път тя не се съпротивлява и застина за миг, после се облегна на него.

— Беше ми приятелка...

— Съжалявам. — Целуна я по челото и я погали по гърба. — Щеше ми се да можех да кажа повече, но е само това.

— Трябва да направя нещо. По-добра съм, когато знам какво да правя.

— Трябва да си починеш за минута. И това е правене на нещо.

— Досадно е просто да плачеш. Нищо не се постига с плач.

— Напротив. Изпразваш нещо, за да можеш да го напълниш с друго.

— Може би, обаче...

Тя завъртя глава в момента, в който и той се обърна. Устните им се срещнаха.

Това беше изненада. Щеше да мисли по-късно. Наистина беше изненадващо — непланирано, просто съвпадение на време и посока. Останаха така за няколко секунди, макар че не беше истинска целувка.

После тя се дръпна рязко.

— Това... това е толкова...

— Нищо лошо не се е случило...

Объркана, тя махна с ръка и се отдалечи.

— Вината не беше нито твоя, нито моя. Просто така стана. Това е ужасна сутрин, ужасна. Трябва да стигна до Бодин таун. Майка ми вече сигурно е там. Трябва да ѝ кажа за станалото. Трябва... Боже, трябва да измислим как да кажем на всички.

Притисна пръсти към очите си.

— Трябва да идеш до развлекателния център. Не ни достигат хората там.

— Защо не се обадиш на Чейс и не му кажеш какво е станало? Според мен той и баща ти трябва да дойдат тук. Така ще ти е по-лесно да кажеш на всички.

Тя изпусна дълга въздишка и отпусна ръце.

— Прав си, трябва да помисля за това. Ще накараме Майк да ни закара. Клинтък каза, че полицията веднага ще блокира мястото.

Затвори очи за миг и отново изправи рамене.

— Добре, знам какво трябва да направя. Да вървим.

7.

Семейството се събра в Бодин хаус. Настаниха се в уютната дневна с десетките рамкирани снимки по стените. След като накара майка си най-сетне да седне, Морийн раздаде кафето.

Ако бяха в ранчото, помисли си Бодин, семейното събиране щеше да е около голямата маса в трапезарията. И майка ѝ щеше да снове напред-назад точно както сега.

Това я успокояваше — Бодин го знаеше по себе си.

Бяха избрали да се видят тук, защото трябваше да са наблизко, а Бодин беше изчислила, че не може да отдели повече от половин час извън кабинета си.

Трябваше да се погрижи за хората си, да се справи с шока и тъгата, които вече се носеха из ваканционното селище.

— Какво можем да направим за семейството ѝ? — Мис Фанси седеше с изправен гръб на любимия си стол. — Момичето работеше здравата и обичаше да се забавлява, но, Бодин, ти я познаваше най-добре. Как можем да помогнем?

— Все още не съм сигурна, бабче. Родителите ѝ са разведени от доста време, мисля. Има брат във флота, но не знам къде е точно. Ще разбере. Майка ѝ е в Хелена, доколкото знам. За баща ѝ не съм сигурна.

— Ако семейството ѝ дойде тук, ще трябва да им осигурим уединение и да се погрижим за тях.

— Разбира се — съгласи се Кора. — Бодин, отдели две от хижите, за да ги използваме, ако се наложи. И избери шофьор.

— Вече го направих. — Имаше план и вече беше организирала каквото можеше. — Колкото до шофьора, смятам, че някой от нас трябва да е с тях. Мисля, че по-скоро ние трябва да се заемем, а да не оставяме това на персонала.

— Добре си го измислила — съгласи се Морийн. — Трябва да се погрижим и за хората от персонала, те са ни като семейство. Били Джийн... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и замълча за момент, за да ги преглътне. — Всички я харесваха. Толкова дружелюбно момиче.

Трябва, и то скоро, да се обърнем към хората, предвид шока и страха. Все още не знаем какво е станало, но ще започнат да спекулират и да се тревожат.

— Мисля, че трябва да доведем и терапевт.

При предложението на Рори, Чейс обърна глава и го изгледа.

— Не си представям хората да искат да разговарят за това с някакъв непознат.

— Разбирам те — съгласи се Рори. — И други биха те разбрали. Но някои от хората могат да се възползват, независимо ти какво мислиш. Ние като сериозна компания трябва да предложим терапия за служителите си.

— Може и да съм на страната на Чейс по отношение споделянето с терапевт — започна Сам, — но разбирам гледната точка на Рори. Трябва да намерим някой с добра репутация, пък хората сами ще решат.

— Ще потърся. — Бодин вече го беше отметнала в списъка си.

— Не. — Кора поклати глава. — Ти си имаш достатъчно работа. Аз мога да намеря правилния човек за това.

— Не съм безчувствен... — Рори се намръщи, докато отпиваше от кафето си. — Бесен съм и съм тъжен. И още не мога да си събера главата, а и не съм сигурен дали ще успея, дори когато открием какво, по дяволите, е станало. Но трябва да помислим за изявление пред медиите, как да отговаряме на репортерите, да не говорим и за въпросите на гостите ни...

— Ще се заема с това — увери го Бодин. — Преди да разберем какво е станало, най-добре е първо да говорим истината. Всички сме шокирани и скърбим за загубата на близък до нас човек. И оказваме пълно съдействие на разследването. Няма много повече, което да се каже по въпроса.

— Мога да поговоря с част от персонала. Маминка е права, че имаш достатъчно работа — отговори Рори.

Той щеше да знае какво да каже, помисли си Бодин. Освен това знаеше и кога само да слуша. Рори имаше способността да разбира от какво другият има нужда, често пъти преди самият човек да е разбрал.

— Това ще помогне. Междувременно с Джесика Бейзов ще уточним официалните изявления и ще пореботим над това, което

всички — не само ние, а всички — трябва да казват на гостите и на репортерите. И с това можеш да помогнеш, Рори.

— Но защо тя? — запита Чейс. — Защо Джесика? Тя е организатор на събития, нали?

— Защото е умна и разбира настроенята. Успява да запази спокойствие, знае как да действа според обстоятелствата.

Бодин седна по турски на пода, погледна го и видя как се намръщи.

— По-добро предложение ли имаш?

— Не разбирам защо предпочиташ някой, който едва познава Били Джийн и работи по организиране на партита. Но решението си е твое. — При тези думи сви рамене.

— Точно така.

— С татко трябва да успокоим работниците в ранчото. Но това просто няма смисъл. — В гласа му отекна гняв. — Просто няма никакъв проклет смисъл някой да постъпи така с нея.

— Не знаем какво се е случило. — Бодин протегна ръка преди Чейс да успее да каже нещо. — Дотогава ще трябва да казваш на хората от ранчото същото, което казваме на всички останали.

Той я гледа, докато яростта в очите му не утихна.

— Сигурно е било ужасно, когато си я намерила. Радвам се, че не си била сама.

Споменът проблесна в паметта ѝ. Бодин поклати глава и погледна настрана. Изправи се бързо, когато на вратата се похлопа.

— Аз ще отворя.

Шериф Тейт съвестно изтриваше ботушите си в изтривалката.

— Бодин, как си, скъпа?

Боб Тейт имаше здраво телосложение и червендалесто лице. Тя го познаваше открай време, тъй като беше приятел с родителите ѝ. Обичаше да дразни баща ѝ като разправяше, че бил целунал майка ѝ преди той да се сети.

— Ужасен ден. Тежък, ужасен ден.

— Знам. — Прегърна я бързо, а сетне я потупа по гърба. — Бях в офиса ти и онази красива блондинка ми каза, че цялото семейство сте тук. Трябва да говоря с теб, скъпа.

— Знам. Чакай да ти взема палтото.

— Не се тревожи за това. — Пристъпи в дневната. — Мис Фанси, госпожо Бодин... — Свали шапката си. — Съжалявам, че идвам в дома ви по този повод.

— Винаги си добре дошъл тук, Боб. — Кора се изправи първа. — Ще ти донеса кафе.

— Със сигурност ще съм ти благодарен. Морийн, Сам, момчета...

— Рори, дай стол на шериф Тейт. — Мис Фанси посочи към спалнята на дъщеря си. — Как е Лоли?

— Подложила ме е на диета. — Усмихна се, като го каза, и присви очи. — Човек може да умре от глад в собствената си къща. Благодаря, Рори.

Седна на стола, който Рори му донесе, и въздъхна.

— Какво имаш да ни казваш? — запита го Сам.

— Истината е, че точно в момента нямам много за казване. Правим всичко каквото трябва, и не мога да говоря за това. Трябва да задам на Бодин няколко въпроса.

Кора спря на връщане от кухнята с чаша кафе в ръка.

— Искаш ли да излезем?

— Не, не е необходимо. Напротив, всички познавахте Били Джийн, може да добавите нещо. Бодин, ти си я намерила. Заедно с Кал Скинър.

— Да, сър. Яздехме заедно сутринта — обясни тя.

— Хванали сте обиколния път. Кал ли го предложи?

— Не, аз. Аз водех.

Той повдигна вежди, но кимна.

Бодин му разказа подробностите, както беше направила и пред Гарет Клинтък. Тейт я спря, когато стигна до телефона на Били Джийн.

Шерифът кимна и разлисти малък бележник.

— Кал ли предложи да ѝ се обадиш?

— Не. Когато видях, че чантата ѝ е в колата, се разтревожих, така че ѝ се обадих на мобилния телефон. Тя няма домашен. И тогава чух сигнала ѝ. Едновременно с това Кал ми каза да заобиколя колата и да погледна. Открихме телефона ѝ на земята, както и стъпки в снега. Тогава я видях в снега и опитах да изтичам до мястото. Помислих, че е ранена, опитвах се сама да се убедя в това, но истината беше, че

виждах — всеки би могъл да види, че е твърде късно. Калън ме спря, задържа ме.

Докато я наблюдаваше, Тейт почукваше с дебел къс молив върху бележника си.

— Той отиде ли при нея?

— Не. Задържа ме и ме успокои, за да мога да разбера... Аз просто не исках да разбирам... че не трябва да я докосваме, нито нещо друго.

— Разбрах, че Кал е с насинено око. Така ли беше сутринта, когато тръгнахте за работа?

— Не, защото аз го насиних. Бях като полудяла, борех се да се освободя и го ударих. И... — Гласът ѝ стана студен. — Имам да кажа нещо.

— Давай.

— Разказах на Гарет ясно, както и на теб, какво и как е станало. Ако ти е казал нещо различно, лъже.

За да я успокои, Тейт махна с ръка.

— Е, Бо, знам за враждата между Кал и Гарет.

— Клинтък я пося преди много време. — Чейс бавно се изправи. — Бяхме само хлапета, когато преследваше Кал. Беше дяволски упорит. Съжалявам, бабче, но това е точната дума. Той започна всичко, когато заедно с трима от шибаните си приятели...

Когато млъкна, мис Фанси махна с ръка.

— Ще изчакам да свършиш, за да се извиниш за езика си.

— Те ни нападнаха, когато с Кал бяхме на къмпинг долу край реката. Тримата ме държаха, за да може Гарет да набие Кал. Накрая обаче Кал го наби и тъкмо се оправяше с него, когато Уейн Рикет... — помните ли го?

— Помня го — каза Тейт — от времето, когато бях помощник-шериф. Затварял съм го повече от веднъж, а като шериф — пет години за жестоко нападение.

— Той също се нахвърли, така че станаха двама срещу един. При мен също останаха двама, а аз бях доста ядосан. Справихме се с тях. Накрая Клинтък се задоволи само с тежки думи — нямаше кой знае какъв друг избор, тъй като няколкото юмука, които получи в корема си от Кал, го накараха да повръща като болно псе. Искам да кажа, че

ако успее да намери начин да си го върне на Кал, дори това да включва да те накара да мислиш, че е убил жена, ще направи точно това.

След като каза каквото имаше, Чейс отново седна.

Тейт помълча известно време, загледан в малкия си бележник.

— Оценявам информацията. Добре тогава, Бо. — Шерифът се обърна към нея. — Какво стана после?

— Кал ви се обади, а аз звъннах на нашата охрана. Вече бях се посъвзела и им казах да блокират пътя и да спират всеки, който иска да мине. Клинтък дойде пръв, беше ясно, че иска да натопи Калън, така че... — Тя въздъхна. — Казах, че трябва да седна и да пийна вода, бях се обадила в офиса да пратят ключовете за близката хижа. Не бях в настроение да ги гледам как се джафкат, докато Били Джийн лежи там.

— Постъпила си умно. Остана ми да уточня още някои подробности и се налага да разговарям с прекия шеф на Били Джийн, както и с колегите ѝ, които са работили с нея снощи.

— Това е Дрю Матърс. Говорих с него и с персонала на бара. Били Джийн е изпратила другите да си вървят към дванайсет и половина. В бара били останали три двойки — четиримата дошли като група и се сприятелили с друга двойка. Не мога да ти кажа със сигурност точно по кое време е затворила и е тръгнала, но мога да ти дам имената на хората, които са били в бара след дванайсет и половина.

— Това може да е от полза. Тя си имаше приятел, нали?

— Скъсаха. Преди около две седмици. Чад Амън. Един от нашите шофьори. Днес не е на работа.

— Да не е момчето на Стю Амън?

— Да, той е.

— Знаеш ли кой е прекратил връзката?

— Тя. Той ѝ изневери с някакво момиче от Мисула. А преди това с момиче от Милтаун, така че тя му показва вратата. И искам да добавя, макар да знам, че трябва и с него да говориш, че Чад е ужасно непостоянен по отношение на жените, но не е злобен и отмъстителен. Да не говорим, че скъсването го разстрои все едно се беше порязал при бръснене.

— Тя виждаше ли се с някой друг?

— Тя, как да го кажа... Изпрати в отпуск... — Погледна бабите си. — Някои определени анатомични части. Виждахме се почти всеки

ден и щеше да ми каже.

— Добре тогава. Оценявам, че сподели всичко това с мен, Бо. — След като пхна бележника в джоба си, Тейт се изправи. — Кафето беше много хубаво, госпожо Бодин. Ще тръгвам.

— Към курорта ли отиваш? — попита го Бодин.

— Да.

— Мога да дойда с теб, да събера хората, с които трябва да говориш, и да ви намеря място за тая цел.

— Това ще помогне.

Изчака я да си вземе палтото. Бодин погледна семейството си. Нямаше какво още да каже, помисли си тя, и излезе навън с Тейт.

— Знам, че още не можеш да кажеш каквото и да е — започна тя. — Но е сигурно, че някой е тръгнал след нея. Не знам защо е спряла там, нито как е станало, но е ясно, че е била изплашена достатъчно, за да избяга, което значи, че е бягала от нещо. От някого.

— Имам още работа преди да мога да кажа дали е било така. Официално.

— Питам дали не трябва да засиля охраната.

— Не знам дали е необходимо. Но когато се случи нещо такова, хората са наплашени, докато отговорите не се появят. Мисля, че трябва да направиш каквото смяташ за правилно.

Една млада жена, която познаваше, нейна приятелка, беше мъртва, помисли си Бодин. Искаше да знае кое точно е правилно.

Докато качваше в ремаркетото една кротка кобилка, Калън видя пикапа на шерифа да идва към развлекателния център „Бодин“.

Очакваше го.

Затвори двата коня и отиде в ограждението, където Изи Лафой четкаше друг кон.

— След малко ще идеш на работа — говореше младежът на жребеца. — Така че стига си мързелувал.

— Изи, ще ми трябваш, за да отведеш тези коне в центъра. След около час ще имаме урок. Мади ще отиде направо там.

— Не съм приключил тук, шефе.

— Няма проблем, аз ще се заема. Ти отведи тези двата там, оседлай ги. Само кажи на Мади да си спомни правилата. Можеш да

обядваш, докато урокът върви.

— Добре, шефе. — Излезе от конюшната с Калън, докато Тейт паркираше. — Предполагам, че той е тук заради станалото с онова момиче. Ужасна работа.

— Да. Ти върви. — Калън отиде да посрещне Тейт.

— Кал. — Шерифът му кимна. — Как е майка ти?

— Добре е. Радва се, че си има внуче, което да глези.

— И аз чакам едно.

— Не знаех.

— Да, първото ми внуче, чакаме го през май. Жена ми буквално е полудяла, купува костюмчета и плюшени мечета. — Тейт замълча и се загледа как Изи подкарва пикапа с ремаркетото. — Това нов работник ли е?

— Да, но и аз съм нов.

— Не е посрещането, което човек би си пожелал. Какво ще кажеш да повториш всичко и пред мен?

— Можем ли да говорим, докато работя? Днес следобед имам шест човека за разходка с езда.

— Няма проблем. — Тръгнаха към конюшната и Калън започна от там, докдето Изи беше стигнал.

Докато работеше, отново разказа всичко — от срещата с Бодин при конюшната, до откриването на тялото.

— По маршрута Уайт тейл ли яздохте?

— Да. Времето беше прекрасно, все едно яздиш във филм. Прекрасна гледка.

— Ти ги разбираш тия неща. Филмите де...

— Предполагам.

— Ходил ли си за по питие в „Кръчмата“, откакто си се върнал?

— Не. Бях зает, пиех си бирата в ранчото. Никога не съм виждал жената. — И никога нямаше да я забрави. — Не мога да докажа, че не съм решил да шофирам по този път посред нощ, нито че не съм тръгнал след някаква жена, която никога не съм виждал, но това определено би означавало промяна в навиците ми.

Тейт леко се усмихна.

— Имаше някои спречквания тук-там, доколкото си спомням.

— С момчета и мъже. — Калън лесно се съгласи, макар да усети присъствието на Клинтък във въпросите. — Що се отнася до

отношенията ми с момичета и жени, те са по-други и винаги по взаимно съгласие.

— Никога не съм чувал друго. — Тейт посочи окото му. — Май си имал скорошно спречкване. Хубава синина, с която да се перчиш.

— И по-хубави съм имал. Бодин... Тя просто искаше да иде при приятелката си. Не мислеше за друго, а не можех да я оставя. Така че, да, можеш да кажеш, че сме се спречкали и тя ме насини. Има забележително дясно кроше.

— Така ли го разказа на помощника ми?

— Да.

Тейт замълча малко.

— Не искаш ли нещо да добавиш?

— Нямам какво да добавя.

— Имам нещо за теб. — Тейт извади пакетче дъвка от джоба си. — Жената ми натяква, докато не спрях да пуша. — Подаде му пакетчето и Калън си взе дъвка. — Освен това ме е поставила и на проклетата диета. Здравословният живот е живот в ада, ако ме питаш. Но да живееш с недоволна жена е още по-страшно. Все едно, за друго ми беше думата. Една вечер играхме на покер у Клинтък. Господжата беше на гости на сестра си, беше взела и малката със себе си — познаваш ли Шели Клинтък?

— Малко.

— Хубаво, младо момиче. Премести се в Чикаго, най-неочаквано. Изкарва си хляба като купува дрехи.

Калън спря да четка коня.

— Как си изкарва хляба?

— Добре ме чу. За някакъв голям магазин. Среща се с някакъв адвокат. Може да е сериозно.

Развеселен, Калън се наведе над коня.

— Имало какво да се научи за Чикаго.

— Шели поддържа връзка с моето момиче, така че получавам новини. Струва си да знаеш кое как е, дори да не е точно пред теб. Ето така научих, че си си спечелил добра репутация в Калифорния.

Калън сви рамене и се върна към работата си.

— Правя каквото трябва.

— Да, и аз също. Обаче си изгубих мисълта. Да... играта на покер... Вкъщи бяха само Бъд Клинтък и малкият Гарет. По онова

време, предполагам, е бил някъде на дванайсет. И баща ти беше там.

Лицето на Калън стана безизразно и той кимна.

— Обикновено беше там, където има и покер.

Или надбягване с коне, или спортно събитие със залагания.

— Така е, макар че имаше и добри черти, когато успееше да обуздае дявола си. Но случаят не беше такъв. Джак Скинър си имаше слабости, но иначе беше добър човек. Онази вечер имаше късмет. И се възползваше. Много пиене се изпи, много ругатни, облози, пушене... което истински ми липсва.

Тейт въздъхна и задъвка дъвката си.

— Последното залагане беше между баща ти и бащата на Гарет. Бъд губеше почти толкова, колкото твоят старец печелеше през цялата вечер. Залогът беше голям и Бъд качи. Джак на свой ред също качи. Към петстотин долара, когато на Бъд му свършиха парите. Рече, че щял да заложим нещо. Баща ти, почти на шега, каза, че може да заложим кутрето. Кучето беше на не повече от четири месеца и се беше привързало към Джак. Джак каза, че то ще му донесе късмет. Бъд се съгласи и свалиха картите.

— Бъд имаше флъш купи, от осмица до дама. А Джак? Четири двойки.

Тейт замълча, свали шапката си и поклати глава.

— Четири двойки и това беше. Джак взе парите, но кучето не взе. То беше на момчето, а Джак не беше толкова подъл. Каза, че по-скоро ще очаква Бъд да го почерпи някоя вечер с пържола и приключиха въпроса. Всички си тръгнахме, малко пийнали и с олекнали джобове, освен Джак. И аз изгубих, което беше също толкова добре като да спечеля, предвид обстоятелствата.

Тейт извърна поглед към планините, а после погледна Калън право в очите.

— Чух, че още на другия ден някой застрелял кучето. Бъд може и да беше труден човек, но никога не би застрелял кутре.

Калън можеше да види и беше виждал тази низост в Клинтък още по времето, когато бяха на дванайсет.

— Защо го взе за помощник, шерифе?

— Той служи на страната си и се върна вкъщи. От онова, което можех да видя, предположих, че Гарет е надраснал някои черти от характера си. Не мога да твърдя, че не би могъл да пресече чертата, но

не мога да кажа, че съм имал и причини да се оплаквам от него. С него ще си поговорим за загиналата жена и как никой, който работи за мен, не може да използва станалото, за да си го върне заради стара вражда.

— Аз нямам работа с него. Ако той стои далеч от пътя ми, и аз няма да му се пречкам.

— Точно така ще поставя нещата. Предай поздрави на майка си, когато говориш с нея следващия път.

— Ще го направя.

Останал сам с конете, Калън се замисли за младите момчета — каквото беше и той някога — и за бащите, които никога не бяха проявявали подлост, но бяха достатъчно слаби, за да изгубят всичко. Включително и уважението на синовете си.

В офиса Бодин се зае с неотложната работа. Спираше на няколко пъти, когато някой от персонала на ваканционното селище идваше по повод случилото се.

Отхвърляше задачите със свит стомах и с главоболие, което с времето се усилваше.

Джесика спря на прага и потропа на касата на вратата.

— Извинявам се, че те прекъсвам.

— Не, всичко е наред. И без това щях да дойда при теб след малко. Спести ми пътя.

— Яла ли си нещо?

— Какво? — Бодин разтри схванатия си врат.

— Така си и помислих. — Джесика вдигна телефона от бюрото на Бодин и набра номера на кухнята.

— Здравей, Карлийн, Джесика е. Би ли изпратила една супа и чай от лайка в офиса на Бодин? Да, това ще е чудесно. Благодаря.

— Ами ако не искам супа? — каза Бодин, когато Джесика затвори.

— Ще я изядеш, защото си достатъчно умна, за да знаеш, че трябва. Същото се отнася и за Рори, и за майка ти.

Бодин успя да се усмихне.

— Поела си грижите за нас ли?

— Някой трябва да го направи. Изглеждаш изтощена, а знам, че тук цял ден се точи процесия от хора, които търсят подкрепа от теб, също както беше и в офиса и на Рори, и при Морийн.

— Голямата шефка съм.

— Точно така. Ти им трябваш, за да ги успокояваш, а на теб ти трябва супа. Сега ми кажи с какво мога да помогна.

— Работех по няколко неща и... Ти не трябваше ли в момента да се консултираш за конференцията на компания „Родър“?

— Отмених го. Не беше проблем.

В пламналите очи на Бодин бликнаха сълзи. Притисна пръсти към тях, а Джесика се обърна и затвори вратата.

— Съжалявам, Бодин. Не познавах добре Били Джийн, но я харесвах. Нека поема някои от нещата, с които си се захванала. Знам, че обикновено Сал ти помага, когато се наложи, обаче... В момента е направо развалина.

— Те бяха наистина добри приятелки. Мога да се възползвам от помощта ти за някои неща. И знам, че ти също имаш доста работа в момента.

— Челси е добра точно толкова, колкото предполагаме с теб. Като я приех в екипа си, си освободих достатъчно време.

— Мога да го запълня. Първо, написала съм изявление за медиите. Вече се наложи да го използвам на два пъти заради репортерите, които се обадиха да питат за станалото. Искам да съм сигурна, че е с правилния тон.

— Ще го погледна.

— Трябва ни изявление и за гостите. За онези, които са тук, както и за онези, които са направили резервации и могат да се свържат с нас за това. Нахвърлила съм чернова. Ти не я познаваше много добре — добави Бодин, — така че ще си по-обективна. Не съм сигурна дали не съм прекалила и не е прекалено рязко или кратко, защото ми е приятелка, а това има значение.

— Добре.

— И накрая, трябва да организираме помен. Тук. Вече говорих с майка ѝ. — Бодин помълча и въздъхна. — Решихме да им предложим няколко хижи, както и шофьори, и всичко, от което имат нужда, но ще отседнат в Мисула и когато могат, ще я върнат у дома ѝ в Хелена. Поменът ще е заради всички нас, за служителите от курорта и ранчото, както и за всеки друг тук, който я е познавал и иска да отдаде почит.

— Нека се заема с това. Няма да изглежда непочтително, ако обявя помена като събитие, а събитията са моята отговорност. Само ми

кажи кога искаш да се проведе и къде точно, а аз ще организирам нещата.

Бодин я погледна с благодарност.

— Мисля, че трябва да се проведе на закрито, не можем да разчитаме на времето. „Мил“ ще е най-доброто място.

— Съгласна съм. — Джесика стана, когато на вратата се почука, и отвори. — Благодаря, Карлийн, това е идеално.

Отнесе подноса до бюрото и го остави.

— Яж.

— Стомахът ми е свит.

— И все пак яж.

Бодин се усмихна и взе лъжицата.

— Звучиш като баба ми.

— Добър комплимент. Кажете ми какво точно искаш, а аз ще се заема с подробностите.

Цветя, защото Били Джийн ги обичаше. И кънтри музика. Докато нахвърляше детайлите, Бодин хапваше — супата беше добър избор, тъй като лесно се поемаше, без много мисъл.

— Мисля, че поменът трябва да е четири-пет часа, заедно с някой от семейството. Можем да го уредим — каза Бодин. — Но искам всеки, който работи тук, да може да дойде и да прекара малко време, а нямаме нито ден без резервации. Мислех да затворим за ден.

Джесика, която старателно си водеше бележки, не си направи труда да вдигне поглед.

— А после трябва да помислиш как проваляш почивката на хората, които не само са си наели хижа, а може би са си купили и самолетни билети и са планирали отпуската си.

— Няма да е правилно. Но всеки трябва да получи възможността да присъства. По-лесно ще е да го направим в ранчото, обаче...

— Тя беше от ваканционното селище...

— Не ми го побира главата. — Бодин едва успя да продължи. — Не мога да повярвам, че е могло да стане нещо такова. Имали сме неприятности. Откачени гости, неуредици сред персонала, дори свадни при някои събирания. Но нещо такова? Не ми го побира главата.

— Бо? Извинявай. — Рори се показа на вратата. — Мама има нужда да те види за минута, ако може.

— Разбира се. Идвам. Джеси, може да прегледаш изявленията. Така поне нещо ще е свършено. — Бодин отвори файла на компютъра си и стана. — След минута се връщам.

Джесика седна зад бюрото и прочете изявленията. Звучаха откровени, но може би малко резки.

Премести се до клавиатурата и започна да коригира.

— Бо, искам да... — Почти стигнал до средата на офиса, Чейс спря. — Извинявай, мислех, че е Бо.

— Наложил си се да излезе за минутка. — Джесика се изправи. — Чейс, съжалявам.

— Оценявам го. — Свали шапката си и я задържа в ръце. — Ще те оставя да си довършиш обяда.

— Не е мой. Наложил се да се направя на мис Фанси и да накарам Бодин да хапне нещо. Сега ще се върне. Защо не седнеш? Ще ти донеса кафе.

— Не мога да поема повече кафе. Никога не съм мислил, че ще се чуя някога да го казвам. — Все пак Чейс седна. — Ами тя, държи ли се? Бодин, имам предвид.

Изглеждаше уморен, дори малко блед, прецени Джесика и осъзна, че досега не го беше виждала такъв. Заобиколи бюрото и седна на другия стол.

— Изглеждаш уморен... и не ми благодари, че го изтъквам. Бодин изглежда изтощена.

— Всичко чака нея — смотолели той. — Да планира, да говори с хората...

— Ще го направи. И все пак си мисля, че работата ѝ помага да се отърси от първоначалния шок. Истината е, че всички разчитат на нея. Изглежда бледа и изтощена, но няма време да скърби или дори да приеме станалото.

За момент той не каза нищо, само продължи да гледа шапката си.

Не само блед и уморен, помисли си тя. Изглеждаше също неопишимо тъжен.

— Ял ли си?

— Какво?

— Очевидно днес съм отговорник по супата. Мога да поръчам и за теб.

— Не, аз... — Той я изгледа продължително. — Добре съм...
Аз... Аз те критикувах пред Бо.

— Мен ли?

— Когато тя каза, че ще те помоли да ѝ помогнеш с изявленията и всичко останало...

Докато осмисляше това, Джесика се заигра с иглата на шала си.

— Защото не съм оттук?

— Не си оттук, дойде наскоро и...

— И?

— Няма значение. Дойдох да се извиня. Болеше я, можех да го видя, но все пак настоявах. Защото бях пощурял. — Отново заби поглед в шапката си. — Просто пощурял. И още съм така.

— Така ли изглеждаш, като пощурееш?

— Зависи. — Вдигна очи. — От това на какво съм ядосан. Бо мисли, че ти си човекът, който трябва да се заеме, и аз нямам причина да споря.

Джесика кимна и кръстоса краката си с високите токове.

— След като отвори вратата... Какъв ти е проблемът с мен? И двамата знаем, че имаш такъв.

— Не знам. Може би просто ми трябва време, за да свикна с хората.

— С хората като мен?

— С хората въобще. — Поколеба се за момент, после сви рамене.
— Има добра причина да работя в ранчото, а Рори да е в курорта. Полудявам, ако трябва по цял ден да се разправям с хора.

— Е, като разбереш дали проблемът ти с мен е по-различен от това, че съм човек, кажи ми. Може би ще можем да го преодолеем. Ще ида да кажа на Бо, че я чакаш.

Чейс се изкашля, когато тя се запъти към вратата.

— Трябва ли и на теб да се извиня?

Тя се обърна и го прободде с поглед.

— Зависи — каза и излезе.

ВТОРА ЧАСТ

ЦЕЛТА

*По-добре се дръж за тук-и-
сегато на тоя свят,
чрез който всяко бъдеще
преминава в минало.*

Джеймс
Джойс,
„Одисей“

8.

1995

Алис — името ѝ беше Алис, все едно как я наричаше той — роди син.

Беше третото ѝ дете и единственото, което сър ѝ позволи да задържи. Второто бебе, отново момиче, се роди едва десет месеца след първото. Малко момиченце, което тя нарече Фанси, защото се роди с красива червена коса като пух на главичката.

Когато той отнесе бебето, втората ѝ дъщеря, нагоре по стълбите, тя отказа да яде и пие почти за седмица, независимо че всеки ден я биеше за това. Опита да се удуши с чаршафа на леглото, но успя само да припадне.

Насила я тъпчеше с храна и когато Алис усети, че собственото ѝ тяло желаше това, нещо в нея умря. Сър ѝ даде три седмици след раждането преди отново да я изнасили. Шест седмици по-късно зачена син.

Раждането на момченцето, което тя нарече Рори, на баща си, когото никога не беше познавала, промени нещата. Сър се разхлипа, целуна главичката на бебето, докато то вресеше. Донесе ѝ цветя — пурпурни съсънки, които цъфтяха през април навсякъде около ранчото.

Напомняха ѝ за дома и ръждивият нож на надеждата задълба в нея.

Дали той беше още вкъщи?

Не дойде да отнесе бебето, вместо това ѝ донесе мляко, пресни зеленчуци, дори пържола. За да бъде млякото ѝ силно и здраво, каза.

Зареди с пелени и кърпи, донесе бебешки лосион, пластмасов леген и бебешки шампоан. Когато помоли — много внимателно — дали не може да получи по-меки кърпи за бебето, той ѝ ги достави, както и детска въртележка за легло с животни и дъги, която свиреше приспивна песничка.

В продължение на десет месеца не я удари и не я изнасили. Бебето беше нейното спасение, пазеше я от побоища и насилие, даваше ѝ смисъл да живее.

И кураж да иска повече.

Идваше да види бебето и да ѝ носи храна три пъти дневно. Обедното хранене беше допълнение след раждането на Рори. Тя започна да преценява кое време от деня е по посещенията му.

Един ден се подготви за сутрешното посещение, накърми бебето, изкъпа го и го облече. Предната вечер малкият беше направил първите си стъпки и тя плака от радост.

В нея се разгоря нова надежда. Сър щеше да види сина си да върви за първи път, щеше да им позволи да се качат горе, да ѝ позволи да отведе детето навън, да го разхожда на слънце.

А тя щеше да огледа местността, да планира как да вземе детето си и да избяга.

Детето ѝ, прекрасното ѝ момченце, нейното спасение и радост, нямаше да израсне в затвор.

Изми и себе си, среса косата си, която вече имаше лешников цвят и падаше под раменете ѝ.

Когато той слезе по стълбите с чиния недопържени яйца и няколко парчета бекон, тя седна на стола и залюля бебето в скута си.

— Благодаря, сър.

— Да те видя да си изядеш всичко. Нищо да не остане и няма „неща“.

— Ще го изям. Обещавам, но имам изненада за теб. — Изправи Рори на сладките му пълнички крачета и го целуна по главичката. За миг остана хванат за пръстите ѝ, след това тръгна и направи четири колебливи стъпки преди да седне на дупето си.

— Може да върви — спокойно отбеляза сър.

— Мисля, че може би е проходил малко рано, но просто е твърде умен и сладък. — Задържа дъха си, когато сър отиде до Рори и отново го изправи.

А Рори размаха ръчички и се засмя, когато защапурка по пода.

— Ще почне да тича преди да се усетиш — каза тя, като се постара да звучи радостно. — Момчетата имат нужда да тичат. Ще е добре за него да има повече пространство... когато решиш, че е уместно — добави бързо, когато сър обърна онези черни бездушни очи към нея. — Да излиза малко на слънце. В слънчевата светлина има витамини.

Той не каза нищо, но се наведе и вдигна бебето. Рори дръпна рошавата му брада.

Убиваше я всеки път, когато вземеше бебето. Коремът ѝ се свиваше от ужас и отчаяние, но се насили да се усмихне.

— Ще му дам от закуската си. Той обича яйца.

— Работата ти е да му даваш майчино мляко.

— О, да, правя го, но той обича и твърда храна. Само малки хапчици. Има пет зъбки и му расте още един. Сър? Помня какво казваше собствената ми майка за чистия въздух и колко е необходим на човек, за да расте здрав. Ако можем да излезем навън и да подишаме чист въздух, дори само за няколко минути.

Лицето му, докато държеше бебето, се вкамени.

— Какво съм ти казвал за това?

— Да, сър. Просто се опитвам да съм добра майка за... нашия син. Чистият въздух е добър за него и за млякото ми.

— Яж тази храна. Ще му порастат още зъби, а аз ще му донеса нещо за гризане. Прави каквото ти казвам, Естер, или ще се наложи да ти напомня къде ти е мястото.

Тя яде, без да каже нищо повече, и реши да изчака седмица. Цяла седмица, преди да помоли отново.

Три дни по-късно той отново слезе по стълбите.

Накара я да застине, като ѝ показа ключа от оковите ѝ.

— Чуй сега какво ще ти кажа. Ще те изведе от къщи за десет минути и за нито секунда повече.

Тя се разтрепери, когато ръждясалият ключ на надеждата щракна зъбците на сърцето ѝ.

— Ако опиташ да викаш, ще ти счупя зъбите. Стани.

Покорно и с наведена глава, за да не види блясъка на надеждата в очите ѝ, тя се изправи. Надеждата умря, когато праметна въже на шията ѝ.

— Моля те, недей. Бебето...

— Затваряй си устата. Ако опиташ да бягаш, ще ти счупя врата. Прави каквото ти казвам и може да те пускам на чист въздух веднъж в седмицата. Ако не ми се подчиняваш, ще те пребия до кръв.

— Да, сър.

Сърцето подскочи в гърдите ѝ, когато той вкара ключа в ключалката и за пръв път от четири години тежестта на оковите се

свлече от глезена ѝ.

Издаде приглушен гърлен звук като на страдащо животно, когато видя суровия червен белег, който обвиваше като гривна крака ѝ.

Очите му бяха като ярки черни луни.

— Правя ти подарък, Естер. Не ме карай да съжалявам.

Когато я побутна напред, тя направи първата си стъпка без железната верига, после още една, с неуверена походка и тремаво накуцване.

Притискаше Рори до себе си и с мъка се изкачваше по стълбите.

Да бяга ли, помисли си, и сърцето ѝ натеза. Че тя едва можеше да върви.

Той здраво дръпна примката.

— Внимавай, Естер.

Отвори вратата.

Тя видя кухня с жълтеникав под, стенна чугунена мивка с чинии, подредени в сушилника до нея, хладилник, не по-висок от нея самата, и печка с два котлона.

Миришеше на мазнина.

До мивката имаше прозорец, през който се виждаха последните лъчи на отиващия си ден. Светът. Тя видя света.

Дървета. Небе.

Опита се да е наблюдателна, да запази картината в ума си. Стария диван, маса и лампа, телевизор, какъвто беше виждала на снимки — нещо като кутия със... заешки уши, припомни си тя.

Дървен под, голи стени от дървени трупи и малка празна камина, направена от парчета тухли.

Той я побутна към вратата.

Толкова много ключалки, помисли си. Защо му бяха нужни толкова много ключалки?

Отключи ги една по една.

Всичко — плановете ѝ, надеждите ѝ, болката ѝ и страхът ѝ — се стопи, когато пристъпи навън върху тясната провиснала веранда.

Светлината, о, светлината. Само намек за залязващото слънце, което се спускаше зад планините. Само намек за червено, което да обагри върховете.

Усети аромата на боровите и на земята, *почувства* вятъра, който я галеше по лицето. Топъл летен ветрец.

Заобикаляха я дървета, а между тях имаше участък със зеленчуци. Видя стария пикап — същия, на който толкова глупаво се беше качила, стара пералня, фиданка, заключена порта за обор с бодлива тел, която оформяше бодлива ограда около хижата или около онази част, която тя можеше да види.

Понечи да слезе от верандата, но той рязко я дръпна назад.

— Стой тук. Въздухът е точно като оня там.

Тя надигна лице, зашеметена от радост, а сълзите се стичаха от очите ѝ.

— О, звездите изгряват. Виж, Рори, виж, миличък. Виж звездите.

Опита да повдигне главичката на детето с пръст, но то го хвана и опита да го засмуче.

Това я накара да се засмее и го целуна по главичката.

— Чуй, чуй. Чуваш ли бухала? Чуваш ли вятъра, който се промушва през дърветата? Не е ли красиво? Всичко е толкова красиво.

Докато малкият гукаше и смучеше пръста ѝ, Алис се опита да види всичко наведнъж, да го попие.

— Достатъчно. Връщай се.

— О, но...

Въжето се затегна около шията ѝ.

— Казах десет минути, не повече.

Един път седмично, спомни си тя. Той беше казал също и един път седмично. Влезе, без да протестира, и този път видя ловната пушка върху полицата над празната камина.

Дали беше заредена?

Някой ден, моля Те, Господи, някой ден ще се опита да разбере.

Закуцука обратно надолу по стълбите, изумена колко я бяха въодушевили и изтощили тези десет минути.

— Благодаря ти, сър. — Не помисли, не можеше да мисли за това как тези смирени думи не изгориха гърлото ѝ, както правеха преди. — Рори ще спи по-добре тази вечер, защото подиша чист въздух. Погледни, очите му вече се затварят.

— Сложи го в леглото.

— Първо трябва да го нахраня.

— Сложи го в леглото. Ще го нахраниш като се събуди.

Сложи детето да легне. Малкият почти не се възпротиви и се успокои, докато тя нежно го галеше по гръбчето.

— Виждаш ли? Видя ли колко добре му се отрази?

Отново задържа главата си наведена.

— Направих ли всичко, както ми нареди?

— Направи го.

— Ще можем ли наистина да излизаме навън веднъж седмично?

— Ще видим, ако продължиш да правиш каквото ти кажа. Ако ми покажеш, че си благодарна за това, което ти давам.

— Ще го направя.

— Покажи ми, че си благодарна сега.

Като продължи да държи главата си сведена, тя здраво стисна очи.

— Имаше повече от достатъчно време, за да се справиш, след като ми роди син. А той вече се храни с твърда храна и не се нуждае вече толкова от млякото ти. Време е да изпълниш съпругеските си задължения.

Без да каже нищо, тя отиде до леглото, свали през главата си безформената рокля и легна.

— Започнала си да се отпускаш тук-там — каза той, докато се събличаше. Легна и ощипа гърдите и корема ѝ. — Мога да приема тези неща.

Миришеше на евтин сапун, на кухненска мас, а в очите му тлееше онази мръсна и изгаряща светлина, която тя толкова добре познаваше.

— Мога да изпълня дълга си. Усещаш ли жезъла ми, Естер?

— Да, сър.

— Кажи: „Искам съпругът ми да използва жезъла си, за да упражни властта си над мен“. Кажи го!

Тя не изхлипа. Какво значение имаха думите?

— Искам съпругът ми да използва жезъла си, за да упражни властта си над мен.

Той влезе в нея. Ох, болеше, болеше.

— Кажи: „Вземи каквото щещ от мен, защото съм твоя съпруга и слугиня“.

Тя повтори думите, докато той я насилваше и пухтеше, а лицето му се кривеше от ужасяващо удоволствие.

Затвори очи и се замисли за дърветата, за въздуха, за последните слънчеви лъчи, за звездите.

Той удържа на думата си и тя извървяваше пътя по стълбите към верандата веднъж седмично.

Когато детето стана на годинка, тя се осмели да го запита дали не би могла да му сготви хубаво ястие, за да му се отплати за добрината. И за да отпразнуват рождения ден на Рори.

Ако успееше да го убеди, а после да му покаже, че е покорна, би могла да успее да се добере до пушката.

Той слезе долу с вечерята ѝ и както винаги взе детето.

Но този път, без да каже и дума, понесе детето по стълбите.

— Навън ли излизаме?

— Яж каквото ти донесох.

Страхът направи гласа ѝ рязък.

— Къде отнасяш детето?

— Той вече е отбит. Време е да прекарва повече време с баща си.

— Не, моля те, не. Направих всичко, каквото ми нареди. Аз съм му майка. Не съм го накърмила тая вечер. Нека...

Той спря на стълбите.

— Имам крава. Той ще има достатъчно мляко. Прави каквото ти казвам и ще излизаш вън веднъж седмично. Но ако не го правиш, няма.

Тя се свлече на колене.

— Ще правя всичко. Всичко. Моля те, не ми го отнемай.

— Бебетата израстват в момчета, момчетата — в мъже. Време е да се опознае с татко си.

Когато той затвори и заключи вратата, тя се изправи на разтрепераните си крака. Нещо се счупи в нея. Можеше да го чуе, като прекършването на сух клон в главата ѝ.

Отиде до стола, седна, подгъна ръце и ги залюля.

— Нани, бебче, нани. Нани-на...

И с усмивка запя приспивна песен на празните си ръце.

Наша дни

Бодин нямаше търпение да се прибере и излезе навън, под последните диви отблясъци на слънцето. Имаше оправдание да си тръгне по-рано от обичайното — у дома щеше да се съсредоточи по-добре върху докладите, счетоводните сметки и графициите.

Просто не можеше да понесе цялата тази мъка без да рухне.

Небето беше обагрено и изпъстрено с червено, пурпурно и златно. Видя Калън с конете да забавлява млада двойка и изпадналото им в ненаситна радост хлапе.

— Конче, конче, конче! — викаше малкият, като подскачаше в скута на майка си и се протягаше, за да тупа Съндаун по шията.

Бодин забеляза, че Калън си шепне нещо тайно с бащата, който на свой ред зашепна в ухото на майката. Тя бързо взе да клати глава, прехапа устна и на свой ред отправи продължителен поглед към Калън.

— От вас зависи — каза той. — Но ви се кълна, че той е кротък като агънце.

— Хайде де, Кейти. Той ще е добре. — Ухилен, бащата извади мобилния телефон от джоба си.

— Само ще седи... — настояваше Кейти.

— Разбрахме се. — Калън се настани на седлото, което накара малкия да започне да пляска с ръчички, все едно беше видял фокус. — Искаш ли да дойдеш, партньоре?

Когато Калън протегна ръце, момченцето с радост скочи в тях. Притеснената майка го повдигна и притисна и двете си ръце към сърцето си. Детето се настани и взе да пици от радост.

— Конче! Яздя конче!

— Усмихни се на тате за снимка.

— Яздя конче, тате!

— Така е, Рики. Браво!

— Дий! — извика Рики, Съндаун извърна глава и изгледа Калън. — Дий, конче!

— О, боже. — Кейти изстена. — Може би само няколко стъпки. Може ли?

— Разбира се.

— Кейти, прави снимки. Аз ще запиша видео. Това е велико.

— Сложи дясната ръчичка тук. — Калън взе дясната ръка на детето и я постави върху своята, както държеше юздите. — Кажи: „Дий, Съндаун“.

— Дий, Фъдау!

Когато Съндаун тръгна, момченцето спря да писка. За миг замръзна, на сладкото му личице се изписа блаженство, очите му се изпълниха с неизразима радост.

— Мамо, мамо, мамо, яздя конче!

Калън накара Съндаун да направи два бавни кръга, докато малкият подскачаше, смееше се и подвикваше към небето. На връщане Калън намигна на Бодин.

— Ще трябва да ти кажа адиос, партньоре.

— Още, още, още! — настояваше Рики, когато Калън го повдигна от седлото.

— Това е достатъчно за днес, Рики. Кончето трябва да се прибира.

Кейти протегна ръце, а малкият се дръпна назад.

— Вече си истински каубой, Рики — каза Калън. — Истинските каубои винаги слушат майките си. Това е каубойско правило.

— Аз каубой. Цунка конче.

— Съндаун обича целувките.

Рики залепи влажна целувка върху шията на коня, после посочи към търпеливия Лео.

— Цунка конче.

— И Лео обича целувките. — Бодин отиде при тях. — Някои коне са срамежливи, но не и тези двата.

Кейти се завъртя, за да може Рики да целуне и шията на Лео.

— Язди това конче. Моля. Сега. Моля — настояваше хлапето.

— Утре тук ли ще бъдете? — попита Калън.

— Още два дни — каза бащата.

— Ако доведете Рики в развлекателния център утре, ще видим какво можем да направим.

— Ще дойдем. Чу ли, Рики? Утре ще видиш още кончета. Кажете „благодаря“ на господин Скинър — подкани го татко му.

— Будаля! Будаля, каубой! Будаля, конче.

— Няма защо, партньоре.

Бодин яхна Лео и го обърна.

— Адиос — каза Калън и потупа периферията на шапката си, докато се отдалечаваха с конете.

— Адиос — подкачи го Бодин.

— Трябва да привличаш тълпата.

— Дори няма да споменавам застраховките, писмените откази от претенции и задълженията.

— Добре. Недей.

— Точно това търся, Калън, този интерес към конете около Бодин таун, и преди, и сега. И се питах дали малко шоу за децата и семействата ще свърши работа. И не очаквах да си тук, с конете.

— Обадох се и човекът на рецепцията каза, че ще си тук около пет.

— Организирах превоза на конете до вкъщи. Отмених го, докато благодарение на теб Рики изживяваше най-великия момент в живота си. Оценявам го. Оценявам го, защото това беше неочаквана противоотрова за един кошмарен ден.

Той я изгледа изпитателно.

— Справила си се.

— И утре ще трябва да се справя. Искам да те предупредя, че Гарет Клинтък се опитва да ти създаде проблеми.

— Вече го знам.

— Преиначил е думите ми. Исках да го знаеш. Никога не съм казвала, че...

— Бо. — Калън спокойно прекъсна надигащата се тирада. — Не е необходимо да ми обясняваш.

— Трябва да ти го кажа. Никога не съм изричала нещата, които той твърди, че съм казала, и се вбесявам, че се опитва да ме използва, и още по-лошо, да използва Били Джийн, за да ти създаде неприятности. Изясних това с шериф Тейт, обаче ако...

— Тейт знае как стоят нещата. Нямам проблеми с него.

Огънят, който пламтеше в нея, проблесна в очите ѝ.

— Шерифът не е идиот, но съм бясна. Бясна съм и Клинтък ще си го отнесе следващия път като го видя.

— Просто забрави.

— Да забравя? — Шокирана и ядосана, тя се извърна на седлото. — Няма да оставя нещата така, да се диктуват от лъжци и тормоз. От хора, които казват, че съм казала неща, каквито не съм. Хора, които са устройвали засада на брат ми и приятеля му, за да го пребият.

Калън накара Съндаун да спре.

— Къде си чула това?

— Чейс ни го разказа днес, а той трябваше да...

— Нарушил е клетва, скрепена с плюнка. — С разочаровано изражение Калън поклати глава и подкара коня.

— Бих казала, че беше бесен. Знам, че клетвите с плюнка са свещени. За дванадесетгодишните момчета.

— Възрастта няма нищо общо. Клетвата си е клетва. А миналото си е минало.

Мъже, помисли си Бодин. Как бе могла да порасне заобиколена от тях и все още да се оставя да я вбесяват толкова?

— Можеш да одереш Чейс, задето се застъпи за теб и предостави доказателство каква змия е Гарет Клинтък, ако държиш на това. Но ако скапаното минало е наистина минало, Клинтък не би трябвало още да опитва да ти прави засади.

— Това си е негов проблем, не мой.

— О, я... — Отвратена от липсата на всякакъв смисъл, Бодин подкара в лек галоп.

Калън лесно я настигна.

— Не разбирам защо си ми ядосана.

— О, я просто млъкни. Мъже... — В опит да обуздае гнева си, Бодин подкара Лео в галоп.

— Жени... — процеди Калън през зъби и я остави да поведе колкото иска, макар да я държеше под око през целия път към ранчото.

* * *

Не искаше да я убива. Сега, като помисли дълго и сериозно, разбра, че всъщност тя сама се беше убила.

Не трябваше да се втурва така. Не трябваше да опитва да крещи така. Ако не беше го изритала така, нямаше да му се наложи да я блъсне. Тя нямаше да падне толкова сериозно и толкова силно да си удари главата.

Ако беше дошла спокойно, щеше да я отведе у дома и още да си е жива и здрава.

Грешката му? Да не я зашемети веднага. Просто да я зашемети и да я метне в пикапа. Искаше първо да вкуси нрава ѝ, това беше всичко. Да е сигурен, че ще е подходяща за него.

Трябваше му съпруга в детеродна възраст. Млада, добре изглеждаща жена, която да му осигури здрава езда и силни синове.

Може би твърде прибързано я беше избрал, но определено му се искаше да поязди.

Останалото го извърши правилно, спомни си той. Беше източил бензина от резервоара на колата ѝ и ѝ бе оставил точно толкова, за да се отдалечи достатъчно от оживената част. Беше я последвал с изгасени фарове и после се притече на помощ, като видя спрялата ѝ кола.

С лекота я свали от колата, всичко беше чисто и лесно.

После прекалено се въодушеви — ето къде допусна грешка. Не трябваше да я сграбчва, да опитва да усети вкуса ѝ. Трябваше да изчака.

Беше си научил урока.

Следващия път щеше да я зашемети, да я върже и да я отведе в хижата. Чисто и просто.

Тук наоколо имаше достатъчно хубави жени, между които да си избере. Щеше да изчака. Барманката си беше хубавица, но и по-хубави беше виждал. А като си помислеше, тя може и да беше по-възрастна от онова, което търсеше. Нямаше да има достатъчно години, за да ражда деца, каквото беше предназначението на жените.

По-млада, по-хубава... А може би беше и курва, предвид че работеше в бар. Може и да бе носила някаква болест.

Май беше по-добре, че не беше я пояздил.

Щеше да намери правилната. Млада, много красива... и чиста.

Щеше да я избере, да изчака, да я върже и да я отведе в хижата. Имаше стая, подготвена за нея. Щеше да я обучи добре, да я научи на онова, което толкова много хора бяха забравили. Жените бяха създадени, за да служат на мъжете, да служат и да се подчиняват, да им раждат синове.

Нямаше против да я наказва. Наказанието беше негова отговорност, както и негово право.

И щеше да посее семето си в нея. И тя щеше да е плодовита и да му ражда синове. Или щеше да намери друга, която да го направи.

Това можеше да изисква известно търпение, известно планиране.

Но не означаваше, че не би могъл да намери някоя, която да му осигури добра езда междувременно.

В хижата, в стаята си, той прокара ръка върху Библията на масичката до леглото. След това бръкна под дюшека и издърпа

еротично списание.

Жените бяха курви и развратници, той го знаеше. Развяваха се и изкушаваха мъжете да съгрешат. Облиза пръст, обърна страницата и се почувства праведен, когато се втвърди.

Не виждаше никаква причина да не се задоволи с някоя развратница, докато не намери правилната съпруга.

9.

Четири дни след смъртта на Били Джийн, Бодин шофира към Хелена за погребението, а на следващия ден на втория етаж на „Мил“ слуша песните на Тим Макграу, Кари Ъндървуд и Кейт Ърбан — любимката на Кели — които звучаха като фон, докато хората отдаваха почит.

Беше благодарна на Джесика за усилията. Снимки на Били Джийн, на някои — сама, на други — с приятели, бяха разпръснати из стаята в обикновени метални рамки, пъстри цветя в буркани, обикновена храна — студени хапки, пържено пиле, макарони със сирене, царевичен хляб — върху дълга маса с мушама.

Нищо превзето или луксозно, всичко нашепваше за утеха.

Всеки можеше да вземе микрофона от сцената, да каже няколко думи или да разкаже история за Били Джийн. Някои разкази водеха до сълзи, но повечето предизвикваха смях, великият победител на скръбта.

Имаше китари, цигулки, банджо.

Бодин се канеше да се измъкне, но видя Чад Амън да идва и да се запътва към сцената.

Разговорите спряха, дочу се шушукане. Тя остана на мястото си и огледа наоколо, за да открие Чейс.

С поглед се разбраха да го оставят да говори и да се справят с всяка беда, която можеше да произтече от това.

— Знам, че мнозина от вас мислят, че не трябваше да идвам. — Гласът му стана неуверен. — Който има да ми каже нещо, може да го направи след като приключи. Не се отнасях добре с нея. Заслужаваше някой по-добър от мен.

— Дяволски си прав! — провикна се някой и това отново предизвика шум в залата.

— Знам, че е така. Тя беше... беше добра жена, добра приятелка. Беше мила. Мисля, че с никого не се е държала зле и всеки можеше да разчита на нея, ако се наложеше. Обаче не можеше да разчита на мен. Изневерих ѝ. Измавих я. Може никога да не съм ѝ вдигал ръка, нито на

нея, нито на коя да е друга жена на света, но не се отнасях към нея с уважение. Ако бях по-добър човек, може би още щяхме да сме заедно. Може би ако още бяхме заедно, тя още щеше да е тук. Не знам.

По лицето му се стичаха сълзи.

— Наистина не знам и никога няма да разбера. Знам само, че някой, който беше мил и добър човек, знаеше как да се смее, обичаше да танцува и ми се довери, вече го няма. Никой тук не може да ми каже нищо по-лошо от нещата, които си повтарям всеки ден. Но можете да го кажете. Няма да ви виня.

Отдръпна се от микрофона. Краката му се люлееха, докато се отдалечаваше от сцената.

Бодин разбра, че има два избора. Да остави шушукането и споглежданията да се превърнат в думи или дори по-лошо. Или да започне да заглажда нещата.

Тръгна през тълпата, видя, че Чад спря, след което обърна обляното си в сълзи лице към нея. Разхлипа се, когато тя го прегърна през рамо.

— Всичко е наред, Чад. Ела с мен. Не се вини за станалото. Тя не би го искала от теб. Не беше такава.

Постара се гласът ѝ да се чува добре, докато го извеждаше от залата.

Сред настъпилото тежко мълчание Джесика бързо отиде до сцената. Трябваше да се опита да продължи започнатото от Бодин.

— Не познавах добре Били Джийн. Не съм работила тук толкова дълго, колкото повечето от вас. Но си спомням как след първата си седмица тук отидох в „Кръчмата“. Беше ми хубаво заради работата, но се чувствах малко не на място и може би домът ми липсваше.

Отметна косата от лицето си. Беше я оставила спусната и сега тя се извиваше по раменете ѝ. Реши, че така ще е по-неформално и по-приятелски, отколкото да я вдигне и изпъне.

— Искан да се впиша тук, да опозная хората — продължи тя, — така че онази вечер отидох в бара. Били Джийн беше там. Попитах я какво ще ми препоръча и ѝ казах, че току-що съм започнала работа тук. Тя ми каза, че вече знае, че барманите чуват всичко рано или късно, но по-често рано. Препоръча ми боровинкова маргарита. Ще призная, че не ми прозвуча добре.

Джесика се усмихна от сцената като чу кикотенето.

— Онази вечер имаше много клиенти и забелязах как правеше работата си да изглежда лесна. Имаше усмивка за всеки, дори когато беше здравата заета. Постави онова питие пред мен. Погледнах го и се зачудих защо, по дяволите, хората тук слагат боровинки във всичко. След това отпих и получих отговор.

Усмихна се отново при спонтанния смях и изчака малко.

— Изпих първата си боровинкова маргарита, след това и втора, докато седях на бара и гледах как Били Джийн работи. Когато постави трета пред мен, ѝ казах, че не мога. Трябваше да шофирам до вкъщи. Само до селото, но нямаше как да седна зад волана след три питиета. А тя каза: „Скъпа, давай и изпий това, отпразнувай първата си седмица тук“. Каза, че смяната ѝ свършва след час и ще ме откара. Така и направих, така направи и тя. Не боровинките ме накараха да се чувствам, че започвам да съм част от това място. Беше Били Джийн.

Тръгна си от сцената и прецени настроението наоколо.

— Това беше хубаво.

Видя Чейс насреца. Не беше го забелязала да идва към нея.

— Сестра ти постъпи правилно. Аз просто довърших започнатото. А разказът беше самата истина.

— Това беше хубаво — повтори той. — Също като помена. Искам да кажа, че си организирана нещата точно както трябва и може би си я познавала по-добре, отколкото си мислиш.

— Чувствах какъв човек е и разговарях с хора, които добре са я познавали. — Огледа се наоколо, към снимките, цветята, лицата на присъстващите. — Всичко това ме научи на някои неща. Искане ми се да бях прекарвала повече време с нея. Освен това тя беше — всички сме част от цялото, не само служители в добра компания. Бодин ми каза, че някои от хората тук са сезонни работници и някои от тях са шофирали стотици километри, за да дойдат. Така постъпва семейството. Семейството ти е зададо този тон и той е правилният.

— Искам да се извиня.

Сините ѝ очи срещнаха неговите и веждите ѝ се извиха.

— Нима?

— Нямах намерение да те карам да се чувстваш, че не се вписваш тук.

— Но просто си го мислиш?

Той пристъпи неловко.

— Извинявам се.

— А аз трябва да съм достатъчно добра, за да приема извинението ти. Така да бъде. Нека го забравим. — Тя протегна ръка.

— Добре. — Макар ръката ѝ да беше дяволски миниатюрна в дланта му, Чейс я стисна. — Трябва да се връщам, обаче...

— Мис Фанси седи ей там, а Рори трябва да се появи всеки миг. Няма проблем да тръгнеш.

— Тогава аз, ъ... — След като установи, че думите не му достигат, той кимна и избяга.

Докато се изнизваше навън и разменяше по някоя дума с хората, седнали около масите, видя Калън да идва към „Мил“.

— Не можах да се измъкна досега — обясни той.

— Има повече от достатъчно време. Имаше малко драма, когато Чад се появи, да ти кажа.

— Така ли?

Чейс долови настроението и побутна шапката си с въздишка.

— Още си ядосан.

— Нарушил си клетва.

— Нямахте те там. Съжалявам, че си позволих да си изпусна нервите, но така стана. И вече е сторено. Ако искаш да си го върнеш, можеш да нарушиш клетвата, която си дадохме, когато сипах уиски в бутилка от кока-кола и го измъкнах от къщи, и после двамата се опитахме да го изпием навън, но вместо това се поболяхме като кучета.

— Ти беше по-зле.

— Може би. Ти повърна твоята част. Можеш да го разкажеш, за да сме квит.

Замислен, Калън напъха ръце в джобовете на дънките си.

— Ако издам онова, което ти избираш, не ни прави квит. Трябва аз да избира какво да кажа.

Чейс се намръщи, нямаше как да оспори логиката му.

— Давай тогава. Избери си нещо и да приключим с това.

— Може да избира историята как изгуби девствеността си, когато Бренда Абът те примами в плевнята на тринайсетия рожден ден на сестра ти.

Чейс потрепери. Моментът не беше най-подходящият — предвид цялото семейство и петдесетината други хора, които бяха на

достатъчно разстояние, за да ги чуят.

— Щом това ще помогне.

Калън застана с разтворени крака и се загледа към планините заедно с приятеля си, заслушан в музиката и гласовете, които долитаха от сградата.

— Мамка му, това ще ме накара да се почувствам като задник, а ти ще спреш да се чувстваш такъв. По-скоро предпочитам да ти е гадно още известно време. Какво стана с Бренда Абът?

— Последното, което чух, е, че живее в Сиатъл. Или може би Портланд.

— Колко бързо забравяме. Е, нека го забравим — каза Калън и протегна ръка.

Чейс погледна дланта му и се разсмя.

— За втори път в разстояние на десет минути някой ми казва същото. Явно ми става навик да оплесквам нещата.

— Не е чак навик. По-скоро е временно състояние.

— А, и още нещо. Ако Клинтък започне нещо, извикай ме, преди да се захванеш с него.

— Клинтък не ме тревожи.

— А бе ти ме извикай — повтори Чейс, след което плю на дланта си и протегна ръка.

— Господи... — Разчувстван и развеселен, като се опитваше да не мисли за коментарите на Бодин за дванайсетгодишните, Калън повтори жеста и двамата си стиснаха ръцете.

— Добре тогава. Трябва да се връщам. — Чейс бавно се отдалечи.

Като изтри ръка в дънките си, Калън влезе вътре.

Бодин не би казала, че е добра готвачка, но за Деня на благодарността винаги изпълняваше дълга си.

Кълцаше, белеше, бъркаше, смесваше. И съгласно традициите, мърмореше, че никой от братята ѝ не помага.

— Не е съвсем честно, така е. — Морийн внимателно зашиваше пуйката. — Но знаеш не по-зле от мен, че мъжете в тая къща са бедствие в кухнята. Двете с Клементайн направихме всичко възможно,

за да ги научим, както научихме и теб, но Рори може да загори и вода, а Чейс е като слон в стъklarски магазин.

— Правят го нарочно — заяде се Бодин, докато двете с Кора белеха планина от картофи.

— Е, миличка, знам го, но резултатът е същият. Бабче, би ли погледната тази шунка?

Мис Фанси, която носеше престилка с надпис „Жените и виното стават по-добри с възрастта“, надникна в долната фурна и кимна.

— Бих казала, че е време да направя глазурата. Недей да се ядосваш толкова, Бодин. Мъжете пекат телешкото на скарата. Освен това ще отнесат втората пуйка и гарнитурата при момчетата от ранчото. Предпочитам да не са тук и да ми пречат.

— Харесвам миризмите и звуците в кухнята в Деня на благодарността — каза Кора и взе още един картоф. — Рийни, помниш ли как правех допълнително тесто за пай и ви оставях с Алис... — Гласът ѝ заглъхна и тя въздъхна. — Ох, да.

— Помня, мамо — отговори рязко Морийн и се обърна да изчисти нещо от печката, която не се нуждаеше от чистене.

— Няма да изпадам в сантименталности — каза Кора. — Предпочитам да си мисля, че днес Алис също подушва и слуша Деня на благодарността. Че е намерила онова, което е търсела и което ние не можахме да ѝ дадем.

Мис Фанси отвори уста, но после решително я затвори.

Бодин преднамерено не каза нищо. В редките случаи, когато името на сестрата на майка ѝ се появяваше, бабите ѝ обикновено заемаха противоположни позиции. Едната беше изпълнена с тъга, другата — с негодувание... а майка ѝ клонеше на страната на негодуванието.

— Мисля, че целият кухненски персонал заслужава чаша вино. — Морийн отиде до шкафа и извади чаши. — Можете да заложите и задниците си, че онези мъже досега са изкъркали по повече от една бира. Бодин, измий тези картофи и ги сложи да се варят. Мамо, сладките картофи ми изглеждат готови за магията ти.

— Нека само обеля още няколко.

Морийн постави чашите и хвърли бърз поглед към ръката на баба си. Мис Фанси сви рамене.

— Мислите, че не мога да отгатна какво си мислите и двете ли?
— настоя Кора. — Не се опитвайте да ми угаждате.

Бодин скочи.

— На вратата се чука. — С облекчение забърза да отвори.

Оказа се Джесика.

— Чудесно — каза Бодин.

— Ами, благодаря ти. И благодаря, че ме покани.

— Влизай бързо. Кога е започнал да вали сняг? Не съм обърнала внимание заради кухненските си задължения и семейния призрак. — Подкани Джесика с ръка и пристъпи навътре. — Можеш да се включиш към първото и да помогнеш с екзорсизма на второто само с присъствието си. Не трябваше нищо да носиш — добави и кимна към тортата, която Джесика държеше.

— Трябва, означава задължение, а да си щастлив да го правиш, означава признателност.

— Във всеки случай, благодаря. Чакай да ти взема палтото.

Като прехвърляше тортата от едната си ръка в другата, Джесика свали палтото и шала си. Огледа антрето.

— Великолепно е. Обичам таваните с гредоред, дъсчените подове и... о, тази камина.

— Забравих, че досега не си идвала. Ще трябва да те разведа.

— С удоволствие.

Облечена в семпла синя рокля, Джесика направи няколко крачки към дневната.

— И какви гледки!

— Обожаваме ги. И от кухнята са страхотни. Идвай. Нека ти сипя питие.

Къщата беше голяма и всичко в нея нашепваше за удобство в небрежен семеен стил. Много дърво и кожа, забеляза Джесика, много изкуство от запада, разнообразено с образци от ирландски кристал и порцелан от Белийк. Прозорците бяха с широки первази и без завеси, за да се виждат през тях полетата, небето и планините.

Застана пред стаята с голямото старинно бюро и посочи стената.

— Какво е това?

— Индианска носилка за бебета — обясни Бодин. — Носилката на дядото на баща ми.

— Чудесно е и е достойно за завист да можеш да проследиш рода си толкова назад и от двете страни, както и да притежаваш неща като това. Материална връзка.

— Ние сме пъзел от народности — обясни Бодин и я поведе обратно. — Вижте кого доведох.

— Джеси... Толкова се радвам да те видя. — Морийн остави печката, за да поздрави Джесика с прегръдка. — Винаги изглеждаш толкова красива.

— Няма да те заболи, ако от време на време обличаш хубава рокля, Бодин — каза мис Фанси, докато бъркаше глазурата за шунката.

— Благодаря — измърмори Бодин на Джесика. — Какво да ти донеса за пиене?

— Каквото ви се намира. — Джесика остави подноса с тортата върху плота. — Как да помогна?

— Първо виното — разпореди Морийн. — Какво си ни донесла?

— *Птичье молоко*.

— Не съм сигурна, че ще мога да го произнеса, но ще погледна.

Кора се приближи и повдигна капака.

— О, изглежда превъзходно!

— Това е руски десерт, торта „Птиче мляко“, макар да не се прави от мляко от птици. Баба ми винаги я приготвяше по специални поводи.

Бодин ѝ подаде чаша вино и погледна гладката глазура от крем „Шантили“, артистично поръсена с шоколад.

— Ти ли я направи?

— Обичам да пека, но не е много забавно да го правиш само за себе си, така че беше удоволствие.

— Ще взема оттук прекрасната торта и ще я сложа на десертния бюфет при пайовете и дреболиите на мама. — Морийн тръгна към трапезарията за поднос. — Седни и си изпий виното, Джеси.

— Ще го направя, ако след това ви помогна.

— Дай на момичето работа — нареди мис Фанси. — Мъжете скоро ще се струпат тук и ще почнат да се пречат.

Джесика беше очарована да бъде част от голямото семейство. Съвместната работа на четири поколения жени, като някои роли не бяха ясно ограничени — „Бо, дай ми това“; „Мамо, ще опиташ ли това“ — а други — ревностно пазени.

Мис Фанси печеше шунката, докато Морийн се беше заела с пуйката. Сосът беше във владенията на Кора.

Семейният призрак, който Бодин беше споменала, бе изчезнал, докато четирите жени работеха с лекота в хармония и с взаимна обич. Макар да не можеше да си се представи да приготвя сос, научи някои основни неща от Кора. Сети се за часовете, прекарани в кухнята с баба си.

— Изглеждаш ми малко меланхолична — внимателно каза Кора. — Семейството ли ти липсва?

— Мислех си за баба, как ме научи да готвя и да ценя творчеството в готвенето.

— Може да ни дойде на гости.

— Тя почина миналата зима.

— О, миличка, толкова съжалявам. — Кора инстинктивно прегърна Джесика през раменете с едната си ръка, докато с другата продължаваше да бърка соса. — Тя ли те научи как да приготвяш тази торта?

— Да.

— Значи тя сега е тук, нали така? — При тези думи Кора целуна Джесика по главата.

Чейс влезе и се изненада, когато видя Джесика, прегърнатата с баба му и с леко насълзени очи.

Изкашля се.

— Такова, готови сме да отнесем пуйката и останалото при работниците в общежитието.

Думите му предизвикаха бърза и безмилостна надпревара за подготвянето на гозбите и десертите за работниците от ранчото.

Един от тях, прошарен широкоплещест мъж, стоеше зад Чейс, стиснал шапката си в ръце.

— Искрено сме ви благодарни за цялата тая вкусна храна, мис Фанси, мис Кора, мис Рийни, Бо, ааа...

— Джесика — представи се тя.

— Тук ухае толкова вкусно. Моля ви, не вдигайте тази голяма тенджерата, мис Кора, аз ще я взема.

— Вие с момчетата да хапнете добре от онова, което е вътре, Хек, и после гледай тенджерата да ми се върне.

— Аз ще ви я донеса, но можете да сте сигурна, че няма да остане и хапка от картофеното пюре. Много съм ви задължен и честит Ден на благодарността на всички.

Когато вратата след Хек и Чейс, натоварени с храната, се затвори, Бодин изсумтя.

— Все още ти е хвърлил око, маминке.

— Спри веднага, Бодин Саманта Лонгбоу.

— Като изговаряш цялото ми име, не променяш нещата. Хектор е хвърлил око на маминка откакто се помня.

— Не си достатъчно възрастна, че да помниш толкова, нали? — кисело каза Кора.

— Достатъчно съм възрастна да знам, че ще си имаш гадже, ако му позволиш.

— С твърде закостенели навици съм, че да си взема и мъж. А и точно ти ли ще ми говориш за гаджета? Кога за последно си излизала с мъж в събота вечерта?

Бодин отхапа едно от фаршированите яйца, приготвени от прабаба й.

— Може би съм с твърде закостенели навици.

— Виждам някой, който да ти ги промени. — Мис Фанси погледна през прозореца и се усмихна. — Този Калън Скинър определено добре запълва дънките си „Ливайс“.

— Бабче!

Мис Фанси се засмя и намигна на Бодин.

— Имам си очи и дори не ми трябват очила, откакто ми оперираха пердетата. Да, госпожице, съвсем добре си виждам. И добре чувам, също така. Например дочувам, че напоследък често яздиш с него до града.

— Това нищо не означава.

— Не означава, че не може да стане нещо, ако той те загледа.

— Не съм мишена — измърмори Бодин.

Кора я побутна по рамото.

— Научи се да си мериш думите за това кой на кого е хвърлил око.

— Трябва да питате Джесика защо не излиза в събота вечер.

— Защо така, Джеси? — поиска да разбере Морийн.

— А, от болната глава, че на здравата. — Джесика скастри Бодин.

— Нещо такова, да.

Джесика беше спасена, не трябваше да търси отговор, защото мъжете нахлуха в къщата и започнаха да се пречат.

Ако се изключеха събитията, които организираще, Джесика никога не беше виждала толкова много храна. В допълнение към традиционната пуйка имаше още и шунка, телешко, картофено пюре, огретен, цял океан сос, сладки картофи с бренди, сладки картофи с маршмелоу, купища зеленчуци и салати, пресен ябълков сос, боровинков сос, бисквити и кифлички с квас, топли и току-що извадени от фурната.

С храната и пиенето разговорите вървяха леко. Джесика забеляза, че темата за Били Джийн остана извън празничната трапеза, за което можеше единствено да е благодарна.

Нямаше и един ден, който да бе минал без предположения и въпроси. Празничната вечеря ѝ се стори истинско облекчение.

Седнала между Чейс и Калън, Джесика опита от шунката.

— Внимавай с тези резенчета месо в чинията си — предупреди я Калън. — Няма да ти остане място за десерта.

— А ти къде ще намериш място? — Тя посочи с пръст доста пощедно напълнената му чиния.

— Ябълковият пай на мис Морийн е неповторим. На всеки Ден на благодарността, когато съм отсъствал от тая маса, си мечтаех за него.

Значи за него беше традиция, помисли си тя, да споделя Деня на благодарността с това семейство, вместо със своето. Джесика си го отбеляза.

— Предполагам, че си го заслужил. Не можах да присъствам на шоуто ти миналата събота, но чух, че с коня ти сте голям хит.

— Да, позабавлявахме се.

— Следващия път искам да направя малко снимки. — Бодин се показа от другата страна на Калън, след което махна на Рори, който седеше срещу нея. — Трябва да качим една-две на сайта. Хванах част от шоуто. Хората се влюбиха в Съндаун, като го гледаха как яде от ръката му. И ти не беше зле — добави тя към Калън.

— Той ме е научил на всичко, което знам.

— Най-умният кон, който съм виждал — намеси се и Сам. — Няма да се изненадам, ако някой ден, когато минавам покрай конюшната му, ми каже „Как си, Сам?“.

— Работим над това — каза Калън.

— Трябва да видя този кон чудо — обади се Джесика и взе с вилицата си от картофеното пюре.

— За него ще е удоволствие. Харесва красивите жени. Особено онези, които му носят моркови.

Бодин помръдна, когато Калън я погледна.

— Предполагам, че той ти го е казал.

— Имаме си наши си начини. Съндаун и аз. Обичаш ли да яздиш, Джеси?

— Аз ли? О, аз не яздя.

Разговорите около масата рязко секнаха. Бодин отново надникна от другата страна на Калън.

— Ама никак ли?

— Нямаше големи възможности за това в Долен Манхатън.

— Но си се качвала на кон. Например за разходка с езда. — Чейс извърна лице към нея.

— Всъщност, не. Никога не съм се качвала на кон.

— Как така не знаем за това? — зачуди се Рори. — Как така не сме разбрали?

— Никой не ме е питал. — Джесика посегна към виното си, сякаш току-що беше признала за извършено престъпление. — Не беше в изискванията за работата.

— Е, ами ще поправим това. — Сам си взе още една бисквита. — Кора е чудесна учителка. Всъщност всички на тая маса тук могат да те научат за нула време. Да я качим на Мейбъл, какво мислиш, Бо?

— Мейбъл е нежна и спокойна. Ейб винаги я предпочита за съвсем начинаещите и за плашливите.

— Наистина няма нужда да си правите труда. Аз не...

— Да не се страхуваш от коне? — запита Чейс толкова любезно, че тя усети как жегата се надига около шията ѝ.

— Не. — Не и на теория. — Не, никак — каза по-уверено.

— Ще те качим на седло — каза ѝ Сам. — Въобще недей да се тревожиш за това.

Хваната в капан, Джесика се усмихна и отпи още вино.

Не се тревожеше за това. Сега вече почти за нищо нямаше да се тревожи.

Прекъсването между вечерята и десерта включваше разчистване, както и избор между игра на карти и гледане на футболен мач.

Джесика разбираше футбола по-добре от картите, затова гласува за него. Но още не беше успяла да седне, когато Чейс донесе палтото ѝ и чифт велурени ботуши.

— Мама каза, че трябва да те изведе, за да свикнеш с конете.

— О, наистина, това не е необходимо.

— Аз не споря с майка си. Загуба на време е, понеже тя винаги побеждава.

— Това е факт — потвърди Рори.

— Тя каза, че тези трябва да ти станат. — Чейс ѝ показа ботушите. — Не можеш да обикаляш двора с тези високи токове.

— Добре. — Наложил ѝ се да се примири. Нейната домакиня, а и работодателка настояваше. Щеше да се поразходи, да види конете и готово.

Беше видяла доста коне, откакто се премести в Монтана.

От безопасно разстояние.

Обу ботушите, които се оказаха достатъчно удобни, макар да изглеждаха нелепо с роклята ѝ, след което си облече палтото.

Чейс я изведе през задната врата. Не валеше, но прясно натрупалият сняг блестеше под осветлението на двора.

Това я накара да се почувства благодарна за ботушите.

— Не че ми е необходимо да мога да яздя... — започна тя.

— Това е полезно умение. Като плуването. Можеш ли да плуваш?

— Естествено, че мога да плувам.

— Никога не съм бил в Долен Манхатън. Не знаех, че там има много възможности и за това.

— Остров е — каза Джесика, а от общежитието долетяха грубовати възгласи.

— Гледат мача.

— Вероятно и ти искаш да го гледаш — каза тя. — Да свършваме бързо тая работа, за да можеш да се върнеш.

— Харесвам футбола, но това е само игра.

Отвори вратата и включи осветлението.

Мека миризма, помисли си Джесика. На коне. Различна, малко по-различна от онази, която беше долавяла, когато минаваше покрай огражденията или манежа.

Чейс тръгна по наклонения циментов под и спря.

— Това е Мейбъл. Тя е добър избор за първо качване на кон.

Докато говореше, кобилката надигна глава — тъмнокафява, с назъбен бял пламък между очите — над вратата на ограждението.

— Ако имаше вълна, щеше да е агънце. Нали така, Мейбъл?

Ушите ѝ се наклониха напред, докато той я чешеше под брадичката. Очите ѝ срещнаха погледа на Джесика.

— Можеш да я погалиш. Харесва ѝ. Галила ли си преди кон?

— Не.

— Не казвам, че не хапят, защото някои го правят. Но не и Мейбъл. Тя е добро момиче. Ето на.

Преди Джесика да отгатне какво се канеше да направи Чейс, той хвана ръката ѝ и я притисна към бузата на кобилката.

Мека, като миризмата. Нежна. Топла.

Сърцето ѝ спря да блъска и успя да се наслади на преживяването.

— Има красиви очи.

— Така е.

Чейс я изчака да се престраши, за да плъзне ръката ѝ по шията на Мейбъл.

— Някога бил ли си изхвърлян от седлото?

— Не точно изхвърлян. Плъзнах се и се озовах на земята. Тогава яздехме без седла, Кал и аз, бяхме и почти пияни. Беше много отдавна — добави, когато Джесика го погледна.

— Семейството ти наистина иска да го направя.

— Никой няма да те накара да направиш нещо, от което се страхуваш или просто не го искаш.

— Трябва да опитам, да разбера какво е. — Отдръпна се назад.

— При всички случаи ще си помисля. — Леко се стресна и се обърна, като чу изпръхтяването зад себе си. — А това кой е?

— Това е известният Съндаун.

— Съндаун, конят чудо. — Приблужи се внимателно, но все пак се осмели. — Красив е. И голям.

— Достига сто и седемдесет сантиметра, по-голям е от повечето други. Умен, както казва баща ми, но може да бъде и лукав. Обаче не

таи зло.

За да изпита смелостта си, тя го приближи. Ръката ѝ спря на средата на пътя и тя се поколеба. Конят дали може да изглежда развеселен, зачуди се тя и вдигна ръката си до бузата му.

— Добре, успех две от две. Ти наистина си голям, много впечатляващ и много, много красив.

Съндаун извърна глава и я наведе, сякаш внезапно се засрами. А Чейс се засмя.

— Кълна се, не знам как го прави. Сякаш разбира всяка дума, която казваш.

Джесика се усмихна и се обърна.

— А може и да е така. Мисля, че...

Този път не само се стресна от коня, но подскочи и се приземи почти в прегръдката на Чейс.

— Просто ти душеше косата. — За да ѝ помогне, Чейс я подхвана с ръце, или поне си каза, че това е причината. — Хубава е и мирише хубаво. Не искаше да те уплаши.

— Просто ме стресна. — Тя погледна Чейс. Очите му бяха толкова зелени, помисли си тя, толкова наситенозелени, напръскани със златно.

— Хубава е — отново каза Чейс. — Косата ти е хубава.

И приближи устни към нейните.

Миришеше на конете, помисли си тя. Меко и топло. Устните му бяха същите, топли и меки, като се притиснаха в нейните. Внимателна целувка, спокойна, ако не беше препускащото ѝ сърце. И въпреки това, да се облегне на него, да потъне в момента беше най-лесното нещо, което някога бе правила.

Той леко се отдръпна.

— Съжалявам. Не трябваше... да се възползвам така.

Мекият блестящ мехур се пукна.

— Как по-точно?

— Ами, аз... може би изглежда, че те примамих тук и се възползвах от теб.

Тя повдигна вежди.

— Мисля, че аз бях първа.

— Това беше... — Той млъкна, дръпна шапката си и прокара пръсти през косата си. — Не съм сигурен, че искам да... Не съм

сигурен.

— Виждам. Предполагам, че ще ми кажеш, когато си сигурен. Трябва да се връщаме.

Той отново нахлупи шапката си, напълно погълнат от Джесика.

— Просто не искам да чувстваш, че се възползвам от теб, че си задължена...

Джесика застина на място и го вледени с поглед.

— Не ме обиждай.

— Няма. Нямах намерение... Иисусе всемогъщи, и по-добре мога да говоря с хората... С жените. Не казах онова, което излезе.

— Ако и за минута си помислиш, че вярвам, че ще ме въвлечеш във физическа или сексуална връзка, защото си член на семейството, за което работя, обиждаш интелигентността ми и способността ми за преценка. И казвам точно онова, което имам предвид.

— Добре.

— Ако си мислиш, че ще насърчавам или ще позволя това, значи си идиот.

— Мисля, че схванах всичко. Исках само да се извиня, ако съм преминал границите. Нямах намерение да го правя, все едно дали е правилно, или грешно. Миришеш хубаво...

— Това вече го разбрахме, благодаря. И ще ти кажа дали и кога преминаваш границите.

— Добре. — След като реши, че ще е по-безопасно да остави нещата така, Чейс ѝ отвори вратата.

Погледна назад и видя как Съндаун наблюдава разговора им с очевидна наслада.

Чейс изгаси осветлението и затвори вратата.

10.

Декември нахлу с вихрушка от събития, партита, лудостта по украсяването, жонглиране с графиците, след като голяма част от персонала беше поразен от двацет и четири часов вирус, а Бодин трябваше да се справя и с неволите покрай пазаруването.

Обичаше да пазарува, особено ако е бързо, спокойно и онлайн. Само че Коледа вдигаше летвата ѝ за подаръците. Не можеше да се спре на някой достатъчно добър, или поне не съвсем лош подарък, когато ставаше въпрос за Коледа.

По отношение на коледните подаръци беше перфекционистка.

Вече беше осигурила подаръка на баща си — две дузини пури „Коиба“, както и старинна кутия за пури, за която се беше борила яростно в Ибей. Беше допълнила това с бутилка превъзходно малцово уиски „Три шипс“. Братята и бабите ѝ също бяха отметнати в списъка. Подаръците за управителите бяха поръчани, а скоро щеше да надпише и картичките, с коледните бонуси за персонала.

Подаръците за приятелите, както и няколкото шеговити изненади — традицията на Лонгбоу за съдържанието на коледните чорапи — не я тревожеха. Все още обаче търсеше съвършения подарък за майка си.

Това я остави уязвима за настояванията на Джесика за шопинг тур до Мисула.

И така в един от редките си почивни дни, когато би предпочела да спи до късно и после да излезе с Лео на дълга самотна езда, Бодин търсеше празно място на градския паркинг.

Понеже на всички синове и дъщери явно им беше хрумнала същата идея, ѝ отне известно време, за да го постигне.

Поне утрото беше ясно, мислеше си тя, когато най-сетне успя да намести пикапа си. Студено и хапещо, но ясно и свежо.

Слезе от колата, праметна чантата си през рамо и погледна Джесика.

— Когато открия идеалния подарък за майка ми, а аз ще го направя, ще идем на пица в „Бига“.

— Добре.

— Яла си там, нали?

— Не. — Джесика извади червилото си и без помощта на огледало успя да го нанесе съвършено върху устните си.

— Как го правиш? — запита Бодин.

— Кое?

— Да си слагаш така червило, без да гледаш.

— Е, знам къде са ми устните.

И Бодин знаеше къде са нейните, но ѝ се искаше да научи този трик.

— Значи ми казваш, че не си била в „Бига“...

— Ако някога ми се случи да се храня в Мисула, обикновено си взимам салата.

— Това е просто тъжно. — Бодин пое по стълбите към улицата.

— Идваш тук по няколко пъти в месеца, но не си яла от най-добрата пица в Монтана, а може би и в света?

Джесика я изгледа със съжаление.

— Трябва да ти напомня, че съм от Ню Йорк. Няма по-хубава пица от нюйоркската.

— Хм, ще видим какво ще кажеш после. — Застанала на тротоара, Бодин сложи ръце на кръста си и огледа красивия град с хубавите магазини, ресторанти и бирарии наоколо. — Абсолютно никаква идея нямам за подарък на майка ми.

— Все нещо ще ти хване окото. Мислех си, че проявявам изисканост в избора на подаръци, но в сравнение с теб съм като някаква селянка. Честно, Бо. — Винаги щастлива да пазарува, Джесика хвана Бодин под лакът. — Онези снимки, които увеличи и оцвети за Кора, както и онази наистина красива тройна рамка? Толкова съвършено, толкова умно.

— Рамката я взех от магазина на сестрата на Калън. Имат невероятни неща. „Крафти арт“.

— Обичам го този магазин! На сестрата на Кал ли е?

— Неин и на възхитителния ѝ съпруг, да.

— И аз съм изтезавала кредитната си карта там. Но истинският подарък са снимките.

— Най-добра е сватбената ѝ снимка с дядо ми, а онази с майка ми е много сладка. Начина, по който той ги притиска до себе си. Онази

с маминка и майка, с Алис като бебе, може малко да смути нещата. Можеш да питаш — добави Бодин, когато Джесика не каза нищо.

— Знам, че има някакви сложни чувства около Алис. Както и че е избягала като млада.

— В деня на сватбата на мама. Просто си тръгнала, оставила някакво детинско писмо, доколкото съм успяла да разбера, и потеглила с един от пикапите. Заминала за Калифорния да става филмова звезда. — Бодин завъртя очи. — Знам, че изпратила няколко пощенски картички, след това — нищо. Нито дума на овдовялата си майка.

Тъй като вратата беше открената, Джесика побутна малко повече.

— Предполагам, че са се опитвали да я намерят?

— Никой не говори много за това, защото маминка се разстройва и се карат с бабчето. Не мога да виня бабчето за отношението ѝ, като гледа дъщеря си как през цялото това време скърби и страда. Предполагам, че не мога да виня и маминка за чувствата ѝ.

Подминаха мъж, който носеше върху дънките си чорапи на еленчета до коленете и звънчета за шейна около шията си.

— Алис ѝ е дъщеря, също като майка ми. Кое то поставя мама между чука и наковалнята. Така че не се говори много за това, но децата знаят как да дочуват това-онова, а сме чули достатъчно. Знаем, че маминка наела детектив и открили пикапа изоставен в Невада, мисля. А Алис просто изчезнала. Предполагам, че не е трудно да го направиш, ако искаш.

— Това е много тежко за Кора — отбеляза Джесика.

— Да. Бабчето няма да хареса много подаръка ми за маминка, но предполагам, че ще загладя нещата, защото успях да изнамеря кръщелната ѝ рокля, която собствената ѝ баба ушила, и я възстанових.

— Невероятна работа. А това, че ще е заедно с малки снимки на всички бебета, които са я носили, е гениално.

Бодин спря пред един магазин.

— Имам си своите моменти. Често си мисля дали някога ще срещна Алис Бодин, ще ми се да ѝ прасна един. Достатъчно за нея. Нека опитаме тук, да видим дали нещо няма да ми хване окото.

Не харесаха нищо, но в „Крафти арт“, магазина на сестрата на Калън, Бодин се натъкна на златна мина.

— Трябваше да се сетя, че трябва първо да мина оттук. Надявах се Савана да е тук днес.

— Идвам тук всеки път, когато дойда в Мисула. Трябва да съм я срещала.

— Доста е бремна в момента.

— Да! Прекрасна е. А сега имам още една връзка с Монтана.

Бодин взе елегантна дамска чантичка от щраусова кожа.

— Това е за Сал. Пурпурното е любимият ѝ цвят, а тя никога не би си я купила. Не е практично.

— Може би не, но е красива.

— Оправих се със Сал. Тя обича момичешките неща.

— Много от нас ги обичат, Челси също. Ще ѝ взема тоя шал.

Бодин го погледна — приличаше на небето на Монтана по залез.

— Повече от прекрасен е, но няма да ѝ пази топло.

— Той не е за това. — Джесика го уви около шията си, изви го тук, подгъна го там и шалът заприлича на нещо, излязло от модно списание.

— Как го направи, без да гледаш? И не ми казвай, че знаеш къде ти е шията.

— Специални умения. — Отиде до огледалото и прокара пръсти по тънката гладка коприна. — Искам го за себе си, значи е хубав подарък.

— Ако това ми беше мерилото, никога и за никого нищо нямаше да открия. Аз просто... О!

— Какво? Виж тази картина. Това е твоята къща, нали?

— Това е ранчото. Има сняг по планините, по високите върхове, но в саксиите и в лехите — есенни цветя. А дърветата гинко са позлатени.

Продавачката, надушила сериозни клиенти, дойде при тях.

— Творбата е на една от местните художнички. Харесват ми ярките цветове на гинкото, прекрасните разлети линии на ранчото и как небето е почервеняло зад планините. Искан ми се да седна на тази стара пейка под дърветата и да гледам залеза.

— Как е нарекла картината си?

— „Спокойствие“. Мисля, че ѝ подхожда. Това е ранчото на Бодинови. Семейството притежава и управлява ваканционното селище „Бодин“ — едно от най-хубавите места за почивка или просто за

хапване наоколо. Семейството живее от поколения там. На около час път с кола от Мисула е.

— Вижда се близкото ограждение за конете в ъгъла тук, а ето там, на предната веранда, спи Честър. Нашето куче — поясни Бодин на продавачката. — Аз живея там. Бодин Лонгбоу. — Протегна ръка.

Продавачката се изчерви от смущение, когато стисна ръката на Бодин.

— О, за бога! И ме слушахте как ви обяснявам всичко това. Много се радвам да се запознаем, госпожице Лонгбоу. Стейша — художничката — ще е на седмото небе, задето сте харесали картината ѝ.

— Надявам се да е доволна и задето ще я купя. За майка ми за Коледа е. Можете да ѝ кажете, че искрено се възхищавам на работата ѝ, но дърветата гинко бяха тези, които я продадоха.

Обърна се към Джесика.

— Една есенна вечер, на тази пейка под тези дървета баща ми целунал майка ми за пръв път.

— О, за бога! — отново възкликна продавачката и размаха ръка пред лицето си, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Толкова е романтично. А това, това си е съдба, нали така? О, трябва да се обадя на Стейша. Нали нямате нищо против?

— Ни най-малко. Можете да ѝ кажете, че когато майка ми разказва историята за онази първа целувка, казва, че се е почувствала все едно целият свят се е позлатил точно като листата на дърветата.

Сега вече продавачката бръкна в джоба си за кърпичка.

— Колко време ще ѝ отнеме да ги нарисува сега двамата там? — зачуди се Джесика и се сепна. — Извинете. Мислех си на глас.

— За бога, Джеси, това е най-прекрасната проклета идея въобще! Може ли да го направи? — настоя Бодин. — Ще е по-скоро намек за двамата, нали, от разстояние. Мога да ѝ донеса снимки на двамата от тогава, но все пак няма нужда да им рисува портрети.

— Още сега ще ѝ се обадя. Живее в града. Обаждам ѝ се.

— Джесика... — Бодин прегърна Джесика през рамо. — Тук улучих съвършения подарък, а ти го качи с едно ниво нагоре. Майка ще се развълнува. Истински ще се развълнува. Ще те черпя пица.

През годините Бодин често беше се наслаждавала на пазаруването с майка си и с бабите си, макар че майка ѝ, докато си

търсеше черна чанта, се чувстваше задължена да огледа цялата вселена преди да вземе решение.

Трябваше да признае обаче, че обиколката с Джесика и изключителният успех при пазаруването надхвърляха всичко. Зареди се и с шеговити подаръци — особено ѝ харесаха чорапите на каубои само по ботуши, шапки и бельо.

Щастлива, тя се остави да бъде придумана от експертката Джесика и накрая си купи червена кожена рокля — цвят, който обикновено подминаваше — бяла риза с очарователни маншети за под роклята и ново червило, макар че често забравяше да го използва.

Няколкото парчета пица от „Бига“ накрая направиха деня чудесен.

Бодин отхапа от пицата и погледна Джесика.

— Е?

— Хубава е. — Джесика отхапа отново. — Наистина е добра.

— Случаят е приключен. Макар да не разбирам защо искаше твоята половина да е със спанак.

— Здравословен е и е вкусен. А случаят не е приключен. Пицата наистина е превъзходна, обаче...

Докато дъвчеше, Бодин вдигна пръст във въздуха.

— Това е просто нюйоркски инат.

— Някой ден ще идем на пазар в Ню Йорк, ти и аз.

Бодин отхапа от парчето и се изкикоти.

— Да бе, ще стане...

— Ще намеря начин и когато стане, ще те заведа в „Ломбарди“. Макар че... — Джесика отхапа още малко. — Трябва да призная, че като съм тук, Ню Йорк не ми липсва толкова много.

— Често ли се сещаш?

— От време на време. Може би никога няма да свикна с тишината. Все още се будя посред нощ, защото е толкова тихо. Или поглеждам през прозореца с очакването да видя сградите, уличното движение, а настреща ми са само поляни и планини.

— Струва ми се странно да ти липсват тия неща. Шумът и трафикът.

— И все пак е така. — Джесика се засмя и отпи малко вино. — Понякога ми липсва ритъмът, енергията... както и тайландският ресторант зад ъгъла. Но в същото време съм омаяна от тези планини,

от въздуха, от работата, която наистина обичам, и хората, с които се запознах. А сега се уча и да яздя.

— Как върви? Исках да дойда, но реших, че засега може да не искаш публика.

— Правилно си се сетила. Баба ти е невероятна и е много търпелива учителка. Спрях да имам чувството, че рискувам живота си всеки път, като възсядам Мейбъл. Не е зле само за три урока.

— За нула време ще те научим и как да прекарваш добитък.

— Да бе, че да стана като теб — заяде я Джесика.

— Ще се изненадаш от себе си. Не искам да го вземаш толкова на сериозно, но трябва да ти кажа, че за кратко време ти стана важен член от семейството на курорта. Започнах да разчитам на теб и това ме прави по-добра в работата ми.

— Това означава много за мен. Харесва ми да работя за теб, за семейството. Боже, наистина обичам да си сътруднича с Рори. Той е толкова умен и креативен и ме кара да се смея всеки ден.

— Той флиртува с Челси, нали?

Джесика опита да запази изражението си безизразно, но докато вдигаше пицата си, устните ѝ се извиха.

— Може би. Трудно е да го вини човек. Тя е очарователна, освен че е блестяща и енергична. Успява да изпъкне в голямата картина и знае как да се справя с подробностите, когато ѝ ги прехвърля. Челси е другата причина, поради която обичам работата си. Не бях сигурна, че ще се получи.

— Трудно е да повярвам, че си била несигурна в нещо, като си прекосила така страната.

— Предприех този ход в труден момент от живота ми и си казах, че ще е по-добре да го направя и да сгреша, отколкото просто да си стоя и да съм нещастна. Радвам се, че предприех тази стъпка и разбрах, че това не е било грешка, а най-правилното нещо.

Като изучаваше Бодин, Джесика отпи още вино.

— Струва ми се, че ще е безопасно да те питам защо ме нае. Жена от Ню Йорк, която никога не е била на запад от Мисисипи.

— Ами като прочетох автобиографията ти, очите ми се изцъклиха. Тя и препоръките ти ме накараха да подскачам в стола си. Не знаех дали ще си подходяща, разбира се. И беше някак тъжна.

— Така е.

— Но ми хареса. Имах добро предчувствие. Първите интервюта по телефона, после срещата ни, когато пристигна. В мен има доста ирландска кръв, както и от племето чипеуа. Това донякъде компенсира по-практичното френско начало. Вярвам в чувствата и ги следвам, когато е възможно.

— Значи така било...

— Именно. — Бодин чукна чашата си с тази на Джесика.

Слънцето се спускаше към белите върхове и ги обагреше в златисто, докато Бодин шофираше към дома.

Завършеният коледен списък и картината на щастливата художничка предвиждаха спокойствие през тези последни две седмици преди големия ден.

— Толкова се радвам на днешния ден... Макар че все още си мисля, че онази червена рокля е грешка.

— Стои ти чудесно. Можеш да използваш ярки цветове. Не знам защо не носиш червено и по-живи тонове.

Равнодушният глас на Джесика накара Бодин да я погледне. Ставаше все по-мълчалива и потисната.

— Добре ли си?

— М? Да. Да, добре съм. — Отново потъна в мълчание и се загледа през прозореца, докато светлината преминаваше в сумрак.

След малко се намести на седалката и погледна Бодин.

— Ние сме приятелки, нали?

— Разбира се.

Джесика въздъхна и поклати глава.

— Цял живот много съм внимавала със създаването на приятелства. Имам изключително добри познанства, интересни обикновени приятелства — от онези, с които излизаш на питие на всеки два месеца. Имала съм и приятели в службата, но винаги внимавах с кого се сприятелявам.

— И защо така?

— Може би заради разведените ми родители. Почти не си ги спомням заедно, а и честно казано, не съм прекарвала много време с всеки от тях. Отгледаха ме баба и дядо. Първо ме залъгваха. Оставаш при нас, защото майка ти пътува, или защото баща ти е на работа. След това илюзиите станаха очевидни дори и за дете. Родителите ми не ме искаха.

— Съжалявам. Това е... — Не можеше да намери думи. — Просто съжалявам.

— Баба и дядо ме искаха, обичаха ме и ми го показваха всеки ден. Но това е трудно да се преглътне. Собствените ти родители да не те искат. Сигурно в това се крие особеното ми внимание при създаването на приятелства. Но ние сме приятелки и аз наистина, ама наистина не искам да проваля това.

— Че защо ще го правиш?

— Целунах Чейс. Или той ме целуна. Бих казала, че едновременно се целунахме.

За да си даде време, за да го осмисли, Бодин вдигна ръка от волана и ѝ направи знак да спре.

— Моля?

— Не беше планирано, от никого. Конят ме бутна към него. Всъщност, не, не ме бутна, обаче конят — на Кал конят, тоест, подуши косата ми и аз подскочих към Чейс. И тогава просто стана.

— Кога? На Деня на благодарността ли?

— Да.

— Знаех си. — Сега Бодин размахна юмрук във въздуха. — Не за целувката, но се досещах. Чейс имаше онзи объркан вид, който винаги придобива, когато се забърка в нещо.

Отново върна ръката си на волана и си даде сметката, че е надула газта, така че леко намали скоростта.

— Ама истинска целувка ли? По устата?

— Да, истинска целувка. И се сетих, че ти е брат. Аз съм ти приятелка, но също съм и твоя подчинена, така че...

— О, я зарежи това. Чейс е възрастен човек и може да целува когото си поиска... стига да не среща съпротива. А той не би целунал някоя, която не иска, защото не е такъв човек, така че ако и двамата нямате нищо против, защо аз да имам?

— Не бих казала, че той нямаше нищо против. Точно той спря и после почна да ми се извинява, а на мен ми се прииска да го цапардосам. Имам предвид, що за идиот... — Млъкна. — Той ти е брат.

— Аз може и да обичам брат си и пак да знам, че в някои отношения си е идиот. Извини ти се, защото те е целунал?

— Защото се бил възползвал от мен. — Като осъзна, че среща разбирането на публиката, Джесика се отпусна. — Възползвал се... Да не би да изглеждам като някоя, която ще остави който и да е да се възползва от нея? Че аз съм от Ню Йорк! Да не мисли, че не съм се отървавала от мъже, които са настоявали, когато аз не съм искала? Не бил искал да съм се чувствала задължена — все едно ще започна нещо с него, защото съм се почувствала притисната като служителка на курорта. Така ли си обяснява целувката ми? О, най-добре да се оставя, ако искам да си запазя работата! Ако бях се почувствала насилена, на него щеше да му стане ясно ей така! — Тя щракна с пръсти. — Не съм някоя уплашена слаба мишчица, от която човек може да се възползва или да ѝ се налага.

Бодин я изчака да се поуспокои.

— Ето какво ще кажа. Извинил се бил? Ами той си е такъв. И предполагам, че известно време си е мислил как те е целунал. Чейс не е човек на импулсивните действия... освен когато не се мотае около Скинър, който успява да го предизвика. Той... обмисля нещата и очевидно е мислил за теб, преди да реагираш в тази конкретна ситуация. И тогава веднага се е почувствал отговорен. Не казвам, че не трябва малко да си ядосана заради непохватността му, която си е откровено обидна, но се надявам, че можеш да му дадеш малко кредит, предвид че просто си е бил Чейс.

— Мога да опитам.

Бодин я сбута по рамото.

— Не че заставам на негова страна. Е, може би мъничко. Надявам се да си му дала да разбере, че те е обидил.

— О, да.

— Кое би трябвало да го е объркало и смутило, и вероятно го е ужасило, защото изпитва силно уважение към жените. Не бих го нарекла уравновесен.

Джесика се изсмя като си го представи.

— Не е като Рори. Защо не пообсъдим малко и това? Рано или късно Рори ще премине фазата на флирта с прекрасната Челси, ако тя пожелае повече. Чете хората със същата лекота, с която някой учен чете книги, ето защо е толкова добър в продажбите. И той като Чейс не би се възползвал, но би се придвижил много по-бързо. Както и да е.

Продължи да шофира, докато си събере мислите.

— Не бих се изненадала, ако той — Чейс де, измисли и извинение за извинението, така че ще те питам като приятелка дали го харесваш.

— Разбира се, че го харесвам — започна Джесика. — Той е много мил мъж.

— Рори също е мил мъж.

Джесика въздъхна.

— Не...

„Приятелки“, помисли си тя. Не просто приятелки от работата, не само познати. Приятелки. Можеше да направи следващата стъпка.

— Чейс ме привлича. Допада ми.

— Тогава ако искаш това да се повтори или нещо повече, ще трябва да направиш следващата стъпка. Той няма да я направи или ще мине около година или някъде там, преди да се осмели.

— Само за да се изясним. — Джесика вдигна пръст. — Да не ми казваш, че трябва да започна да свалям брат ти?

— Казвам ти и като приятелка, и като твоя шефка, само за да обобщим всичко, че двамата с Чейс сте зрели хора, и двамата сте необвързани и със здрав разум. Като негова сестра, която го познава от всичките му страни, ти давам съвет, че ако искаш нещо, ще трябва да го започнеш ти и никой, който ви познава, няма да се шокира или разтревожи, ако започнете да спите заедно. Не знам защо хората толкова усложняват секса.

— Не съм казала нищо за секс.

— Разбира се, че си.

Джесика въздъхна.

— Разбира се, че съм. Трябва да помисля за това. Не искам да мине цяла година или някъде там. Ден-два са ми достатъчни. Бодин?

— Мхм?

— Харесва ми да си имам приятелка.

Бодин я погледна и се усмихна.

— Имаш късмет с мен. Дяволски добра приятелка съм.

Продължи да се усмихва и отново натисна газта. Вече почти се бяха прибрали, помисли си тя, като подмина синята табела от срещната страна.

Ако гумата на Карин Алисън се беше спукала две минути по-рано, Бодин щеше да я види и да спре, вместо двете коли да се разминат.

Две минути щяха да са променили всичко.

Почисти кръвта от ръцете си със сняг. Не беше искал да го направи. Защо момичето просто не се подчини? Той имаше правото, дадено му от Бога, дори задължението да се плоди, да продължи рода си.

Да разпръсне семето и синовете си по света.

И нима Бог не я беше изпратил на пътя му?

Тя стоеше там, отстрани на пътя, със спуканата гума на колата си. По-ясен знак за божествена намеса никога не беше виждал.

Ако беше твърде възрастна, за да ражда деца, или пък грозновата (мъжът имаше правото да си вземе прилична жена за съпруга), щеше да смени гумата ѝ като добър християнин и да си продължи по пътя.

Да продължи лова.

Обаче тя беше млада. По-млада от кръчмарската курва и красива като капка. Тъй като вече се беше подготвила да повдигне колата с крика, бе показала, че притежава известен дух, а мъжът би искал този дух да премине в синовете му.

А и нима не му беше благодарила и не му се беше усмихнала красиво, когато той спря, за да ѝ помогне?

Той ценеше доброто възпитание. Това, че бе отстъпила встрани, за да го остави той да поеме нещата, показваше, че си знае мястото.

След това обаче извади телефона си и каза, че ще се обади на приятелите си, при които отиваше, за да им каже какво става.

Не можеше да ѝ го позволи.

Каза ѝ го и тя му отвърна с поглед, който не му хареса. Погледна го с неуважение.

Той я удари. Сега, като се замислеше, не трябваше да допуска това, предвид станалото с предишната, която го принуди да използва юмрука си. Но трябваше да я удари силно, защото тя му крещеше и също го бе ударила в отговор.

И то право в топките, преди да я цапардоса здравата с кръстатия ключ за джанти.

Дишаше и дори леко стенеше, когато я натика в багажника на пикапа, когато я завърза и ѝ залепи лепенка на устата, в случай че

започне отново да крещи.

Освен това се върна и взе телефона ѝ, както и електронния четец от колата ѝ. Беше чул как полицията е открила тези неща преди.

Чувстваше се толкова прекрасно като знаеше, че е направил онова, което му бе предопределено, което трябваше да направи. Тя щеше да се събуди в стаята си и той щеше съвсем бързо да я научи къде ѝ е мястото. И какви са ѝ задълженията.

Но когато стигна в хижата и я извади, имаше много повече кръв от очакваното. Първата му мисъл беше, че трябва да почисти всичко това.

Втората, че беше умряла в багажника на проклетия пикап. Просто беше умряла.

Не само че вгорчи праведното му настроение, а и донякъде го уплаши.

Покри я и подкара направо. Дори не влезе в хижата. Домът му не беше място за някакво мъртво момиче, което не знаеше как да се държи.

Особено ако земята бе прекалено твърда, за да изкопае гроб.

Ожесточен заради лошия си късмет, подкара в нощта към пустошта, въпреки снежната буря. Отне му известно време, известно бродене през снега с мъртвото момиче на рамо, но не му се наложи да ходи надалеч.

Зарови я в снега, заедно с телефона ѝ и електронната ѝ книга. Но първо взе парите ѝ и чаршафа, с който я беше увил. Не беше глупак.

Никой нямаше да я открие до пролетта, а най-вероятно и след това. Тъй или инак животните щяха да я намерят първи.

Замисли се дали да не каже молитва. Реши, че тя не бе достойна нито за молитвата, нито за него. Така че изчисти ръцете си от кръвта и я остави в мрачния покой на пустошта.

11.

Бодин истински обичаше Бъдни вечер. Ваканционното селище затваряше по обед, след като и последните гости си тръгнаха, и оставаше затворено до деня след Коледа. От охраната щяха да правят обиколки, разбира се, да поемат смени, а за конете щяха да бъдат полагани грижи. Но при всички случаи всеки щеше да разполага с ден и половина, които да прекара със семейството си и с приятели.

Бабите ѝ щяха да дойдат и да прекарат нощта при тях, а работниците от ранчото и служителите, които не бяха със семействата си, щяха да бъдат добре дошли да празнуват с тях.

Язди до вкъщи с Калън — правеха го вече три пъти седмично — през обилния коледен снеговалеж.

— Ще ходиш ли при майка си и сестра си за Коледа? — попита тя.

— Да, утре, за вечеря.

— Да ги поздравя от мен. Какво правеше на Коледа в Калифорния?

— Мотаех се с приятели. Както ще правя и при вас довечера.

— Имаме храна за цяла армия. Благодаря на Бог, че още преди години жените от семейството са отстъпили това задължение на кухнята на курорта. В противен случай щяха да ме хванат да беля и кълцам в мига, в който прекрача прага.

— Можеш да дойдеш в хижата и да ми помогнеш с подаръците за сестра ми.

— Още ли не си ги опаковал?

— Имам време до утре, нали така? А и аз не опаковам. Тези красиви торбички за подаръци нали за това служат? — Той я погледна. Бодин беше сплела косата си на дълга тъмна плитка, лицето ѝ беше зачервено от студа и от удоволствие. — Ти всичко ли си опаковала?

— Опаковала, вързала с панделки, надписала и натикала под елхата.

Не изглеждаше ли прекалено самодоволна? И красива като коледна панделка.

— Фукаш се.

Тя се разсмя, наведе глава и запърха с мигли.

— Да си умен и организиран не е фукане. Ще призная, че и Сал ми помогна. Харесва ѝ да опакова и дяволски я бива в това, макар да ѝ отнема цяла вечност. И освен това така се разсейва. — Усмивката ѝ се стопи. — Липсва ѝ Били Джийн. Винаги прекарваха заедно Бъдни вечер, пиеха коктейли с шампанско. А сега, като изчезна онова момиче, Сал мисли, че е била отвлечена от същия, който уби Били Джийн.

Когато той не каза нищо, Бодин го погледна.

— И ти ли така мислиш?

— И двете са били сами жени, и на двете са им се повредили колите — на едната ѝ свършва бензинът, другата пука гума. Оставям останалото на шерифа. Колата била вдигната с крик, все едно е започнала да сменя гумата, но нямало ключ за джанти, от това, което прочетох. Изглежда се е обадила на някого, защото майка ѝ казва, че като тръгнала, телефонът бил с нея. Може да му е паднала батерията. Най-вероятно се е качила на стоп, а после...

— Трябва да съм я подминала — измърмори Бодин.

— Какво имаш предвид?

— Четох кога е тръгнала от майка си. Била отишла да я види, след което тръгнала обратно за Мисула, за да се срещне с приятели от колежа. Движела се е в обратната посока. С Джеси трябва да сме я подминали, като сме се връщали от града онази вечер. Минахме точно оттам, където са намерили колата ѝ. Чудно ми е с колко ли съм я изтървала.

Тя се отърси от тези мисли.

— Аз обаче си мисля, че станалото с Били Джийн е дело на някой външен човек. Може дори да е бил гост, макар да ми е неприятно да го мисля. Според мен някой е отвлякъл онова момиче. Което е ужасно, но не е същото. Била е само на осемнайсет — много по-млада, а Били Джийн е шофирала към тях по пътя, по който е минавала почти всяка вечер. Тази Карин Алисън не е посещавала дома си от две седмици, както чух.

Той разбираше защо на нея ѝ се искаше да вярва в това, а може и да беше права. Ако обаче вярваше в това, нямаше да вземе предпазни мерки. Така че уверено прегази теорията ѝ.

— Възможно е двама различни мъже да са тръгнали след две различни жени, които са имали проблеми с колите си, в разстояние на месец и на трийсетина километра една от друга.

Бодин изпъшка.

— Точно това казвам на Сал, когато започне да мисли. Повтарям си го и на мен, защото искам да спя през нощта.

Отговорът ѝ го удовлетвори и той кимна.

— Не вреди, стига да си разумна и да си държиш очите отворени. Не си представям да постъпваш иначе.

— Дори не знам защо говоря за това през любимата си вечер от годината. Мислех си, че майка ти сигурно е много щастлива, че ще се прибереш за Коледа, а онази, другата майка не знае къде е момичето ѝ и дали е добре.

За да се успокои, тя се наведе да погали Лео, след което рязко се изправи.

— Момент. Да си държа очите отворени ли? Затова ли ти или Рори все настояват да ви возя в колата, когато не съм с Лео?

Калън яздеше спокойно.

— Просто пестим гориво.

Сарказмът ѝ прокапа като топящ се лед.

— Мислите за околната среда?

— Повече хора трябва да го правят.

Не можеше да спори с това. А и откри, че не се чувства обидена. Много.

— Ценя загрижеността. Макар да мога добре да се грижа за себе си, ценя лукавите ви мъжки грижи.

Усмихна се широко, когато Калън я изгледа внимателно.

— Нима?

— Да. Не ми харесва, когато големи силни мъже идват и се разпореждат, за да пощадят женската ми чувствителна душа, но ценя загрижеността.

— Не става въпрос за женската ти чувствителна душа. По-скоро говорим за ината ти и характера ти.

— Защо в такива случаи мъжете са силни или упорити, а жените — инати?

— Нищо такова не казвам. — Вместо това цъкна с език и подкара Съндаун в тръс.

— Страхливец — обвини го Бодин, но се засмя и го настигна.

— В някои отношения.

Яздиха заедно до двора на ранчото.

— Ще ида до хижата да взема нещо.

Когато Калън смени посоката, Бодин сви рамене и поведе Лео към конюшните.

— Това беше хубава езда — каза тя, докато го разседлаваше. — Заслужаваш хубаво четкане и може би нещо специално след това.

Взе четката за копита и се погрижи за краката му, след което хубаво го отърка с кърпата. Когато хвана меката четка, чу Калън да идва със Съндаун.

Когато приключи, остави седлото на мястото му и се върна при Калън.

— След минута приключвам.

— Вече съм готова. — Помълча и добави: — Освен това имам буркан с ментови бонбони...

Преди Калън да успее да извика „Недей!“, Съндаун изцвили продължително и радостно и ентусиазирано го бутна с главата. Изгледа с диви блеснали очи Бодин.

— Следващия път го кажи буква по буква. Предполагам, че скоро и така ще почне да се досеща, но засега не произнасяй тези думи на глас. А ти се дръпни!

Калън успя да избута Съндаун обратно и излезе от ограждението преди конят отново да подаде глава.

Бодин не можа да се сдържи и повтори:

— Ментови бонбони.

— О, за бога... — Калън поклати глава и взе седлото от Бодин, докато Съндаун танцуваше и цвилеше.

— Той... смее ли се?

— Може да се каже, че това е неговият начин да вика от радост. Почакай малко.

Очарована, Бодин се върна до ограждението на Лео, докато Калън отнасяше седлото и юздите. Взе буркана с ментовите бонбони от рафта — беше ги купила специално за Лео за Коледа.

Бръкна в джоба, извади джобното си ножче и отрязва печата.

Даде два бонбона на Лео, които той излапа с удоволствие, след което го целуна по бузата.

— Весела Коледа, Лео.

Взе още два бонбона от буркана и излезе от ограждението. Съндаун ги видя и направи впечатляваща мимика, като премлясна с устни.

— Невероятен е — каза тя, когато Калън се върна. — Може ли да му ги дам?

— Не и докато не ти каже „моля“.

В отговор Съндаун издаде гърлен звук и очите му казаха „моля“ толкова ясно, все едно го бе изрекъл на глас.

Тя му подаде бонбоните и той внимателно ги лапна от дланта ѝ.

— Да ти е сладко. Лео с радост те черпи с коледните си... думите, които няма да кажа... Ако знаех, че толкова много ги обича, щях да взема още един буркан.

— Имам един в хижата. Ако го държа някъде наоколо, той ще намери начин да го докопа, дори да го завра в мазето. Като заговорихме за Коледа...

Калън отново отвори ограждението и извади плик за подаръци.

— О! — Бодин се притесни и погледна Калън. — Аз не... Не трябваше да ми вземаш нищо.

— Че кой казва, че е за теб? Опитай да запомниш, че духът на Коледа е в подаряването, не в получаването на подаръци, Бодин. Това е за Лео от Съндаун.

— Тоест... Твоят кон има подарък за моя кон?

— Ами двамата станаха добри приятели. Ще му го дадеш ли?

— Разбира се. Мисля, че ако Съндаун няма нищо против, ще му го занеса.

— Разрешаваш ли? — запита Калън коня си и получи бързо кимване.

— Е, Лео, я да видим какво имаме тук. — Тя отиде до ограждението на Лео, бръкна в торбата и напипа нещо кожено. — Виж, Лео, имаш си нов оглавник. Я колко е хубав. О, и е с името ти и с емблемата на „Бодин“. Калън, това е толкова мило, благодаря ти.

— Не ми благодари. — Облегнат на вратата на ограждението, Калън посочи с пръст зад гърба си. — Съндаун го избра.

— Но разбира се. Благодаря ти, Съндаун. Това е най-хубавият оглавник, който Лео някога е имал. Още сега ще го пробваме. Да го

пробваме — прошепна тя на коня, докато му го слагаше. — Става му идеално и виж колко е хубав.

Обърна се към Калън.

— Благодаря, че си помогнал на Съндаун с подробностите.

— Е, той си го беше наумил.

Като я гледаше, на Калън също му дойде нещо на ума.

— Виждаш ли онова там? — запита и посочи тавана.

Тя погледна нагоре, но видя само гредите.

— Нищо не виждам.

— Имелът, който виси там.

Тя отново погледна нагоре.

— Там няма имел.

— Сигурно не гледаш на правилното място.

Само че той гледаше, помисли си Калън. Определено гледаше.

Придърпа я към себе си.

Този път нямаше инцидентно докосване на устните. Този път той действаше преднамерено и се постара тя да разбере. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, стигнаха до талията ѝ и я притиснаха, докато устните му се впиха в нейните точно както си го беше представял. Бавно, уверено, силно.

И както си го беше представял, тя не се отдръпна, а се изправи срещу него лице в лице.

Беше пораснала и станала голяма хубавица, помисли си той, а устните ѝ бяха плътни и топли, но не и срамежливи. Тялото ѝ се притисна към неговото, а той се опита да запомни всяка негова извивка.

Когато ръката ѝ се притисна към шията му, той усети как всяка клетка в тялото му подскача.

Тя знаеше, че рано или късно щеше да се стигне дотук. Твърде много жегата, твърде много искри имаше около ездата им заедно. Беше мислила как ще реагира, дали стъпката ще я направи тя или той, беше си мислила, че е напълно готова.

И беше сгрешила.

Беше по-голямо, по-дръзко и по-ярко от всичко, което си беше представяла. Тялото ѝ застина, докато цялата вътрешно трепереше.

Той имаше ухание на истински мъж, миришеше на коне, на кожа, а устните му показваха умения, които беше подценявала.

Когато Калън понечи да се отдръпне, тя го върна обратно.

Той го беше започнал. Значи тя щеше да го довърши.

Когато дъхът ѝ почти свърши, тя го бутна назад.

— Имел, да бе.

— Може и да съм се объркал. — Погледна нагоре, замисли се, после срещна погледа ѝ. А тя забеляза, че очите му сега бяха по-скоро сини, отколкото сиви. Намек за светлина сред бурята. — Исках да направя представяне за онова, което предстои.

— И какво предстои, Скинър?

— Знаеш го не по-зле от мен, но ще стигнем дотам, след като Ейб се върне напролет. Мога да чакам.

Тя се обърна, за да вземе палтото си от куката на стената.

— Звучиш дяволски уверен.

— Ами повече от сигурен съм.

И проклет да беше, накара я да се разсмее.

— Може би, но и аз имам думата по въпроса.

— И току-що си я каза.

Докато го наблюдаваше зорко, тя си облече палтото. Не беше сигурна дали иска да спори, или да намери празно ограждение и да довършат онова, което той беше започнал.

— Може просто да съм почувствала малко коледен дух.

— Можем да проверим. — Пристъпи към нея, а тя вдигна ръка.

— Мисля, че е най-добре да оставим всичко така.

Той просто пъкна ръце в джобовете си.

— Както казах, мога да чакам.

— Април е много далеч. И двамата можем да си променим намерението дотогава.

— Не ми се вярва. Но ще видим напролет.

— Добре. Идваш ли?

— Първо трябва малко да почистя.

— Тогава ще те видя след това. — Тръгна по циментовия под. — Да знаеш, Скинър — каза, без да се обръща. — Мога да спя с теб просто заради тоя кон. Имай го на ум.

Докато вратата се затваряше зад гърба ѝ, Калън погледна Съндаун.

— Не ти си причината.

Съндаун отново показа, че конете могат да се кикотят.

Сватбата на Линда-Сю, дори с допълнителната пищност и условности, се оказа огромен успех и добави голямо ярко перо в шапката на Джесика. Или поне в каубойската ѝ „Стетсън“ с плоска периферия, която Бодин ѝ беше подарила за Коледа.

Оправи се с булката и нейното парти, остави на Бен да се занимава с младоженеца и с неговото парти, а заедно с Челси се заеха с най-важния проблем.

Майката на булката.

От гостите до критичните моменти с гардероба, от цветята до декорацията и музиката (и арфистката), сватбата държа Джесика и екипа ѝ в трескаво състояние цели три дни. Нагласяха, утешаваха, подкрепяха, действаха в синхрон през цялото време.

Сватбата се проточи чак до пакетите за новогодишната вечер, менюто с дейностите, забавленията и голямото шумно парти.

Не се възпротиви, когато Бодин ѝ нареди да си вземе два почивни дни и почти през половината време спа.

Събуди се в два посред нощ, схваната и объркана, стана от леглото и погледна през прозореца, докато отиваше към малката кухня за бутилка вода. Забеляза непознат пикап, паркирал на пътя, вместо на паркинга.

Сънливо се зачуди дали Челси — най-близката ѝ съседка — нямаше среднощен гост и защо бе паркирал на пътя.

Когато се върна, пикапът го нямаше. Без повече да мисли, тя се пъхна в леглото и заспа.

* * *

Обикновеното януарско затишие беше нарушено от конференцията на писателите — още едно перо в шапката ѝ — и се сблъска право със забавлението със снежни скулптури.

След всяка нова резервация Рори нахлуваше в кабинета на Джесика, за да играе танца на победата.

Интересът на местните медии също не беше малък.

С цялото поле зад нея, пълно с хора, с теглени от коне шейни и малки деца, които яздеха понита на заградената ливада до конюшните, Бодин даде и интервю за една местна телевизия.

— Изгаряме от вълнение заради домакинството на първата ни годишна „Екстраваганца със снежни скулптури“ тук, във ваканционното селище „Бодин“. Имаме гости от цялата страна и от Канада. Присъстват и двойка младоженци от Англия, които решиха да участват днес.

С периферното си зрение видя Калън да вози едно дете на конче на гърба си, докато малкият чакаше реда си за понито, и се зачуди откъде ли се е научил така да се оправя с децата.

Задържа все пак вниманието си върху репортерката и отговаряше изчерпателно на въпросите ѝ.

— Искам да кажа, че всички, свързани с ваканционното селище „Бодин“, работиха усилено, искрено се постараха да направят това събитие специално и забавно за всички участници. Освен това се радваме да видим, че много от нашите приятели и съседи се включват — или като участници, или просто за да гледат. Щастливи сме, че Ана Лангтрий и „Маунтин Мен“ осигуряват забавлението днес следобед от два до три и половина, а по-късно вечерта, от девет, и в „Мил“.

След като приключи, Бодин отиде при Джесика.

— Много те бива с това — похвали я приятелката ѝ. — Предаваш посланието и подробностите, докато изглеждаш и звучиш съвсем спокойна.

— Ами просто си говоря. Някои от скулптурите започват да придобиват доста впечатляващ вид. Сякаш цяло снежно семейство е изградено там, има и дворци. Мисля, че онова там е кон, наистина голям. И... не знам обаче какво е това, точно отпред.

— Прилича ми на голяма змия.

— Не обичам змиите, но хора всякакви. — Усмихна се и перна периферията на шапката на Джесика. — Да знаеш, отива ти.

— Аз наистина си я харесвам. Кой да знае? Е да де, ти. Ако преди една година някой ми беше казал, че ще съм в Монтана и ще гледам как някой прави снежна змия, а аз ще нося шапка „Стетсън“, щях да си пукна някое ребро от смях. А ето ме тук.

— И това също ти отива. И по тази причина променяме длъжността ти на събитиен директор, тоест, получаваш повишение.

— Хм. — Джесика свали очилата си и присви очи заради отблясъците на светлината по снега. — Леле. Щяхме да говорим за това след като изтече година от назначението ми.

— Съкратихме срока. Ти си го заслужи.

— Благодаря. — Джесика прегърна Бодин. — Благодаря на всички ви. Аз... — Млъкна, когато телефонът ѝ иззвъня за получен есемес. — Челси — каза тя. — Точно на време. Подреждат бюфет в „Мил“. Можеш да го обявиш след петнайсет минути. Ще се уверя, че всичко е наред.

— Ето затова вече си директор.

Дочу се смях и Бодин погледна към оградената ливада, където Калън и Съндаун правеха импровизирано шоу. В момента Калън седеше гърбом на седлото, докато конят тъжно клатеше глава.

— Трябва да се обърнете, господине! — извика едно дете.

— Трябва какво?

— Да се обърнете — последва хоров отговор.

— Може пък той да трябва да се обърне.

Съндаун послушно смени посоката.

— По-добре ли е така? — запита Калън, а децата през смях извикаха:

— Не!

Изслуша с явен интерес обясненията на няколко деца, които го убеждаваха, че трябва да седне с лице към главата на коня.

— Ясно, ясно, ще трябва да измисля как да се обърна.

Изви се на една страна, после на друга, а Съндаун изпръхтя с присмех. Калън наполовина се смъкна от лявата страна на седлото, силно наклонен надясно, докато децата се смееха или закриваха очите си.

— Добре, ясно, разбрах как трябва да стане.

Провеси крака отстрани на коня и седна странично. Съндаун обърна глава и изсумтя.

— Не искам нищо да чувам от теб. Почти успех.

В отговор конят хвърли къч и Бодин леко подскочи. Движението сякаш подхвърли Калън нагоре и той се плъзна на седлото.

Последваха смях и ликуване, а Съндаун затанцува надясно, наляво и после се поклони.

Калън погледна право към Бодин и ѝ намигна.

Хубав ден, помисли си тя, докато Калън и Съндаун се носеха в стегнати бързи кръгове. Чудесен, хубав ден.

Докато хората се наслаждаваха на барбекюто, биволското чили и печеното телешко, една фотографка, която снимаше девствената пустош, случайно се натъкна на онова, което беше останало от Карин Алисън.

Двайсет и четири часа по-късно, малко след като шерифът влезе в дневната на майката на Карин и ѝ каза, че дъщеря ѝ никога вече няма да се прибере, Гарет Клинтък паркираше в развлекателния център „Бодин“.

Никой нямаше да му казва как да си върши работата. Нито шерифът, който вече му се беше накарал, нито някой друг.

За него нещата бяха ясни като бял ден.

От достатъчно дълго време беше помощник-шериф, за да може да разпознае разваленото яйце като го помирише. Беше виждал достатъчно развалени яйца във военната полиция. Беше се нагледал на тях през целия си живот.

Повечето проблеми в околността се свеждаха до свади, пиянство и до някой случаен семеен скандал, където по негово мнение жената по-скоро си заслужаваше малко пердах. Имаше ги и разглезените колежанчета, а може би и тук-таме малко наркотици.

Имаше и жени, които се оплакваха от изнасилване, но той не вярваше и на половината от тях.

Не беше се случвало обаче да има две убити жени за два месеца.

Не и докато Калън Скинър не се върна.

В ума му сборът от две и две правеше четири.

Може би шерифът щеше да се престори на сляп, предвид колко гъст беше Скинър с клана Лонгбоу.

Не и той обаче.

Отиде право на мястото, където Калън разседлаваше конете след разходката.

— Накарай момчето да се заеме с конете. Идваш с мен.

Калън спокойно отведе в конюшния коня, който току-що беше разседлал.

— И защо да го правя?

— Защото аз ти казвам.

— Изи, ела и изтъркай кобилката. Аз ще се заема с другия кон. Клинтък изду гърди. Паунско перчене. Бик, готов за нападение.

— Казах ти, че идваш с мен.

— Не. Не и докато не извадиш заповед от джоба си. — Калън поведе втория кон по рампата. — Имаш ли заповед, помощник-шерифе?

— Мога да получа.

— Ами действай тогава. — Калън погледна Изи, който стоеше с изцъклени очи и с увиснало чене до кобилата. — Изчисти я хубаво, Изи. — Хвана свободно другия кон за оглавника и отново се обърна към Клинтък. — Имаме си работа тук. Ако искаш да си направиш резервация за езда, влез вътре.

— По трудния начин ли искаш да го направим?

— Определено. — Калън се усмихна без следа от хумор. — Казвам ти го в очите и с това момче тук за свидетел, че дойдеш ли при мен без заповед, ще те пратя по дяволите. Този труден начин устройва ли те?

Видя как яростта изби на лицето на Клинтък и се разгоря като огън върху сухи треви. А той си стоеше просто така, със спокоен поглед и измамно отпуснато тяло.

— Къде беше на дванайсети декември, от четири следобед до девет вечерта?

— Хм, чакай да видим. — Със свободната си ръка Калън извади телефона си и отвори календара. — Изглежда тогава денят ми е започнал рано. Водил съм урок. Имали сме няколко разходки с шейни. Когато съм пристигнал, Изи е поел едната разходка, аз — друга, а Бен — в момента той е още долу в центъра — е взел останалите. В този ден е имало доставка на храна, а аз забелязах, че петнистият кон Кочайз си е наранил предния ляв крак. Освен това...

— Не искам всички тия глупости. Четири часа.

— Тогава съм се прибирал.

— Сам ли?

Калън прибра телефона си в джоба.

— Беше преди повече от месец, но понеже не ми се вярва да си проявил внезапен интерес как си прекарвам времето, се досещам, че дванайсети декември е бил денят, в който е изчезнало онова момиче от

колежа. В този случай съм бил сам, понеже Бодин беше отишла в Мисула, а аз тръгнах да се прибирам твърде рано и не можахме да яздим заедно с Рори.

— Значи не можеш да осигуриш някой от всемогъщите Лонгбоу за алиби? — Клинтък демонстративно се огледа наоколо. — Не виждам Бодин да тича насам, за да се скриеш зад гърба ѝ.

— Стъпвай по-внимателно — с равен глас предупреди Калън.

— Ще видим кой трябва да е по-внимателен. Парите не купуват разум, както доказаха Лонгбоу и Бодинови, като те наеха. Чудя се как ли ще го извъртят, когато се озовеш зад решетките, където ти е мястото.

Макар гневът да заби нокти в стомаха му, Калън заговори спокойно.

— И двамата с теб знаем, че проблемът ти не е нито с Лонгбоу, нито с Бодин, или поне не изцяло. Така че защо не го ограничим до нас двамата?

— Понеже никой от тях не е бил с теб по онова време, някой видял ли те е на дванайсети декември? Някой, който може да потвърди къде си бил?

Абсолютно никой, помисли си Калън, докато качваше Съндаун в ремаркетото, за да го отведе в центъра и да поработят заедно.

— Трудно е да се каже.

Клинтък се наведе.

— Кое му е трудното?

— Такова, шефе? — Изи преглътна шумно и леко пристъпи напред. — Извинявам се, но чух, че се опитваш да си спомниш. Денят, когато се наложи кракът на Кочайз да бъде превързан, не беше ли същият, когато се захванахме с такъмите? Чистехме, поправяхме. Накрая ти остана и работи с мен почти до шест часа. След това си отворихме бира, защото бяхме приключили със задълженията. Не мисля, че си тръгнах преди седем, а ти още беше тук. Искаше да нагледаш крака на Кочайз преди да се прибереш. Много ясно си спомням.

Калън срещна погледа на Изи.

— Може и да беше тогава.

— Съвсем сигурен съм. Това ли искахте да знаете, помощник-шериф?

Клинтък се наведе към него.

— Лъжеш ли ме? Сериозно нарушение е да лъжеш полицейски служител.

— Че защо да го правя? — запита Изи и направи крачка назад. — Само отговарям на въпроса ви. Останахме тук докъм седем — беше много приятно да седнеш и да изпиеш бира след дългия работен ден, а след това се прибрах вкъщи.

— Прибери се вътре, Изи — каза му Калън.

— Добре, шефе, само се опитах да помогна.

— И как така не си записал всичките тия глупости в шибания си телефон, Скинър?

— Прочетох ти графика си за деня, а работата ми свършва в четири. Понякога има неща за вършене или просто аз искам да свърша нещо, така че оставам до по-късно. Не си записвам в календара, когато пия бира с някой от хората си. Ако сме приключили с въпросите ти, имам си коне, за които да се погрижа.

— Две мъртви жени, Скинър. Две, откакто се върна тук. Може да направя някои проверки в Калифорния и да открия още нещо.

— Прекарвай си времето както ти е угодно, помощник. И аз ще правя същото.

Калън отведе коня в конюшната, внимателно свали чула, след което опря здраво стиснатите си юмруци на гърба му. Даде си сметка, че само още десет секунди, а може би дори и не повече от пет, и щеше да използва тези юмруци.

Нямаше да може да се сдържи повече.

Сега се насили и разтвори длани, като чу двигателят на колата на Клинтък да пали и да разхвърля чакъл с гумите.

Трябваше да благодари на момчето, че му беше спестило грозния скандал. Обаче...

— Не трябваше да правиш това, Изи.

— Просто разказах какво си спомням. Имахме да се оправяме с всички ония такъми.

— Започнахме да ги поправяме няколко дена по-късно. Знаеш го не по-зле от мен.

— Не знам. — Изи погледна над гърбовете на конете. Упорито стиснатата му челюст се отпусна под погледа на Калън. — Може и да се сещам сега, като се замисля, но не ми хареса как ти се нахвърли, шефе. Не ми хареса как твори, нито пък как изглежда. Кълна се, че искаше да извади оръжието си и да те простреля. Кълна се. Не исках да ти причини неприятности, това е всичко.

— Оценявам го. Обаче следващия път — а с Клинтък винаги има следващ път — недей. Няма защо да привличаш вниманието му. Той ми има зъб още откакто бяхме деца и това никога няма да се промени.

— Някои хора се раждат зловни, признавам. Той за изчезналото момиче ли говореше? Да не каза, че е мъртва?

— Така ми се стори.

— По дяволите, Кал. — Изи тежко въздъхна и нежно погали кобилата. — По дяволите. Това е ужасно. Не е честно. Но той трябва да е идиот, за да си мисли, че ти би направил нещо такова.

— Както вече казах, от години ми има зъб. Рано или късно ще трябва да си намери причина, за да натисне спусъка.

Рано или късно, помисли си Калън, можеше и да се наложи да му даде урок.

12.

2012

Естер търкаше банята от горе до долу, както правеше всеки ден. Чистотата беше път към божественото.

Ръцете ѝ, червени, груби и напукани от години щавене с гореща вода и силен сапун, изгаряха, когато потапяше четката в кофата. Коленете я боляха, гърбът ѝ щракаше и скърцаше.

Тя почти не забелязваше.

Толкова се гордееше с белия линолеум на пода, с блясъка на крановете на мивката и душа.

Запя, докато работеше, гласът ѝ беше млад, силен и красив като нея самата навремето.

Когато приключи с банята, измете и изтърка останалата част от къщата. Когато сър се върнеше, щеше да е доволен от нея.

Беше я построил за нея, нали така, и дори казваше, че си я е заслужила. Освен това я беше предупредил, понеже тя бе слабоумна и мързелива, че може да ѝ я вземе отново, ако не се отнася към него с нужното уважение.

Дори ѝ беше позволил да закачи завеса на цветя, за да отдели банята от останалата част на къщата.

Останалата част беше пространство два и половина метра на три, в което имаше двойно легло, лампа на ръждясала метална стойка със скъсан абажур, стол, който беше донесъл от стаята ѝ в мазето, а също лавица от брезово дърво и шперплат с релса за душ, която ѝ служеше за гардероб.

Недовършен гипсокартон покриваше стените. На пода беше просната кафява черга, орфана по краищата. Имаше и два шкафа, единият — за пластмасовите чинии, и другият — за храната, както и малък хладилник за бързоразвалящите се продукти.

Най-хубавото от всичко беше прозорецът. Беше малък и висок, но имаше светлина, когато слънцето грееше, и можеше да вижда небето и звездите през нощта.

Когато се качеше на леглото, можеше да вижда повече. Няколко дървета и планините, или поне мъничко от тях.

Помещението беше по-малко от стаята в мазето, но тя плака от благодарност, когато сър ѝ каза, че вече ще живее тук.

Вече не носеше железните окови, макар сър да ги беше приковал към стената, за да ѝ напомнят какво щеше да му се наложи да направи, ако го ядосаше.

Тя с всички сили се стараеше да не го ядосва.

Тук, на това място, което за нея беше като дворец, можеше да си топли вода на котлона и сама да си прави чай или да отвори консерва и да си стопли супа.

Когато навън ставаше топло, той дори я пускаше да работи в зеленчуковата градина. Разбира се, налагаше му се да я връзва, за да не се изгуби някъде и да не я нападне мечка.

Трябваше да работи още от зазоряване или през нощта, докато той я наблюдаваше, но тя ценеше тези часове, прекарани на въздух, заровила ръце в калта, където сееше или плевеше.

Веднъж или два пъти ѝ се стори, че чува детски глас или плач, а друг път — може би повече от веднъж — беше сигурна, че някой вика за помощ. Обаче сър каза, че това са птиците, и ѝ нареди да се връща на работа.

Сър се грижеше за себе си и за собствеността си, както обичаше да казва, с пилета в курника, с млечна крава в обора и с кон в конюшнията.

Градината играеше важна роля в осигуряването на грижите, а жената работеше земята и береше плодовете ѝ. Точно каквото беше и предназначението на жената — да бъде заплождана и да ражда плодове.

Беше родила още три деца, все момичета, имаше две помятания и мъртвороден син.

Той отнесе момичетата и макар тя да плака за всяко от тях, се остави да забрави. После дойде момчето. Беше изпитала такава радост, такава надежда, а после шок и мъка.

Сър каза, че това е заради Божия гняв, наказание за злините ѝ, проклятието на Ева.

Докато прегръщаше безжизненото телце на мъртвото дете като бледосиня кукла, тя знаеше, че сър говори истината.

Бог наказваше порочните. А тя беше порочна. Но всеки ден се разкайваше за греховете си и работеше за изкуплението си.

Изправи се на крака и се намръщи, когато коленете ѝ изщракаха. Носеше дрехата си за чистене — памучна роба, която висеше до средата на прасците ѝ, и чехли с тънки подметки. Косата ѝ, която вече беше достигнала до под кръста, висеше на тънка сивееща плитка на гърба ѝ.

Нямаше огледало, понеже суетата беше грях, залегнал дълбоко в сърцето на всяка жена, но пръстите ѝ можеха да напипат бръчките, които покриваха лицето ѝ.

Каза си, че трябва да е благодарна, задето сър все още искаше от нея да изпълнява брачните си задължения, и че я награждава, като изпълнява своите.

Притисна ръка към корема си, където знаеше, че расте още едно дете. Молеше се да е момче. Всяка нощ коленичеше и се молеше за син, който съпругът ѝ да ѝ позволи да задържи при себе си. Син, когото да обича и да храни от гърдта си, за когото да се грижи и когото да възпитава.

Изля мръсната вода от кофата и отново я напълни. Беше време да изтърка шкафовете, лавицата, хладилника и мъничката кухненска мивка. Време да си свърши работата.

Когато отнесе кофата в кухнята, ѝ се наложи да се облегне на стената. Разбира се, това беше бебето. Растеше в нея, хранеше се от нея, заради което тя се чувстваше толкова изтощена.

Щеше да си направи чай и да поседне, докато не се почувстваше по-силна. По-силна заради бебето, помисли си тя, докато се пресягаше за буркана с листата от глухарче, които сър толкова любезно я беше научил, нея, невежата жена, как да суши.

Сипа в кастрона чаша вода, за да заври, и докато чакаше, използва горещата сапунена вода, за да търка.

Нямаше да я остави да изстине. Спестеното беше спечелено.

Докато водата заври, ѝ стана горещо и ѝ премаля. Чаят щеше да я оправи, чаят и малко почивка.

Сипа във врящата вода една лъжичка от листата и я отнесе със себе си до стола.

Седна и затвори очи.

— Ще си починем само за минутка — каза тя на бебето. — Само ще си починем. Довечера имаме да берем боб и домати. А може би и летни тикви. Имам да...

Млъкна и изстена при внезапния яростен спазъм.

— Не! Не, моля те!

Следващият я накара да се превие на стола, да се свлече на колене, а чашата падна от ръката ѝ и чайт от глухарчетата се разсипа на старата черга.

Усети как онзи малък живот я напуска, почувства как изтича от нея сред кръв и болка.

Бог наказваше порочните, помисли си тя, докато лежеше на чергата и желаше смъртта си.

Наши дни

Бодин успя да се прибере точно преди да се мръкне и изпревари поредния февруарски сняг. Докато събличаше зимните си дрехи, долови миризмата на готвено от кухнята.

— Боже, това мирише прекрасно! Казват, че ще натрупа още, Клементайн. Може да искаш да... — Млъкна, като я видя припряно да бърше сълзите си, и бързо отиде при нея. — Какво има? Какво е станало? Някой да не е пострадал? Мама...

Като подсмърчаше и опитваше да избута Бодин настрана, Клементайн поклати глава.

— Тя и баща ти са на някаква среща. Нищо няма. Нещо ми влезе в окото.

— Не ме баламосвай. Дори да имаш треска с размерите на палеца ми в окото си, ще го извадиш, без да пролееш и сълза. Я сядай.

— Не виждаш ли, че трябва да довърша пилето?

Бодин рязко изключи котлона.

— Нищо няма да му стане. Казах ти да седнеш. Веднага.

— Искам да знам откога започна да раздаваш заповеди...

— И все пак ти нареждам. Или искаш да се обадя на мама?

— Да не си посмяла!

Със сериозно изражение и все още мокри бузи, Клементайн седна.

— Ето. Доволна ли си?

Макар да ѝ се прииска да ѝ отговори, Бодин успя да сдържи езика си. Помисли си дали да не направи чай, но реши, че ще отнеме много време и може да изгуби предимството си. Така че вместо това извади бутилка уиски и сипа два пръста.

Тръсна чашата пред Клементайн и седна срещу нея.

— Сега ми кажи какъв е проблемът. Колко пъти съм ти споделяла, когато съм била наранена, разстроена или просто достатъчно вбесена, за да се разплача?

— Няма нищо общо с теб.

— Ти имаш общо с мен.

Победена, Клементайн надигна чашата и я преполови.

— Не знам какво ми стана. Просто чух... Една приятелка, от клуба ми по шев, знаеш я, Сара Хауърд.

— Разбира се. Бях съученичка с по-малкия ѝ син, Хари. Аз... О, Клем, да не би нещо да е станало с госпожа Хауърд?

— Не, не, тя си е добре. Просто аз... — Клементайн вдигна ръка и се успокои. — Сара е приятелка с Денис Макний, майката на горкичката Карин Алисън. Върна си моминското име веднага след развода преди няколко години. Братовчедката на Сара, Марджийн, се омъжи за брата на Денис, а Сара и Денис се сближиха с годините.

— Така.

— Тази вечер трябваше да има сбирка на клуба по шев вкъщи. От осем до десет. Сара просто се обади и каза, че не може да дойде. Щеше да носи от нейния кейк с кафе.

Не беше трудно да се проследи виещата се пътека.

— Какво е станало с Денис Макний, Клем?

— Взела шепа хапчета, Бодин. Просто изгълтала шепа от хапчетата, които лекарят ѝ дал, за да ѝ помогне в тези тежки времена. Не знам какви точно са били проклетите хапчета.

— О, Клем.

— Сара я намерила, отбила се, за да си вземе тенджерата и да ѝ направи малко компания. Сара я намерила и се обадила на Бърза помощ.

— Самоубила се е...

— Опитала. Може и вече да е успяла. В болницата е и Сара казва, че още нищо не се знае. Плачеше на телефона. Не беше на себе си. И просто се замислих как горката жена е пожелала да умре, как е

изгубила детето си по такъв ужасен начин и как това е все едно като да изгуби сърцето си.

— Толкова съжалявам, Клем. Съжалявам.

— Никога няма да бъде същата тази майка. — С трепереща брадичка Клементайн използва подгъва на престилката си, за да избърше зачервените си очи. — Ако оживее, никога няма да е същата като преди. Хората ме гледат и си мислят, че никога не съм имала деца, но това не е истина.

— Не, не е — съгласи се меко Бодин и стисна здраво ръката на Клементайн. — Имаш мен, Чейс и Рори. И предполагам, че също и Калън.

— Просто ми дойде много. — По-спокойна, Клементайн избърса сълзите си със свободната ръка. — Моя добра приятелка плаче на телефона за своя приятелка. Онова нещастно момиче умира по причини, които не знаем. А Кора след всичките тези години не знае дали дъщеря ѝ е жива, или мъртва. Просто ми дойде много и ме накара да мисля как ще го понеса, как ще живея, ако нещо се случи с някое от децата ми. — Залюля се, отпи от уискито. — Просто няма друга любов като майчината, без значение как се появява в живота ти детето, нито пък има загуба или мъка, която да може да се сравни.

— Ще се грижим за себе си и едни за други, обещавам ти. Нали оставям Калън през половината време да идва с мен на работа, а също и Рори? За да мога да ги наглеждам.

Клементайн се усмихна.

— През повечето време си добро момиче, Бодин.

— Да. А сега искам да направиш онова, което знам, че желаш, и което щеше да ми кажеш да направя, ако бях на твоето място. Върви при приятелката си в болницата. Тя има нужда от теб.

— Не съм довършила вечерята.

— Аз ще я оправя. А ти тръгвай. Ще вали сняг, така че карай внимателно, и искам да ми пратиш съобщение, като се прибереш довечера. За да не се тревожа — побърза да добави Бодин.

— Шофирала съм през снеговете на Монтана още преди да си се родила. Ще се почувствам по-добре, ако ида при Сара.

— Ами иди тогава.

— Ще ида. — Изправи се. — А ти сложи билет на умерен котлон и го остави да къкри още двамадесет минути. Не го оставяй да

изгори.

— Няма, госпожо.

— Във фурната пека моркови и картофи.

Бодин слушаше подробно и повтаряше наставленията, докато Клементайн се обличаше.

После включи отново котлона, провери фурната, надигна кърпата от питката, за която Клементайн каза, че ѝ трябва още петнайсет минути, за да втаса.

Наля си традиционната чаша вино и се замисли за майчиното отчаяние, за майчината сила. Едното пречеше да преодолееш загубата. Другото те караше да продължиш напред.

Но и в двата случая ти трябваше рамо, на което да се облегнеш, а също и приятели. Семейство, което да запълни празнините, приятели, които да са ти като семейство.

Погледна през прозореца и видя, че хижата свети.

Импулсивно прати съобщение на Калън.

Вечерял ли си?

Отговорът му закъсня с минута.

Не.

Ела да вечеряш с нас. Дори ще те черпя бира.

Този път отговорът дойде след секунди.

Отваряй кутията и ми сложи чиния.

Готово.

Върна се до печката, провери пилето и си помисли, че тази вечер всички пиленца на Клементайн ще вечерят в курника.

Мина ден, после и друг, а Бодин все не можеше да забрави разговора с Клементайн. Това, че Клементайн се завърна отново към нормалното си стабилно състояние, не помогна.

Може би ѝ се беше забило в ума, защото Денис Макний изпадна в кома и изглежда се луташе в онова мрачно място между живота и смъртта. Дали беше въпрос на избор по кой път щеше да поеме? И дали винаги се стигаше до избор?

Не беше сигурна дали ще получи отговорите, но реши да зададе въпросите.

Язди към конната база, копитата на Лео тракаха ясно като църковни камбани върху твърдия път. Заснежените полета се простираха около нея, зимата продължаваше да държи всичко в здравата си ледена прегръдка.

Небето обаче беше синьо и в него кръжаха ястреби. Може би когато февруари тръгнеше да преваля към март, щяха да се появят следи от пролетта.

Видя пикапа на баба си и джипа на Джесика и подкара Лео около тях. Слезе, отвори вратата и го вкара в конюшнията.

Гласът на Кора проехтя.

— Смени юздите и я подкарай в другата посока. Не се налага да се държиш така за седлото, Джеси.

— Струва ми се, че трябва.

— Изправи гърба. Ето така. Защо не я подкараш в тръс...

— Добре, боже. Утре пак ще трябва да седя на възглавница.

Развеселена, понеже на Джесика вече ѝ се беше налагало да го прави два пъти, Бодин завърза Лео за парапета и разхлаби ремъците му.

Когато отиде до манежа, видя, че Джесика беше успяла да подкара кобилата в хубав стабилен тръс.

— Изправи гърба. — Кора, яхнала любимия си Ранглър, зорко я наблюдаваше. — Сега се движи с нея, остави я да почувства, че е с теб.

Според Бодин баба ѝ никога не изглеждаше толкова добре, колкото когато беше на кон. Карираната ѝ риза беше затъкната в дънките, а те — в червените ботуши. Красивата ѝ коса се криеше под черна шапка с извита периферия.

— Продължавай и смени юздите. Не му мисли много, просто го направи.

— Направих го!

— Разбира се. Сега забави, остави я малко да походи. Дръж тези лакти надолу. — Кора обърна коня си и улови погледа на Бодин.

Бодин сложи пръст на устните си и в отговор получи усмивка.

— Усещаш ли как ти отговаря?

— Да. — Джесика вдигна ръка, за да нагласи шлема си. — Честно казано, първите няколко пъти не разбирах какво имаше предвид. Но сега ми е ясно. Не мога да повярвам, че правя това. Че

мога да я подкарам и да я спра, да минавам от ход в тръс, да я вода в едната посока, после в другата.

— Забавляваш ли се?

— Забавно е. Нищо, че после задникът ми и краката ми страдат. Усещането е невероятно.

— Все по-добра ще ставаш. Ще можеш да я подкарваш от ходом в тръс, а после и в лек галоп.

Дори от разстояние Бодин видя как очите на Джесика стават огромни.

— О, Кора, не мисля, че съм готова. Честно, добре ми е така.

— Готова си. Трябва да ми повярваш, да повярваш на нея и на себе си. Сега малко тръс. Коленете да са навътре, петите надолу, лактите също. Кажй й какво искаш. Точно така. Тя иска ти да си доволна. Сега леко я смушкай, дай й сигнал и тя ще поеме оттам.

— Ами ако падна?

— Няма да паднеш, но ако стане, пак ще се качиш. Смушкай я леко, Джеси.

Искреният страх върху лицето на Джесика накара Бодин да се зачуди дали баба й не иска за твърде кратко време да стигне прекалено далеч. Но Джесика стисна здраво устни, залюля се в седлото, смушка кобилата с пети и плавно я подкара в хубав лек галоп.

Страхът се смеси с изумление.

— О, боже мой!

— Движи се с нея, това е всичко. Лактите долу! Браво на теб. Води я. Това е прекрасно, миличка. Просто прекрасно. Сега я накарай да спре, внимателно.

Джесика накара Мейбъл да спре и притисна ръка към сърцето си.

— Това наистина ли се случи?

— Имам го на запис. — Бодин пристъпи напред и вдигна телефона си. — Или поне последните няколко секунди. Справяш се чудесно.

— Тя се учи по-бързо, отколкото й се вярва — каза Кора. — Разведи я още веднъж. Ходом, тръс, лек галоп.

— Защо се плаша толкова, след като току-що успях?

— Направи го отново и следващия път ще е по-лесно.

— Още веднъж — измърмори Джесика.

Бодин се завъртя на място и проследи с телефона си по манежа начинаещата ездачка и кобилката ветеранка.

— Ще ти изпратя видеото — обеща Бодин, когато Джесика върна Мейбъл в средата на манежа.

Задъхана и със зачервено лице, Джесика се намръщи на телефона в ръката на Бодин.

— Щастлива ли ще съм, или ще ме е срам?

— Мисля, че ще си впечатлена.

Когато Бодин тръгна, за да вземе блока за качване, Джесика поклати глава.

— Не ми трябва. Слизането е едно от най-добрите ми ездачески умения. Обаче как ме боли задникът...

— Когато започнеш да яздиш по-често, няма да те боли. — Кора плавно слезе от коня. — Да видим дали помниш как се разседлава.

— Всъщност аз ще го направя. — Бодин взе юздите на Мейбъл. — Трябва да поговоря с маминка за нещо.

— Тогава аз ще се прибирам и ще си взема гореща вана. — Джесика погали кобилата. — Благодаря, Мейбъл. Благодаря, Кора.

— Няма защо. Припомни ми колко е забавно да преподаваш на абсолютно начинаещ.

Заедно с Бодин, Кора поведе конете към огражденията.

— Мислех да ги разседлая тук, за да може Джесика да се упражнява, а после да ги почистя в развлекателния център. Но можем да го направим и тук, ако искаш да говорим. Искаш ли кока-кола?

— Аз ще взема. — Бодин отнесе седлото, сложи го на мястото му и взе бутилките. Кора беше оставила второто седло на мястото му и вече беше започнала да почиства Рангълър.

— Какво има, миличка?

— Никога не съм те питала, защото не исках да се разстройваш. — Бодин взе чиста кърпа и се захвана за работа. — Ако това те натъжи прекалено и не искаш да говориш, ще спра.

— Звучи сериозно.

— Става въпрос за Алис. Мисля, че разбирам защо бабчето се ядосва, а също и мама. Бабчето — ти си й дъщеря и тя се ядосва, че някой толкова много те е наранил. Същото е и с мама. Мисля, че и те са наранени.

— Знам, че това е вярно и не говорим много по темата, защото така само викаме болката.

— Не искам да правя това. — Докато четкаше кобилата Бодин погледна баба си. — Не искам да усилвам болката.

— Обаче се чудиш. Имаш незададени въпроси и си човек, който иска отговори. — Срецна очите на Бодин. — Давай, питай.

— Мисля, че майката на Карин Алисън ме подтикна да го направя, маминке. Как искаше просто да умре... Аз самата пък говорих с майката на Били Джийн и знам, че макар да не бяха близки по начина, по който Карин и майка ѝ са били, мъката ѝ беше неизмерима. И се зачудих какво ли ти е на теб през всичките тези години да не знаеш със сигурност дали Алис е...

— Жива. Дали е жива — довърши Кора. — В сърцето си чувствам, че е жива. Трябва да вярвам в това.

— Но защо не си ядосана? Виждам бабчето и мама как се ядосват и ги разбирам. Виждам те как вярваш, че е жива, и го разбирам. Но защо не си ядосана?

Ето това беше сърцевината, осъзна Бодин. Никога не беше познавала Алис Бодин, но само името ѝ разпалваше гнева в нея.

— Алис просто си е тръгнала, отрязала ви е от живота си. Що за човек трябва да си, за да не дадеш знак поне дали си жив и си добре някъде? Какъв трябва да си, за да не разбираш болката, тревогата и притесненията?

— Бях ядосана. О, ядосана е слаба дума. Нямам достатъчно силна дума. — Продължи да разчесва гривата на Ранглър със спокойни и сигурни ръце. — Избяга в деня на сватбата на сестра си. Най-щастливия ден на сестра ѝ. Всъщност е избягала през нощта, както разбрахме после. Беше написала бележка как няма да се остави като Рийни да ѝ сложат брачните окови, да се предаде на скучния живот в ранчото. Беше написала и как никога не съм я разбирала, не съм я обичала по същия начин като Рийни. Беше болезнено. Преднамерено болезнено. Алис знаеше как да забие пръст в сърцето.

Макар да го запази за себе си, Бодин се зачуди дали с бягството си не беше направила услуга на останалите от семейството.

— Не исках да казвам на Морийн и Сам, да им развалям медения месец, но те останаха през нощта и се върнаха, за да си вземат довиждане с всички преди да тръгнат, така че се наложи. Трябваше да

ги накарам да тръгнат, наложи се да им кажа — а и честно казано тогава го вярвах, че Алис просто дразни всички, както обичаше да прави, и след няколко дни ще се върне.

— Но не се е върнала.

— Не се върна — тихо се съгласи Кора. — Известно време получавахме пощенски картички отгук и оттам. Наех детектив. Нямах да я принуждавам да се връща. Беше на осемнайсет, така че и без това не бих могла, но не е добра идея да опиташ да заключиш някой, който иска да си тръгне. Исках само да знам, че е добре, че е в безопасност... Но не можахме да я открием.

Кора въздъхна и прокара ръка през шията на Рангълър.

— Спрях да се гневя, Бодин, защото ядът нищо не променя. Питам се дали не съм била твърде сурова с нея, дали не съм я глезила прекалено. Грижех се за ранчото, за ранчото за гости и за ваканционното селище. Дали това не ми беше попречило да ѝ бъда майка?

Самообвиняването нямаше да помогне, помисли си Бодин. Не, тя нямаше да го позволи.

— Маминке, виждам как ти и мама се държите една с друга. Виждам го и знам каква майка си била и все още си. Не ми е приятно да гледам как се съмняваш в себе си.

— Майките го правят всеки ден. Забавно е, Бо, как една жена може да роди две деца, да ги отгледа по един и същи начин — с едни и същи правила и ценности, с едно и също глезене и дисциплина. И как въпреки това израстват съвсем различни хора.

За момент Кора опря брадичка върху шията на Рангълър.

— Моята Алис, тя от малка беше остър камък. Можеше да е забавна и сладка, и бога ми, очарователна. Но докато Морийн разцъфтяваше в ранчото, Алис се чувстваше ограничена от него. Знам, Алис смяташе, че предпочитам Рийни, но когато едното ти дете работи здравата, за да се справя добре в училище, а другото бяга от часове, е, тогава едното дете ще получава похвали, а другото ще бъде наказвано.

Кора въздъхна и леко се засмя.

— Май Алис така и не разбра как стоят нещата. Когато беше доволна, беше истинско очарование. Дръзка, търсеца, любопитна. Докато Рийни можеше да е прекалено сериозна, да се тревожи твърде много за подробностите, да иска да угоди на всички наведнъж, Алис

можеше да я разсее, да я увлече в някоя пакост. Почти като Чейс и Калън... Само дето Калън не е такъв остър камък и никога през живота си не е завиждал на Чейс за това, което е, и онова, което има. Ето я разликата.

— И нищо от това не е имало значение, нито има и сега — внимателно каза Бодин. — Остри ръбове, ревност, дръзка или любопитна, била е ваша. Вие сте я обичали. Ти я обичаш.

— Така е. Загубата й? Да знам, че е избрала да ме забрави, да забрави всички ни. Това не спира да е жестоко.

— Как издържаш? Как успяваш да се справиш?

— Трябва да гледам цялата картина, а не само тъмното празно място.

Кора извади ментови бонбони от джоба си и ги даде на конете.

— Когато дядо ти загина, онзи, когото ти така и не познаваш, целият ми свят се срина. Обичах го, Бодин, толкова много, че не знаех как ще направя и една крачка в свят, в който него го няма. Но имах майка ти, а тя имаше нужда от мен. А в мен растеше Алис. Трябваше да направя следващата крачка.

След като прокара ръка през плитката на Бодин, Кора взе куката за копита.

— Прабаба ти и дядо ти... Познаваш мама, и с нея все се караме. Две жени, които живеят в една и съща къща, са задължени да го правят. Но нищо на света никога няма да заличи обичта и благодарността ми към нея и баща ми. Продадох собствения си имот, за да дойдат тук, защото имах нужда от тях. Нямах да успея да се справя без тях. Можеше да изгубя ранчото, въпреки помощта на чичовците ти.

— Можеше да го оставиш, да го продадеш. Никой не би те обвинил.

Кора я погледна изпод периферията на шапката си, докато почистваше задното дясно копито на Рангълър.

— Моят Рори обичаше ранчото. Рискува всичко, което имаше, за да го построи. Никога не бих го оставила, но без тяхната помощ можеше да го изгубя. Вместо това то процъфтя и знам, че моят Рори би се гордял с онова, което сме постигнали.

Усмихна се и се наведе към предното копито на коня да го провери, когато той го вдигна.

— Имам дъщеря, която е светлината в моя живот, зет, който е най-добрият мъж, когото познавам. И трима прекрасни внуци, които ме карат да се гордея всеки един ден. Животът ми е пълен, Бодин, защото избрах да го живея. Имам си своите скърби. Ничий живот не е пълен без тях. Липсва ми съпругът ми. Няма значение колко години са минали, откакто за последно съм видяла лицето му и съм чула гласа му. Все още го виждам, все още го чувам и това ми носи утеха. Липсва ми дъщеря ми — с цялата си сладост и горчивина. Мога да си пожелаая друга възможност да ѝ бъда майка, без да правя всичко, което съм правила, и всичко, с което съм благословена, не компенсира това ми желание.

— Животът ти е пълен, защото си избрала да го живееш, и работиш, за да го постигнеш.

— Така е, но недей да кориш майката на онова нещастно момиче, Бодин, защото мъката ѝ е смазваща. Отчаянието е могъщо и живо.

— Не я коря. Но още повече ти се възхищавам, задето си била по-силна от отчаянието и по-смела от мъката.

— Сладкото ми момиченце — прошепна Кора.

— Виждам колко си силна, маминке. Силна и умна, и любяща. Виждам това и у бабчето, и у мама. Без да омаловажавам мъжете в семейството, за мен е гордост да бъда следващата, която ще продължи Райли, Бато, Бодин и Лонгбоу. Освен това заради теб се надявам, че където и да е Алис, си е изградила добър живот.

— Ти си моето съкровище, Бодин. Ярко, блестящо, богато съкровище.

Когато Кора заобиколи конете, за да я прегърне, Бодин я притисна силно.

Но макар да таеше надежда заради баба си, не можеше да не си помисли, че не вярва някой да успее да си изгради добър живот, загърбвайки собствената си кръв и всички, които са го обичали.

13.

Информацията, откровените клюки, потайните инсинуации и дивите спекулации дадоха плодове по целия път от ранчото до ваканционното селище. Независимо колко сочни бяха плодовете, човек винаги можеше да изстиска малко сок.

Понеже Бодин не беше сигурна колко голям и зрял бе плодът, на който се натъкна през онзи ден, почувства, че задачата ѝ е да разбере.

Имаше две причини да почука на вратата на хижата след вечеря.

Предпочете да го направи след работа — нещо, което ѝ се струваше и важно, и честно.

Той ѝ извика да влиза.

Завари го на дивана с лаптоп в скута, да лентяйства с бира на масата до себе си, а по телевизията вървеше баскетболен мач.

Забеляза, че бе успял да хване малко от зимното слънце, когато лампата освети няколко по-светли кичура в косата му с цвят на еленова козина.

— Хей...

Той продължи да трака по клавиатурата — не с два пръста като баща ѝ и Чейс, а компетентно, като служител в офис.

Къде се беше научил така?

— Вземи си бира и стол — подкани я той.

— Ще прескоча бирата. — Обаче си взе стол.

— Дай ми секунда, трябва само да... Добре, това трябва да проработи.

Изчака го да запамети файла си и да остави компютъра настрана. Изглеждаше спокоен и отпуснат, помисли си тя, а може би и малко неугледен, което винаги я беше привличало по странен начин.

Можеше да разбере привличането, дори и това, че е отпуснат, но проклета да бе, ако можеше да схване спокойствието му.

Той протегна крака и ги вдигна с ботушите си на масичката за кафе.

— Как е?

— Всъщност аз исках да те питам същото.

Той кимна и надигна бирата си.

— Не мога да се оплача. Получих предварителните резервации за идните седмици и графикът ми е готов. Уредих и смените на конете. Получил съм и таблиците ти с разходите. Предполагам, че ще се вдигнат, заедно с увеличаването на резервациите през пролетта. И искам да поговорим за подмяната на някои неща. В момента, когато имаме време, правим инвентаризация.

Калън беше научил много повече неща от боравенето с клавиатурата.

— Прати ми бележка, когато си готов. А като те питах „как е“, имах предвид в по-личен план.

Той надигна вежди.

— Ами пак не мога да се оплача.

— Объркана съм защо не можеш да се оплачеш, че Гарет Клинтък е идвал пак при теб. При това, докато си бил на работа. Мисля, че това си заслужава оплакването.

Той сви рамене и отпи от бирата, но Бодин забеляза как в очите му проблясва раздразнение.

— Може би защото Клинтък не ме притеснява.

Заинтригувана и объркана, Бодин кръстоса крака.

— Станал си ужасно благо копеле, Скинър, ако това е истина. Дошъл е в развлекателния център, докато си работил, и те е обвинил в убийство.

— Не с толкова много думи.

Бодин знаеше как да сдържа собственото си раздразнение, за да стигне до най-важното.

— Защо не ми кажеш въпросните думи, за да не ми се налага да слушам вариациите им, които достигат до мен чрез други източници?

— На първо място Изи не е трябвало да ти казва нищо.

— Категорично не съм съгласна, но всъщност не го е направил. Казал нещо на Бен — ако съм проследила правилно веригата на слуховете — след като Бен видял Клинтък да пристига, после му се сторило, че спорите, после видял Клинтък да си тръгва, разхвърляйки чакъл. След това питал Изи за станалото, разбрал някои подробности, споделил ги с други и така нататък, докато цялата изчанчена версия не достигна до мен.

Искаше да се успокои — чувстваше се раздразнена, а Калън продължаваше да се протяга, да не казва нищо и да изглежда лъчезарно спокоен.

— Не обичам до мен да се разпространяват слухове, Скинър. Особено като става въпрос за такова подстрекателство. Трябваше да дойдеш при мен.

Той кимна замислено и сви рамене.

— Не го виждам така. Беше лично и аз се оправих. Нямаше нищо общо с работата, с теб или с курорта.

— Пак ти казвам, че станалото е по време на работа, в границите на курорта. — Вдигна ръка преди той да е успял да каже нещо. — Имам пълното право да се оплача на шерифа, че някой от подчинените му заплашва някой от хората ни в рамките на собствеността ни. Не ми пука, че не го виждаш така, защото точно така стоят проклетите неща. Ако ще си седиш там и ще ми разправяш, че не е намесил Бодин или Лонгбоу, поне като инсинуация, ще те нарека лъжец.

Най-после благостта се стопи. Калън рязко се изправи и тръгна да снове из тясното пространство. Този път тя изви вежди и зачака. Явно вече отнемаше повече време от преди, за да го ядоса, но все пак можеше да разпознае надигацията се гняв.

Щеше да изчака и да види.

— Адски добре знаеш, Бо, адски добре знаеш, че историята с Клинтък е започнала много преди това. Сега просто използва станалото като извинение да ме подхване. Няма да му създавам удобства и проклет да бъда, ако започна да търча при теб всеки път, като ми се изпречи. Майната му на всичко, майната му и на него. Така стоят нещата.

Тя се усмихна с цялата сладост на ягодово парфе.

— Я виж ти, Калън, значи в крайна сметка не си бил толкова благ.

— Искам да те видя колко блага ще си ти, когато някой задник те обвини в убийството на две жени.

— Точно това имах предвид, така че по тази точка сме съгласни. Шериф Тейт го предупреди за теб, ясно и категорично. Той обаче не го е послушал и както виждам, е проявил самоинициативата да дойде при теб на работа и да те разпита пред друг от работниците, който ти е подчинен. Мисля, че шерифът няма да е щастлив да чуе това.

— Това не е твоя работа. — Обърна се към нея, сините му очи горяха в пламъци. — Не ти е работа да тичаш при Тейт, нито е моя да тичам при теб.

— Значи под благостта се криели характер и невъздържаност. Няма да ида при шерифа заради това — раснала съм около мъже, работила съм с тях, живея с тях и разбирам, може би дори ценя как подобна постъпка се предава в мъжкия мозък като обида за големите ви топки, обаче...

— Няма нищо общо с... Добре де. — Беше го хванала, а той не беше лъжец. — Добре, това е само част от цялото. Останалото е точно както го казах. Това е и винаги е било между мен и Клинтък.

— Което отново опира до големите могъщи топки, което не го казвам като обида към вида ти, Скинър, а просто като факт. Така че няма да ида при Тейт, но ще кажа какво знам и какво мисля, а шерифът трябва да чуе за това и да ме пита.

Може думите ѝ да го вбесиха... и топките да го засърбяха, но той не можеше разумно да оспори нищо от казаното. Така че отново се отпусна на дивана.

— Добре, така е честно.

— И те моля и като управител на курорта, и като приятелка да ми кажеш, ако Клинтък отново те навести. Трябва да знам какво се случва на моя територия и знам, че колкото и да си ядосан, ще ме разбереш.

Калън отпи глътка бира.

— Дяволски добра си в това.

— Изключително съм добра в това. Моля те да ми се довериш и да спреш да проявяваш глупавата мъжкарска гордост, да разбереш, че като ми казваш за идиотските му заплахи не е като да тичаш при някоя жена. Ако онзи пак дойде, ме информирай, за да не се налага да дочувам откъслечни слухове, които обикалят из курорта или ранчото, а аз ще те оставя да се оправяш по твоя си начин.

— „Изключително“ вероятно е слаба дума. — Той въздъхна. — Можеш да си толкова дяволски разумна, че не мога да поддържам гледната си точка, без да изглеждам глупак.

— Нито си глупак, Скинър, нито някога си бил. — Наведе се и леко го сръчка по крака. — И доколкото съм видяла, ти пък си изключително и дяволски добър при справянето със задниците. И така, имаме ли сделка?

— Да, да, да. — Почувства се свободен от гнева. — Боже, как ме ядоса тоя. Да ме преследва, да ме обижда... и останалите от вас, беше права за това. Да прави всичко възможно, за да ме провокира да го ударя.

— Имаше време, когато щеше да го направиш и то при далеч по-слаба провокация. Кога се научи да прикриваш всеизвестния си нрав с благост?

Той се замисли колко близо беше стигнал — може би му бяха трябвали само още пет секунди, за да го удари.

— Ако човек не научи някои неща, то той само си губи времето. Какво хубаво описание на Гарет Клинтък. Тоя кучи син нищо не е научил. Просто се е сдобил със значка, зад която да се крие, като тормози хората.

Калън се намръщи на бирата си и премести поглед към Бодин.

— Искам да добавя още нещо към сделката.

— Но вече я ключихме.

— Не сме си стиснали ръцете.

Бодин завъртя очи.

— И какво ще е това нещо?

— Ако започне да тормози теб или семейството ти заради мен, да ми кажеш.

Бодин отново се наведе и протегна ръка.

— Никакъв проблем.

Стиснаха си ръцете. Калън се облегна.

— Ще ти призная нещо. От сума време ме гложди. Просто не мога да си го избия от главата. Защото какъвто и да е Клинтък, имам чувството, че той вярва, че може да съм го направил. Той наистина го вярва.

Бодин понечи да не се съгласи, но размисли.

— Може и да си прав. Той те мрази и винаги те е мразил. Чувствата му са нерационални и искрени, така че трябва да вярва в най-лошото, когато става дума за теб. А той никак не те познава. Всеки, който те познава, не би го повярвал.

— Може би, но беше толкова настоятелен, че Изи се почувства задължен да застане в моя защита и да ме покрие за времето, при това не съвсем правдиво. И това също не е добре.

— Предполагам, че и Бен би направил същото.

— Може би. — Намръщи се на бирата си. — Да, по дяволите, щеше. Това пак не е хубаво.

Той я изгледа, тя също се втренчи в него. Беше разплела плитката си и косата ѝ висеше свободно, леко начупена, черно мастило върху раменете ѝ.

Също толкова черните ѝ мигли подсилваха зелените ѝ очи. В тях той прочете разбиране, съчувствие, нямаше я оная безкомпромисност, която струеше от тях, когато започнаха разговора.

— Ще приема, че вече съм разрешил този проблем с теб. Мисля, че вече не ме гложди толкова.

— Ти си част от семейството, Калън.

— Може би, но вече не гледам на теб като на моя сестра.

Тя се подсмихна.

— Никога не си гледал на мен като на сестра.

— За мен ти беше малката сестра на най-добрия ми приятел. Все същото е. Обаче сега, като те погледна, не мога да възприема нещата така. В Калифорния познавах един каубой. Никога не съм познавал друг, който така да разбира конете. Често казвах, че сигурно в предишния си живот е бил кон. Обичаше конете, хубавото уиски и мъжката компания. Казваше ми: „Скинър, онова, за което жадувам, е жена“.

Бодин отново се засмя и Калън се усмихна.

— Точните му думи. Е, намери си и се погрижи за жаждата си до следващия път, когато не го засърбя.

Тя видя и оцени простата логика и действие на метода.

— Ти така ли се оправяш като те засърби?

— Мъжът трябва да взима под внимание големите си мощни топки.

Това я накара да избухне в смях.

— Върна ми го. Точка за теб.

— Тъй и тъй съм в настроение да съм откровен, работата е, че откакто съм се върнал, жадувам за жена.

Видя как веждите ѝ се извиха, а на красивите ѝ устни се появи лека усмивка.

— Обаче цялата ми жажда е за теб. — Усмивката ѝ се стопи. — И колкото и да си припомням, че ти си сестрата на най-добрия приятел, който някога съм имал и ще имам, тя никак не се притъпява.

Най-различни чувства пламнаха у нея. Прищя ѝ се да беше приела бирата.

— Това е смело признание.

— Е, ти сама каза, че не съм лъжец. Искам да си моя, Бодин. Ще го постигна преди да е изтекло много време.

— Преодолях увлечението си, Калън.

— Мисля, че и двамата знаем, че сме преодолели юношеските си увлечения. И ти не си лъжкиня.

— Разбирам гледната ти точка и може да ми хареса да бъда твоя само за да разбере какво е чувството. Ако трябва човек да е честен, сексът е повече от достатъчен.

Той се засмя и допи бирата си.

— Ако мислиш така, значи никога не си правила истински секс. Нямам търпение да променя това.

— Адски високо си вдигаш летвата, обаче... Имам и друга причина да дойда и да говоря с теб тази вечер.

— Искаш да ме уволниш, а аз ти показвам колко високо над онази летва мога да скоча?

— Не. Не, точно обратното. Днес се чух с Ейб.

— Как е Еда?

— Добре е. Взема уроци по... не е кунгфу, а... — Докато търсеше името, Бодин направи плавно движение с ръце.

— Тай чи?

— Това е! И йога, и според Ейб е наполовина вегетарианка. Не мога да си го представя.

— Щом върши работа... — каза Калън.

— Изглежда е така. Обаче тя... всъщност и двамата са се уплашили. Говорили са много, преценявали са. Ще се преместят поблизо до дъщеря си, до Боузман. Няма да се връщат, Калън.

— По дяволите. Ще ми трябва още една бира. — Той бавно се изправи. — Сигурна ли си, че не искаш?

— Точно сега не. Каза, че ще се върне и ще ми даде повече време, ще помогне с обучението на заместника му, ако се налага. Но предположи, че ако ти си тук, няма да е нужно. Работата е твоя, ако я искаш, а ако не, ще те помоля да останеш като управител за достатъчно дълго, докато намерим някой друг. Като един от

собствениците и като управител на ваканционното селище „Бодин“ бих предпочела ти да поемеш работата.

Той се върна и остави бирата. Бодин не се изненада, когато я издърпа от стола.

Зачуди се дали ще го изненада, ако сграбчи косата му и атакува устните му.

Жадуване? Глупости, помисли си тя. Това беше глад, дълбок, жесток глад и постоянната болка я беше държала на ръба от мига, в който преди няколко месеца беше влязла в кухнята и го бе видяла да омайва Клементайн.

Нямаше защо да има смисъл, нито пък да е умно. Просто трябваше да бъде.

Тя му се нахвърли, съвършена буря от сладост и сила, мълнии, които просветваха и изгаряха, и осветяваха еротичните образи на преплетени трескави тела. Атакува отвъд онова, за което го бяха подготвили объркването и инстинктите му. Разбърка теченията, заплаши с наводнение и всичко това само с една-единствена и настоятелна целувка.

Макар Калън да проклинаше нея, себе си и цялата деликатна ситуация, той се отдръпна. Тя награби ризата му и изгарящият ѝ поглед ясно му каза, че все още не е приключила.

Нито пък аз, помисли си той. Без да отделя поглед от нейния, успя да се освободи от хватката ѝ.

Тя бързо отпусна ръката си и той не успя да прочете смесицата от чувства по лицето ѝ. Шокът, обидата, разочарованието идваха и си отиваха.

— Ти... — Бодин млъкна и си пое дълбок дъх. Сега Калън видя презрение и надменност. — Не е възможно да вярваш, че бих използвала секса, за да те склоня да останеш като управител на конната база.

— Бодин, като добра ездачка знаеш, че ще си натъртиш задника, ако паднеш толкова високо от коня. Сега просто... — Вдигна ръка и ѝ направи знак да се отдръпне. Той също направи крачка назад.

Очите ѝ за миг се присвиха, после засияха. О, толкова лукаво, забеляза той. Устните ѝ се извиха.

— Добре. — Калън не можеше да си обясни защо самодоволството на лицето ѝ го караше да я желае още повече. —

Имам си ограничения, а точно сега направих цяла стъпка извън тях. Така че нека просто... — Млъкна отново и направи знак с ръка. — Нека засега да се държим на разстояние.

— Ти започна.

— Може би, а може би не съм преценил... някои възможности. Ще трябва да помисля, а докато го правя, ще трябва да говоря с Чейс, понеже той е човекът, който ме нае.

— Добре. А в разговора ще включиш ли и въпросните възможности?

Ето ти заплетено положение. Но човек не биваше да подвежда най-добрия си приятел.

— Най-вероятно.

— Е, това ще си зависи от теб, но ти напомням, а също и на него, че не ми трябва разрешението му кого да вкарам в леглото си.

В друг случай той щеше да оцени прямотата, но точно в момента тънкият ръб, на който едва стоеше, се разлюля.

— Не става въпрос за разрешение. Сега имам нуждата ти да... — Посочи вратата. Когато тя наклони глава и повдигна вежди, Калън пхна ръце в джобовете си. Ръце, които наистина искаха да я сграбчат и да изтрият самодоволното изражение от лицето ѝ. — Върви си, Бо, преди да съм преминал границата и с двата си крака.

— Добре. Ще се радвам, ако ми кажеш тези дни за работата. — Отвори вратата и застана на студения вятър, който се изви около нея. Светлините на двора я обляха и гледката стана още по-мистична.

— Ще ти кажа, че независимо дали ще приемеш работата, ще те имам. Наумила съм си го.

Проклетият ръб взе да се рони под краката му.

— Отивай си, Бодин.

Тя го остави със смях, за който той знаеше, че ще го държи буден с часове през нощта. Седна и взе бирата си. Не беше сигурен дали се чувства като глупак, или като праведен мъж.

Само дето в момента не виждаше голяма разлика между двете.

Калън намираше люшкането между да и не за проява на страх, а понеже и двата отговора щяха да зависят от онова, което Чейс щеше да каже, той подходи право на въпроса.

Преди изгрев завари Чейс с няколко работници, които водеха конете от конюшната към външното ограждение.

— Добро утро, Кал. — Чейс леко плесна дорестия скопец по хълбока, за да го накара да мине през отворената врата. — Получих предложението за смяната на конете, но днес ще задържа Бийнс. Май има инфекция на дясното око, така че искам ветеринарят да го види. Нали нямаш нищо против вместо него да вземеш Кочайз?

— Разбира се. Имаш ли минутка?

— Имам достатъчно. — Понеже усети, че Калън иска разговор насаме, Чейс излезе от външното ограждение. — Днес ще скопяваме телета.

— Няма да кажа, че ще ми липсва.

Когато Чейс реши, че са се отдалечили достатъчно, за да не го чуе никой, спря.

— Предполага се, че днес температурата ще се качи до четири градуса. Поне на останалите от нас няма да им измръзнат топките, докато превръщаме малките бичета във волове.

— Бих могъл да тръгна по къси ръкави.

— Чух, че Ейб може и да не се върне.

— Бодин каза, че е сигурно. — Дъхът на Калън излезе на пара. — Бих казал, че инфарктът, колкото и да е слаб, не е незначителен за претърпелия го, това е тревожен сигнал. Предполагам, че не е изненада за никого, че са решили да се пенсионират.

— Ще липсват на всички. Двамата са тук още преди създаването на курорта. Не бих се изненадал, ако Бодин ти предложи да заемеш за постоянно мястото на Ейб.

— Тя го направи.

— Ще приемеш ли?

— Няма да се съглася, докато не чуя и твоето мнение.

— Не зависи от мен, Кал.

— О, глупости. Къде отидох, когато разбрах, че е време да се върна? — настоя Калън. — Ти ме взе, дори ремонтира хижата.

Привикнал на избухванията му, Чейс посрещна думите му както обикновено. С равнодушие.

— Направих го заради приятелството ни, всеки щеше да постъпи така. Ти си истинско съкровище, Кал, най-добрият коняр, когото

познавам. Баща ми би казал същото. Всички знаем, че би могъл да отидеш навсякъде.

— Не ща да ходя навсякъде. Мястото ми е тук.

— Ами ето ти на. — Чейс почувства, че изгревът приближава и погледна небето, където няколко звезди премигнаха, преди да угаснат. — Мога да се боря с Бо за теб, може дори да спечеля, макар че Бог ми е свидетел, тя е свиреп и мръсен играч. Помниш ли, когато трябваше да я разтървем с Бъд Пейнджър? Бъд беше с година по-голям от нея, с пет кила по-тежък, а тя го повали в калта и го накара да реве за майка си.

— Спомням си. Хвана ме за пищяла, докато я дърпахме от Бъд. Два дена куцах. Не искам да съм причина за спор между теб и Бо.

— Не си. Мога да се боря с нея, но курортът е част от цялото, така че е все едно, нали така? И освен всичко това, важното е какво искаш ти, Кал. Колкото и мръсно да се бие тя, би ти казала същото. И предполагам, че вече го е направила.

— Дойдох тук, за да работя за теб, Чейс.

— Дойде, за да работиш за ранчото Бодин, а ваканционното селище е част от него.

Дългата нощ отстъпваше мястото си на деня, небето просветляваше, вятърът леко се усили. Конете цвилеха, кравите мучаха, тропотът на ботушите на мъжете подсказваше, че работният ден вече е започнал.

— Харесвам това място. — Калън си пое дълбоко дъх. — Обичам го почти толкова, колкото и ти. Да напусна беше едно от най-трудните неща, които някога съм правил. Трябваше да го направя или никога нямаше да стане нищо от мен.

Чейс познаваше приятеля си, запази мълчание и изчака Калън да продължи.

— Обичам курорта. Дяволски се възхищавам на онова, което сте постигнали. Прозорливостта на Бодин и Лонгбоу е нещо възхитително. Знам, че мога да съм ти от помощ тук в ранчото, знам, че можеш да ме използваш тук и може би мога да поема малко товар от теб и Сам. В курорта...

Помълча още минута, докато си събере мислите.

— Мисля, че мога да допринеса за развитието му. Виждам как мога да го направя.

— Ами значи трябва да го направиш. Доколкото разбирам, ти това искаш, а тук те задържа само това, че се чувстваш задължен. Няма нужда от подобно нещо. Ако ни трябваш за нещо тук, можем да го измислим. И не се чувствай зле, че най-вероятно ще се наложи да наемем двама през идния месец, за да те заместят.

Калън усети как напрежението го напуска.

— Трима ще е по-добре.

— Не си чак толкова добър. Разбери се с Бо, отделяй ми по няколко часа тук както досега, докато не наемем хората, и сме квит.

— Да. — Напрежението отново се върна. — Що се отнася до Бодин... — Калън се завъртя, погледна на изток и зачака слънцето да изгрее. — Аз... ние... — поправи се, предвид станалото предната вечер. — Между нас има нещо... — Потърка брадичката си, тая сутрин не си беше направил труда да се обръсне. — Нещо доста емоционално.

— Какво нещо?

Калън погледна приятеля си и видя, че е объркан.

— Винаги схващаш бавно, когато става въпрос за романтичната и сексуална динамика на хората, Лонгбоу. Като дървено блокче, покрито с цимент си.

— Имам си повече неща за мислене от... — И внезапно го осени, все едно дървеното блокче на Калън го беше ударило между очите. — Какво?

— Между мен и Бо има взаимен интерес и привличане.

— Какво? — повтори Чейс и направи крачка назад, все едно тялото му се съвземаше от удара. — Ти... ти... със сестра ми?

— Не още, но само заради героичното ми самообладание досега, както и заради представата ми как казваш „сестра ми“ точно по този начин.

— Че ти никога не си я заглеждал... — започна Чейс, след което премисли. — Нали?

— За бога, Чейс, тя беше още дете, когато заминах. Почти дете. — Към напрежението се прибави и неприятен сърбеж. — Е, може и да съм я погледнал веднъж-дваж. Но само защото, дявол да го вземе, тя винаги е била хубава и предполагам, че беше започнала да разцъфтява по времето, когато напуснах. Никога нищо не съм предприел. Никога не съм мислил да предприема нещо. Сега обаче тя вече не е дете. И е...

Като брат на брата, напомни си Калън. Дори между тях да стоеше сестра.

— Тя е умна. Винаги е била, но сега вече умът ѝ направо реже. Начинът, по който ръководи това място... Тя е умна и коварна, и така следи нещата, че всеки, който работи при нея, се справя добре и е доволен от работата си. Това изисква талант. Възхищавам ѝ се.

— Значи онова „нещо“ се е появило заради ума ѝ и заради управленските ѝ умения?

Чейс не прибягваше често до сарказма, но когато го правеше, удряше в целта.

— Те вървят в комплект с останалото. Тя е красива. — Калън въздъхна. — Не знам кога се е превърнала от хубавица в красавица и може би ако бях тук през цялото време, това нямаше да ме поразя като мълния. Имам чувства към нея — още не съм съвсем сигурен докъде ще стигнат, но е съвсем ясно, че ще разберем. Не можех да го направя зад гърба ти или без да ти го кажа направо.

— Седиш тук и ми казваш направо, че планираш да правиш секс със сестра ми?

— Ще го кажа така. Предвид че не искам нещата да стават зад гърба ти, включително и предложението за работа, изпитвам немалко срам да ти призная, че снощи ми се наложи да я изгоня от хижата. Тя направо ме срази.

— Какво, ударила ли те е?

Калън се смя толкова, че чак се преви и притисна ръце към бедрата си.

— Ето че пак схващаш бавно. Как въобще успяваш да се оправяш в леглото?

— Целуни ме отзад, господин Холивуд. И внимавай, като споменаващ леглото и сестра ми в едно изречение.

Калън си пое въздух и отново опита.

— Тя си тръгна, обаче ми каза, че независимо дали ще приема работата, тя била решена да ме преследва... в по-личен план. Предполагам, че ще мога да се боря с нея, ако си твърдо против. Мисля, че накрая тя ще победи, но поне няма да съм се дал без бой.

Чейс заби поглед в хълмовете, към планините, които започваха да се очертават с идването на деня.

— Не очаквах да водя такъв разговор, когато се събудих сутринта.

— Да, имам предимство, понеже прекарах по-голямата част от нощта като мислих за разговора. Когато не мислех за нея. Тя знаеше, че ще го направя. Коварна е. Нали го казах вече? Тя е от коварните жени. Харесвам я.

Чейс стоеше объркан, разсъждаваше и преценяваше, докато първите червени отблясъци обагряха източните върхове.

— Тя е зряла жена, която сама прави избора си. Ако изборът ѝ е... Предпочитам да не си представям подробностите. Ще кажа, че те обичам като брат, а има моменти, когато Рори ме вбесява толкова, че те харесвам повече от брата, който родителите ми са ми дали. Живота си бих поверил на теб, никакви колебания нямам. Казвам ти, че ако я нараниш, ще ти сригам задника и то по-силно, отколкото Бо нарича Бъд.

— Така е честно.

След като се разбраха, двамата постояха още малко, загледани в слънцето, което бавно се изкачваше в пурпурното небе.

14.

Тази сутрин Калън язди до работата много преди Бодин — не толкова за да избегне нея, колкото изкушението. Сам и на спокойствие, приключи инвентаризацията на амуничника, записа си какво според него трябваше да се подмени и кое смяташе, че ще може да се поправи.

Преди обяд изпрати Изи в развлекателния център с два коня за Мади и урока ѝ. Заедно с Бен оседлаха други четири коня за ездитната разходка, направи поръчки с копие до началника и потвърди още резервации.

Хубав ден за езда, мислеше си той, а четирите градуса можеха да станат и десет до следобед. Каза си, че снежните скулптури, които досега бяха издържали, можеха да се повредят до края на деня.

— Ей, каубой.

Беше се навел да проверява копито, но се изправи и се усмихна на Кора.

— Добро утро, мис Фанси.

— Чувам, че ще нахлузваш ботушите на Ейб — каза мис Фанси и надигна периферията на зелената си каубойска шапка, за да го огледа.

— Ще се постарая да ми станат.

— Добър човек е той. Ти беше наполовина лошо момче, Калън. Винаги съм имала слабост към наполовина лошите момчета. Както виждам, трябват ти още няколко километра, за да станеш мъж, но мисля, че ще се справиш.

— Майка днес е в приповдигнато настроение — обясни Кора. — От ноември не е имало такова хубаво време и двете искаме да се възползваме. Можеш ли да ни дадеш два коня за един-два часа?

— За колкото ви трябват. Мис Фанси, още ли харесваш кафявата кобила? Онази, която кръсти Дела?

— Как изобщо помниш такива неща?

— Никога не забравям красивите жени и хубавите коне.

Усмивката ѝ беше идеално балансирана между флирта и снизхождението. Не беше чудно, че той бе луд по нея.

— Днес тя е на оградената ливада. Ако я искаш, ще я доведе и ще я оседлая.

— Ще се радвам да яздя Дела и все още мога да си оседлавам коня.

— Сигурен съм, но ще съм благодарен, ако ме оставиш да го направя за теб. Ти използва Рангльър на манежа и той сега е там, участва в урок.

— Да видим кой още можеш да ми предложиш.

Отидоха при конете и когато Кора избра, Калън отведе кафявата кобила и кестенявия скопец от едната оградена ливада в другата.

Сложила ръка на кръста, с разкопчано дънково яке със знака на мира, мис Фанси го загледа, докато ѝ оседлаваше кобилата.

— Здрави ръце имаш, момче. Отдавам голямо значение на мъжките ръце. Изненадана съм, че не съм чула да си ги използвал на двукрака женска.

— Майко! — Кора завъртя очи, докато оседлаваше коня.

— Ако не мога да тормозя момче, чийто задник съм пердашила, когато е бил на три, тогава кого да тормозя? Имаш добри ръце и хубаво лице — добави мис Фанси. — Трябва да се загледаш в някоя жена.

— Докато сме си на думата, да не ми предлагаш, мис Фанси?

Тя подсвирна.

— Срамота, че си се родил с петдесет... по дяволите, с шейсет години по-късно.

— Но аз съм стар дух.

Тя отново се засмя и го потупа по бузата.

— Винаги си ми бил на сърцето.

— Мис Фанси. — Той взе ръката ѝ и я целуна. — Цял живот съм те обичал.

— Безопасно нещо, което мъж може да каже на жена, приближаваща деветдесетте. — Този път обаче го целуна по бузата. — Не ме обиждай с блокче за качване. Просто ме повдигни.

Той ѝ подложи ръце и се удиви колко леко се метна на седлото. Надяваше се, че ако доживееше до деветдесет, ще може да прави същото.

— Хайде, Дела, да видим как сме днес.

Докато Кора проверяваше колана на седлото си, мис Фанси обърна Дела, подкара я от ходом в тръс, после в лек галоп в оградената

ливада.

— Гореше от желание днес да излезем — обясни Кора и намести шапката си върху късата си посивяла коса. — Зимите стават все по-дълги за нея. Ден като днешния е дар. Не, няма нужда — каза тя, когато Калън понечи да ѝ подложи ръце. — Ще ги върнем след няколко часа. И аз горя от желание. От доста време не сме яздили наоколо.

— Приятно изкарване. А, надявам се да не ме разберете погрешно, но носите ли телефон със себе си?

Очите ѝ проблеснаха и тя му се усмихна от седлото.

— И двете сме с телефони, а аз оценявам загрижеността ти. Готови ли сте с Дела, мамо?

— Родена съм готова във всеки от животите, които съм живяла.

— Ще отворя вратата. — Калън прекоси пясъчната почва и задържа вратата отворена.

Жените спокойно подкараха конете. Мис Фанси се обърна и му намигна. И препусна в галоп.

— Добре — измърмори той.

Погледа след тях с възхищение, след което се върна на работа.

Когато наближи края на работния ден, остави Бен и Каръл да довършат и тръгна със Съндаун към Бодин Таун, като водеше и Лео.

Завърза ги и двата, преди да влезе в сградата, махна на момичето на рецепцията и продължи към кабинета на Бодин.

Тя седеше зад бюрото си с телефон на ухото и преглеждаше нещо на компютъра.

— Да, имам го. Разбира се, че можеш, Черил. Имаме си собствени градини, парници и... Изцяло зависи от теб. Да, наистина те искаме. Вече сме го обявили на уебсайта и в брошурите, ще фокусираме върху теб и събитието, което ще почне в първия ден от месеца.

Когато се облегна назад, затвори очи и започна да издава утвърдителни звуци, Калън бръкна в хладилника ѝ и извади две кока-коли. Отвори едната, постави я на бюрото ѝ, отвори и другата и седна.

— Мога да ти обещаая, че ще намериш кухнята и персонала ни достойни за петзвездния ни рейтинг. Боя се, че не можем да платим за това. Ако мислиш, че ще ти трябва собствен помощник главен готвач, можеш да го доведеш за твоя сметка. Да, да, това е твърдо и така е записано в договора ти. Както казах, ще сме изключително доволни да

си гостуващ шеф за събитието. Очаквам всичко да се разпродаде. Моля те да ни кажеш плановете си за пътуването, ще те вземем от летището.

Заслуша се отново, очите ѝ се присвиха, погледът ѝ стана малко свиреп.

— Съжалявам, Черил, нека само да взема договора и да видя дали пише нещо за лимузина. Аха. Защо не ми пратиш имейл с това, а аз ще го обсъдя с юристите. Каквото и друго да мога направя за теб, за да бъде посещението ти при нас по-приятно, те моля да ми кажеш. Дочуване засега.

Бодин много внимателно затвори и въздъхна.

— Арогантна високомерна кучка.

— Възхитен съм. Възхищавам се как тонът ти остана абсолютно учтив и благоразумен, макар да беше покрит с толкова скреж, че можеше да счупи и клон.

— С Черил имаме договор да ни е гостуващ шеф за Пролетния бал на изобилието през идния месец. Главен готвач е в онова нафукано място в Сиатъл и когато я поканихме, съставихме договор, който напълно я задоволяваше. След това участва в „Най-добрите готвачи в Америка“ и сега е истинска примадона. Искане да дойде с нейни хора, на които да платим, да си носи собствени подправки, собствено титсой...

— По-скоро е татсой. Калифорния... — добави Калън, когато тя се опита да го прободее с поглед. — Научаваш това-онова.

— Тит или тат, все ми е тая. Тази се превръща в трън в задника ми и дори е обидена, че не ѝ предоставяме лимузина за престоя ѝ.

— Прати я на майната ѝ.

— Няма да наруша договора и да ѝ дам повод да ни съди. Ако тя го прекрати, ще се оправя с това. Тя с всичките ѝ тити и тати могат да бъдат заменени. И тъй. — Вдигна чашата и отпи. — Какво мога да направя за теб?

— Доста мислех за това, но в момента аз ще направя нещо за теб. Искане да приема работата.

— Радвам се да го чуя. Наистина се радвам, Калън.

— И аз се радвам. Особено след като се появиха някои въпроси.

— Добре. — Тя взе химикала и побутна таблета пред себе си, за да запише въпросите му. — Не пречи да питаш, освен ако не си някакъв скапан шеф от Сиатъл.

— За щастие не съм. Предполагам, че и тук е замесен договор.

— Да, има договор. Сключваме годишни договори с управителите с разумни възможности за прекратяване за всяка от страните, ако взаимоотношенията не са задоволителни. Разпечатала съм ти един, така че можеш да го погледнеш.

— Искам да добавиш в него, че ако Чейс или баща ти имат нужда от мен в ранчото, а аз съм уредил кой да ме замести тук, няма да има проблем.

Тя отново се облегна и отпи от колата си.

— Мога да го направя, Калън, но това няма нужда да бъде вписано. То просто си е така. Надявам се, че думата ми ти е достатъчна.

— Така е.

— Значи си говорил за това с Чейс?

— Беше първата ми работа сутринта.

— Ами... другите неща?

— Да. Отне му известно време да загрее. — Калън й се усмихна. — Винаги, когато ти се прище някой да ми скрива задника, просто трябва да му кажеш, че съм се провалил с теб и той ще се погрижи.

— Не съм очаквала нещо различно от брат си — сладко каза тя. — Но и аз сама мога да ти скривам задника. И все пак е хубаво да знам, че го е грижа.

— Грижа го е. Искам да погледна оценките на сезонните работници, които планираш да наемеш. Не казвам, че ще опитам да те накарам да размислиш за тях, след като вече сте работили заедно. Просто искам да знам с кого ще си имам работа.

Тя си го записа.

— Ще ти ги изпратя.

— И последно, имам някои идеи за някои допълнителни неща, които можем да предлагаме.

— Например?

— Някои хора просто искат да се качат на кон, да се поразходят малко, да слязат и да идат да пийнат нещо. Други може да искат да се понаучат, да се занимават по-активно. Да оседлават, да чистят конете.

— Предлагаме уроци по езда за детския клуб през лятото.

— Не само децата може да искат да научат нещо или да чистят кон. Правиш всичко за готвенето, нали? Пазаруване, учене, овкусяване.

Имам предвид нещо такова, но за конярство. Учене, хранене, поене, чистене. Не само езда, а пълно... каубойско изживяване.

— Запиши го подробно — подкани го Бодин, докато си водеше бележки. — А после го задействай през Джеси. Ще мине и през Рори, мама и мен, но Джеси ще е тая, която ще му придаде блясък, преди да стигне до нас.

— Добре, ще го направя.

— Не само сме отворени за свежите идеи, Скинър, ние ги харесваме. Имаш ли и други?

— Няколко, които още формулирам.

— Добре. Междувременно ето ти разпечатания договор.

— Става. — Той се изправи. — Довел съм Лео.

— О, аз не... — Млъкна, като погледна часовника си. — Трябват ми още петнайсетина минути.

— Ще изчакам. Казах, че през април ще те водя на танци.

— Спомням си.

— Както тръгнаха нещата, няма защо да чакаме. Какво ще кажеш за събота вечерта?

Тя понечи да усмихне, но наклони глава.

— Истински танци ли имаш предвид?

— Че какво друго? Само секс ти е в главата, Бодин. Трудно е да те виня за това, но си мисля, че в „Раундъп“ все още има танци в събота вечерта. Мога да те взема в осем, но може да е и в седем, първо да вечеряме.

— Вечеря и танци в „Раундъп“? Добре.

— Хубаво. Ще ида да проверя конете.

Вечеря и танци, помисли си Бодин, когато той излезе. Кой да знае, че Калън Скинър ще се превърне в такъв традиционалист?

Макар да ѝ се очертаваше натоварена събота, Бодин прецени, че би могла да приключи работния ден до три. Най-късно до четири.

Не че щеше да ѝ е нужно много време, за да се приготви за вечерта в „Раундъп“. Макар че би могла да облече рокля, просто за да изкара Калън от равновесие. Обичаше да танцува, но не беше излизала нито на среща, нито с приятелки от... Боже, дори не помнеше откога.

Но колкото и да обичаше да танцува, ѝ трябваше допълнително време, за да се издокара за след това. Възнамеряваше да си организира собствена вечеринка, след като оркестърът прибере инструментите.

Вече беше сложила в джоба си ключа от вилата „Халф муун“, а в куфарчето си имаше списък с нещата, с които искаше да я зареди. Всичко щеше да е готово, можеше да се погрижи за това, а тя щеше да разполага с достатъчно време вкъщи, за да се разкраси и облече.

В скрина имаше предизвикателно бельо. Ако нещата с Калън потръгнаха, щеше да ѝ се наложи да инвестира в повече, но и това, с което разполагаше, щеше да свърши работа. Вече беше го проверила, за да е сигурна, че всичко е наред. Бяха минали тринайсет месеца от последния път, когато имаше причини да си го сложи.

Наситената с ангажименти година беше част от причината, но имаше и друга. Сексът не трябваше да е съпроводен с усложнения, но всяка жена си имаше стандарти. Трябваше да почувства искрата и наистина да хареса мъжа, преди той да може да оцени предизвикателното ѝ бельо.

Преди да постигне по-голямата част от персонала за смяната си, Бодин избра бутилка вино от избата, две бири и бутилки кока-кола от „Кръчмата“, като ги отбеляза в инвентарния лист и ги добави към сметката си.

Взе си кафе от магазина „Лонгбоу“ и макар да се поколеба дали ще им трябва, добави и нещо за хапване.

Натъпка всичко в платнената торба, която държеше в кабинета си, и тъкмо се беше захванала за работа, когато Джесика дойде.

— Не те очаквах толкова рано — каза тя.

— Надявам се и да си тръгна рано. Имам среща — отговори Бодин.

— Хм. — Джесика влезе и опря бедро на бюрото. — С кого, къде, как?

— Калън Скинър, вечеря и танци в „Раундъп“.

— Ако имаше залагане, щях да заложа на Кал. Какво ще облечеш?

— Не съм решила. Мога да разтърся чувствата му и да си облека рокля. Имам няколко.

— Това първа среща ли е?

— Предполагам, че може да се нарече и така.

— Значи, определено рокля. „Раундъп“ е в списъка ми с препоръки към гостите, които искат да опитат нещо местно. Не е официално място, нали?

— Добро е за сандвич, студена бира и танци през уикендите. Не си ли ходила?

— Не.

— А, трябва да идеш. Хубаво е да познаваш местата от списъка си, а там е забавно.

— О, Джес, ето те къде си. Извинявай, да се обадя ли по-късно?
— Челси се подаде на вратата.

— Сега е удобно.

— Тъкмо казвах на Джеси, че някой уикенд трябва да иде в „Раундъп“ — обясни Бодин.

— Не си ли ходила?

— Очевидно имам дупка в списъка с дейностите си.

— Трябва да идеш — реши Челси. — Забавно е. Храната е много добра. Не като тази тук, но я бива, а музиката е винаги от местни банди. Хубаво място е за излизане вечер, ако не ти се ходи чак до Мисула.

— Кое? — запита Рори, докато влизаше.

— Какво правиш тук? — отговори му с въпрос Бодин. — Днес почиваш.

— Сватбата на Карлу. Карлу Притчет. Поканен съм и реших да дойда и да ударя едно рамо с подготовката. Кое е хубавото място?

— Говорехме за „Раундъп“. — Челси бавно отметна коси. — Джес не е ходила.

— Е, ами трябва да идеш. Довечера ще свирят „Битъруутс“.

— О, обичам „Битъруутс“! — В допълнение към отметнатите коси Челси добави бързо и секси пърхане с мигли. — Краката ме заболяват от танци, когато свирят те.

Рори отвърна с очарователна усмивка.

— Ами да идем. Сватбата ще е следобедна и в тесен кръг, нали така? Ще имаме предостатъчно време.

— О, такава, бих искала...

Облегната на стола, Бодин наблюдаваше как умният ѝ брат подпечатваше сделката.

— Всички ще идем. Да поизпуснем малко пара. По дяволите, да вземем Кал и Чейс. Хайде, Джеси, няма нищо по-добро в събота вечерта от „Раундъп“ и „Битъруутс“.

— Не съм сигурна дали...

— О, хайде де, Джес — настоя Челси. — Ще си направим парти, без да се налага да планираме и организираме.

— Ще я научим на каубойски танц. — Рори леко тупна Челси по рамото и я накара да се засмее.

Двамата излязоха, погълнати от плановете си, а Джесика паникьосано погледна Бодин.

— Не го мисли — успокой я приятелката й. — Ще бъде забавно.

— Само дето на срещата ти ще има цяла тълпа хора.

Бодин сви рамене.

— Ще вземем по-голяма маса. А Челси забрави за какво дойде. Това е магията на Рори Лонгбоу.

— Ще разбере. Честно, Бо, мога да им обясня, че с Кал имате среща.

— Не. — Бодин ужасена вдигна ръце. — За нищо на света. Това прави нещата твърде важни, а не искам другите, включително и нашите, да ги приемат така. А освен това не съм ходила в „Раундъп“ с Чейс и Рори от месеци. Подготви се за истинска монтанска вечер.

Когато Джесика излезе, Бодин изпрати на Калън есемес.

Разчу се за „Раундъп“. Вечерята с танци за двама стана за шестима. Повече партньори за танци. Не си прави планове за след това. Вече съм ги направила.

След няколко минути той й отговори:

Нямам проблем с тълпите. Преди затваряне.

— Става — измърмори Бодин и си записа да се свърже с управителя на „Раундъп“, когато отвори по обед, и да запази маса за шестима.

Калън се прибра по-късно, отколкото беше планирал, но все пак имаше достатъчно време, за да се изкъпе и преоблече. Може и да беше планирал вечеря за двама, с разговорите, танците и каквото там още можеше да последва, но се бе научил да приспособява плановете и очакванията си.

При това празничната атмосфера можеше да отпусне малко напрежението от онова, което можеше да последва.

Тя каза, че имала планове. Не беше трудно да предположи какво включваха въпросните планове.

Сутринта беше подменил чаршафите — свали единия комплект и сложи втория. За едно нещо беше напълно сигурен: ако плановете им съвпаднаха, нямаше да преспи за пръв път с Бодин в спалнята ѝ.

Това щеше да е проява на неуважение към семейството.

Влезе в хижата и бързо се огледа. Освен чаршафите, с които вече се беше оправил, нямаше какво друго да разтребва, преди да му се наложи да забавлява жена. Знаеше как да поддържа спретнато малкото пространство, миеше си чиниите и си окачаше дрехите.

Смяташе, че така показва уважение към хората, които му бяха дали този покрив, а освен това беше замесена и голяма доза самоуважение.

Пропусна бирата след работа. В „Раундъп“ щеше да пийне една-две, а и трябваше да шофира. Запъти се към банята, извади звънящия телефон от джоба и видя екрана.

— Здравей, мамо. Разбира се, че имам минута. Даже повече.

Слушаше, докато сваляше палтото си. Метна шапката си на стола и прокара ръка през косата си.

Тя никога не искаше много. Един син не можеше да откаже на майка си, дори когато молбата беше неприятна.

— Имам време в понеделник. Мога да дойда към четири, ако те устройва, и да те откарам до гробището. Какво ще кажеш след това да идем на вечеря? Е, защо вечерята с майка ми ще ми създава притеснения? Ако Савана и Джъстин искат, ще ви взема всички. И детето също.

Разкопча ризата си.

— Не, добре тогава. Само ти и аз. Как е тя? Не остана много време до идването на второто.

Седна и свали обувките си, докато майка му разказваше за бременността на сестра му. Когато приключи, отново му благодари и той остави телефона отстрани.

Никога не искаше много, помисли си той отново. Щеше да я откара до гроба на съпруга ѝ. Никога нямаше да разбере любовта и отдадеността ѝ към мъж, който беше проиграл живота си и живота на семейството си, но щеше да я откара, а той щеше да запази мислите за себе си.

Отново се сети за бирата, но поклати глава. Да изпие една сега, щеше да е от слабост, а не от желание. Събу дънките и влезе под душа в малката баня.

И си напомни, че Бодин и вечерта бяха много по-близо от понеделник и гробището.

По времето, когато Калън излизаше от банята, а Бодин се въртеше пред огледалото с роклята, на която се беше спряла, Естер, забравената Алис, слагаше парче изстуден плат върху наранената си челюст.

Разплака се и знаеше, че може пак да заплаче, но студеното щеше да помогне за облекчаване на болката.

Сър беше толкова ядосан. Беше го чула да крещи и някой да му крещи в отговор, преди да ѝ се нахвърли. Още не беше приключила с чистенето, а това само още повече го вбеси. От дълго време не я беше наранявал, но сега го направи, накара я да коленичи, като ѝ дърпаше косата, удари я по лицето, по стомаха и се възползва от съпружеските си права по жесток и болезнен начин — по-жесток и по-болезнен от обикновено.

Някой го беше вбесил — част от нея го знаеше, но тя обвиняваше самата себе си.

Не беше приключила с чистенето, но вътрешният ѝ часовник и слънцето през малкия прозорец ѝ казваха, че той беше дошъл часове по-рано от обичайното. Къщата не беше подредена. Къщата, която той ѝ беше дал.

Тя заслужаваше наказанието си.

Сега си тръгна — чу пикапа му, точно както беше чула онзи, дето крещеше в отговор, да си тръгва минути преди сър да влезе.

Лицето му пламтеше от гняв, очите му бяха тъмни и зли. Ръцете — тежки и жестоки.

А това беше денят ѝ от седмицата, в който можеше да поседи навън за час, да поседи на въздух и да не работи. Беше ѝ позволено да седи и да гледа залеза.

Погледна печално към вратата, вратата, която беше затръшнал, когато си тръгна и я обвини, че е мързелива курва. Въпреки че лицето, стомахът и останалите части, където толкова жестоко бе упражнил съпружеските си права, я боляха, приключи с чистенето и използва изстиналата вода, която се беше разплискала по пода.

Беше ритнал кофата. Или тя я беше ритнала. Може би беше тя, защото тя бе непохватната, мързеливата, неблагодарната.

Каза си, че трябва да си направи чай и да почете от Библията, да се разкае за греховете си, но очите ѝ отново се наляха със сълзи, когато погледна към вратата.

Беше егоистично от нейна страна да копнее за този час навън, да желае да седи и да гледа небето, обагрено от цветове, може би дори да види да се появява някоя и друга звезда. Егоистично, защото не беше го заслужила.

Въпреки това се дотътри до вратата, прокара пръстите си върху нея и притисна парещата си буза. Ако се заслушаше внимателно, можеше да чуе птиците, но не и вятъра през дърветата, както щеше да е, ако беше от другата страна.

Вятърът, който щеше да охлади болката и да успокои отново сърцето ѝ.

Не разбра, че бе докоснала бравата, преди тя да се завърти.

Уплашена, ужасена, отскочи от нея. Бравата никога не се въртеше. Дори когато я търкаше, за да я почисти.

Бавно се протегна, докосна я отново, натисна съвсем леко. Тя отново се завъртя и издаде щракащия звук, както когато сър я използваше.

Задъха се и дръпна леко.

Вратата се отвори.

За миг ѝ се привидя, че сър стои там с вдигнати юмруци, за да я накаже, задето си бе позволила такава свобода. Дори се присви и

вдигна ръце, за да предпази лицето си.

Само че ударът не последва. Когато отново свали ръце, се огледа и не видя никого, дори сър.

Вятърът се носеше около нея, сякаш я подканяше навън. Престъпи прага.

Подскочи, когато вратата се затръшна зад гърба ѝ, отвори я и бързо влезе вътре. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите като чук, тя се свлече на колене и занарежда молитви.

Но привличането беше тъй силно, вятърът — толкова сладък, че тя пропълзя обратно и отново отвори вратата.

Изправи се бавно. Дали сър не я беше оставил отключена нарочно? Като награда? Като изпит?

Погледна към заснеженото парче земя, където напролет щеше да обработва зеленчуковата градина. Наблизо кучето спеше под кривия навес.

Направи две крачки, изчака.

Няколко мършави кокошки кълвяха в курника, старата крава преживяше, дръгливият кон дремеше изправен.

Не видя друго живо създание. Чуваше птиците и вятъра през дърветата. Направи още една крачка по грубо почистената пътека, която водеше от къщата ѝ към дома на сър.

Вървеше замаяна, забравила побоя и болките от чистата радост, че е навън, без да е вързана, че може да върви във всяка посока.

Наведе се, загреба сняг с голата си ръка и го прекара през лицето си. О, почувства се толкова хубаво!

Взе още сняг и го близна. Звукът, който издаде, ѝ беше толкова чужд, че не разбра, че иде от нея. Не знаеше, че се е засмяла.

Кучето чу, събуди се със свиреп лай и се хвърли към нея. От страх тя се затича, куцукайки. Бяга, докато дробовете ѝ не пламнаха, докато ужасяващият лай не заглъхна. От усилие остана без дъх и се свлече в снега.

Като се бореше да си поеме въздух, се загледа в небето през дърветата. Лежеше неподвижно, удивена от формите на облаците и на клоните, които ги пресичаха.

Нещо погъделичка някаква част от мозъка ѝ, някакъв дълбок спомен, който я накара да размърда ръцете и краката си и отново да се засмее.

Когато се изправи и погледна надолу, видя ангел в снега. Изглежда сочеше на запад. Да, на запад слънцето залязваше.

Сър би искал тя да се подчини на ангела.

В дългата си памучна рокля и по чехли Естер закуцука на запад.

Докато се оглеждаше за ангели, небето започна да се обагрят в червено, да се облива в пурпурно, да блести в златно. Омаяна, тя продължи напред. Звукът от падащия от клоните сняг звучеше като музика в ушите ѝ. Ангелска музика, която показваше пътя ѝ. Стигна до място, където малки камъчета — спомените ѝ подсказаха, че това е чакъл — минаваха през снега.

Не забеляза кога чакълът се смени от кал и кога пътят се разклони. Видя птица и известно време я следва като омагьосана.

Птиците летяха, летяха и ангелите.

Въздухът стана по-студен, много студен, когато слънцето се скри. Луната изплува над главата ѝ и тя продължи да се движи и да ѝ се усмихва.

Малко стадо елени изскочи пред нея и прекоси пътя. Тя залитна назад с разгуптяно сърце, докато очите им — жълти в мрака — светеха към нея.

Дяволи? Очите на дяволите светеха в жълто.

Объркана осъзна, че не знае къде се намира, че не знае кой път води към къщата ѝ.

Трябваше да се върне там, да се върне и да затвори вратата, която въобще не трябваше да отваря.

Сър щеше толкова много да ѝ се ядоса. Достатъчно, за да я набие с колана по гърба, както беше правил, за да я научи да му се подчинява.

Обзета от паника — можеше да почувства колана по гърба си — тя се затича. Тичаше с вцепенени крака. Когато се подхлъзна и падна, коленете ѝ пламнаха, а дланите ѝ се разкървавиха.

Трябваше да се върне в къщата и да се разкае, да се разкае за големия си грях.

По лицето ѝ се застичаха сълзи; дъхът ѝ излизаше накъсан от дробовете ѝ, докато замаяна и отмаляла ѝ се наложи да спре и да изчака главата ѝ да спре да се върти.

Отново се затича, вървя, тича, куца, изгубена в мислите си, в отчаянието си. Отново падна на чакъла. Не, това не беше чакъл. Път.

Спомняше си пътищата. По тях човек пътуваше. Пътят можеше да я отведе отново у дома.

С надежда в сърцето отново закуцука напред със стичаща се по прасците ѝ кръв от разранените колене. Пътят щеше да я отведе у дома. Щеше да направи чай, да чете Библията и да чака сър да се върне.

Нямаше да му каже, че е оставил вратата отключена. Нямаше да е грях, ако премълчи. Да му каже, щеше да е проява на неуважение, разсъди тя. Щеше да му спести, че е направил грешка.

Щеше да си направи чай, да се стопли отново и да забрави за снежния ангел, за птицата и небето. Къщата ѝ, къщата, която сър ѝ беше дал, бе всичко, което ѝ беше нужно.

Вървеше, вървеше, а не можеше да я открие. Краката ѝ отказаха, а главата ѝ отново се замая. Можеше отново да си почине, само за минута. Щеше да си почине, а после да открие пътя към дома.

Но преди да го направи, луната се завъртя над нея. Започна да се спуска на спирали надолу и накрая падна, като я обви в мрак.

ТРЕТА ЧАСТ

ЗАЛЕЗЪТ

*Има залези, дето танцуват за
сбогом.*

*Нависоко развяват те своите
шарфове —*

до дъгата и после отвъд.

*Във косите си с панделки, с
ленти на хълбока,*

*те танцуват за сбогом. И в
люлка от сънища*

ни подхвърлят съня.

Карл
Сандбърг

15.

В „Раундъп“ с големия дансинг нещата бяха прости. Музика в събота вечерта, а понякога и в петък, от ноември до първи май. От май до ноември всяка сряда имаше и „Микрофонът е ваш“.

Главният барман подбираще музиката за всеки, който топлеше стола на бара или дъвчеше начоси или сандвичи на някоя от масите.

Музиката беше от кънтри до уестърн, понякога и кросоувър, но рокът тук не беше на почит.

Калън беше отраснал с този кънтри уестърн ритъм, с тъжните мелодии и с песните, разказващи истории, но музикалните му вкусове се бяха разширили значително с пътуванията.

Иначе казано, не се интересуваеше много дали точно тази вечер групата нямаше да свири диско, стига да има хубав изглед към краката на Бодин.

Бяха точно толкова свършени, колкото си беше представял.

Роклята ѝ разкриваше достатъчно бюста ѝ, красиво се стесняваше в талията, след което се разширяваше и падаше точно над красивите ѝ колене.

Винаги беше харесвал красивите колене на жените, макар да не можеше да каже точно защо.

Отне му известно време да разпознае основния цвят, но харесваше веселото синьо с малките розови и зелени спирали отгоре. Хареса му и съчетанието с обувките ѝ, които бяха с цвета на зелените спирали.

Беше оставила косата си спусната върху раменете, дълга и права.

Той нямаше нищо против, че са дошли първи. Можеха заедно да пийнат бира, преди другите да пристигнат. Щеше да има време и за малко флирт.

— Не мисля, че съм те виждал с рокля, откакто беше на четиринайсет. Май беше на една сватба... На някой от братовчедите ти.

— Трябва да е бил Кори, ако правилно си спомняш възрастта ми, а сигурно е така. След това мама не можеше да налага вето на избора ми на облекло.

— Тази я запълваш далеч по-добре от онази преди години.

— Пубертетът си каза думата и ето ме на. И ти добре запълваш дрехите си.

Калън носеше дънки и риза от шамбре, която подчертаваше сините му очи. Тази вечер не миришеше на коне, а на гора, което беше почти толкова хубаво.

— Преди Рори и останалите да са дошли искам да кажа, че оценявам, задето не си раздразнен или поне не го показваш. Нещата някак просто така се стекоха.

— Не се дразня. Харесвам всички, които ще дойдат. Не познавам много добре Челси, но ми се струва симпатична.

— Рори ѝ е хвърлил око, а и тя на него също.

— Не я познавам добре, но все пак съм я виждал. Не ме изненадва, че Рори я е харесал.

— Понеже ми се струва, че Джесика и Чейс също се обикалят един друг, можем да смятаме това за тройна среща.

— Като познавам Чейс, обикалянето може да продължи пет или десет години.

— Мисля, че Джеси може да скъси времето, ако не изгуби интерес.

— Пожелавам ѝ късмет — реши Калън. — А двамата с теб, Бо, май приключихме с обикалянето.

— Я, здрасти, Бо! От седмици не съм те виждала. — Сервитьорката се облегна на масата и бързо стисна Бодин по рамото. — Ще вечеряте. Чакате още хора, нали? Да ви оставя ли няколко менюта, за да... — Обърна се към Калън и хубаво го огледа. Очите ѝ се изцъклиха. — Калън Скинър! Чух, че си се върнал, но не съм те виждала!

Наведе се и го целуна по устата.

— Добре дошъл у дома!

— Благодаря. Хубаво е да се върнеш. — Умът му отчаяно се ровеше из старите записки, за да напасне име към лицето.

— Тези дни ми се ще да чуя всичко за работата ти в киното. Трябва да е било впечатляващо. Кой да си помисли, докато се разкарвахме наоколо в стария ти пикап, че ще си имаш вземане-даване с филмови звезди? Срещал ли си Брад Пит?

— Не мога да кажа, че съм.

— Обзалагам се, че не знаеш, че Дарли се омъжи, нали, Калън? Вече не е Дарли Дженър, а Дарли Уц — намеси се Бодин.

— Също като картофения чипс — през смях потвърди Дарли. — Макар че ако имахме дял в това, нямаше да работя в „Раундъп“. Добре де, Лестър, боже мой! Виждам те. Говоря си със стар приятел, потрай малко.

Спря да мъмри нетърпеливия постоянен посетител и отново погледна Калън.

— Преди три години се оженихме и имаме дъщеричка.

— Честито, Дарли. Как е брат ти? Анди още ли е в армията?

— Да. Стана сержант. Много се гордеем с него.

— Поздрави го за службата като говориш с него.

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направя. Трябва да се оправя с Лестър. А вие вижте менюто. Ще искате ли по още една бира като се върна?

— Ще изчакаме другите, Дарли, благодаря — каза Калън. — Благодаря и че ме спаси — обърна се той към Бодин, когато сервитьорката отиде при Лестър. — Не можех да се сетя коя е. Излизали сме веднъж-два пъти, но не се сещах коя е точно.

— Боядиса си косата от руса на червена, а я и къдри, докато не започне да подскача като заек. Не го казвам с лошо чувство, просто имам предвид, че не изглежда както на шестнайсет или седемнайсет. Съпругът ѝ е Зули.

Калън си помисли за пожарникарите, които тренираха долу по пътя и се бореха с горските пожари през целия сезон.

— И на него трябва да благодаря за службата. — Потупа менюто. — Гладна ли си?

Тя облегна брадичка на ръката си и му се усмихна.

— Чакам да ми се изостри апетитът.

— Убиваш ме, Бодин.

— Скинър, още не съм започнала. О! — Изправи се и започна да маха. — Рори е. Май води Джесика и Челси. Не ми казвай, че Чейс се е отказал.

Калън се изправи, докато Рори водеше жените към масата.

— Настанихте ли се вече? — Рори махна към бирите, докато събличаше палтото си. — Имам поръчки за пиене, ще ги дам на бара.

— Настанихме се, да.

Калън кимна към Бодин.

— Всичко е наред.

— Само минутка — каза Рори.

— Ще дойда с теб. — Челси остави палтото си и тръгна с него.

— Не знаех, че мястото е толкова голямо. — Джесика се огледа, докато Калън ѝ помагаше с палтото. — Може би е най-големият бар, който съм виждала.

— Има бира в изобилие — каза ѝ Бодин. — Много местни марки. Виното е горе-долу.

— Значи добре че си избрах боровинкова маргарита. Започнах да се прикляпам към нея. Можем да измислим някакъв туристически пакет с това място.

— Не и тази вечер. — Бодин я потупа по ръката. — Няма да говорим за работа в „Раундъп“.

— Добре.

— Ами Чейс?

— О, Рори, който настоя да ме вземе, каза... А, да. Чейс бил казал, че имало някои неща за довършване, така че да му поръчаме „Грийн флаш“ и специалния съботен сандвич, ако започнем преди да е дошъл. Какви са тези неща?

— Това е местна бира и биволски сандвич с бекон, сирене „Пепър Джак“ и сос с халапеньо — обясни Бодин. — Чейс е прирастен към това. А ти как ще танцуваш с тези обувки?

Джесика погледна към червените си обувки на високи остри токчета.

— Много грациозно.

— Харесват ми. — Калън ги погледна с похотлива усмивка и намигна. — Как мина сватбата?

— Без засечки. Булката беше с дантели, було до раменете с ресни по краищата, бели ботуши и бяла шапка „Стетсън“ с кристална лента. Украсата беше, ами, натрапчиво западняшка: сребърни подкови, диви цветя в каубойски ботуши и шапки вместо вази. Още ботуши под формата на сватбени чаши, кърпи за врата вместо кърпи за хранене, тишлайфери от зебло. Фонданът на тортата наподобяваше волска кожа, а отгоре ѝ имаше щастлива двойка, яхнала коне. Всъщност свърши работа.

— Не бих имал против да имам чаша с форма на ботуш — каза Калън.

— Е, ще видя дали има останали. — Докато говореше, погледна менюто. — Какви са тия „Крещящи начоси“?

— Зашеметяващи са — каза Бодин. — Трябва да си поръчаме.

— Не виждам салати.

За секунда или две Бодин само премигна, след което отметна глава назад и извика:

— Джеси, ти си тук за червено месо, лют сос, бира и музика. Заешко може и да има в менюто, но храна за зайци — не.

Усмихна се на Рори и Челси, които се върнаха с питиетата.

— Вземи си нещо за пиене. Така всичко става по-лесно. — При тези думи Бодин извика Дарли и поръча голяма порция „Крещящи начоси“.

Когато Чейс се появи, начосите се бяха превърнали в спомен, който Джесика се боеше, че лигавицата на стомаха ѝ щеше да пази години наред, а вечерята вече беше поръчана.

— Съжалявам, трябваше да свърша някои неща.

— Пропусна начосите, а те са точно толкова велики, колкото ги помня. — Калън надигна чашата с бира. — Вечерята иде.

— Готов съм за нея.

Повечето столове край бара вече бяха заети, имаше няколко свободни маси. Хората се хранеха, пиеха и говореха, така че шумът се сливаше с музиката в бара.

Групата щеше да се качи на сцената след час, но танцьорите вече обикаляха дансинга. Големият квадрат беше на петна от безбройните разлети бири, а почти в средата имаше и друго петно — избледняла кръв от побой над жена, който според слуховете станал преди почти десет години.

Танцьорите се въртяха под три огромни полилея, направени от колела на фургони. Когато групата пристигне, главният барман — капитанът на кораба — щеше да намали ярката им светлина.

Калън може и да си беше представял различно вечерта, но в момента не можеше да намери и един-единствен недостатък, както си седеше на претъпканата маса, опрял лакти с приятелите си... и достатъчно близо до Бодин, за да вдишва аромата на косата ѝ.

Навремето често беше посещавал подобни на „Раундъп“ места, където пиеше с приятели и флиртуваше с жени с благоуханни коси.

Но изобщо не изпитваше съмнение, че няма по-хубаво място от дома.

Нямаше значение за какво говореха, а в присъствието на Рори разговорът никога не секваше. Вместо това накрая се насочи към Калън и преживяванията му в Холивуд.

— Имаше си интересните моменти — каза той, когато Челси, леко ококорена, го запита дали е било вълнуващо и бляскаво. — Повечето време се занимавах с коне.

— Не е било кой знае какво — вметна Бодин. — Никога не е срещал Брад Пит.

— Така е — призна той.

Рори го посочи с пръст.

— Най-голяма актриса, която си срещал?

— Е, Чарлийз Терон.

Сега Рори се ококори.

— Цуни ме отзад. Срещнал си Чарлийз Терон?

— Да. „Който оцелее, ще разказва“. Филм на Сет Макфарлън. Забавен тип.

— Майната му на Макфарлън. Срещнал си Чарлийз Терон. Как е тя? Успя ли да я доближиш достатъчно, за да я докоснеш?

— Тя е красива, умна, интересна. Може и да съм я докоснал в цялата суматоха. Най-вече говорихме за коне. Бива я с тях.

— И преди Рори да е изпаднал в кома — намеси се Бодин, като лапна последната хапка от сандвича си, — най-големият актьор, когото си срещал?

— Лесна работа. Сам Елиът. Няма да го нарека красив, но е умен и интересен. И никога не съм срещал друг актьор, който да седи по-добре на кон.

— „Все още имам една здрава ръка, с която да те задържа“ — каза Чейс с емблематичния дрезгав глас.

— Това прозвуча точно като него. Откъде е? — попита Джесика.

— „Тумбстоун“. Върджил Ърп.

— Той ги умее много такива — обади се Рори. — Направи Вал Килмър, Чейс. Направи Док Холидей.

С полуусмивка Чейс сви рамене.

— Аз съм твоята боровинка — каза той с провлачен южняшки акцент.

— Какво е това? — не разбра Джесика.

Чейс я погледна.

— В най-общи линии, „аз съм твой човек“.

Погледна настрани и надигна бирата си.

— Значи е романтичен идиом?

Рори изсумтя, а Чейс се обърна към нея.

— А, не ми се вярва Док да е имал романтични чувства към Уайът Ърп. Не си ли гледала „Тумбстоун“?

— Не. — Джесика срещна развеселените и шокирани погледи наоколо. — Ау, да не би да съм на път да бъда изхвърлена оттук?

— Трябва да гледаш филма — беше всичко, което Чейс успя да каже.

Когато всички от масата взеха да я разпитват кой уестърн е гледала и кой не е, тя се наслади на забавните имитации на Чейс — от Джон Уейн до Алън Рикман.

Колкото и приятно да беше, Джесика все пак изпита облекчение, когато групата зае мястото си на сцената сред аплодисменти и подвиквания. Инквизицията приключи.

Засвириха песен, която не ѝ беше по-позната от цитатите от „Куигли в Австралия“.

— Ставаме — каза Рори, хвана Челси за ръката и я завъртя на дансинга.

— Казах, че ще те водя на танци. — Калън се изправи и протегна ръка към Бодин.

— Да видим колко те бива.

Оказа се, че е дяволски добър. Придържаше я елегантно, движеше се с нея и срещу нея като прелюдия на онова, което и двамата знаеха, че ще последва. Тя се смееше и се въртеше с лекота, когато той я пускаше, след което му даваше възможност да я усети, като притискаше гръб в него и се полюшваше.

— Научила си някои нови стъпки — каза ѝ той в ухото.

Тя се обърна така, че устните им почти се докоснаха.

— И още знам.

Отново се завъртя, позволи му да я придърпа към себе си и обви ръка около шията му, докато напасваше стъпките си към неговите.

— Дяволски сигурно е. Какво си правила, докато ме нямаше, Бодин?

— Упражнявах се.

Джесика гледаше танцьорите от масата. Много тропане, въртене и както ѝ се струваше, тичане. Бодин и Калън правеха всичко това, но добавяха и сексуален нюанс.

Никога не беше мислила, че кънтри танците могат да бъдат секси.

Когато второто парче последва веднага след първото, Чейс се окашля.

— Не съм много голям танцьор...

Тя се наведе към него.

— Тук ставаме квити, никога в живота си не съм танцувала подобен танц. Защо не ме научиш малко?

— Ъ... Мога да опитам. — Изправи се и я хвана за ръката. — След това сигурно ще ти трябва още едно питие.

— Ще рискувам. — Стигнаха дансинга, тя се обърна и сложи ръка на рамото му. — Така ли?

— Да, и... — Той сложи ръката си на кръста ѝ. — Ние просто... Можеш ли да вървиш назад с тези обувки?

— Мога. Ето. — Пое инициативата, вдигна ръката му нагоре и се завъртя назад, а после към него. — Нямах грижи.

— Вече си по-добра от мен.

Джесика се усмихна. Изглежда се движеха добре по дансинга.

— Мога да те науча, ако се наложи.

По времето, когато жените напълниха дансинга, за да танцуват на „Спаси кон, яхни каубой“, а Джесика учеше — или се опитваше да учи — първия си танц, Джолийн и Ванс Лъбък пътуваха към вкъщи.

Тази вечер бяха избягали от децата — нещо, което им се случваше извънредно рядко. Намерението им беше да се насладят на една спокойна вечеря — такава, за каквата едва си спомняха от преди появата на трите им деца под шест години — и филм без анимация или говорещи животни.

По пътя Джолийн се сети какво наистина би ѝ се искало да прави през четирите скъпоценни часа, за които бяха наели детегледачка.

Накара Ванс да свие по магистралата, после да отбие и да идат в хотел „Куолити Ин“.

Той не се възпротиви.

За пръв път от повече от година преживяха енергичен, буден и непрекъсван от нищо секс. Два пъти.

И после трети път, след като Ванс донесе храна от съседното заведение.

Понеже не им стигнаха силите и за четвърти път, се поглезиха с продължителен горещ душ, без някой да вика за мама и тате.

Пътуваха към вкъщи замечтани и замаяни и се заклеха да превърнат хотелския секс в редовно събитие.

— Ще положим повече старание. — Толкова спокойна, че се зачуди защо не се хлъзга от седалката, Джолийн се усмихна на бащата на децата си и си припомни основната причина, заради която се беше омъжила за него.

— Следващия път ще добавим и бутилка вино. — Ванс целуна ръката ѝ.

— И секси бельо.

— О, миличка!

Тя се разсмя, след това въздъхна.

— Обичам децата, Ванс. Не мога да си представя живота без тях. Обаче, за бога, приятно е да прекараш няколко часа, без да си на първо място майка. Веднъж месечно. Можем да го правим всеки месец.

— Това е среща.

Той отново целуна ръката ѝ, безкрайно влюбен в съпругата си. Забеляза сивата купчина отстрани на пътя и помисли, че е убито животно. Вече го беше подминал, когато мозъкът му регистрира онова, което очите му бяха видели.

— Ванс!

— Знам, знам. Чакай. — Удари спирачките и даде назад.

— Жена е. Кълна се, че е жена.

— Виждам я. Виждам. — Приблужи колата до банкета. — Стой тук.

— Няма! — Джолийн изскочи в момента, в който той включи светлините. — За бога, Ванс, почти е замръзнала. Извади одеялото от пикапа.

— Звъня на 911.

— Първо дай одеялото. Има пулс. Жива е, скъпи, но замръзва. Не мога да кажа дали е ранена някъде. Има някои драскотини, доста гадни, и си е ударила главата, или пък някой я е ударил.

Подаде ѝ одеялото и включи сигналните светлини.

— Звъня за линейка.

Джолийн се опита да стопли студените ѝ ръце и погледна към съпруга си, осветен в червено от светлините.

— Кажи им да пратят и полиция.

Малко след полунощ Лъбък дадоха показания на полицаия, а парамедиците откараха изпадналата в безсъзнание жена с линейката.

А Чейс караше Джесика към вкъщи. Идеята беше на Рори, помисли си тя, не защото мислеше за тях, а понеже — много ясно — искаше да получи шанс да се помотае с Челси.

— Предполагам, че ще затворят заведението. Брат ти и Челси.

— Рори не оставя забавление, докато не го извлекат оттам.

— Оценявам, че ме прибиращ вкъщи. Не можех да продължа с тях.

— О, няма проблем. — Той я погледна. — Май си прекара хубаво.

— Прекарах си великолепно. Научих два танца, танцувах с мъж на име Спънки и ядох „Крещящи начоси“.

— Доста по-различно, отколкото на изток.

— Друга вселена е.

— Какво щеше да правиш там в такава вечер?

— Имаш предвид в Ню Йорк ли? — Джесика затвори очи и се замисли. — Вероятно щях да вечерям, може би нещо азиатско, с приятели от работата, след което да идем в клуб — вероятно техно, където мартинито струва колкото две поръчки за пиитиета за масата ни тази вечер. Щях да танцувам с абсолютно непознати, да се правя, че ме интересува какво работят или какви са им проблемите с бившите гаджета, след което щях да си взема такси до вкъщи.

— Какво е техно?

Напълно очарована чак до пулсиращите ѝ пръсти на краката, тя му се усмихна.

— Електронна музика. Какво правиш вечер, ако не ходиш в „Раундъп“?

— О, ами аз не излизам много. Предпочитам филмите.

— Уестърни?

— Не само уестърни. Просто обичам филми. Преди няколко години ходих да видя Кал и присъствах на снимки. Не беше уестърн, за една жена, която се опитва да запази фермата си, след като съпругът ѝ умира. „Четиринайсет акра“, така се казваше.

— Гледала съм го. Хубав е.

— Обичаш ли филмите? — запита той, като спря пред сградата ѝ.

— Въпреки липсата на уестърни в списъка ми, обичам филмите.

— Трябва да гледаш „Тумбстоун“.

— Ще го направя.

Чейс отново я очарова, като слезе, заобиколи пикапа и ѝ отвори вратата. Джесика се замисли дали да не му каже, че не е необходимо да я изпраща чак до вратата, но ѝ се искаше той да го направи.

Бяха прекарвали вечерта в танци, разговори и освен ако не го беше разчела грешно, във флиртуване.

Може и да беше жена с твърди и ясни правила относно прибирането у дома след нощ в клуба сама, но „Раундъп“ не беше клуб. А Чейс Лонгбоу не беше непознат.

— Ти подреди ли си вече всичко? — попита я той.

— Чейс, тук съм повече от шест месеца...

Отключи вратата и се обърна към него. Реши.

— Защо не влезеш и не видиш сам?

— О, не искам да те притеснявам.

Тя се надигна на пръсти и притисна устни към неговите. Понякога инициативата трябваше да се поеме от жената, помисли си тя, след което сграбчи ризата му и го дръпна вътре.

Отне му само десет секунди, за да спре да се срамува.

На път към вкъщи Бодин опъна ръце и завъртя раменете си.

— Беше чудесна идея, Скинър. Вечерята и танците бяха идеални.

— И други идеи имам.

— А аз се обзалагам, че също са чудесни. Трябва да завия тук, към курорта.

— Това е по-дългият път.

— Зависи накъде отиваме.

Калън знаеше къде иска да иде. При онези хубави чисти чаршафи заедно с нея, но все пак зави.

— Има нещо толкова красиво в мрака и тишината. Оттук завий наляво. Не знам как хората спят в града, с всичките онези светлини и шумове.

— И в това си има чар.

Заинтригувана, тя се обърна към него.

— Ще се върнеш ли някога там?

— Не обичам да казвам „никога“, но с нищо не ме влече. Предполагам, че са ми липсвали мракът и тишината.

— Имаме достатъчно от тях. Сега намали и поеми по следващия ляв завой.

— Това не е пътят, Бо.

— Не, не е път. Вила е. И виж тук. — Извади ключ и го вдигна. — Я, какво имам.

Той погледна ключа, после и нея.

— Ти си умна и интересна жена.

— Няма как да съм по-съгласна.

Калън поиска да заобиколи, за да ѝ отвори вратата, но тя не му даде възможност. Хвана ръката ѝ и двамата тръгнаха по чакъла, след което се качиха по стълбите до верандата.

— Бях достатъчно умна, за да взема малко храна и напитки, в случай че ни се прииска, както и кафе за сутринта, ако решим да поостанем.

— Все по-интересна ставаш.

Тя отключи вратата и включи осветлението в къщата.

— Искаш ли да те разведе? — Остави ключа настрана, а после съблече палтото си. — Можем да започнем от спалнята.

Той тръгна с нея.

— Във ваканционно селище „Бодин“ предлагаме провинциален лукс. Гореща вана, още една вана за релаксация, душ с различни програми, луксозни чаршафи.

Въпросните чаршафи бяха върху леглото, вече оправено за през нощта и с лице към прозореца, който със сигурност предлагаше красиви гледки през деня.

Само че точно сега беше по-заинтригуван от гледката пред него.

— Пълна кухня, която с удоволствие сме заредили според желанието на гостите, камина с дърва, плазмен телевизор и всичко останало, което можем да предложим, за да направим престоя ви забележителен. А за да стане още по-забележителен, като начало можеш да ми свалиш тази рокля.

— Хубава рокля. Цяла вечер си мисля да я сваля.

— Нищо не те спира.

Той застана до нея, взе лицето ѝ в ръцете си и положи устни върху нейните. Целувката първоначално беше съвсем нежна, после страдна, когато ръцете ѝ го стиснаха за бедрата.

Също както и на дансинга, той я завъртя и я накара да се смее. Притисна устни към рамото ѝ и дръпна надолу ципа на роклята на гърба ѝ.

Гладък, строен гръб, разделен от тънка линия среднощно синьо.

Тя изу ботите си, докато роклята се плъзгаше надолу.

Стройна, слаба, с нежни извивки, загадъчни сенки по тесните бедра.

— О, я се виж.

— Това ли искаше?

— Не съвсем, но след минута ще стане точно така. — Той прокара връхчетата на пръстите си през гърдите ѝ и я почувства как потръпва. — Да, определено си се разхубавила.

— Ще трябва да се поогледам.

Тя разкопча ризата му и прокара на свой ред пръсти по кожата му.

— Поддържаш се във форма.

— Правя каквото мога.

За да провери сама, Бодин съблече ризата му.

— Е... — Притисна длани към стегнатите му гърди. — Я се виж. Навремето човек можеше да ти преброи ребрата от половин километър.

Изгледа го с дяволита усмивка и разкопча колана му.

— Бодин...

Докато разкопчаваше дънките му, той я придърпа до себе си, впи устни в нейните и почувства, че ще се пръсне, когато обви ръце около шията ѝ, а краката ѝ се увиха около него.

Заедно се озоваха в леглото.

Горещи тела и хладни чаршафи. Ръцете ѝ бяха върху гърба му, после се спуснаха надолу.

Той изрита ботушите си и ги остави да се строполят на пода. Помогна ѝ да събуе дънките му.

Тя притисна устни към неговите, докато Калън не почувства, че желанието го заслепява.

Опита се да възстанови дишането си и да си върне контрола.

— Мисля, че любовната игра продължи прекалено.

Нетърпеливи ръце се заровиха в боксерките му.

— Да си дойдем на думата, Скинър. Сега. О, боже, сега.

Ръцете му не бяха съвсем уверени, когато сваляха бикините и разкопчаваха сутиена ѝ, за да вкуси прекрасните ѝ гърди. Искаше тя да копнее точно като него, само още една минута да я накара да страда.

След това беше в нея и можеше да се закълне, че светът се разтресе.

Тя извика, стисна бедрата му, пръстите ѝ се впиха и го умоляваха да действа по-бързо, докато се извиваше под него.

Наложи му се да хване ръцете ѝ и да ги задържи, инак щяха да свършат още преди да са започнали.

— Само минутка — успя да каже той. — Само минутка.

— Ако спреш, ще те убия.

— Няма да спра. Не мога. Боже. Бодин. — Устните му се спуснаха по шията ѝ и по гърдите ѝ.

— Не мога... — Бодин усети как напрежението нараства в нея, без да може да го контролира, как се надига като буря от тъмно удоволствие. — Не мога.

— Давай. Ще те следвам.

Изригна — могъщо, горещо, пулсиращо, след което тя се отпусна зашеметена.

— Боже Господи... Не мога да дишам.

— Дишаш си — прошепна той и започна отново.

Сега той зададе темпото и силата. Замаяна като в делириум тя слушаше ритмичното потупване на телата им, видя очите му като буреносни облаци — тъмносиви със зелени оттенъци.

Той беше бурята вътре в нея.

И когато бурята се разрази, тя се остави да бъде пометена.

16.

Така и не отвориха вино, нито пък бира. Когато изтощението победи страстта, Бодин заспа простряна отгоре му, а пръстите му все още бяха вплетени в косата ѝ.

Биологичният ѝ часовник я събуди преди изгрев. Чувстваше се освободена, топла и старателно използвана. През нощта бяха сменили позите и Бодин, която никога не си беше падала особено по гушкането, осъзна, че се беше сгушила в Калън.

Ръката му беше праметната през кръста ѝ, кракът му беше оплетен с нейния и както изглежда, се чувстваше съвсем удобно.

Затвори очи и се намести като коте, с надеждата да поспи още час.

Чу как сърцето му бие бавно и ритмично. Можеше да помирише кожата му. И можеше точно да си спомни как ръцете му, задебели, силни и опитни, разкриваха всичките ѝ тайни и изпълняваха желанията ѝ.

Сънят така и не дойде и понеже Бодин не беше съвсем сигурна дали ще може да издържи още една порция секс, се измъкна, за да посрещне деня.

Калън я сънуваше. Лежаха голи на ливадата. В косата ѝ бяха разпилени малки маргаритки. Движенията им бяха бавни, за разлика от изминалата нощ, когато страстта, желанието и нетърпението не бяха им го позволили. Но тук, на ливадата, нежността бе победила изпепеляващата страст.

Можеше да наблюдава лицето ѝ, да се диви как очите ѝ стават още по-наситенозелени, когато срещнат погледа му, да слуша дъха ѝ, да гледа как ръката ѝ се надига и се отпуска нежно на лицето му.

Заваля дъжд и тревата засия, зелена като очите ѝ.

Влажна трева, влажни коси, влажна жена.

Протегна се да я докосне и се събуди.

Обърка се, като видя къде се намира. Светлината му подсказа, че изгревът е още далеч.

А дъждът от съня? Шумът на душа от съседната баня.

Споменът за съня още повече го обърка. Еротиката си беше едно на ръка, но ливадите, цветята и дъждът? Това беше толкова романтично.

Засега нямаше да мисли за това.

* * *

Душът спря и не след дълго вратата се отвори.

— Неделя е — каза той.

— Я, ти си се събудил. Да, цял ден е неделя.

Чу я да се движи из стаята и видя силуета ѝ в мрака.

— Защо не си в леглото?

— Имам си вътрешен будилник. Понякога мога да го спра, понякога не мога. Ще направя кафе. А ти ако искаш, поспи още. Знам, че днес си на работа, но имаш още няколко часа. А аз ще ти заема ризата, докато не пийна малко кафе.

Когато Бодин излезе, той се загледа в тавана. Как един мъж би могъл да спи след такъв романтичен сън, та дори и да бе решил да не мисли за него? Особено ако жената бе излязла изпод душа и въздухът ухаеше на мед.

И когато си представяше, че е облечена само в ризата му?

Слабият пол, как ли пък не. Жените притежаваха цялата власт само заради това, че бяха жени.

Стана и отиде гол в банята, за да си вземе душ. На лавицата намери нова четка и паста за зъби.

Нищо не беше пропуснала.

Когато излезе, във въздуха се носеше аромат на кафе. Бодин беше напалила огън, стоеше до големия прозорец и пиеше кафе.

Облечена само в ризата му.

— Лосовете реват — каза тя. — Ще излизат на паша. Изгревът е близо. Ще го видим оттук, прекрасен спектакъл е.

Тя се обърна. Краката ѝ бяха голи, ризата обгръщаше тялото ѝ, само две копчета в средата бяха закопчани. Косата ѝ беше влажна, гладка и тъмна като нощта.

Цялата власт, помисли си той отново.

— Имаме кисело мляко и мюсли, ако искаш.

— Че защо някой би ял такова нещо?

— Знам за какво говориш. — Бодин се засмя, отиде в кухнята и отвори хладилника. — Казвам си, че трябва да се науча да ги харесвам, но вече започвам да губя надежда. Тук има и малко чипс. Взех го, в случай че огладнеем вечерта.

Калън погледна чипса, каза си „какво пък“ и отвори пакета. Трябваша му няколко минути, за да започне да функционира отново. Облегна се на плота и я загледа как смесва кисело мляко с мюсли.

— Трябва да сменя чаршафите и кърпите, да почистя банята и измия чиниите — каза тя.

— Ще ти помогна.

— Няма да отнеме много. После мога да дойда до развлекателния център с теб, а след това ще ида до работата. Инак няма да натрупам стаж. — Изяде една лъжица и се намръщи. — Въобще не става по-вкусно.

Калън ѝ подаде пакета с чипс, но веднага го дръпна обратно.

— Само този път. — Бръкна вътре. — Защо всичко, което е толкова вкусно, е вредно? — Намръщи се на киселото мляко. — Може да сипя вътре малко чипс.

Калън взе купата ѝ и я остави настрана.

— Трябва да ти кажа нещо.

Развеселеният ѝ поглед стана внимателен.

— Добре.

— Не знам докъде води всичко това, накъде сме се запътили, но докато сме на пътя... на пътя ли сме още?

— Стоим си тук, след като половината нощ се търкаляхме голи, прием кафе и ядем чипс. На мен ми прилича на път.

— Добре тогава. Докато сме на пътя, ще сме си само ние. Без други спътници.

Докато изучаваше лицето му, тя изяде още един чипс.

— Това го разбирам като никой от нас да не спи с някой друг.

— Това е смисълът.

Без да сваля поглед от него, тя отпи от кафето си.

— Предполагам вече си осъзнал, че харесвам секса.

— Да, стана ми ясно. И много те бива.

— Надявам се. — Наслаждавайки се на греховното удоволствие, тя си взе още един чипс. — Обаче това, че харесвам секса, не значи, че

си падам по бързия му и разюздан вид.

— Никога не съм си мислил, че си падаш, и не говоря само за теб. Тук сме двама.

Тя присви устни и кимна.

— Добре. Разумна сделка. Без стопаджии, за никой от нас.

Остави чашата и изтръска солта от пръстите си.

— Искаш ли клетва с плюнка?

Отново онази лукава усмивка.

— Не.

Калън бутна настрана пакета чипс и притисна гърба ѝ към хладилника.

— Имам нещо друго наум.

Облада я там, на място, по-яростно, отколкото бе възнамерявал, докато изгряващото слънце обагреше прозорците в червено.

Макар Бодин да нямаше никаква причина да ходи до офиса, вече го беше записала в неделните си планове. Само за час, час и половина, да поразчисти някои документи. Замисли се дали да не вземе спортния си сак — винаги подготвен — и да не прекара час във фитнеса.

Реши обаче, че през изминалото денонощие се беше упражнявала достатъчно. Толкова, че не се възпротиви, когато Калън настоя да я остави точно пред вратата, вместо да я пусне да върви от развлекателния център.

Тя му остави торбата с виното, бирата и кафето, каза му да я държи подръка, след което изненада и себе си, и него като му лепна забележителна целувка, предвещаваща следващата им среща.

Смяташе, че ако си преспала с мъж и възнамеряваш да продължиш, не би трябвало да се срамуваш, ако хората разберат.

Влезе в офиса, като си тананикаше, и реши да продължи така, както беше започнала от сутринта с картофения чипс.

Взе си кока-кола вместо вода, която се опитваше да пие повече.

Едва беше седнала на бюрото, когато Джесика влезе и бързо отстъпи назад.

— Не знаех, че ще идваш днес.

— Само за около час — каза Бодин. — Ти си тук за брънча след сватбата?

— Оставих Челси да се занимава, но... Дотук добре. Темата продължава с уестърн омлети, буритоси за закуска, бисквити и сос, боровинкови мимози и така нататък.

Джесика изви вежди и наклони глава.

— Трябва много да харесваш тази рокля...

— Така е и я приемам като знак, който заявява „Хич не се срамувам“.

— Чудесно. Той е ужасно симпатичен. Наистина ми беше приятно, че се поопознахме с него и с останалите. Боже... — Отиде, затвори вратата и се облегна на нея. — Спах с брат ти.

— С Рори или с Чейс? Шегувам се — добави Бодин през смях, когато Джесика ахна. — И той е ужасно симпатичен.

— Аз започнах...

— От цял живот го познавам и хич не съм изненадана — отговори Бодин.

— Нямах нищо против, нали? — Джесика с облекчение прокара пръсти през косата си. — Знам, че сме говорили за това, но сега е реалност. Олекна ми, че го приемаш.

— Предполагам, че и ти нямаш нищо против.

— Аз... Ами изтощена съм — отговори Джесика през смях. — Не искам това да прозвучи странно, затова само ще кажа, че щом веднъж Чейс отбележи гол, получава много енергия. И все пак е странно да го казвам на сестра му.

— Нищо подобно, това ме кара да се гордея. Обичам го, Джеси. Няма нищо странно, че се интересува от момиче, което харесвам и уважавам, а то също проявява интерес към него.

— Ти лесно се сприятеляваш. — Усмивката на Джесика стана леко замислена. — Виждала съм го. Сприятеляваш се и запазваш приятелствата. Аз лесно завързвам запознанства, но те идват и си отиват. Искам да ти кажа колко те ценя като приятелка. Сега ще те оставя да си свършиш работата и ще се помотая около Челси за около час, а след това ще се прибера. Трябва да поспя.

— Ще ми направиш ли приятелска услуга?

— Разбира се.

— Върни се, за да ме откараш до нас преди да си легнеш.

— Дадено.

След като остана сама, Бодин се замисли за още едно интересно нещо. Ако Джесика не беше наполовина влюбена в Чейс, то ѝ оставаше само една стъпка да го направи.

Колко хубаво... каза си тя и после се обърна към компютъра.

Шериф Тейт стоеше пред болничната стая, в която беше пратил една от подчинените си. Сутринта говори с дежурната сестра и разбра, че Джейн Доу е била упоена, след като дошла в съзнание, защото била истерична и буйствала.

„Ужасена“ беше думата, която сестрата използва.

Прочете доклада от отзовалия се на мястото полицаи и показанията на хората, обадили се на 911, а сега искаше да говори с лекаря, преди сам да види жената.

— Не съм бил тук, когато е била приета. — Доктор Гроув, мъж със строго лице и внимателни ръце, продължаваше да преглежда диаграмите, докато говореше. — Говорих със служителя от спешното, който я е прегледал. Проверил е за изнасилване и ето с какво разполагаме. Има следи от насилствен и жесток секс. Оказана ѝ е помощ заради измръзване на краката. Не е било достатъчно студено, за да получи хипотермия, но дрехите ѝ са били мокри. Сериозни охлузвания по ходилата и дланите, по коленете и лактите. В нараняванията е открит пясък. Сериозни контузии и разкъсвания по дясното слепоочие и челото, най-вероятно от удара в земята. Със сътресение е.

Погледна Тейт в очите.

— Има белег около левия глезен и белези по гърба.

— Това следи от връзване ли са?

— Най-вероятно. А белезите по гърба ѝ най-вероятно са от постоянни побои. Колан или ремък. Някои са от години, някои са нови.

Тейт въздъхна.

— Трябва да говоря с нея.

— Разбирам. Обаче трябва да знаеш, че когато се опитах да го направя сутринта, тя не беше на себе си и изпадна в истерия. Упоихме я, за да я предпазим от самонараняване.

— Каза ли си името?

— Не. Докато подействат успокоителните, ни умоляваше да я пуснем да си иде, че трябвало да се прибере. Говореше за някого, когото наричаше „сър“. Щял много да се ядоса.

— Кога ще се събуди и ще може да разговаря?

— Скоро — каза лекарят. — Съветвам те да подходиш внимателно. Която и да е тя, каквото и да е станало с нея, е била жертва на дългогодишно насилие. С нея ще говори и психиатърът ни.

— Нямате ли жена за това? Ако е била изнасилвана и бита от мъж, една жена би се справила по-добре.

— На едно и също мнение сме по този въпрос.

— Добре тогава. Искам да я видя. Имаме отпечатъците ѝ и ще проверим дали не присъства в системата. Може да отнеме още някой и друг ден, предвид че е неделя, а бюрокрацията и без това си е главоболие. Поне ще опитам да разбера името ѝ — каза шерифът.

— Ще дойда с теб. Ще мога по-лесно да провеждам лечението ѝ, ако започне да гледа на мен като на познато лице, а не да ме вижда като заплаха.

Влязоха заедно.

Жената лежеше неподвижно на леглото, сякаш едва дишаше. Мониторите работеха, към ръката ѝ беше прикрепена система.

На приглушената светлина изглеждаше бледа като труп, дългата ѝ прошарена коса беше разбъркана.

— Може ли да усилим малко осветлението? — запита Тейт.

Приблужи се до леглото, а доктор Гроув усили осветлението.

— Според помощника ми жената е около шейсетте, но той е млад човек. Имала е тежък живот, но по-скоро бих казал, че е около петдесетте.

— Съгласен съм.

Тейт огледа превързаната ѝ глава, раните по ръцете, охлузването по челюстта.

— Това не го е получила от падането си на пътя.

— Не, съжалявам, че пропуснах да го спомена. Бих казал, че е бита с юмруци.

— Да, виждал съм достатъчно, за да кажа същото. — Прецени, че помощникът му е бил по-внимателен, като е определял ръста и теглото ѝ.

— Раждала е неведнъж — каза Гроув.

Тежък живот, помисли си отново Тейт, брутален дори, за да изреже тези дълбоки бръчки на лицето ѝ и да я дари със затворническа бледност. И все пак можеше да види, че някога е била хубава — тънки кости, добре оформена уста, деликатна челюст, въпреки или може би в контраст с охлузването.

Нещо привлече вниманието му и стомахът му се сви.

— Може ли?

Гроув кимна, когато Тейт вдигна ръка над чаршафа, над левия глезен. Шерифът го вдигна и огледа дебелия белег.

— Колко старо е това според теб?

— Както казах, някои от белезите са нови, но иначе са най-малко на десет години.

— Значи този може и да е по-стар. Била е държана вързана дълго?

— Да.

— Какъв цвят са очите ѝ? Помощникът ми го е пропуснал. Млад е, както казах.

— И аз не съм съвсем сигурен. — Гроув се приближи и внимателно надигна клепача ѝ. — Зелени.

Стомахът му още повече се сви.

— Тя има ли родилен белег? Трябва да видиш зад коляното ѝ. Лявото коляно, точно на сгъвката. Виж дали има родилен белег.

Гроув застана над нея, без да сваля очи от Тейт.

— Мислиш, че знаеш коя е?

— Провери. Просто провери.

Гроув надигна чаршафа и се наведе да провери.

— Малко овално петно, в сгъвката зад лявото коляно. Познаваш я...

— Да. Боже всемогъщи, познавам я. Това е Алис. Алис Бодин.

Докато говореше, тя се раздвижи и миглите ѝ потрепнаха.

— Алис... — Шерифът ѝ заговори, нежно като на уплашено бебе. — Алис, аз съм Боб Тейт. Боби. Вече си добре. В безопасност си.

Но когато отвори очи, те се изпълниха с ужас. Изкрещя, нададе висок протяжен вой и опита да го изблъска.

— Боб Тейт. Алис, Алис Бодин, Боби Тейт е. Няма да позволя на никой да те нарани. — Тейт ѝ показа Гроув. — В безопасност си. Вече си у дома.

— Не, не, не. — Тя диво се огледа наоколо. — Не съм си у дома! Сър! Трябва да се прибера.

— Била си затворена, Алис — продължи Тейт със същия успокояващ тон. — В болницата си, за да се излекуваш.

— Не. Трябва да се прибера. — Отново изпищя, а лицето ѝ се обля в сълзи. — Показах неподчинение. Трябва да бъда наказана. Сър ще избие злото от мен.

— Кой е „сър“? Мога да опитам да го намеря заради теб. Как е името му, Алис?

— Сър. Той е сър. Аз съм Естер. Естер съм.

— Той те е нарекъл Естер. Майка ти и баща ти са те кръстили Алис. Едно лято с теб се къпахме голи, Алис. Ти беше първото момиче, което целунах. Аз съм Боби Тейт, Алис. — Повтаряше името ѝ отново и отново, спокойно и ясно. — Аз съм старият ти приятел Боби Тейт.

— Не.

Той видя как в очите ѝ се появява нещо... или се опитваше да се появи.

— Не се бой. По-късно ще си спомниш. Искам да го знаеш. Можеш ли да ме погледнеш, Алис?

— Е... Естер?

— Погледни ме, миличка. Искам да знаеш, че тук си в безопасност. Никой няма да те нарани.

Очите ѝ, онези зелени очи, които той толкова добре си спомняше, взеха да се въртят като на уплашено животно.

— Трябва да бъда наказана.

— Вече си била наказвана и то повече от достатъчно. Сега просто малко ще си починеш и ще си върнеш силите. Обзалагам се, че си гладна.

— Аз... аз... Сър ми дава. Ям, каквото ми дава сър.

— Докторът ще нареди да ти донесат храна. Ще се почувстваш по-добре.

— Трябва да се прибера. Не знам как да се прибера. Изгубих се под луната, в снега. Можете ли да ми кажете как да се прибера вкъщи?

— Ще поговорим за това, може би след като хапнеш нещо. Докторът тук добре ще се погрижи за теб. Прави всичко, за да се

почувстваш по-добре. Ще каже на сестрата да ти донесе храна. Гладна ли си?

Тя започна да тресе яростно глава, но погледът ѝ остана върху него. Прехапа долната си устна, после кимна.

— Мога да си правя чай винаги, когато поискам. От билки.

— Обзалагам се, че можем да ти намерим билков чай. И може би супа. Ще седна тук с теб и ще ти помогна да се нахраниш. Ще седна точно тук. Сега ще изляза само за минута, за да говоря с лекаря ти.

— Не трябва да съм тук, не трябва да съм тук, не трябва да...

— Алис. — Прекъсна я със същия спокоен глас. Не я докосна, макар да му се искаше да я хване за ръката. — В безопасност си.

Когато отстъпи назад, тя събра двете си наранени длани, затвори очи и взе да мърмори нещо, което той реши, че са молитви.

— Алис Бодин? — каза докторът. — Семейство Бодин — каква им е тя?

— Тя е дъщеря на Кора Бодин. Малката сестра на Морийн Лонгбоу. Изчезна преди около двацет и пет години, или повече. Засега тази информация не бива да напуска стаята. Не искам и дума да се разчува за това. — Киселината в стомаха му се надигна чак до гърлото. — Боже, мили боже, какво е станало с нея? Може ли да се храни?

— Ще пратя да ѝ донесат чай и бульон. Ще започнем бавно. Много добре се справи с нея, шерифе. Знаеш какво да кажеш и как да го кажеш.

— Ченге съм почти откогато тя изчезна. Човек се научава. — Тейт издърпа кърпа от джоба си и избърса потта от лицето си. — Трябва да се обадя на майка ѝ.

— Да, но ще трябва да говоря с нея и с останалите от семейството, преди да им позволя да я видят. Тя е крехка, във всеки един смисъл. Може да отнеме време.

Тейт кимна и се загледа в Алис, докато вадеше телефона си.

Кора подреждаше масата за неделната вечеря. Искрено обичаше семейните вечери в ранчото и оценяваше как Морийн беше установила обичая да се състоят всеки месец, независимо от обстоятелствата. Оценяваше също как дъщеря ѝ се суетеше около тези ежемесечни събирания по нейния си лековат начин.

Нищо не можеше да изкара нейната Рийни от равновесие. Кора можеше да си спомни, все едно беше вчера, неделната вечеря по време на онзи хубав летен пикник, с картофената салата и набраните от градината зелен фасул и домати, докато Сам и баща ѝ печеха пържоли и пиле.

Малкият Чейс тичаше наоколо с кучетата така, все едно гащите му горяха, а Бодин се стараяше да се задържи на нестабилните си крачета.

Седяха, разговаряха и се смяха около голямата маса за пикник с ягодовия сладкиш и боровинковите парфета, когато Морийн им каза да бъдат спокойни, но е по-добре да извикат акушерката, защото бебето идвало.

Ама че момиче, каза си Кора, докато опитваше новото розово червило. Твърдо беше решила да роди третото си дете вкъщи. Беше пресмятала контракциите си повече от три часа, без да каже на никого, без да ѝ мигне окото.

И нима не роди Рори едва два часа по-късно, в голямото старо легло, с цялото ѝ семейство наоколо?

Спокойна решимост, помисли си Кора и одобри с усмивка новото си червило. Ето такава си беше нейната Морийн.

Не би могла да е по-благословена. Може би беше изтървала някои моменти, в които ѝ липсваше ранчото, дори да бяха миговете, в които се будеше сутрин, за да иде да работи, да се погрижи за животните.

Но никога не съжали, нито за миг, че даде ранчото на Морийн и Сам и се премести в Бодин хаус с родителите си.

Факлата трябваше да се предаде, докато още гореше ярко. Дъщеря ѝ и зет ѝ я носеха в здравите си стабилни ръце.

Погледна снимките, които Бодин беше намерила и поставила в рамки. Колко хубав беше нейният Рори, колко щеше да е горд от онова, което бяха създали заедно. Двете им момичета...

Притисна пръст към устните си, а след това към лицето на любовта на живота си, след това към голямата си дъщеря, а после и към малката.

Ако беше изрекла желание, то щеше да е голямата ѝ дъщеря да разбере, че майка ѝ я обича твърде много, че се гордее с нея... и че можеше все още да скърби дълбоко за изгубеното си дете.

Кора преглътна желанието, защото благословиите винаги натежаваха над желанията. Трябваше да прибере в кутия кейка, който двете с майка ѝ бяха направили.

Погледна се за последно в огледалото.

— Все още държиш фронта, Кора. Битката е тежка, Бог ми е свидетел, но все още държиш фронта.

Засмя се, взе си чантата и леко подскочи, когато в същото време телефонът ѝ звънна. По гръбнака ѝ пробяга странна тръпка и тя завъртя очи заради собствената си реакция.

Отговори на обаждането.

* * *

Мис Фанси седеше на леглото и гледаше ботушите си. Харесваше ги, с малките червени мълнии, които се спускаха от страни. Винаги беше харесвала хубавите обувки. Но, честно казано, липсваше ѝ усещането да носи секси чифт обувки на високи токчета.

— Свърши се с тези дни — каза тя с въздишка и пак го повтори, като чу стъпките на Кора. — Само си напомнях, че с дните, когато се дуех на високи токчета, е свършено.

— Мамо...

— А беше време, когато можех да танцувам цяла нощ, та до сутринта, с чифт високи червени обувки. Имах такъв чифт, червени, с много високи токчета, пестих почти шест месеца, за да...

— Мамо. Мамо. Маменце.

Тонът на дъщеря ѝ накара мис Фанси да я погледне. Бледото ѝ съсипано лице ѝ подежда като забит в сърцето нож.

— Миличка, какво има? Какво е станало?

— Алис... — успя да каже Кора, докато майка ѝ се изправяше. — Алис е... Намерили са Алис...

Свлече се на колене, а мис Фанси се втурна към нея.

Докато Джесика паркираше до ранчото, Бодин се обърна към нея.

— Наистина трябва да промениш намерението си за неделната вечеря. Епична е. А и ще имаш шанс да пофлиртуваш с Чейс.

— Изкушаващо е, повярвай ми, но ми трябва сън — настоя Джесика. — Пък и ми се струва, че не бива да прекалявам с флирта точно сега.

— Стратегия, ясно. — Бодин одобрително потупа Джесика по рамото. — Нека следващата стъпка да е на Чейс.

— Именно.

— Е, благодаря, че ме докара.

— Няма защо. Поздрави всички от мен.

— Ще го направя.

Джесика беше спряла пред къщата и Бодин тръгна по същия път. Просто щеше да се качи, помисли си тя, да си смени роклята и после да види с какво да помогне на майка си за вечерята.

Когато влезе, рязко спря. Видя майка ѝ да плаче на рамото на баща ѝ. Не само плачеше, осъзна Бодин, а направо се тресеше.

— Какво е станало? — Леден юмрук стисна сърцето ѝ толкова здраво, че се замая. — Бабите...

Сам поклати глава, без да спира да гали Морийн по косата, и срещна очите на дъщеря си.

— Всички са добре — каза той.

— Добре съм, добре съм. — Морийн се плесна по лицето и се дръпна. — Всичко ли изключих? Трябва да проверя дали...

— Всичко е изключено — увери я Сам. — Трябва да тръгваме, Рийни.

— Къде да тръгваме? Какво става? — попита Бодин.

— Алис... — Гласът ѝ заглъхна, Морийн си пое дълбоко въздух и бавно издиша. — Намерили са Алис. В болница е. В Хамилтън.

— Те... Алис? Но къде...

— Не сега, миличка. — Сам задържа ръката си около раменете на Морийн. — Трябва да идем да вземем бабите ти. Не можем да оставим Кора да шофира в такова състояние.

— Аз... аз... оставих всичко в кухнята... — започна Морийн.

— Ще се погрижа, мамо.

— Чейс, Рори, щях да им оставям бележка. Трябва да...

— Ще им кажа, ще им кажа. — Бодин се приближи, прегърна силно майка си и я усети как трепери. — С теб сме. Ще бъдем там. —

Хвана лицето ѝ в шепите си. — Погрижи се за маминка и бабчето.

Оказа се, че точно това беше правилното нещо, което да каже. Погледът на майка ѝ се проясни.

— Ще го направим. Ще се погрижим. Чейс и Рори...

— Ще ги намеря. А вие вървете.

Щом майка ѝ излезе, Бодин бързо отиде в задната част на къщата и извади телефона си. Не спря, когато стигна в кухнята, където се носеха уханията на неделното печено и пресния хляб, набра номера на Чейс и отново изтича навън.

— Къде си? — запита го още щом ѝ отговори.

— Проверях едни огради. Сега пътуваме. Няма да закъснеем.

— Трябва веднага да се прибереш у дома. Веднага, Чейс. Намерили са Алис, сестрата на мама, Алис. Рори с теб ли е?

— До мен е. Идваме.

Бодин с облекчение се изкачи по задните стълби. Съблече роклята, взе дънки и риза. Не можеше да забрави майка си как плаче и трепери.

Майка ѝ не беше си взела чантата, сети се Бодин, и полуоблечена влезе в стаята на родителите си, за да я вземе. Опита се да се сети от какво още тя можеше да има нужда, замисли се за кухнята и за ястията.

Облече се и се обади на Клементайн. След това слезе, за да посрещне братята си.

17.

Беше като сън. Нищо не изглеждаше напълно реално. Морийн седна до майка си и хвана ръката ѝ, това беше реално. Реално. Също и майка ѝ, която стискаше дланта ѝ в отговор.

Кора се чудеше дали това не я предпазваше, за да не изпадне в безсъзнание.

Чу лекаря, но думите, които изговори, просто продължаваха да се въртят в главата ѝ, без да успее да вникне в смисъла им.

Внуците ѝ дойдоха. Дали им се усмихна? Те винаги я караха да се усмихва, само с присъствието си.

Боб Тейт също беше тук. Боб ѝ се беше обадил и ѝ беше казал...

Алис.

— Извинете. — Измъкна се от мъглата и опита да се съсредоточи върху думите на лекаря. — Май не мога да принудя ума си да работи. Казвате, че не помни коя е?

— Страда от значителна травма, госпожо Бодин. Дългогодишна травма, физическа, умствена, емоционална.

— Дългогодишна — неразбиращо повтори Кора.

— По-добре ще е да говорим направо. — Тейт се приближи и се наведе, така че погледът му да се изравни с очите на Кора. — Изглежда някой е държал Алис против волята ѝ, вероятно с години. Той я е наранил, Кора. Има белези. Белези по гърба от побой, белег около глезена си от нещо, което според мен са окови. Била е изнасилвана и то скоро, преди да бъде намерена. Имала е деца, миличка.

Побиха я тръпки, все едно кокалести пръсти се впиха в нея.

— Деца.

— Според лекаря е раждала повече от един път.

Да, пряк разговор, помисли си тя. Така беше по-добре.

Ужасно.

— Някой я е отвлякъл, оковал я е, бил я е и я е изнасилвал. Моята Алис.

— Някои от белезите са стари, някои — не толкова. Наранил е и ума ѝ. Тук има лекар, който ще ѝ помогне за това, точно както доктор

Гроув лекува тялото ѝ.

Години. Тя беше преживяла много години, знаеше как летяха и как някои мигове от тях пълзяха като охлюви.

Обаче години? Нейната Алис, нейното дете, нейното момиченце, държано и наранявано с години?

— Кой го е направил? — настоя тя, изпепелена от ярост. — Кой ѝ го е причинил?

— Още не знам. — Преди Кора да успее да каже нещо, шерифът здраво ѝ стисна ръцете. — Кълна се в живота си, Кора, че ще направя всичко възможно, за да разбера, да го открия и да го накарам да си плати. Кълна ти се.

Яростта можеше да почака, каза си Кора. Плачът, който се надигаше в нея, можеше да изчака. Защото...

— Трябва да видя момичето си.

— Госпожо Бодин, трябва да знаеш, че може и да не те познае. Трябва да се подготвиш за това. Трябва да се подготвиш за вида ѝ и за емоционалното ѝ състояние.

— Аз съм ѝ майка.

— Да, обаче тя може и да не знае коя си. Трябва да си много спокойна, когато отидеш при нея. Инстинктът ще ти продиктува да я прегърнеш, да ѝ задаваш въпроси, да очакваш отговори. Тя може да се разстрои и тогава трябва да я оставиш, да ѝ дадеш повече време. Ще можеш ли?

— Мога и ще направя каквото е най-добро за нея, но трябва да я видя със собствените си очи.

— Не изглежда като себе си — предупреди я Тейт. — Подготви се за това, Кора. Не изглежда и не звучи каквато си я спомняш.

— Идвам с теб. — Морийн се изправи. — Ще остана отвън, но няма да идеш сама.

Кора стисна ръката на майка си, след което стана и се хвана за дъщеря си.

— Ще съм по-добре като знам, че си с мен.

— Аз ще ви вкарам вътре. Госпожо Бодин — продължи Гроув, докато ги водеше, — трябва да се въздържате и да не питате дъщеря си какво ѝ се е случило, не трябва и да реагирате като видите следи от станалото с нея. Запазете спокойствие. Тя може да не иска да бъде

докосвана, може да не иска да говори. Използвайте името ѝ, тя нарича себе си Естер.

— Естер ли?

— Да, но шерифът постоянно я нарича Алис, а тя се успокоява, когато той ѝ говори.

— Познава ли го?

— Не вярвам, поне не на съзнателно ниво, но той все пак успя да осъществи контакт. — Гроув спря пред вратата. — Шериф Тейт твърди, че вие сте силна жена.

— Прав е.

Докторът кимна и отвори вратата.

В съзнанието ѝ Алис все още си беше онова красиво диво момиче, което бе избягало, за да става филмова звезда. Виждаше я и каквато беше и преди това.

Малкото момиченце с клошираните роклички и каубойските ботуши. Капризното бебе, което люлееше посред нощ. Буйната тийнейджърка, детето, което се промъкваше в леглото ѝ, уплашено от някой страшен сън.

Жената в леглото с нараненото лице, със започналите да посивяват коси, лишени от блясък, с дълбоките бръчки около устата и очите, твърде малко приличаше на момичето от онези скъпоценни спомени.

И все пак, помисли си Кора, нямаше как да не познае дъщеря си.

Сърцето ѝ се сви, краката ѝ се подгънаха.

Морийн стисна още по-здраво ръката ѝ.

— Тук съм, мамо. Ще бъда точно тук, пред вратата.

Кора изправи гръб и тръгна към леглото.

Жената в леглото се присви. Очите ѝ, зелени като на баща ѝ, ужасено се огледаха из стаята.

Някои кошмари не могат да бъдат прогонени с прегръдки.

— Вече всичко е наред, Алис. Никой няма да те нарани. Няма да позволя на никой да те нарани отново.

— Къде е мъжът? Къде е...?

— Боб Тейт ли? Пред вратата е. Той ми се обади да ми каже къде си. Толкова се радвам да те видя отново, Алис. Моята Алис.

— Естер. Не искам повече инжекции. Сър много ще се ядоса. Не мога да остана тук.

— Имах учителка на име Естер — импровизира Кора. — Естер Танер. Беше много добра. Само че аз те нарекох Алис, на името на майката на татко ти. Алис Ан Бодин. Моето палаво коте Али.

Дали не беше заради сляпата ѝ надежда, заради отчаянието ѝ, или наистина видя нещо да проблясва в тези ужасени очи? Внимателно, толкова внимателно, че костите я заболяха, тя се доближи до леглото.

— Наричах те така, когато беше съвсем мъничка и не искаше да спиш. О, ти се бореше със съня, все едно той беше най-свирепият ти враг. Моята Алис не искаше да пропуска и минута от живота.

— Не. Алис беше разпътна курва. Бог я наказва заради пороците ѝ.

Сърцето ѝ отново се сви, този път с разбушувала се ярост, но Кора успя да се сдържи. За по-късно.

— Алис беше, е и винаги ще бъде решителна и упорита, но не и разпътна. О, можеше да ме подлудиш, мое коте Али, но можеше и да ме размиваш. И да ме караш да се гордея. Като оня път, когато се застъпи за малката Ема Уинтроп, защото другите момичета ѝ се подиграваха, понеже заекваше. Срита някои от тях по задниците и си навлече беля заради това. А мен направи горда.

Алис обърна глава, а Кора се възползва.

Внимателно, много внимателно постави ръце на лицето ѝ.

— Обичам те, Алис. Мама винаги ще те обича.

Когато Алис отново завъртя глава, Кора само се усмихна и постави ръцете си в скута си.

— Знаеш ли кой е още тук, стига да поискаш да ги видиш? Рийни и бабчето. Толкова се радваме, че си у дома.

Алис се огледа и потърка устните си една в друга.

— Сър се грижи. Трябва да се върна. Имам къща, която сър ми построи. Държа я чиста. Трябва да изчистя къщата.

— Много ми се ще да видя къщата ти. — Кора прикри с усмивка мрачните си мисли за жестоко отмъщение. — Къде е тя?

— Не знам, не знам. — Шарещият поглед се спря отгоре ѝ. Очите ѝ бяха изпълнени със страх и объркване. — Изгубих се. Бях порочна и изпаднах в изкушение.

— Сега няма да се тревожим за това. Ни най-малко. Изглеждаш уморена, така че ще те оставя да си почиваш. Но ще ти оставя нещо,

нещо, което ми е любимо.

Докато се изправяше, Кора бръкна в джоба си. Извади от портмонето си снимка, внимателно взе ръката на Алис и я притисна в нея.

На снимката се виждаше Кора, заедно с двете си дъщери тийнейджърки. И трите бяха притиснали бузи една към друга и се усмихваха към камерата.

— Дядо ти ни снима сутринта на Коледа, когато ти беше на шестнайсет. Запази я. Ако се уплашиш, погледни я. А сега си почивай, Алис. Обичам те.

Успя да излезе от вратата и да иде до Морийн, преди сълзите ѝ да започнат.

— Всичко е наред, мамо. Направи всичко както трябва.

— Изглежда толкова болна и изплашена. Косата ѝ, Рийни, красивата ѝ коса...

— Сега ще се погрижим за нея. Всички ще се погрижим за нея. Ела и седни.

— Чейс — повика сина си Морийн, когато стигнаха в чакалнята. — Иди да вземеш на маминка чай, а също и за бабчето. Мамо, седни.

Мис Фанси прегърна дъщеря си и я залюля, за да я успокои.

— Доктор Гроув — каза Морийн, — искам да поговоря с вас.

Стана и се огледа за подходящо място.

— Първо — започна тя, — казахте, че някой трябва да направи оценка на психическото и емоционалното ѝ състояние. Предполагам, че говорехте за психиатър.

— Точно така.

— Искам името и професионалната квалификация на този лекар. Разберете ме — продължи, преди той да успее да каже нещо. — Майка ми е стабилна и силна жена. Обаче ѝ трябва помощ, а още повече — на сестра ми. Трябва да знам абсолютно всичко за състоянието ѝ и за лечението, на което е подложена.

Извади телефона си.

— Ще запиша това, ако нямате нищо против, за да няма недоразумения или нещо да не се обърка впоследствие. Преди това искам да ви благодаря за помощта, която вече сте оказали на сестра ми, както и за съчувствието, което показахте към майка ми.

— Ще се постарая с всички сили. Мисля, че ще е от полза за пациентката ми, ако вие, аз и доктор Миноу разговаряме преди тя да прегледа Алис.

— За Силия Миноу ли говорите?

— Да. Познавате ли я?

— Да, така че можем да прескочим квалификацията ѝ. Мога да се срещна и с двамата ви, когато ви е удобно. А сега... — Включи телефона си на запис. — Да започнем с физическото състояние на Алис.

Бодин последва примера на майка си. Изчака Тейт да излезе, за да се обади, и отиде при него.

— Имам въпроси.

— Разбирам това, Бодин, обаче...

Тя просто го хвана за ръката и го поведе покрай сестринското отделение.

— Каза, че е била изнасилена, преди да бъде докарана тук. Прегледана е, нали?

— Точно така.

— Има ли ДНК, неговата ДНК? Изгледала съм достатъчно серии на „От местопрестъплението“.

— И би трябвало да знаеш, че нещата не работят както по телевизията. Ще отнеме време, за да получим резултати, а ако има ДНК, ни трябва заподозрян, с когото да я сравним.

— Тя може да разпознае онзи човек.

Тейт уморено се потърка по шията.

— Точно в момента тя не може да разпознае и себе си.

— Разбирам. И ми е ясно, че почти всички от семейството ми в момента са се вторачили в Алис, в това как е тя, а не как е стигнала дотук. Така че аз ще започна с появата ѝ тук. Къде точно е била? И кой я е намерил?

— Двойка, която се е прибирала вкъщи след свободна вечер. Намерили са я да лежи край шосе №12. Не можем да кажем откъде е дошла, нито колко дълго е вървяла преди да припадне там. Била е с домашни дрехи и по чехли. Няма никакви документи. Нищо няма.

— Колко дълго може да е вървяла, облечена така? — Бодин взе да крачи насам-натам. — Няколко километра, може би.

— В неясно каква посока — изтъкна Тейт. — Изпратихме дрехите ѝ за анализ. Ще ги прегледат и ще потърсят нещо, което може

да ни подсказе повече. Но и това няма да стане бързо, Бодин, защото анализът изисква време. Ще трябва да ми се довериш за това. Няма да оставя необърнат камък, докато не открия кой ѝ е причинил това.

— Въобще не се съмнявам в това, ни най-малко. Просто търся смисъл. Трябва ми нещо, за което да мисля. Мисълта, че тя може да е била отвлечена и държана в плен, още когато е напуснала дома...

— Не мисля, че случаят е такъв. Пикапът ѝ е бил намерен в Невада. Працала е картички от Калифорния.

— Добре, добре. Не се говореше много за Алис, но знаех това. Трябва да се е върнала тук. Трябва да е била отвлечена оттук някъде, шерифе. Не може да е дошла от Калифорния или Невада по пеньоар и чехли.

Ето в това вече имаше някакъв смисъл.

— Добре. — Бодин решително кимна. — Това е нещо, над което да се помисли. — Отново се обърна към шерифа. — Каза, че е имала деца. Къде са тези деца? Боже, че те са ми братовчеди. — Осъзнала това, тя притисна пръсти към очите си. — Тя ми е леля. Никога не бях мислила за нея по този начин. Всъщност въобще рядко мислех за нея.

Но вече щеше, каза си тя.

С помощта на бабчето убеди майка си да се прибере у дома с нея и Рори. Бабчето не можеше да седи и да чака цяла нощ в болницата. Трябваше да се прибере в ранчото, където да се погрижат за нея.

Кора обаче нямаше да отстъпи, така че Сам и Чейс останаха с нея. Щяха да се въртят на смени.

Тъй като никой не беше вечерял, Бодин стопли яденето, което вярната Клементайн беше досготвила и прибрала. Когато и двете жени, които обичаше, започнаха да ровят из чиниите си, тя реши да се намеси.

— Изглежда Рори ще е единственият, който ще пийне чаша уиски след вечеря. Мисля, че всички бихме могли да си сипем, но проклета да съм, ако ви оставя да пиете уиски на празен стомах.

— Това си е подбудителство. — Мис Фанси успя леко да се усмихне и отхапа от телешкото. — Толкова гняв таях в сърцето си към това момиче.

— Аз също — прошепна Морийн. — Гняв, яд и всички тежки думи, които мислех да ѝ кажа, ако ми се удадеше възможност.

— О, я спрете и двете.

Рори се изправи на стола си.

— Спокойно, Бодин.

— Да бе, как не. Гневът, ядът и тежките думи са продиктувани от постъпката ѝ. Тя е избягала и станалото сега не променя лекомислената ѝ постъпка. Гневът и всичко останало е било, защото сте мислели за маминка. Ти си мислела колко наранена е дъщеря ти, а ти си мислела за майка си. Алис е направила каквото е направила и е заслужавала здрав ритник в задника заради това.

— За бога, Бодин... — започна Рори, но сестра му го накара да млъкне с изгарящия си поглед.

— Само че тази лекомислена постъпка не означава, че тя заслужава онова, което я е сполетяло. Никой не заслужава това. И никой на тази маса не е отговорен за станалото. Така че спрете и яжте.

— Тонът ти не ми харесва — студено каза Морийн.

— А на мен не ми харесва да седя тук, докато майка ми поема вина, която не е нейна, и при това я споделя с баба ми. И не ми харесва, че бабчето прави същото с майка ми.

— И на мен не ми харесва тонът. — Мис Фанси отхапа още една хапка. — Но момичето има право.

— Все пак можеше да го каже с повече уважение. — Морийн отново взе вилицата си.

— Дано се оправи... — Рори огледа всички на масата. — С нищо не помагате на маминка, като се чувствате зле заради това, което сте си мислели. Ще помогне единствено, ако семейството остане обединено, ако заедно правим каквото е необходимо. Вината не може да ни обедини, а ние трябва да бъдем заедно.

Ухили се самодоволно на сестра си.

— Ето така се говори с повече уважение.

— Вече бях подготвила почвата — напомни му тя.

Мис Фанси махна пренебрежително.

— Момчето има право. — Протегна се и потърка дланта си. — Тя ще има нужда от нас, Рийни. И двете ще имат нужда от нас.

Морийн се хранеше внимателно.

— Лекарят казва, че тя физически ще е готова да напусне болницата след няколко дни. Но може да отнеме доста повече време, за да се възстанови емоционално. Ще я преместят в психиатричното крило, докато... Обаче аз...

— Какво, миличка?

— Поговорих със Силия Миноу. Тя ще я лекува. Ще трябва да прегледа Алис и да говори с нея, да реши кое ще е най-добро. Може да се окаже по-добре да я доведем тук. Тя е израснала тук. Семейството ѝ е тук. Ако се наложи, ще наемем сестра, а Силия може да идва за сеансите или ние може да водим Алис при нея. Ще трябва да поговоря със Сам, с всички, защото има много въпроси и много очаквания.

— Разбира се, че ще дойде тук. — Бодин погледна Рори, който ѝ кимна утвърдително. — Бодин хаус е твърде малка, ако вътре се напълни със сестри и лекари. Тук има достатъчно място, а и ѝ е познато.

— Това облекчава товара ми — тихо каза мис Фанси. — Бодин, толкова късно вечерта нищо повече не мога да хапна, но мисля, че си заслужих един скромен пръст уиски, за да ми помогне да заспя. Наистина го искам, както и леглото си.

Бодин стана, взе чаши, сипа в едната на мис Фанси и въпросително погледна майка си. Морийн вдигна два пръста. Бодин ѝ сипа, а също на Рори и на себе си.

— Е? — Морийн вдигна чашата си. — Колко и тежък да е бил пътят ѝ, колкото и тежък да е оттук нататък, нека прием за Алис. За завръщането на блудната дъщеря.

Като използва отново бабчето за претекст, Бодин убеди майка си да се качи горе, да настани баба си и самата тя да си почине, докато те двамата с Рори щяха да се оправят с кухнята.

— Тя не може да бъде оставена сама. Алис — поясни Рори. — Трябва ли да ѝ викаме леля Алис? Господи, Бо.

— Мисля, че Алис ще се справи. И ние ще трябва да поемаме смени, ако и когато дойде тук. Може да наемем сестри с необходимия опит. Мама ще се заеме с това, а като има нещо толкова важно, с което да се занимава, то ще ѝ помогне да се справи и с останалото. Може да се наложи маминка и бабчето също да поостанат тук.

— Имаме достатъчно място. Чудя се тя откога ли е тук. В околността, имам предвид.

Докато почистваше плота, Бодин го изгледа с одобрение.

— С теб мислим еднакво.

— Само си представи. Винаги съм смятал, че е умряла.

— И аз също. Не можех да разбера как може да е жива, а да не напише нито едно писмо, нито пък да се обади. Нищо, от години. Сега е ясно, че някой я е държал в плен и е бил жесток към нея, а тя през цялото време е била наблизко. Съвсем близо до тук. Рори, може да сме минавали с кола или на кон съвсем близо до мястото, където е била.

— Мястото трябва да е било изолирано, не мислиш ли?

— Не знам. Просто не знам. Онези жени... в Охайо ли бяха, дето онова копеле ги беше държало с години? Не е било чак толкова изолирано, а никой не е знаел.

— Не мога да си го представя — каза Рори. — Не мога да си обясня защо някой мъж би искал да затвори по такъв начин жена. Гади ми се. — Отвратен, пусна кърпата за бърсане на чинии. — Ще се кача горе. Утре ще тръгна рано, за да могат Чейс и татко да се приберат.

— Мама може да поиска да тръгне с теб и може да успее да убеди маминка да си дойде, поне да си смени дрехите. Ако стане, аз ще доведа маминка в болницата.

— Ще се оправим. — Брат ѝ се обърна към нея и я прегърна. — Няма значение колко пъти си ме вбесявала, ще се разстроя ужасно, ако изчезнеш.

— И аз се чувствам така.

— Иди да си починеш и ти. — Целуна я по косата и тръгна нагоре по стълбите.

Бодин знаеше, че няма да си легне, още не. Каза си, че ѝ трябва разходка и макар прекрасно да знаеше накъде смяташе да тръгне, не си го призна, докато не похлопа на вратата на Калън.

От бързината, с която ѝ отвори, стана ясно, че я беше очаквал.

— Чул си.

— Клементайн. — Издърпа я навътре. — Наминах с надеждата да се присъединя към неделната вечеря. Добре ли сте?

— Не знам как съм, но не в това е проблемът.

— Все пак е в списъка ми. — Потърка ръцете ѝ и се отдръпна, за да я огледа по-добре. — Не се обадох и не пратих съобщение, защото не исках да се меся. По същата причина не дойдох и като видях, че в кухнята свети.

Но беше я чакал, помисли си тя. Беше я чакал.

— Мислиш ли, че ще можеш просто да постоиш с мен за минутка?

— Разбира се. Кора държи ли се?

— Още е в болницата. Не иска да си тръгва. Калън, може ли да полегнем... Нямам предвид секс. Може ли просто да полегнем, за да ти разкажа всичко? Твърде уморена съм, за да стоя права, а не искам да сядам.

Той обгърна талията ѝ с ръка и я поведе към спалнята.

— Нека свалим тези ботуши.

Тя го остави да ги издърпа и се изпъна на леглото.

— Благодаря. Мисля и премислям всичко, къс по къс. Искам отново да помисля над него. Може накрая да намеря някакъв смисъл.

Той се изтегна до нея.

— Давай.

— Като се прибрах от работа, мама плачеше.

Преведе го през всичко, стъпка по стъпка. Калън не я прекъсваше, оставяше я да му разкаже какво беше видяла, чула и почувствала.

— Мама ще я доведе вкъщи, в ранчото — завърши тя. — Може да е скоро, може да е след месеци, но вече е решила.

— Това притеснява ли те?

— Притеснява ме какъв стрес ще е за мама, но тя и без това е подложена на стрес. Тревожа се, че може да не хванат достатъчно бързо кучия син, който е направил това, и че това ще виси над нас като предстояща буря. Тревожа се, че наблизо — достатъчно близо до вкъщи — има някой, който прави такива неща. Деца, Калън. Тя е имала деца. Може да са на моите години, на възрастта на Рори и помалки. Дали не са държани в плен и наранявани също като нея, или са част от мъченията ѝ? Като, де да знам, като някакъв култ, фикс идея...

Той отмести косата от лицето ѝ.

— Това са много грижи.

— Сякаш злото се е промъкнало. Две мъртви жени, Алис... Все едно злото се е промъкнало и е променило живота ми. Трябва да си затворя очите поне за минута.

— Разбира се.

Калън я усети как заспива още щом очите ѝ се затвориха.

Разбираше тревогите ѝ, всяка от тях. Но имаше още една, за която не се беше сетила, тревога, която се беше изкачила над всички останали.

Алис Бодин не беше мъртва. Жива жена, която щом веднъж дойде отново на себе си, може да разпознае онзи, който я беше държал затворена, беше я бил и изнасилвал.

Тревожеше се, че мъжът, който беше извършил тези неща, нямаше да се поколебае да убива. Да убие жената, която познаваше лицето му, както и всеки, който се изпречеше на пътя му.

Бодин се събуди в прегръдката му, с облежната на рамото му глава. Не знаеше как да изрази благодарността си заради утехата, която това ѝ носеше.

Когато понечи да се измъкне, той я стисна по-силно.

— Поспи още малко.

— Въобще не смятах да спя. Трябва да се прибирам, в случай че им потрябвам. — Седна и отметна косата си назад.

Той седна до нея и се протегна. Бодин искаше да се сгуши в него поне за минута още. Обаче...

— Този часовник верен ли е?

Той погледна, беше три и трийсет и пет.

— Да.

— Късно е, за да повдигам този въпрос, но може да ни потрябваш за транспорт между курорта и ранчото, докато не се оправим с това. Поне двама от нас трябва да бъдат в болницата. Ще дежурим на смени.

— Не е проблем.

— Не говоря за утре... тоест за днес. — Бодин намери ботушите си и ги обу. — Ще се виждаш с майка си.

— Мога да го отложам.

— Не, недей. И без това трябва да направя някакъв график, а майка ти разчита на теб. — За момент се облегна на него. — Благодаря ти, че ми беше приятел, когато имах нужда от такъв.

— Приятел съм дори когато ти не си. Но следващия път ще искам секс.

Успя да я разсмее.

— Аз също. — Хвана лицето му в шепите си и го целуна. — Аз също.

— Дръж ме в течение, Бодин.

— Ще го направя. — Изправи се. — Ще ида в болницата, защото успях да поспя, ще освободя татко и Чейс, все едно дали искат. Чейс

също ще има нужда от приятел.

— Аз съм му приятел, все едно дали има нужда. Но няма да правя секс с него.

Бодин отново се засмя и тръгна да излиза.

— И ти, и Алис си тръгнахте оттук, но се върнахте по различни начини. Поспи още, Скинър.

Все още облечен, той си легна, когато чу вратата да се затваря, но не успя отново да заспи.

18.

Калън добави към задачите си за деня и конюшните. Е, и без това беше станал, помисли си, докато почистваше из огражденията.

Беше избрал това задължение, защото знаеше навиците на Чейс толкова добре, колкото познаваше и своите.

Двайсет минути след като започна Чейс дойде.

Изглежда уморен, помисли си Калън.

— На смяна ли си днес? — запита Чейс.

— Не, просто убивам малко време.

— Защото обичаш да ринеш конски лайна ли?

— Работата на живота ми. — Калън замълча и се облегна на лопатата. — С какво мога да помогна?

— Нямам представа кой с какво може да помогне. Просто чакаме. Дори не знам точно какво. Знаем само, че някой от нас трябва да е там, за да помогне на маминка, ако рухне.

Калън винаги я беше възприемал и като своя баба.

— Как е тя?

— Има стоманен гръбнак. Мисля, че винаги съм го знаел, но никога досега не съм го виждал толкова ясно. Настоя да прекара нощта в стаята на Алис. Надникнах няколко пъти, татко също. Изглеждаше, че и двете спят. После дойде Бодин, към пет и половина сутринта. Ходила до къщата, взела дрехи за маминка да се преоблече и каза с татко да се прибираме. Не прие „не“ за отговор.

— Е, знаеш приказката за крушата и дървото.

— Да. Не познавам Алис — рязко добави Чейс. — Нямам чувства към нея, но ми е зле и съжалявам, задето е живяла в най-тежкия ад и то сигурно с години. Но не я познавам, нямам такава връзка с нея. Мисля си за жените, които познавам, с които имам връзка.

Чейс за миг остана без думи и разтърка лицето си.

— Бабчето е почти на деветдесет. Как да й попреча да виси с часове в чакалнята на болницата?

— Разсей я с нещо. Дай й задача.

Чейс вдигна ръце в безмълвен знак, че се предава.

— Например?

— Господи, откъде да знам? Нещо като за баби. Тя е баба на Алис, така че има тази връзка, която ти нямаш, и е адски сигурно, че не трябва да чувства вина.

— Тя е сестра на майка ми.

— И какво от това, Чейс? Никога не си я познавал. Дрехи — внезапно се вдъхнови Калън.

— Какви дрехи?

— Бодин каза, че Алис била само с дрехите на гърба си, а те ѝ ги взели и ги пратили за анализ. Ще ѝ трябва дрехи, нали?

— Предполагам, обаче...

— Помисли си. Върни се и по време на закуска спомени как Алис няма нищо, освен болничното си облекло. Обзалагам се на седмичната си надница, че майката ти и мис Фанси ще скочат, все едно са на пружини.

— Аз... те ще го направят, да. Не бях мислил за това.

— Най-вероятно и те още не са се сетили. — Калън струпва още мръсна слама в количката. — Още са замаяни от станалото, но скоро ще започнат да мислят и по-практично. Подхвърли им идеята и ги остави да се заемат.

— Дяволски добро предложение.

— Да, разрешавам световните проблеми, докато рина конски лайна.

Усмивката на Чейс се появи бързо и също толкова бързо се стопи.

— Кал, някъде има мъж, и то дяволски близо, който е причинил това на Алис. Как бихме могли да се справим с това?

— Ще помисля — тук има достатъчно конски лайна. А ти се грижи за семейството си и помни, че мога да топля седалката в чакалнята. Днес следобед ще бъда в Мисула, така че мога да ида в болницата, след като се върна оттам.

— Няма да имам нищо против да го направиш.

Калън кимна.

— Тогава ще дойда — каза той и отново се захвана за работа.

* * *

Същия следобед, след като промени графика си, прехвърли на Мади урока, записан в последната минута и сложи Бен на смяна, Калън похлопа на яркосинята врата на красивата къща на сестра си. От прозорците висяха червени сандъчета за цветя. В тях цъфтяха пурпурни и жълти теменужки със странни личица, сякаш се усмихваха.

Сигурно ги беше посадила сестра му.

Знаеше, че в задния двор има парник, а също и детска люлка, която приличаше на космически кораб.

Зет му и сестра му ги бяха построили заедно, точно както заедно бяха изградили живота си, семейството си и магазина с произведения на изкуството. В задния двор имаше също и грънчарско ателие, част от керамиката в магазина носеше печата на сестра му.

Тя винаги е била умница, помисли си Калън. Можеше да направи интересни предмети от нещо, което човек би изхвърлил като непотребен боклук.

Бяха се карали, както си беше обичайно за брат и сестра, а той предпочиташе компанията на Чейс и ранчото пред нейната и дома ѝ, но винаги се беше възхищавал на креативността на Савана. Освен това тя беше невъзмутима и спокойна. Понякога кръвта му кипеше, а хладнокръвието ѝ още повече го дразнеше.

Когато обаче Савана отвори вратата, със сплетената на плитки кестенява коса, с красивото си като сладкиш лице и с вече наедрелия си корем под карираната риза, той изпита единствено прилив на обич.

— Как ставаш от леглото, за да се мотаеш така наоколо? — запита я той и нежно сръчка корема ѝ.

— Джъстин ми построи макара.

— Не бих го казал пред него. Къде е мъжаката?

— Спи още, макар че скоро ще стане. Влизай бързо, докато е още тихо.

Дръпна го вътре и го прегърна, притискайки корема си в него.

— Взе и кучето със себе си в леглото. Не иска да скача по мен.

Тя влезе в дневната. Вътре имаше мек диван с възглавнички, тапициран със синя дамаска на весели червени макове, и червени

фотьойли на сини райета — всички открити по битаците и впоследствие претапицирани. Също както и масите, които бяха поправили, и лампите, които Савана беше спасила от боклука, след което ги беше боядисала и направила като нови.

И всички тези неща, помисли си Калън, парчета и остатъци, нищо идеално, нищо, което да си пасва, и всичко заедно превръщаше мястото в дом.

Савана се отпусна във фотьойла и потърка корема си.

— Мама се облича. Ти подрани. Искаш ли кафе? Вече пих единствената ми позволена чаша за деня, просто не мога да го откажа, но мога да ти направя.

— Ти просто си седи.

— Какво ще кажеш за малко лавров чай, каубой?

Той се ухили.

— Не и в тоя живот, хипи такова. Защо не си в магазина?

— Трябваше ми почивен ден. Налага се да довърша някои неща в ателието, а Джъстин започва да ме обгражда с прекалено внимание. — Потупа корема си отново. — Можех аз да заведа мама днес, Кал. Знам как се чувстваш заради това.

— Не е проблем.

— Лесно мога да взема бавачка, ако ме искаш.

— Не се тревожи за това, Вана.

— Тя наистина го очаква с нетърпение, или по-скоро няма търпение да прекара времето с теб. — Вдигна поглед към тавана, защото се чу топуркане и детска глъч. — Време е.

— Ще ида да го доведе.

Савана направи на брат си знак да сяде.

— Няма нужда. Повярвай ми, той знае пътя. А аз направих грешката да му кажа, че ще идваш. Така че се подготви.

— Обичам го. Притежава твоя подход „какво бих могъл да направя с това“, както и способността на Джъстин да гледа на всичко от веселата му страна. Направили сте забавно дете.

— И по следващото работим. Искаш ли да знаеш от кой вид е?

— Какъв вид? А, дали е момче, или момиче? Мислех си, че не знаете.

— Не знаехме. С Броуди нямахме представа и той се оказа най-страхотната изненада. Обаче една нощ си говорехме дали онова в

люпилнята, с неутралния пол, не еволюира в момче. Запитахме се дали да не оставим нещата така отново, с Броуди в голямата му момчешка стая, докато чакаме креватчето отново да се напълни. Така че решихме да разберем. И го направихме.

— Добре, и какво ще е?

— Ягодов сладолед.

— Розово? Момиче. — Той изпъна крак и леко я срита. — Имате си от всичко. Добра работа. — Видя как коремът ѝ подскача. — Като си говорим за странности...

— Знае, че говорим за нея. Обра или Лайла. Стигнахме до тези две имена. Който спечели, получава първото име, другото ще е второто. На теб кое ти харесва?

— А, няма да се бъркам между мама и тате.

— Не съм ти казала кое е моето и кое — на Джъстин. Просто питам кое ти харесва повече.

— В такъв случай — Обра.

— Да! — Савана размаха юмрук във въздуха. — Още един глас в моя полза. Сега ако мога да го придумам за Обра Роуз и да спестя Лайла, в случай че имаме друго момиче...

— Вече и за друго ли мислите?

Кучето, силно привързано лабрадорче, се втурна надолу по стълбите и се метна в скута на Калън, сложи предните си лапички на гърдите му и започна да го ближе по лицето. Броуди, с разрошена от спането коса, с розово личице и с щур поглед като на кученцето, тичаше по стълбите с пластмасова кофичка.

— Кал, Кал, Кал! — Останалите му думи бяха твърде бързи за ограничените знания на Калън в областта на бебешкия език, но когато малкият пусна кофичката и се намести в скута му като кутрето, вуйчо му почувства неподправената детска обич.

Нямаше представа как я е заслужил, но беше дяволски сигурен, че това прави деня му по-слънчев.

Броуди се наведе, за да си вземе кофичката, и извади от нея играчка.

— Железният човек.

— Да, виждам. Мислех, че харесваш Звездните рейнджъри.

— Челвен ленжъл. Хълк. Кап Амелика, Селбълен ленжъл.

— Сребърен — поправи го майка му. — Сре-бъ-рен.

— Сле-бъ-лен.

Малкият разказа за цялата си колекция, като буташе играчките към Калън.

— Не мога да спра мама да му ги купува.

— Че защо да спира? — Кейти Скинър се показва на стълбите. Носеше тъмносива рокля и обикновени черни боти.

И освен това, установи Калън, тя беше щастлива. А щастиято от твърде много години не беше част от гардероба ѝ.

Отиваше ѝ да е щастлива, както косата, която си беше оставила каменносива, както и смеха, когато Броуди се втурна и прегърна краката ѝ.

— Кал! — каза ѝ малкият.

— Да, виждам.

— Кал иглае.

— Давай — каза Кейти на сина си. — Отдели му малко време, имаме достатъчно. Ще направя чай на Савана.

— С удоволствие ще пия, мамо, благодаря.

— Иска да е лавров — каза Калън и седна на пода за радост на момченцето и на кучето.

— Наистина искам.

Калън избра няколко човечета за играта.

— Върнали сте светлината в нея, Вана. Ти, Джъстин и малкият.

— Да, мисля, че успяхме. Ти запали нова, когато се върна. И тя се усили още повече при мисълта за теб и Бодин Лонгбоу.

Калън надигна глава и присви очи, а сестра му хвана корема си и се засмя.

— Може и да те е нямало, Кал, но не би трябвало да си забравил какви са хората тук. Всички чухме за страстните ти танци с Бодин в „Раундъп“ в събота.

— Страстни танци... — Калън запуши с длани ушите на Броуди.

— Така ли се говори пред дете?

— С баща му сме танцували страстно пред него.

— Май ще трябва и аз да си запуша ушите.

Савана се подсмихна и поглади едната си плитка.

— Та така, ти и Бодин.

— О, не започвай.

— Винаги съм я харесвала — всички тях, но особено Бодин. Не знаеш, че два или три пъти в годината идваше с торба дрехи за мен. Казва, че много ме бива с иглата и сигурно ще мога да ги поправа и да ги използвам. Абсолютно нищо им нямаше — може би липсваше копче или някъде имаше раздърпан шев. Казваше така, за да пощади чувствата ми. А когато с Джъстин отворихме магазина, беше първа на вратата. Има нежно сърце и класа. Не съм сигурна, че я заслужавах.

Като го каза, Савана се усмихна.

— Жени, Броуди. Противоречиви създания са. Най-добре ще е да го научиш отсега.

— Жини. — Броуди вдигна Розовия рейнджър и извика.

За Кал прекараният час със сестра му и забавния му племенник, както и обяда с майка му, бяха като прекрасни корици на книга. А онова, което лежеше между тях, бе дългът.

Спря, когато тя го попита дали не би могла да купи цветя, и я изчака търпеливо, докато избере каквото иска. Запази за себе си мисълта, че жълтите лалета няма да изкарат нощта.

Опита да ги плати, но тя не му позволи.

Откара я до гробището и я пусна напред, докато паркира. От погребението не беше идвал и не смяташе да го прави. Сега си даде сметка, че е готов да идва тук всеки път, когато майка му го помоли.

Реши, че трябва да е благодарен, задето мястото беше поддържано и снегът беше почистен.

За всеки случай не махна ръката си от рамото ѝ, докато вървяха покрай надгробните плочи. Стигнаха до една малка, обикновена, с името на баща му.

ДЖАК УИЛЯМ СКИНЪР

СЪПРУГ И БАЩА

И двете неща бяха истина, помисли си Калън. А на плочата не ѝ се налагаше да държи сметка за това доколко успешен беше и в двете си начинания.

— Знам, че ти е трудно да идваш тук — започна Кейти. — И знам, че не е съвсем честно от моя страна да те моля да го правиш.

— Не става въпрос за това.

— Той си имаше слабости — продължи майка му, а вятърът разроши косата ѝ. — Наруши обещанията си към теб.

Към всички ни, помисли си Калън, но запази мълчание.

— Направи живота ти по-труден заради слабостите си и нарушените си обещания. Знаеше това. О, Калън, знаеше го и се опита. Можех да си тръгна, да ви взема двамата със Савана и да го оставя.

— Защо не го направи?

— Обичах го, а любовта е могъща сила. — Вятърът продължаваше да разбърква косите ѝ, а тя прокара ръка по надгробния камък. — Може да поема тежки удари, отново и отново. Той ни обичаше. Ето защо когато се поддаваше на слабостите си, това го нараняваше дори повече, отколкото нараняваше мен. Положи големи усилия, за да се справи, обаче...

Обаче, помисли си Калън. Помнеше всичките онези „обаче“.

— Случваше се почти да нямаме храна, която да сложиш на масата, а сметките се трупаха на купчини.

— Знам, знам. — И все пак тя продължи да гали надгробния камък, все едно успокояваше скръбен призрак. — Знам също и че пристрастеността му към хазарта беше болест, с която се опитваше да се бори. Никога не е винил друг, освен себе си, Калън, а това е важното, което трябва да помниш. Някои го правят, винят други за слабостите си. Пиене, наркотици или хазарт. А хвърлянето на вина е жестоко и тежко. Баща ти никога не е бил жесток, никога не ми е вдигал ръка, нито пък на вас. Не беше лош човек.

Въздъхна, спря да гали плочата и хвана ръката на сина си.

— Но те разочарова.

— Ами ти? — попита той. Господи, това го вбесяваше, тя никога не винеше съпруга си за загубите, за немотията, за униженията.

— О, Кал, той разочарова и мен. И това беше много по-тежко разочарование, след като дълго време успяваше да се въздържа. Част от теб ме вини, задето не съм го накарала да спре.

— Някога — да — призна той. — Някога те винях за това. Сега знам по-добре. За нищо не те виня, мамо. Това е самата истина.

Тя се вгледа в него с търсец поглед, после затвори очи.

— Не мога да ти опиша какво облекчение ми носят думите ти, като знам, че е истина.

Не само баща му, помисли си Калън, беше правил грешки и бе разочаровал хората.

— Съжалявам, че не го осъзнах по-рано. Съжалявам.

— Правих грешки. Допусках грешки, когато търсех извинения пред теб и Вана. — Стисна ръката му. — Съжалявам за това. Той беше решил, че го е преодолял. Знаеше каква е истината, но си мислеше, че е така. Отиваше на приятелска игра на покер или залагаше малка сума на конски състезания, нищо сериозно. Знаеше, че ще се подхлъзне отново, но си вярваше, че няма да го направи. Спря да ходи на събиранията.

— Какви събирания?

— На анонимните комарджии. Не каза на теб и на Савана, че ги посещава, а истината е, че донякъде се срамуваше от това, от необходимостта да го прави. Не ми каза, че е спрял да ходи, но аз започвах да виждам знаците. Единственото, за което някога ме е лъгал по време на съвместния ни живот, бяха онези срещи — че ги пропуска, за да играе комар. Можех да му го простя, защото лъжите и хазартът са едно и също.

— Гордееше се с теб, с теб и със Савана. Може никога да не си го почувствал, а вината за това е негова, не ваша. Може да не помниш добрите времена, но имаше такива. Как те качи за пръв път на кон, как донесе първото ти куче, научи те да забиваш пирон с чук и да поправяш ограда. Той направи всичко това, Калън, и се гордееше бащински с теб. И като баща никога не си прости, че лиши теб и Савана от рожденото ви право, че проигра ранчото акър по акър.

— Това беше домът ви.

— Ще ти кажа една тайна. — Тя постави ръка на рамото му и го погали. — Ранчото за мен беше единствено работа. Средство за препитание. Бих предпочела къща като на Вана. Със съседни наблизо, с двор, с малка градина. Конете, кравите и земята, която да се обработва и засява, бяха безкрайна работа. Баща ти я обичаше. Ти я обичаш. Аз никога не съм я обичала.

— Но ти... — Гласът му заглъхна и той поклати глава. Мъжете можеха никога да не разберат жените и силата, която се изливаше в тях. Можеха да не разберат любовта им.

— Научих се достатъчно добре как да бъда съпруга в ранчото, но истината е, че това не беше естествено за мен. Харесва ми да живея със Савана, Джъстин и с малкия, и съм им полезна — ето това е естествено за мен. Мога да улесня живота им и всеки ден съм благословена, като виждам колко са щастливи. Колко добре подреди живота си моето момиче. Така и не можах да измисля какво да направя, за да улесня и твоя живот, за да попълня проиграния ти дял.

— Не се налага да го правиш. И сам мога да се справя.

— Знам, че можеш. Нима не ми изпращаше пари всеки месец? Нима не продължаваш да го правиш, а няма нужда от...

— Трябва — прекъсна я той.

— Можеш да се справиш сам, Калън, и знам, че сам ще си изградиш щастлив живот, но земята беше твоя, а аз не можах да я запазя за теб.

— Не искам да се тревожиш за това, мамо. Не искам да мисля, че съм ти оставил такава тежест. Ако беше само земята, можех да я откупя, или поне достатъчно голяма част от нея. Напуснах, защото исках да се оправя сам, да си докажа, че мога. Върнах се, защото успях, а и домът ми липсваше. Домът не беше онова парче земя.

— А аз исках да ме доведеш днес, за да мога да ти кажа тези неща и може би да ги забравим. Той никога не си прости, че е изгубил онова, което трябваше да е ваше, и когато най-накрая прие, че никога няма да го върне, от отчаяние отне собствения си живот. Не можах да му го простя.

Кейти погледна плочата, името, издълбано отгоре й.

— За всичко останало му прощавам. В деня, когато го погребяхме тук, в сърцето ми нямаше прошка. Само гняв и обвинения. Не можех да чувствам нищо друго. Дойдоха приятели и съседни, казах им думите, които се предполагаше да изрека. С теб и сестра ти разговарях по същия начин. Но думите, които му отправих в мислите си, бяха ядни и безпощадни.

— Но дойде, за да сложиш цветя на гроба му.

— Щях да го направя, все едно дали съм му простила. Направих го. Простих му. Той изгуби много повече от няколко акра земя, няколко сгради и животни, Калън. Изгуби уважението, обичта на дъщеря си, изгуби сина си. Изгуби годините, които можеше да прекара с внуците си. Така че му простих. Дойдох тук, сложих цветя на гроба му и си

спомних, че имаше и добри времена, че между нас имаше любов. Създадохме теб и Савана, а това е моето чудо. Така че мога да простя и да забравя останалото.

Тя се наведе и остави цветята.

— Не те моля да му простиш, Кал. Но искам да опиташ да разбереш, да опиташ да загърбиш това. Искам да гледам как момчето ми изгражда свой хубав живот.

От много дълго време и твърде много пъти я беше мислил за слаба. Сега разбра, че Кора Бодин не е единствената жена в живота му, която носеше стомана в костите си.

— Между нас няма напрежение, мамо. Съжалявам, че съм те накарал да се чувстваш така. Не можех да остана.

— О, не, Кал, беше прав да заминеш. — Извади кърпичка от джоба си. — Липсваше ми ужасно, но се радвах, че замина, за да изградиш живота си.

Не беше свикнал лесно да изрича тези думи, но тя се нуждаеше от тях. Никога не би помолила, но се нуждаеше.

— Обичам те, мамо.

От навлажнените ѝ очи бликнаха сълзи.

— Калън. Кал. — Облегна се отгоре му и притисна лицето си към гърдите му. — Толкова те обичам. Момчето ми, толкова много те обичам. — Въздишката ѝ прозвуча така, сякаш се беше сдържала с години. — Сега знам, че ти наистина си отново у дома.

— Заминах, защото имах нужда от това. Върнах се, защото исках. Липсваше ми майка ми — каза той и я чу как изхлипа. — Спри вече да се тревожиш. Измръзнала си. Хайде, да влизаме в пикапа на топло.

Кейти погледна към надгробната плоча и цветята.

— Да, време е да си вървим.

— Чудесно, защото имам среща с една красавица. — Той я прегърна през рамото. — Ще я водя на страхотна вечеря.

Тя избърса сълзите си.

— Това ще включва ли и чаша вино?

— Обичаш вино, нали?

— Тази вечер — да.

— Тогава ще си вземем бутилка.

Когато се прибра, веднага видя следите в снега. Гневът, който почти беше успял да потуши, отново изригна, когато отиде до колибата и намери вратата отключена.

Изрева, сигурен, напълно сигурен, че ще я намери. Не би се осмелила да покаже неподчинение.

Но мястото, което ѝ беше отредил, беше празно и дори не беше подредено изцяло.

Тя щеше да си плати, да плати скъпо.

Втурна се навън и присви очи, докато се оглеждаше. Луната светеше достатъчно, за да види следите, макар да се заоблачаваше.

Нямаше да стигне далеч. Неблагодарна курва. Когато я хванеше, щеше да счупи и двата ѝ крака. Ще бяга, така ли? Това щеше да е последният път, когато въобще щеше да ходи.

Отиде до хижата си и отключи вратата.

Имаше запаси за цяла година. Торби с фасул и ориз, брашно и сол. Кутии, натрупани от пода до тавана.

Имаше и купчина струпани дърва вътре, както и отвън, покрити с брезент.

Оръжията държеше в спалнята.

Три винтовки, две ловджийски пушки, половин дузина пистолети, както и полуавтоматична карабина AP-15, която му беше струвала скъпо. Имаше инструменти, за да си прави сам патроните, както и достатъчно амуниции, за да поведе малка война.

Знаеше, че щеше да настъпи денят, когато ще се наложи да воюва. Щеше да е готов. Да е готов, заедно с независимите граждани на тази някога велика страна, да се вдигнат, да свалят корумпираното правителство и да си върнат страната, земята, правата, отказани на тях, но дадени на имигрантите, черните, хомосексуалните и жените.

Правителство, което беше потъпкало и Конституцията, и Библията.

Войната щеше да дойде и той всяка вечер се молеше това да се случи по-скоро. Но тази вечер трябваше да хване една жена, жена, която си беше взел за съпруга и която трябваше да бъде наказана.

Избра си добър и солиден колт — револвер, направен в Съединените американски щати, напълно зареден. Съблече палтото си, за да си сложи специална жилетка, натъпкана с патрони. Затъкна нож в

канията на колана си, окачи на шията си очила за нощно виждане и метна ловна пушка на рамото.

През по-голямата част от живота си беше проследявал и ловувал из тези гори, мислеше си, докато излизаше. Никоя невежа курва, никоя неблагоприятна жена не би могла да стигне далеч, щом веднъж хванеше следата ѝ.

А следата беше смехотворно лесна за проследяване, въпреки навалелия отгоре ѝ снежец. Щурала се е наоколо без никаква цел, заключи той и забърза ход.

Малко се разтревожи, като видя, че е сменила посоката, и ако продължеше по нея, щеше да излезе на пътя към ранчото. Не поддържаше връзка с хората оттам, а префърцунената им къща беше на още километър и половина разстояние. Но ако беше поела по този път...

Не беше. Твърде тъпа беше за това, каза си той с мрачно задоволство, когато видя, че следите ѝ се отдалечават от ранчото.

За известно време изгуби следата, реши, че може да е вървяла по пътя, но после отново я хвана, когато тя беше тръгнала в снега.

Беше тъмно и облачно, така че си сложи очилата за нощно виждане и продължи. Можеше да я проследи и по чакъла заради начина, по който си беше влачила крака.

Тъпа кучка, тъпа кучка. Редеше думите като молитва и вървеше по следите, докато краката не го заболяха. Как беше стигнала толкова дяволски далеч?

Видя малко кръв и се наведе, за да я огледа. Трудно беше да се прецени заради влажния сняг, но беше достатъчно прясна, така че сигурно беше нейна.

Продължи. Малка капка кръв тук, после капка кръв там, но продължи, докато се задъха.

Главата му запулсира, щом осъзна докъде би трябвало да отвеждат следите. Макар дробовете му да горяха, той се насили да се затича. Оръжието го удряше по гърба, револверът тежеше на кръста му.

Щеше да я убие и то съвсем справедливо.

Нима не си беше казвал, че трябваше да я заключи, да ѝ сложи оковите и да си вземе друга съпруга? По-млада, в детеродна възраст.

Съпруга, която щеше да му ражда синове, вместо безполезни дъщери, които да продава.

Сега нямаше да си прави труда да я оковава и да я храни. Не и след като беше показала коварното си сърце. Щеше да я заколи като сърна и да остави тялото ѝ на животните.

И щеше да е по-строг със следващата си съпруга. Нямаше да бъде толкова мил с нея.

Но когато стигна шосето, разбра, че е пропуснал шанса. Виждаше на половин километър във всяка посока, но Естер я нямаше.

Каза си, че сигурно ще умре от студ и изтощение, тъй че прав ѝ път. Каза си, че дори и да оживееше, никога не би могла да доведе някой до дома му. Каза си, че корумпираните местни власти никога не биха могли да хванат следата ѝ, както той го беше направил.

Но за всеки случай се подсигури, като ги заличи и остави фалшиви следи.

Когато слабият сняг обърна на дъжд, той се усмихна. Бог имаше грижата, помисли си, и произнесе мълчалива молитва. Дъждът щеше да отмие кървавите следи, както и стъпките ѝ през снега. Но все пак продължи да оставя фалшиви следи и се зарадва, когато след час дъждът се усили.

Когато се върна на собствена земя, краката му трепереха от умора, дънките му бяха мокри.

Все пак събра достатъчно гняв и енергия, за да изрита злобно кучето.

— Защо не я спря? Остави я да си тръгне.

Кучето изквича и се опита да се скрие в колибата, а той извади колта. Пръстът му беше на спусъка и в ума си вече виждаше как куршумът се забива в главата на псето.

Обаче премисли. Щеше да изведе безполезното куче сутринта, да го пусне по следите около къщата. Щеше да оседлае петнистия кон и да поязди. Мъж на кон, който е извел кучето си на разходка.

Ето това щеше да направи.

Влезе в къщата и запали огън. Съблече се гол и навлече зимно бельо, за да стопли костите си.

Гладът го мъчеше, но студът и изтощението бяха по-лоши. Главата му отново запулсира и той се вмъкна в леглото.

На сутринта, обеща си той, щеше да излезе и да се увери, че е прикрил всичко, което трябваше да се прикрие.

Докато заспиваше, пожела гневът Божи да се стовари върху Естер, върху порочната и нечестива жена.

Докато я проклинаше, Алис прекарваше първата си свободна нощ от повече от двайсет и пет години, упоена до сън.

На сутринта кожата му гореше, гърдите му бяха стегнати, гърлото му дращеше, но той се насили да се облече, да яде и да оседлае крантата. Кучето куцаше и скимтеше, но обиколи избледнелите следи.

Макар дъждът да беше свършил повечето от работата, той си напомни, че Господ помагаше на оногова, който си помагаше сам. Язди повече от час, преди треската отново да го върне в хижата.

Не си направи труда да върже кучето — къде би могло да иде — и едва успя да разседлае коня. Вътре пи лекарство против простуда направо от бутилката. Трябваше да излезе и да се послуша, за да разбере дали не се носят слухове за открита тъпа дърта жена, да види дали онази лукава кучка не беше казала нещо.

Това обаче можеше да изчака, докато не се оправеше от простудата, която си беше лепнал заради нея.

Върна се в леглото и спа на пресекулки, измъчван от треската.

19.

На третия ден Бодин дотолкова свикна с болничния ритъм, че можеше да отгатне коя сестра минава покрай чакалнята само по стъпките ѝ.

Работеше отдалеч, на лаптопа и на смартфона, докато изпълняваше дълга си. Майка ѝ, партньорка в бдението тази сутрин, правеше същото. Чакалнята им служеше за офис, дневна и чистилище.

Следобед, също както и предния ден, щяха да дойдат Сам или Рори заедно с мис Фанси, а Бодин и Морийн щяха да идат на работа. Бяха опитвали да убедят Кора да дойде с тях и да си почине по време на нощната смяна, но досега никой не беше постигнал успех.

Бодин знаеше, че Калън беше прекарал нощната смяна заедно с Чейс на сравнително удобния диван. Нямаше да ѝ иска благодарност, но вече я имаше.

Когато тя пристигна с майка си малко след изгрев, сипа кафе за всички от термоса, който беше напълнила вкъщи, разопакова сандвичите с бекон и яйца и ги раздаде.

Това накара Калън да я целуне ентусиазирано.

— Мама ги направи — обясни тя, при което той се обърна към Морийн и я целуна също толкова ентусиазирано.

За пръв път от три дни Бодин чу майка си да се смее.

Да, беше благодарна на Калън.

Тъканта на живота им, тъкана през изминалите двацет и пет години, се беше разкъсала. Установеният ред в дома, работата и семейството бе станал на парчета.

Болницата се превърна в техен дом, седенето там, идването и заминаването, постоянното жонглиране с мигове на сън и хранене между тях. Работните задължения, зависещите от тях хора и животни, постоянната тревога за Кора.

След като завръщането на Алис беше довело до толкова сълзи и смут, мислеше си Бодин, какво ли беше причинило лекомисленото ѝ отпътуване преди толкова време?

— По-трудно ли е? — запита Бодин.

Морийн спря да се мръщи на имейла и погледна над очилата си.

— Кое дали е по-трудно, миличка?

— Завръщането ѝ сега по-трудно ли го приемате от заминаването ѝ? Май не задавам въпроса както трябва.

— Не, правилно питаш. Самата аз се питах същото. — За да отговори и на двете, Морийн сложи таблета си настрани и сгъна очилата си върху него. — Толкова бях ядосана тогава, че първоначално въобще не се разтревожих. Ето, тъкмо ще заминавам на меден месец, а Алис прави драма, за да привлече внимание. Не искахме да зарежем мама наред цялата бъркотия, но тя не ни позволи да останем. Каза, че това още повече ще я разстрои. А и на мен ми се щеше да тръгнем. Омъжена жена, ще лети до Хаваите със съпруга си. Толкова екзотично, романтично и възхитително. И не беше само сексът. Не бях се пазила за брака.

— Стига бе, направо съм шокирана да чуя това.

Морийн се засмя тихо и се облегна.

— Бях толкова самодоволна — току-що се бях омъжила, толкова лудо влюбена, толкова превъзбудена, че ще заминавам със съпруга си на място, което тогава за мен беше чужда страна. А Алис с едно от известните си изпълнения помрачи всичко.

Бодин стисна майка си за ръката.

— И аз щях да се вбеся.

— Направо не бях на себе си — тихо каза Морийн. — Не се разтревожих истински чак до края на медената ни седмица. Бях сигурна, че ще се върне. И с всеки ден притеснението в гласа на мама, като ѝ се обаждахме, ставаше все по-голямо. Така че се прибрахме ден по-рано и тогава видях притеснението. В мама, баба и дядо. Щяхме да строим къща.

Бодин си представяше страха и стреса им, така че не разбра допълнението.

— Извинявай, какво?

— С татко ти искахме да си построим наша къща. Вече бяхме избрали земята. Достатъчно близо, за да може да шофира до работата, и аз също. Тъкмо правихме първите разширения на ранчото за гости, бяхме започнали да планираме онова, което имаме в момента. И щяхме да си строим наша къща. Така и не го направихме.

Бодин задържа ръката на майка си.

— Защото Алис си е тръгнала?

— Не можех да изоставя майка си. Първо си мислехме, че просто ще отложим, докато Алис се прибере и нещата се успокоят. Най-лошо беше през първата година, всеки един ден от нея. Тогава намериха пикапа ѝ, с изтощен акумулатор. Просто го беше оставила, такава си беше Алис. Не поправяш, просто си тръгваш. Всичките ѝ картички излъчваха ведрост и самохвалство. Детективът, който мама нае, хвана някаква следа и после отново я изтърва. Баба беше тази, която накара мама да спре да си хвърля парите за това и постоянно да е с разбито сърце. Забременях и родих Чейс, все през тази първа година. Така че това беше и най-щастливата, и най-тежката година в живота ми. В живота ни. Алис я нямаше, но беше навсякъде.

Морийн се протегна и погали дъщеря си по крака.

— А сега, ето ни тук, и светът отново се върти около нея. Сега и децата ми са намесени и на мен не ми харесва. Не ми харесва, че когато успеем да изведем майка ми от онази стая за десет минути, тя изглежда толкова уморена, толкова изтощена. Тя е бледа, Бодин.

— Знам — прошепна дъщеря ѝ.

— Не ми харесва и грозното ми негодувание. Тлее в мен, макар да знам, че са я сполетели ужасни неща, неща, които не е можела да спре и каквито не заслужава. Някой е наранил сестра ми, откраднал е живота ѝ и аз искам да го накарам да си плати. Но все още се сърдя на онова себично момиче, което не можеше да се зарадва на щастието ми, което не помисли за майка си и единствено мислеше за себе си.

Бодин остави настрана лаптопа и прегърна Морийн през раменете.

— Трябва да ѝ простя. — При тези думи Морийн притисна лице към шията на дъщеря си. — Трябва да намеря начин да ѝ простя. Не само заради нея, но също и заради мама, и заради мен.

— Никога не съм чувала, че с татко сте смятали да строите къща. Донякъде сигурно сте ѝ простили, може би още преди много време.

Морийн се изправи и опита да омаловажи нещата.

— Е, и аз по едно време щях да ставам кънтри звезда.

— Имаш много хубав глас.

— Не съжалявам, че не отидох в Нашвил, и със сигурност не съжалявам, че отгледах децата си в къщата, в която и аз съм отглеждана.

Нещата си идват на мястото, Бодин, ако работиш и избираш внимателно.

Чу стъпки от токчета и когато се обърна към коридора, не скри изненадата си.

— Силия...

— Морийн. А ти трябва да си Бодин. — Привлекателната жена с лъскава кестенява коса до раменете пристъпи напред и протегна ръка към Бодин. — Аз съм Силия Миноу.

— Радвам се да се запознаем. Ти си от лекарите на Алис, нали?

— Така е. — Погледна Морийн. — Може ли да поговорим?

— Ще се поразтъпча — започна Бодин, но Силия ѝ направи знак да седне.

— Хубаво е да останеш. Баба ти се изказва много ласкаво за теб. — Силия също седна и поглади тъмната си пола. — Имах три сеанса с Алис в допълнение към първоначалния преглед и мога да ви разкажа за състоянието ѝ в общи линии.

— Моля те.

— Знам, че подробно сте обсъдили с доктор Гроув физическото ѝ състояние и сте наясно с оценката му за менталния и емоционалния ѝ статус.

— Силия, надявам се, че ме познаваш достатъчно добре, за да говориш без заобикалки.

— Така е. — Лекарката кръстоса крака и започна направо. — Алис е търпяла екстремна физическа, ментална и емоционална травма в продължение на години. Все още не можем да преценим колко дълго е продължило. Тя не помни, а е възможно и да няма ясна представа за времето. Може спомените ѝ да се завърнат, а може и да остане така. По-вероятно е да се завръщат откъслечно. Моето мнение е, че по време на този неясен по продължителност период умът ѝ е бил насилствено промит, посредством физически атаки, поощрения и награди. Майка ти твърди, че Алис никога не е била особено религиозна.

— Така е.

— Но цитира Светото писание, Стария завет, къде дословно, къде изопачено. Бог отмъстител, превъзходство на мъжа и властта му над жената. Грехът на Ева. Както казах, по мое мнение всичко това е било част от индоктринирането ѝ. Физическо насилие, религиозен

фанатизъм, затворничество, а и понеже не говори за никой друг, освен за мъж, когото нарича „сър“, вероятно и изолация.

— Била е измъчвана — каза Морийн.

— Да, продължило е докато се е предала, докато волята ѝ се е пречупила и е започнала да приема волята на мъчителя. Той е сексуален садист, фанатик, психопат и мизогинист. И освен това ѝ е бил благодетел. Давал ѝ е подслон, храна и колкото и ужасно да звучи, компания. Биел я е, но също я е хранел. Изнасилвал я е, но ѝ е дал някакъв покрив над главата. Той я е затворил, но предвид състоянието, в което е била намерена, ѝ е позволявал някаква основна хигиена. Била е напълно зависима от него. Докато се страхува от него, в същото време му е лоялна. Вярва, че той ѝ е съпруг, а съпругът, колкото и да е жесток, е предопределен от Господ, за да властва.

— Никой не би могъл да властва над Алис. А мъжете... Тя обичаше мъжете — каза Морийн. — Обичаше да използва красотата си. Не в лошия смисъл, тя не беше лоша. Лекомислена, може би дори коравосърдечна. По онова време не мислеше много за брак и все обясняваше как бракът бил капан за жените. Все ми го натякваше, докато планирахме сватбата ни. Някои от коментарите ѝ си бяха просто нейният начин на говорене, други изразяваха мечтата ѝ един ден да бъде свободна, желана и известна жена. Винаги беше толкова сигурна в себе си, Силия, импулсивна, твърдоглава и самоуверена.

— Поиска да изтърка болничната си стая.

— Какво е поискала?

— Трябвало всеки ден да търка къщата си. Превъзбуди се, защото искаше да чисти болничната стая.

— Алис по-скоро щеше да мине без храна, отколкото да измие чиния. Оправянето на леглото ѝ сутринта беше ежедневно мъчение. — Морийн прекара ръка през кестенявата си коса и разтри слепоочието си. — Нима някой може наистина да промени някого така? Да го превърне в съвсем различен човек?

— Ако всяка сутрин те налагат с юмруци или ти бият шамари, за да си оправиш леглото...

— Щях да побързам да го направя — довърши Морийн.

— Може ли да питам нещо? — намеси се Бодин.

Силия я погледна с дълбоките си кафяви очи.

— Разбира се.

— Имала е деца. Казала ли е нещо за тях? Не мога да си избия това от главата.

— Каза, че сър ги взел, баща им ги взел. Унива, когато зачекнем темата. Няма да я подлагам на това отново, докато не изградим солидна връзка. Прие майка ви, но не като майка, а като компания и фигура с власт. Гледа по същия начин и на шериф Тейт и изглежда, че му се доверява повече, отколкото на всеки друг.

— Тя и Боб бяха приятели — обясни Морийн. — Може известно време да са били и повече от приятели.

— Да, той ми каза. Прие също и доктор Гроув, макар да продължава да се разстройва при прегледите и да изпада в паника от сестрите. Обаче е послушна. Яде, когато ѝ се носи храна, спи, когато ѝ казват да почива, къпе се, когато ѝ кажат. Кой се сети да донесе плетивото на майка ѝ?

— Бо.

— Е, това е чудесна терапия и за двете. Кора учи Алис да плете на една кука и по този начин двете прекарват времето си. Добре е и за двете. Ще отнеме време, Морийн. Щеше ми се да мога да ти кажа колко точно.

— Но тя не може да остане в тази стая завинаги. Нито пък майка ми.

— Така е, права си. Физически е възстановена достатъчно, за да бъде изписана. С доктор Гроув обсъждахме център за рехабилитация.

— Силия, тя трябва да се прибере у дома. Инак майка ми ще спи в стаята ѝ в друга болница, точно както и тук. Можем да се грижим за Алис и у дома.

— Домашните грижи, предвид състоянието ѝ, са сложно начинание. Трябва да разберете точно какво ще означава това за Алис и за всички ви.

— Можеш да препоръчаш сестри и помощници, докато има нужда от тях. Можеш да продължиш да я лекуваш. Ще ти я водим всеки ден, ако смяташ, че е необходимо. Премислила съм го. Нещо може да се пробуди в нея. Нейният дом, познати гледки, Клементайн и Хек — работят за нас откакто с Алис бяхме тийнейджърки. Няма ли познатите и нормалните неща да ѝ помогнат?

— Не може да бъде оставена без наблюдение в сегашното ѝ състояние. Може да избяга, Морийн. Трябва да ѝ се дават лекарства, а

още по-важно, не трябва да бъде подлагана на натиск и да се претоварва.

Морийн кимна и отново разтри слепоочието си.

— Изчетох всичко, което успях да намеря, и мисля, че съм наясно с тези неща. Ти и доктор Гроув ще ми кажете какво трябва да се направи. Ще се придържаме към това. Знам, че мога да я отведа у дома и без вашето разрешение, но не искам да го правя. А не искам да вкарвам сестра си в психиатрия, защото точно това имаш предвид под „център за рехабилитация“, без преди това да съм опитала да я прибера вкъщи.

— Тя трябва да се съгласи. Трябва да чувства, че има някакъв контрол.

— Добре.

— Да я развеждате напред-назад за сеансите е прекалено натоварващо. Ако тя и доктор Гроув са съгласни, ще се съглася да опитаме за седмица. Трябва да идвам при нея и всеки ден да разговаряме. Ще трябва денонощно да присъстват и сестри от психиатрията, докато се убедя, че тя се приспособява и няма да се самонарани.

— Да се самонарани ли?

— Не е суицидна — обясни Силия. — Но може да се самонарани непреднамерено. Майка ти трябва да е наблизо.

— Тя и баба ми ще се преместят в ранчото за колкото време се налага.

— Да започнем отгук. — Силия се изправи. — Ела с мен да я видиш и да говориш с нея.

— Аз... аз мислех, че още не ми е позволено.

— Вече е.

— О, аз... Дай ми секунда. — Морийн вдигна дланта си към нея. — Твърде внезапно ми дойде.

— Тя още повече ще те изненада.

— Да, знам. Просто за миг ми изкара въздуха. — Морийн се изправи. — Бодин...

— Ще бъда тук. Ще се обадя на Клементайн и ще й кажа да оправи стаята на Алис. Ще е готова, когато я отведем у дома.

— Бодин, ти си моята подкрепа. Добре, Силия.

Болничният коридор изглеждаше безкраен.

— Нервна съм.

— Това е нормално.

— Искам да питам дали изглеждам добре и знам колко глупаво звучи това.

— Добре изглеждаш и това също е нормално. Ще се шокираш от вида ѝ, Морийн. Опитай да не го показваш.

— Да, вече ми казаха.

— Да ти кажат и да видиш сама е различно. Нека гласът ти да е спокоен, наричай я Алис, казвай ѝ коя си. Вероятно няма да те помни, поне не и съзнателно. Това е дълбок блокаж, Морийн.

— И ще отнеме време, чух това. — Като си пое дълбоко дъх, Морийн изчака Силия да отвори вратата и да я вкара вътре.

И сто пъти да ѝ го бяха казали, пак нямаше да е готова за това, което видя. Шокът все едно я удари с юмрук в корема, но успя да се сдържи.

Ръцете ѝ трепереха, тя ги пхна в джобовете си с надеждата, че жестът ѝ изглежда обичайно.

Алис седеше на леглото, дългата ѝ сивееща коса беше спретнато сплетена, а долната ѝ устна беше прехапана. Работеше внимателно с куката и зелената прежда.

Майка им седеше на стол и плетеше по-сложен модел с нюанси на синьото.

Работеха в уютно мълчание.

— Алис, Кора.

Пръстите на Алис замръзнаха при гласа на Силия. Очите ѝ се спряха на лицето на Морийн.

Раменете ѝ увиснаха, брадичката ѝ трепна.

— Доведох ти гостенка.

— Плета шал. Плета зелен шал. А гостите са забранени.

— Сега вече са позволени.

— Обичам зеленото — чу собствените си думи Морийн и преглътна треперенето в гласа си, после направи няколко крачки напред. — И аз обичам да плета на една кука. Мама ме научи. — Морийн се наведе и целуна Кора по бузата, след което постави ръка на рамото ѝ и се усмихна на жената, която я гледеше. — Толкова се радвам да те видя, Алис. Аз съм сестра ти Морийн. Изглеждам по-различно от преди.

— Трябва да изплета шала.

— Давай. Мама ти сплете косата, нали? Изглежда хубаво.

— Жените са суетни създания, които си рисуват фалшиви лица, за да прелъстяват мъжете с похотливи мисли.

— Създадени сме по Божие подобие — спокойно каза Кора, без да прекъсва работата си. — Мисля, че Бог иска да изглеждаме приятно, когато е възможно. Освен това казва да вървим и да се множим, така че малко похот помага, нали така? Плетката ти е хубава и равна, Алис.

Алис погледна плетивото и Морийн видя, че устните ѝ потрепнаха.

— Хубава ли е?

— Много е хубава. Учиш се бързо, винаги е било така. Когато беше малка, все не можех да те накарам да стоиш мирна достатъчно дълго, за да се научиш да плетеш.

— Била съм лоша. Ако няма бой, детето се разглезва.

— Не ставай глупава. Беше просто палава. Обичаше да седиш цветя, имаше лека ръка за това. Много ми хареса, когато двете с Рийни посадихте сестринската си градина.

— Циганчета и здравец — напомни Морийн.

— Рийни, Рийни, Рийни — измърмори Алис. — Все се разпорежда, все е по-добра.

— Алис, Алис, Алис — отговори като ехо Морийн, въпреки блъскащото се в гърдите ѝ сърце. — Все нахакана, все сърдита.

Алис присви очи и погледна нагоре. Въпреки че гърлото ѝ пресъхна, Морийн издържа на погледа и се усмихна.

— Все още се радвам да те видя, Алис.

— Рийни никога не е харесвала Алис.

— Не бих казала никога. Имаше моменти, когато не те харесвах, но винаги си ми била сестра. Все още садя градината, сестринската ни градина, през пролетта. Циганчета и здравец, игловръх и сладък грах.

— Кученца. Харесвах червените.

Сега вече очите на Морийн пламнаха и тя почувства, че ще се пръснат от сълзите, които се опитваше да сдържи.

— Все още садя от червените кученца.

— Трябва да довърша това, трябва да свърша полезна работа. Цветята никого не хранят. Няма полза от саденето на цветя. Суетни като жените, а и безполезни.

— Нужни са на пчелите. Също и на птиците. — Кора стисна ръката на Морийн. — Те са Божии създания.

— Сър казва „без цветя“! — Алис изстреля думите. — Трябва да се садят боб и моркови, картофи в бидони, зеле и домати. И ще копаяш, плеваш и поливаш, щом знаеш, че това е добро за теб. Почти е време за садене. Трябва да се връщам. Трябва да довърша този шал.

Силия докосна Морийн по ръката, но тя още не беше приключила. Не напълно.

— Мога да използвам помощ при саденето.

— Сър казва „без цветя“. — По лицето на Алис се търкулна сълза и тя свирепо заработи с куката. — Ако го помолиш, той трябва да те удари, за да ти покаже кое е безсмислено.

— Имаме ги в ранчото. Искаш ли да се върнеш вкъщи, Алис, и да садиш с мен, където никой няма да те удря?

— Да се върна вкъщи?

— В ранчото, у дома. Отново да садиш сестринската градина с мен.

— Бог наказва нечестивите.

Морийн яростно желаше това да е истина.

— Но не и сестрите, Алис. Не и сестри, които заедно садят и се грижат за цветя, които ги гледат как растат. Ела си у дома, Алис. Никой вече няма да те бие.

— Ти ме биеш.

— Обикновено ти ме удряше първа, а и се предполагаше, че не трябва да казваш на мама.

Още сълзи се търкулнаха, но през тях се показа още от Алис.

— Не знам кое е истинско.

— Всичко е наред. Знаем, че ти си истинска. Давай, довърши шала. Ще се върна по-късно, за да видя как е станал.

Морийн направи крачка назад.

— Подстригала си си косата.

Използва цялата си воля, за да задържи ръката си да не трепери, докато я прокараше през косата си.

— Харесва ли ти?

— Аз... Жените не трябва да си режат косите.

— Всичко е наред, коте Али — каза Кора. — Не всички правила са истински, това е сигурно. Някои просто са измислени. Рийни, ще

видиш ли дали няма да ни донесат малко чай. Ние харесваме чай преди обяд, нали, Алис?

Алис кимна и отново се зае с шала си.

Морийн излезе и притисна ръце към лицето си. Силия очакваше реакцията и я прегърна.

— Справи се чудесно. По-добре, отколкото очаквах. Тя си те спомни.

— Спомни си, че съм се разпореждала. Предполагам така е било.

— Спомни си сестра си. Спомни си червените кученца. И още ще си спомни. Това е хубаво, Морийн.

— Той ѝ е изтръгнал живота, Силия.

— Опитал е, обаче тя е още тук и се връща. Терапевтичните сеанси трябва да продължат, Морийн, защото водят до много положителни резултати.

— Може ли да се прибере у дома?

— Нека говоря с доктор Гроув. Ще трябва да поразработим по правилата, а вие още сега трябва да осигурите професионална помощ у дома. Мисля си, че ако сте внимателни и търпеливи да продължите възстановяването ѝ вкъщи, това може да се окаже добра стъпка. Ще кажа на сестрата за чая. А ти и дъщеря ти излезте да се поразходите.

— Да, може. Твърде силно се облягам на Бодин.

— Прилича ми на човек, който може да се справи с това.

Морийн кимна.

— Тя е тук вътре, Силия. Алис е тук.

Следващите двацет и четири часа отново се завъртяха около Алис, този път заради прибирането ѝ у дома.

На манежа Бодин хвана юздите на кобилата.

— Знам, че нямаш време за това. — Джесика нахлузи шлема си. — Имаш си сума ти работа, а ако ти се появи свободен час, с какъвто не разполагаш, трябва да си подремнеш.

— Не споря с маминка, а тя ме задължи да ти проведя урока. Казва, че не трябва да пропускаш повече. Светът ни се обърна надолу с главата, Джеси. Това е нормално. Повече ми трябва час нормалност, а не сън.

— Ще ми се да можех да ти помогна.

— Пое повечето от работата на Рори и мама, точно както Сал пое моята. Калън прекарва почти толкова време в болницата, колкото и останалите от нас. Имаме предостатъчно помощ. — Притисна лице към главата на кобилата. — Не знам дали утре ще стане по-лесно, или по-трудно. Мама и бабите са решени още днес да я приберат вкъщи и вероятно са прави. Лекарите казват, че това може да помогне за връщането на спомените ѝ. А и Бог ми е свидетел, че всички искаме да си спомни достатъчно, така че шериф Тейт да успее да намери копелето. Още дори не съм я виждала. Не знам как трябва да се държа в нейно присъствие.

— Ще знаеш какво да направиш.

— Чувствам се все едно нямам ни най-малката идея. Но тук знам какво да правя. Качвай се.

Чейс дойде и видя Джесика да язди в хубав лек галоп на манежа. Стана му хубаво. Само докато я гледаше да язди — струваше му се, че бяха минали години от последния път — и да се усмихва, му ставаше още по-светло в душата.

Изминалата седмица беше все едно бяха ровили в меласа. Всичко беше мрачно и сиропирано, с усилие правиш следващата стъпка, после малко поспиваш и започваш отначало.

Сега светлината се беше върнала при него.

Джесика забави до ходом по нареждане на Бодин.

— Имаш публика — каза приятелката ѝ и се усмихна на Чейс.

— Не искам да ви създавам грижи...

— Ако ми създаваше грижи, щях да те уволня. Всъщност, време е да разширим урока. Нека да појздим и извън манежа.

— О, но...

— Маминка каза втората половина от часа да те изведе навън. Можеш да яздиш с нея, нали, Чейс?

— Да, мога. Разполагам с час.

— Чудесно. Тогава се връщам в офиса, за да отхвърля натрупаните задачи.

Излезе, преди някой да успее да я спре.

— Натресе ме на теб — каза Джесика.

Чейс се приближи и хвана юздата. Погледна я, слънчевата ѝ коса се спускаше свободно под шлема, очите ѝ бяха сини и ясни.

— Хубаво е, че те виждам.

— Как си?

— Бих казал, че съм малко изморен и още повече объркан. Ще е хубаво да пояздя с теб, ще ми помогне и за двете.

— Тогава да яздим. Малко съм нервна, че не съм на манежа и няма стени.

— Мисля, че ще ти хареса да си на чист въздух. — Без да пуска юздите, отведе кобилата ѝ до коня си. — Съжалявам, че не... откакто ние... Не искам да си мислиш...

— Че съм се възползвала от теб, а ти си избягал?

Рязко вдигна глава, лицето му замръзна и придоби ужасен вид.

— Чейс, знам през какво преминава семейството ти. Нищо такова не бих си помислила.

— Щеше да ми е неприятно, ако беше така.

Когато той се метна на седлото, тя забеляза пурпурните ириси, които се подаваха от торбата отстрани.

— Цветята за мен ли са, или за коня ми?

Той неумело ги издърпа.

— Исках само да знаеш... да съм сигурен, че знаеш... Хич ме няма в това.

— Доколкото виждам, не е така. Красиви са, благодаря ти. Имаш ли против да ги задържиш при теб, докато яздим? Не мисля, че съм достатъчно добра, за да държа едновременно и цветя, и юзди.

— Разбира се.

След като ги натика обратно в дисагите, Джесика се протегна и сграбчи ризата му.

— Мисля, че май отново ще трябва сама да се погрижа за това.

Придърпа го към себе си и настръхна, когато устните му срещнаха нейните. Когато кобилката се помести, тя се хвана за дисагите и се засмя.

— За пръв път целувам някого, яхнала кон. Не е зле за новачка.

— Задръж за минутка. — Той хвана юздите ѝ, за да задържи и двата коня, и я придърпа. И ѝ напомни, че щом веднъж запали двигателя, върви гладко и страстно.

— Това беше дори по-хубаво — прошепна тя.

— Липсваше ми. Минаха няколко луди дни, които ми се сториха седмици. Наистина ми липсваше, Джеси. Може би мога да те изведа тази вечер. Само за вечеря или нещо такова.

— Не трябва ли да си у вас? Леля ти...

— Казват, че ще е най-добре да се действа бавно, да не й се стоварва всичко наведнъж. Лично аз смятах да не се мяркам много. Можем да си определим среща, ако не си заета.

— Можем. Но и тук е добре. Довечера ела у нас. Ще ти стотвя вечеря.

— Ти ли ще готвиш?

— Обичам да готвя. Обичам да готвя за теб. Искам да дойдеш у дома. Искам да прекараш известно време в леглото ми.

Той се усмихна така, както правеше всичко. Бавно. Усмивката винаги започваше първо от очите му.

— Ще ми хареса.

— Ще приготвя нещо, което ще можем да ядем по всяко време, така че ела когато можеш.

— Никога не съм познавал друг човек като теб.

— Това ни прави квит. — Тя се огледа и се засмя. — А аз яздя. Яздя и дори не го осъзнавам.

— Това става, когато се чувстваш добре и удобно на коня. В добра форма си.

Тя го погледна.

— Нима?

— В много отношения. Искаш ли да опитаме тръс?

— Става.

Надигна лице, погледна небето, планините, почувства вятъра, който носеше полъха на пролетта.

— Харесва ми да яздя навън. Добре, каубой, покажи какво можеш.

20.

Алис трепереше по пътя към ранчото — стаята с леглото, което се движеше нагоре и надолу, червеното желе, вратата, която се отваряше и затваряше без ключалки.

В съзнанието ѝ се появяваха и чезнеха смътни образи на къща с много, много прозорци, а не само с един, куче, което не ръмжеше и не хапеше, стая с яркорозови стени и бели завеси.

Дочуваше отдалечени звуци. Нечий глас викаше: „Алис, коте Али, стига си се гевезила! Хапни от граха, ако искаш сладолед“.

Миризма на... коне и готвено. Вана, пълна с мехурчета.

Това я ужасяваше, всичко това караше сърцето ѝ да бие твърде силно и бързо, дори когато майката ѝ хващаше ръката.

Освен това всичко ставаше прекалено бързо. Всичко. Колата, която онази, дето казваше, че ѝ е сестра, докара, докато бабата... („Бабче, бабче, колко хубава червена коса. И аз искам червена коса“ — каза момичешки глас в главата ѝ и последва смях). Бабата с червената коса седна отпред в колата. Самата тя седна отзад с майката и здраво я стисна за ръката, защото колата се движеше прекалено бързо и светът продължи да се променя.

Мъчно ѝ беше за тихата ѝ къща, неподвижната ѝ тиха къща. Зачуди се дали това не е просто още един от сънищата ѝ, които пазеше в тайна от сър.

Сър. Дали той щеше да е там? Дали щеше да е там и да я чака, за да я отведе в тихата ѝ къща?

Ключалки, ключалки на вратата, малкият прозорец. Силните ръце я биеха, коланът плющеше.

Тя наведе глава и потрепна.

— Скоро ще стигнем, миличка.

Лекарката беше казала, че е нормално да е нервна, дори изплашена. Не се била возила в кола от много дълго време и всичко щяло да ѝ изглежда ново и различно. Когато се почувствала твърде нервна и изплашена, можела да си затвори очите и да мисли за нещо, което я прави щастлива.

Да седи пред тихата си къща и да гледа залеза я правеше щастлива. Така че затвори очи и си го представи.

Когато обаче пътят стана неравен, тя извика.

— Всичко е наред. Сега сме на пътя към ранчото.

Не искаше да гледа, не искаше да вижда, но не може да се сдържи. Видя полета и дървета, топящ се под слънцето сняг. Крави — не мършави, а... говеда, припомни си думата. Големи, здрави, ровеха из омекналия сняг, за да се хранят.

След минута пътят щеше да завие надясно. Дали и това не беше сън?

Когато стана, дишането ѝ се учести. Видя в главата си красиво младо момиче — о, толкова хубаво! — с ярки червени кичури в косата, което кара пикап и пее заедно с радиото.

„На спирката стоях и на опашка чаках, измокрен чак до кости под дъжда.“

Чу гласа не само в главата си, този път излизаше от устата ѝ. Това я стресна, а ръката на майката стисна нейната още по-здраво.

Сестрата я погледна в огледалото и запя заедно с нея.

„Профуча край мен със скоростта на самолет, увил ръка около дребничка брюнетка.“

Тя се засмя, слабо, странно и дрезгаво. Полетата, небето — о, Господи, колко беше голямо — планините, които не изглеждаха по същия начин, както от малката ѝ къща, и които спряха да я плашат толкова, когато запя следващите думи. А сестрата после изпя следващия куплет.

И след това заедно изпяха припева.

До нея майката издаде тих звук, Алис се обърна и я видя, че плаче.

Отново потрепери.

— Постъпих лошо. Бях лоша. Лоша съм.

— Не, не, не. — Майката я целуна по ръката и по бузата. — Плача от щастие. Винаги съм обичала да слушам момичетата си да пеят заедно. Момичетата ми имат толкова красиви гласове.

— Не съм момиче. А жената е...

— Винаги ще бъдеш моето момиченце, Алис. Точно както и Рийни.

Пътят се издигна и тя видя къщата. Издаде приглушен звук, когато съзнанието ѝ се залута между спомените и четвърт век строг затвор.

— Малко по-различна е, отколкото беше — каза майката. — Добавихме още стаи и отворихме някои от тях отвътре. Има и различни картини — продължи, докато сестрата паркираше. — Някои нови мебели. Най-много се е променила кухнята, според мен. — Докато говореше, я прегърна и я разтри, за да премахне тръпките. — Хамбарът още си е отзад, както и конюшните. Пилетата, а от известно време имаме и прасета.

До колата дотичаха кучета и Алис се сви.

— Кучета! Те ръмжат и хапят.

— Не и тези двамата. Това са Честър и Клайд и няма да те ухапят.

— Само си мятат опашките, и двамата. — За удивление на Алис бабата скочи право навън. Кучетата я обиколиха, но нито ръмжаха, нито я ухапаха. Размахваха си опашките, когато бабата ги докосваше.

— Само си мятат опашките — повтори Алис.

— Искаш ли да ги погалиш? — попита майката, а тя успя само да присвие рамене. — Не се налага, но няма да те ухапят и няма да ти ръмжат.

Майката отвори вратата на колата и излезе. Паниката се надигна в гърлото на Алис, но майката ѝ протегна ръка.

— Хайде, Алис, тук съм.

Стиснала ръката на майката, тя бавно тръгна да се измъква от седалката. Присви се назад, когато едно от кучетата пъкна вътре носа си и я подуши.

— Долу, Честър — нареди сестрата и за изненада на Алис кучето притисна задник към земята. Изглеждаше сякаш очите му се усмихват. Очите му не бяха зли. Изглеждаха щастливи. Имаше щастливи очи.

Тя помръдна още малко и кучето се разшава, но продължи да седи.

Постави крак на земята. Беше обут с розови гуменки с бели връзки. За минута тя го гледа като вкаменена, после го помръдна, за да се увери, че е нейният.

Постави и другата розова гуменка на земята, пое си дъх и се изправи.

Светът понечи да се завърти, но майката я задържа за ръката.

Хванала се здраво за нея, тя постави единия крак пред другия.

Носеше дочена пола — не можеше да обуе онези панталони или дънки, които жените ѝ купиха. Полата покриваше по-голямата част от краката ѝ, както изискваше приличието. А бялата риза можеше да се закопчае до шията. Палтото ѝ даваше топлина, каквато не можеше да получи от стария шал в къщата си. Всичко отгоре ѝ беше толкова меко и ухаеше на чисто, но все още трепереше, когато стъпи на верандата.

Погледна двата люлеещи се стола и поклати глава.

— Боядисахме ги миналата година — каза сестрата. — Обичам синьото. Като лятното небе е.

Алис погледна отворената врата и направи крачка назад.

Бабата я прегърна през кръста.

— Знам, че се страхуваш, Алис. Но всички сме тук с теб. Само ние, момичетата, засега.

— Две бисквитки след къщната работа — прошепна Алис.

— Точно така, агънцето ми. Винаги имам по две бисквитки за момичетата си след къщната работа. Но днес няма къщна работа — добави бабата. — Обаче бисквитки имаме. Искаш ли чай с бисквитки?

— Сър вътре ли е?

— Не. — В гласа на бабата се появи гняв. — Той никога няма да влезе в тая къща.

— Мамо...

— Потрай за минута, Кора. — Бабата обърна лицето си към Алис. — Това е твоят дом, а ние сме твоето семейство. Тук сме три поколения жени, които могат да се справят с всичко. Ти си силна, Алис, а ние ще останем с теб, докато си припомниш това. Сега нека влезем.

— И ти ли ще останеш с мен? И ти ли ще останеш в къщата като майката?

— Адски си права, че ще остана.

Помисли си как излезе през отключената врата и премина през отворената.

Имаше цветя във ваза, маси, столове, дивани и картини. Камина, в която гореше огън, но не просто на поляната, нито в печката... Камина с огън. Където пламъците мъждукаха.

Прозорци.

Без да може да се удържи тя удивена тръгна от прозорец на прозорец. Всичко беше толкова голямо, толкова далечно, толкова близко. И не толкова плашещо отвътре. Тук се чувстваше отново в безопасност.

— Искаш ли да видиш и останалото? — попита сестрата.

Как бе възможно да има и още? Толкова много, толкова голямо, толкова далечно, толкова близко.

— Стая с ярки розови стени и бели завеси.

— Твоята стая ли? Горے по стълбите е. — Сестрата тръгна към стълбището — толкова много стъпала, толкова много място. — Бабчето си спомни колко искаше розови стени, така че накарах момчетата си да ги боядисат както си бяха. Толкова точно, колкото успяхме да си спомним. Ела, да видим какво ще кажеш.

— Но нека първо ти взема палтото — каза Кора.

Алис се присви в него.

— Мога ли да го задържа?

— Разбира се, че можеш, миличка. — Кора внимателно ѝ го съблече. — То си е твое, но вътре няма да ти трябва. Тук е хубаво и топло, нали?

— В моята къща е студено. Чаят те топли.

— След малко и ние ще пийнем чай. — Кора поведе Алис по стълбището. — Помня първия път, когато видях тази къща отвътре. Бях на шестнайсет, а татко ти ме ухажваше. Не бях виждала толкова голямо стълбище. Как се извива нагоре, после как се разделя в две посоки. Построил го е прапрадядо ти. Говори се, че искал да построи най-красивата къща в Монтана, за да убеди прапрабаба ти да се омъжи за него и да заживее в нея.

— Сър ми построи къща. Мъжът се грижи.

Кора не каза нищо и поведе Алис по широк коридор към стая с розови стени и бели завеси.

— Знам, че не е съвсем същата — започна тя. — Съжалявам, че не запазих всичките ти плакати и...

Отстъпи, когато Алис мина покрай нея с удивено лице и започна да броди из стаята, да докосва гардероба, леглото, лампите и възглавниците до стола пред прозореца.

— Гледа на запад към залеза — прошепна тя. — Седях отвън веднъж седмично, ако съм била добра. Един час, един път в седмицата,

и гледах залеза.

— Имаше ли прозорец в къщата си? — попита сестрата.

— Малък прозорец, високо на тавана. Не можех да виждам залеза, но виждах небето. То е синьо, сиво и бяло, когато вали сняг. Не е като стаята без прозорци.

— Всеки следобед ще можеш да гледаш залеза — каза майката.
— И отвътре, и отвън.

— Всеки следобед — повтори Алис.

Изумена от тази мисъл, тя се обърна. И подскочи стресната, като се видя в огледалото. Жената в него носеше дълга пола, бяла риза и розови обувки. Косата ѝ, сива като разгневено небе, беше сплетена назад и откриваше лице с дълбоки бръчки.

— Коя е тя? Коя е тя? Не я познавам.

— Ще се запознаете. — Майката прегърна Алис през раменете.
— Сега искаш ли да си починеш? Обзалагам се, че Рийни ще ти донесе сладкиши и чай.

Алис седна на леглото. Беше толкова дебело, толкова меко и тя отново се разплака.

— Меко е. Мое ли е? Хубаво е. Значи мога да задържа палтото?

— Да. Виждаш ли? Можеш да плачеш и когато си щастлива. — Майката седна до нея, а бабата се настани от другата ѝ страна.

Сестрата седна на пода.

И в този момент, поне за този момент, Алис се почувства в безопасност.

Макар чувствата ѝ относно връщането на Алис у дома да оставаха смесени и мрачни, Бодин се усмихна, когато влезе в кухнята.

Завари майка си и мис Фанси да белят картофи.

— Очаквах да видя Клементайн.

— Отпратих я вкъщи. Решихме да държим новите или не толкова познатите за нея лица по-далеч през първия ден, а сестрата от болницата вече е горе с Алис и маминка.

— Как върви?

— Мисля, че е по-добре от очакваното. — Мис Фанси остави един обелен картоф настрани и взе друг. — Имаше някои лоши

моменти и ще има и още, но имаше и някои добри. Бяхме прави да я доведем, Рийни.

— Така е, а и мама вече изглежда по-спокойна. Мисля, че тая вечер най-сетне ще се наспи добре. Клементайн остави пиле във фурната преди да си тръгне. Ще го сервираме с картофено пюре, сос, сладките моркови на бабчето и броколи в масло. Алис някога много харесваше това ястие, така че...

— Ще ви помогна.

— Не. — Като остави картофобелачката, Морийн избърса ръцете си в кърпата. — Искам да се качиш и да се запознаеш с нея.

— Но...

— Решихме да държим момчетата и Сам настрана. За днес ще се придържаме само към жените. За вечеря ще качим поднос в стаята ѝ, за да се успокои и тя. Трябва да те види.

— Добре.

— Вие двете се качете. Аз ще обеля картофите и ще ги сложа да се варят.

Тръгнаха нагоре по стълбите.

— Говорихме да задържим нещата спокойни и колкото се може по-естествени.

— Знам, мамо.

— И знам, че за теб е трудно, Бодин.

— Не е.

— Напротив. За теб, за всички нас. Казвам ти, както ще кажа и на останалите, че когато ти трябва почивка, ще я получиш.

— Ами ти?

— Баща ти беше ясен по въпроса, че от време на време ще си вземам почивка. — Сниши гласа си, когато стигнаха втория етаж. — Сестрите ще използват дневната пред спалнята на Алис, когато не са вътре с нея, а банята през коридора е за тях и за нея. Силия ще дойде утре към единайсет. Известно време домът ни ще е пълен с хора.

— Мамо. — Бодин я накара да спре. — Нима не бяхме всички заедно, когато дядо се разболя? Нима не го доведохме тук от Бодин хаус, не седяхме с него, не му четохме, не правихме всичко, което можехме — дори заедно със сестрите, за да може да умре у дома, в дома, който той е избрал?

— Алис не умира — продължи Бодин, — но е същото. Ние просто ще направим всичко, което можем, за да ѝ помогнем да заживее отново.

— Толкова те обичам, миличка.

— И аз теб. Сега ме запознай със сестра си.

Майката и дъщерята плетяха заедно в два стола, които Морийн беше избрала точно за тази цел.

Макар Бодин да беше подготвена за срещата с Алис, ако не знаеше, че жената е с няколко години по-млада от майка ѝ, щеше да се закълне, че е с десет години по-възрастна.

— Алис...

Алис изправи глава, щом чу гласа на Морийн. Очите ѝ тревожно проблеснаха, когато видя Бодин.

— Тя лекарка ли е, или сестра, или е полицайка?

— Не, това е дъщеря ми. Това е племенницата ти, Бодин.

— Бодин. Алис Бодин. Майката казва Алис Ан Бодин.

— Кръстих я Бодин от уважение към тази част от рода ни.

— Тя има зелени очи. И ти имаш зелени очи.

— Също като майка. — Като се опита да се държи непринудено, Бодин се приближи. — Харесват ми обувките ти.

— Розови са. Не ми убиват на краката. Съсипах чехлите и чорапите си. Това беше лошо и разточително.

— Понякога нещата просто се износват. Шал ли плетеш?

— Зелен е. — Алис поглади нежно преждата. — Обичам зеленото.

— Аз също. Така и не успях да се науча да плета.

Алис присви плътно устни.

— Сестрата има дъщеря — прошепна на себе си. — Аз имах дъщери. Сестрата е запазила дъщеря си. Аз не запазих своите. Мъжът има нужда от синове.

Бодин отвори уста, но видя баба си да клати глава.

— Хубава стая. Весела е, с това розово. Харесва ли ти?

— Не е студена. Не ми трябва шал. Леглото е меко. Гледа на запад към залеза.

— Това е най-хубавото, да. Днес има хубав залез.

Объркана, Алис погледна навън.

Изтърва плетката в скута си. Изпусна дълга, дълга въздишка и лицето ѝ се промени. Кора успя да хване куката и преждата, когато Алис се изправи.

Отвън небето сякаш изпълваше света с диви, наситени цветове, златни нюанси пронизваха издутите облаци, от които излизаха лъчи и оцветяваха белите планини.

— Искаш ли да излезем навън, за да гледаш? — попита Морийн.

— Навън. — Гласът ѝ беше изпълнен с почуда, но после наведе глава и бързо я поклати. — Хората, хората са отвън. Не можеш да говориш с хората. Ако хората те видят и те чуят, Бог ще те порази. Теб ще порази, а тях ще погуби.

— Тук това не е истина. — Кора се изправи и се приближи до дъщеря си. — Но днес ще гледаме отгук. Красиво е, нали, Алис?

— Всеки ден? Не само веднъж в седмицата?

— Да, всеки ден. Мисля, че Господ, който ни дава нещо толкова красиво като този залез, е твърде любящ и твърде мъдър, че да ни порази.

Все едно дали ѝ повярва, или не, думите и красотата я успокоиха и Алис положи глава на рамото на майка си.

В хижата Калън миеше чиниите. Беше очаквал на вратата му да се похлопа, но след като това не стана, реши, че може да отиде да си потърси мъжка компания. Може би да поиграе покер. Не играеше хазарт нито често, нито много, но понеже не страдаше от проблемите на баща си, се наслаждаваше на някоя случайна игра.

За едно нещо беше сигурен — че не желае да прекарва вечерта сам. Твърде много мислеше и се тревожеше за онова, което можеше да става в голямата къща, твърде много мислеше и желаше Бодин. Твърде много разсъждаваше над онова, което му беше казала майка му.

Просто твърде много мислене.

Така че може би бира с мъжете, няколко ръце карти, което можеше да доведе и до някои промени в джобовете му. Нямаше проблема на баща си и като цяло имаше и доста по-добър късмет.

Разговаря с Бодин сутринта, докато язدهа към работата. Можеше да се съгласи само да си говорят, докато животът ѝ не се поуспокоеше.

И тогава се похлопа. Стоеше до мивката и малко се подразни на себе си заради внезапния проблясък на удоволствие. По-добре щеше да бъде да се сдържи. Само че просто не можеше.

— Отворено е — извика.

Когато тя влезе, стресът и умората, изписани на лицето ѝ, го накараха да се срамува от мислите си.

— Наистина се налагаше да поизляза малко.

— Дошла си на правилното място. Искаш ли бира?

— Не.

— Вино. Бутилката от вилата е още у мен.

Тя понечи да поклати глава, но после въздъхна.

— Да. Да, това ще е добре. Тази вечер не съм пила чашата си с вино.

— Сядай. Имам също и боровинков кейк.

— Откъде?

— От Йоланда, шефа по десертите. Дадох на момчето ѝ да язди Съндаун. От цяла седмица ме гледа жално като се прибира от училище. Така че му дадох и в замяна получих боровинков кейк.

— С бита сметана?

— Без бита сметана не е боровинков кейк.

— Хубава сделка. Участвам. — Тя съблече палтото си и седна.

Калън извади джобното си ножче и изправи тирбушона. Докато вадеше тапата, видя сълзи в очите ѝ.

— О, по дяволите.

— Няма да се разрева, не се притеснявай. Може няколко минути да бъде на ръба да го направя, но няма да се дам.

— Толкова ли беше зле?

— Да. Не. Не знам. Не знам, това е истината. — Пое си дълбоко дъх и притисна пръсти към очите си, за да спре сълзите. — Изглежда с десет години по-възрастна от майка ми, тялото ѝ е разплуто като тесто, бръчките по лицето ѝ са като на жена, водила тежък живот. Боже, знам как звучи това. Не го казвам, за да осъждам.

— Знам. — Калън ѝ сипа вино и макар самият той да предпочиташе бира, от солидарност също си напълни една чаша.

— Косата ѝ е стърчаща и суха като слама и стига чак до задника ѝ. Сякаш не е виждала балсам и ножици от години и предполагам, че е точно така. Погледът ѝ е напласен като на животно, което очаква

ботуш или камшик. После видя залеза, през прозореца на онази стая, за която знам, че си помогнал с боядисването.

— Дойдох чак в края.

— Помогнал си да се боядиса — отново каза Бодин и една сълза се отрони от окото ѝ. — А на лицето ѝ имаше такава радост, Калън. Такова учудване, като на дете. Не пожела да излезе, защото някои от мъжете още работеха навън, но гледа целия залез все едно фойерверките на Четвърти юли, коледната сутрин и цирков парад се бяха появили едновременно в лъскава опаковка.

— Никъде няма залези като в Монтана. — Той постави чиния с кейк пред нея.

— Боже, Йоланда наистина умее да прави кейк. Да ти кажа, Сал, аз и още няколко момичета отидохме на брега на Орегон през лятото, след като завършихме. Имаше някои наистина впечатляващи залези, но не могат да се сравняват с тукашните, не и според мен. А Алис... Калън, тя каза, че ѝ е било позволено да седи навън за един час веднъж седмично, по залез. Ако е била послушна.

— Тя ще си спомни достатъчно, за да го намерят, Бо.

— Спомня си някои неща — за бабите и за мама, а може би и за къщата. Каза, че имала дъщери, но не ги запазила, както мама ме запазила мен. Разкъса ми сърцето.

Гласът ѝ заглъхна и тя лапна парче кейк.

— На парченца го разкъса.

Въздъхна и се насили да хапне още.

Калън не каза нищо и я остави да довърши.

— Занесохме подноси за нея, маминка и сестрата от болницата. Хубава домашна храна в хубавите чинии на мама, с кърпи от плат. Човек би си казал, че сме ѝ устроили пиршество. Останалите от нас, без Чейс, ядохме долу. Няма да забравя как гледаше чиниите с пиле с картофи все едно беше най-изтънчената френска кухня и не знаеше какво точно да прави.

Отново въздъхна и си взе още кейк.

— Така че трябваше за малко да изляза.

— Не казвам, че ще е лесно, но мисля, че все по-лесно ще става. Надявах се да наминеш.

Тя успя да му се усмихне.

— Човек би казал, че искаш секс.

— И на това се надявах, да, но виното и кейкът също не са лоши.

— Наистина е хубав кейкът. Чейс отиде да вечеря при Джесика.

— Чух това.

— Взе дивиди с „Тумбстоун“.

Калън се засмя и се зарадва като видя, че очите ѝ се усмихнаха.

— Този човек просто не може да се спре.

— Може и да изгледат част от него. Съвсем сигурна съм, че той възнамерява да остане там за през нощта. Днес ѝ занесе цветя.

Калън само изсумтя и си взе от кейка.

— Влюбен е.

— Защото ѝ е занесъл цветя?

— Ти ми кажи — знам, че те нямаше няколко години, но го познаваш толкова добре, колкото и аз. Така че ми кажи дали си спомняш някога да е носил цветя на момиче навремето.

Калън отпи от виното и се замисли.

— Занесе на Миси Криспин едно от онези... — Очерта кръг около китката си с пръст. — За пролетния бал.

— Онова е задължително. А това сега е по средата на седмицата, дори нямаха среща, а ѝ носеше цветя. Видях ги да стърчат от дисагите му. Ириси, значи е отишъл и специално ги е купил.

Калън посочи с вилицата към нея.

— Дали всеки мъж, който ти е носил цветя, е бил влюбен в теб?

— Определено ми ставаше много сладък, че си е направил труда. А Чейс винаги е бил стеснителен с жените. За него цветята са знак за сериозни намерения.

— Намерения за...

— Тя няма как да го знае. — Бодин махна с ръка. — Обаче аз го знам. Той е влюбен в нея, никога не е бил и наполовина толкова мил с някоя друга. Знаеш ли какво още?

— Може и да знам, но ти и без това ще ми кажеш.

— Не знам дали тя е влюбена в него — не я познавам от достатъчно дълго време, за да съм сигурна в това, но знам, че тя също го харесва. Не е просто симпатия. — Бутна чинията си настрана. — Боже, чувствам се по-добре. Мисля, че Рори ще излиза с Челси.

— И той ли е влюбен?

— Не, но много я харесва и определено изпитва страст. Мисля, че е напълно взаимно. Татко ще е спокоен, че мама ще си почине, а е

по-добре, че бабите точно сега са в ранчото. Така че... Имаш ли резервна четка за зъби?

— Не.

— Ох, добре.

— Зъбите си ли искаш да миеш?

— Не точно в момента, но на сутринта — да. — Довърши виното си и се изправи. — Искам да опитам леглото ти.

— Не е толкова голямо като онова, което опитахме преди, но има здрави пружини.

— Ами нека тогава да ги пораздрусаме. Имаш ли нещо против да заключа предната врата? Не ми се ще някой да влезе, докато съм гола отгоре ти.

— Кой казва, че ще си отгоре?

— Предполагам, че ще разберем.

— Заклучи вратата.

Пружините издържаха. А след това Бодин почувства сладка умора и изтощение.

— О, да, чувствам се по-добре.

— Радвам се, че можах да помогна. Но мисля, че ти е време да се почувстваш много по-добре.

Отново се търкулна отгоре ѝ.

Тя вплете пръсти в косата му и се усмихна.

— На това му се вика героично възстановяване, Скинър.

— Не точно, защото ще опитаме нещо, което не сме правили преди.

— Не се сещам да сме пропуснали нещо.

— Пропуснахме да си отделим повече време. — Притисна устни към нейните, после ги плъзна по врата ѝ.

— На мен ми хареса частта с бързите и яростните.

— Да видим как ще се справим бавно и внимателно. Харесва ми как го правиш, Бодин.

Прокара пръсти нагоре и надолу по дясната ѝ гърда.

— Имаш дълги крака, дълги и красиви.

— Работа по въпроса — каза тя.

— Твърди, красиви гърди. — Погали връхчето с палеца си. — И тази коса, права като линия, тъмна като полунощ. Харесва ми как мирише, така че искам винаги да е по-близо до мен. Харесва ми вкуса ти.

Целуна я по шията.

— И тези очи, с цвят на листа в сенките. Кожата ти под ръцете ми, копринено гладка. Устните ти до моите.

Започна да я целува, отново и отново, нежно и мързеливо като пролетен дъжд.

— Харесваш ми каквата си, Бодин.

— Ще ме главозамаеш. — Не успя да приглуши смеха си. Не и когато главата ѝ се замая, а топлината пробяга под кожата ѝ.

— Колкото повече те докосвам, толкова повече искам. Този път просто ще трябва да се примириш.

Пулсираше под устните му, бавни и плътни, точно както той искаше. Тялото ѝ се изпъваше и извиваше под ръцете му, вибрираше, омекваше. Искаше я такава, искаше не само възбудата, не само облекчението, но всичко. Какво щеше да е това „всичко“ с Бодин?

Въздишки и сладки целувки, тихи стенания и лунна светлина в тясното легло. Заедно в плавен ритъм. Очи, красиви зелени очи, натежали от очаквания.

Той продължи надолу по тялото ѝ и този път когато изстена, изстена с името му.

Главата ѝ вече не се въртеше. Вместо това се движеха през топлатата нежна мъгла, в която всичко блестеше. Ръцете му, здрави, мазолести, правеха ленивите докосвания още по-еротични. Грапавото докосване до кожата ѝ, докато той прокараваше език по корема ѝ, я накара да потрепери.

След това езикът му слезе още по-надолу, плъзна се, влезе в нея и я накара да се извива, извива и извива, бавно, сънливо, безпомощно, чак до покрития с кадифе връх.

А той продължаваше да не бърза. Онези твърди длани я повличаха надолу, още по-надолу в замаяно удоволствие, където блещукащата мъгла се сгъсти. Когато устните му отново срещнаха нейните, тя вече се беше предала.

Плъзна се в нея, чу как дъхът ѝ секва и видя замаяния ѝ поглед.

— Сега отново — прошепна той и си поигра с устните й. — Бавно. Хубаво и бавно.

Продължително, бавно, дълбоко. И тя, толкова топла, толкова влажна около него. Бодин отново изстена, но той задържа, задвижи се в нея, извличайки всеки миг, всяка капка удоволствие. Още малко и още, бавно, безмилостно, докато не я усети как се предава отново и не се отдаде заедно с нея.

21.

Бодин се успа — нещо, което много отдавна не беше й се случвало. Може би половин час да не беше толкова много, но разстрои плътния й сутрешен график.

Изскочи така бързо от леглото, че Калън не успя да я хване.

— Защо бързаш толкова?

— Закъснявам, още преди да съм започнала. Мога да съкратя упражненията си и да се заема с имейлите. — Докато се обличаше, пресметна времето. — Вземи пикапа вместо Лео.

— Мога да го нахраня и да ти го оседлая. Надявах се днес да го използвам.

Тя погледна към леглото, към сенчестия силует на мъжа, с който беше спала.

— Така и ти ще загубиш от времето си.

— Мисля, че и без това вече е станало.

Не се оплакваше, помисли си тя развеселена, по-скоро беше примирен.

— Искаш ли да дойдеш да закусиш?

— Ще съм по-добре след пържено яйце и препечена филия.

— Тогаваше се видим след час. — Тя се поколеба, но после отиде при него, наведе се и го целуна. — Ако знаех, че ще стане така, щях да се погрижа да имаш по-голямо легло.

— И това свърши работа.

— Така е. Трябва да тръгвам.

Излезе бързо. Няколко секунди по-късно той чу как вратата се затръшва след нея.

Тази жена наистина беше бърза, помисли си, след което стана, за да сложи кафето.

За по-малко от час Бодин приключи със съкратената си сутрешна гимнастика, взе си душ, облече се и отговори на няколко имейла. Останалото можеше да почака. Кафето обаче — не.

Закъсняваше с десет минути, затова се налагаше да пожертва първата си чаша. Клементайн трябваше вече да е в кухнята.

Както и очакваше, докато тичаше надолу по задните стъпала, ароматът на кафе вече се носеше във въздуха. Клементайн беше приготвила в една купа тесто за бисквити и стържеше картофи. Не беше съвсем неочаквано да види и Морийн да си говори с нея, докато пържи бекон и наденички.

Но това, че видя и Алис да седи на кухненската маса, навела глава над плетивото си, я накара да спре.

— Изглежда, че късняваш. — Морийн сложи парче цвъртящ бекон върху кухненска хартия и прати мълчалив знак на дъщеря си.

— Само малко. Добро утро, Клем. Добро утро, Алис.

— Плета шал.

— Много хубав се получава.

— Също като теб, и Алис е рано пиле. Бабчето още спи, но маминка си взема душ. Казах на Кати — нощната сестра — да си почине малко. Алис може да си изпие чая тук, докато приготвяме закуската.

— Кати е сестрата. Тя дойде от болницата. Клементайн прави бисквити. Обичам бисквити.

— Сложих малко кайенски пипер в тях — спокойно каза Клементайн. — Винаги си ги харесвала, когато сложа пипер. Кафето е току-що направено.

— Да. — Бодин си сипа чаша.

— Кафето не е позволено за жени, които ще раждат деца. Може да попречи на семето да прихване.

— Никога не съм чувала подобно нещо. — Бодин се облегна и отпи. — Това го превръща в най-общодостъпното противозачатъчно въобще.

— Бодин... — предупредително прошепна майка й, но тя продължи да се усмихва и седна по-близо до Алис.

— Не мисля, че кафето с нещо ще попречи, но все още не съм готова да имам деца.

— Ти си в детеродна възраст.

— Така е.

— Да ражда синове е дълг на жената към съпруга й. Трябва да имаш съпруг, който да се грижи за теб.

— Аз се грижа за себе си. Може и да си харесам някого за съпруг, но той ще трябва да отговаря на стандартите ми. Те са доста високи, тъй като първата ми мярка е баща ми. Така че потенциалният съпруг ще трябва да е красив, силен, умен, мил и забавен. Ще трябва да ме уважава заради това, което съм, както татко уважава мама. Освен това, предвид личните ми предпочитания, ще трябва да е и добър коняр. И ще трябва да ме обича все едно съм кралица, воин, гений и най-сексапилната жена на света.

— Мъжът избира.

— Не, Алис, хората се избират един друг. Толкова съжалявам, Алис, че някой е отнел правото ти на избор.

Долови движение и видя една жена да стои на кухненската врата. Горедолу на възрастта на майка ѝ, с къса русопепелява коса.

Сестрата, каза си Бодин и се притесни, че може да е прекрачила някакви граници. Жената ѝ кимна.

— Мисля, че си наистина смела — довърши думите си Бодин и видя как Алис присвива очи.

— Жените са слаби.

— Хората са слаби. Ти не си. Мисля, че може би си най-смелият човек, когото познавам.

Алис наведе глава и се прегърби, но Бодин успя да види леката усмивка.

— Плета шал. Клементайн прави бисквитки за закуска. Сестрата...

Млъкна и приглушено извика, когато Калън се появи в преддверието.

Мамка му, изруга наум Бодин. Трябваше да иде при него и да му каже да изчака.

— Добро утро. — Калън остана на мястото си. — Тук съм, за да си изпрося закуска. Това дали не са маслени бисквити, Клементайн?

— Да. Чисти ли са ти ръцете?

— Ще бъдат. А ти трябва да си мис Алис. — Говореше спокойно. Бодин безброй пъти го беше чувала да разговаря така с плашливи коне. — Радвам се да се запознаем, госпожо.

— Един от синовете, един от синовете на сестрата.

— Почетен син. — Усмивката на Морийн може и да беше малко пресилена, но все пак успокои треперещите ръце на Алис. — Това е

Калън. Кал е част от семейството. Той е добро момче, Алис.

— Мъж. Не е момче. — Алис потупа бузите си.

Калън също потърка своите.

— Тази сутрин пропуснах да се обръсна. Спеше ми се. Ръкоделието ти е хубаво. Сестра ми също плете. Няма да се изненадам, ако следващия път изплете цяла къща.

— Не можеш да изплетеш къща. А аз плета на една кука. Правя шал.

— Ако искаш нещо от тази кухня, първо иди и измий конете от ръцете си — нареди Клементайн, докато режеше тестото. — Закуската скоро ще е готова.

— Да, госпожо.

— Тя казва на мъжа какво да прави — прошепна Алис на Бодин.

— Тя на всички ни казва какво да правим.

— Аз си измих ръцете.

Макар очите ѝ да бяха навлажнени, Клементайн кимна на Алис.

— Тогава ще получиш закуска.

Разнесе се топуркане по стълбището и Алис отново подскочи. Бодин сложи ръката си върху нейната.

Появи се Рори, весел като кученце, с все още влажна коса и току-що избръснато лице.

— Успях се. Дяволски добре мирише тук. Мога да...

Забеляза жената на масата до Бодин. Също както останалите от семейството, и той беше инструктиран. Освен това, разбира се, беше и търговец. Показа мегаватовата си усмивка.

— Добро утро, Алис. Все още не съм имал възможността да се запозная с теб. Аз съм Рори.

Лицето на Алис се отпусна. Бодин чу две бързи вдишвания, преди изражението ѝ да стане радостно.

— Рори. Рори. — Сълзите ѝ потекоха, докато се смееше. Стана от масата и се втурна към него. Притисна го в прегръдката си. — Моето момченце. Моят Рори.

Рори неловко я потупа по гърба и объркано погледна майка си.

— Това е най-малкият ми син, Алис — внимателно каза Морийн. — Това е синът ми Рори.

— Моят Рори. — Алис се отдръпна, за да огледа лицето му и да прокара ръце по скулите му. — Виж го колко е хубав. Беше толкова

хубаво бебе, толкова хубаво момченце. Сега си красив. И толкова голям! Толкова висок! Мама вече няма да може да те люлее, детето ми.

— А...

— Алис. — Сестрата заговори с равен и делови глас. — Това е синът на сестра ти. Твоят племенник.

— Не. Не. — Алис отново го прегърна. — Моето дете. Това е Рори. Не можете да ми го вземете. Няма да позволя на никой да го вземе.

— Никъде няма да ходя — каза й Рори. — Всичко е наред.

— Молех се за децата си. За Кора, Фанси, Лили, Рори, Морийн и Сара, и за Бенджамин, макар той да отиде направо на небето. Знаеш ли ги къде са, Рори, другите ми бебета? Момиченцата ми?

— Не, съжалявам. Нека седнем, може ли?

— Плета ти шал. Зелен е. Моят Рори е със зелени очи.

— Красив е. Наистина е хубав. — Рори отново погледна майка си и Бодин се изправи.

Отиде до стълбището, за да прегърне Кора, която плачеше.

Цяла седмица беше болен като куче. Едва успяваше да изпълзи от леглото, за да иде по нужда, нямаше сили дори да вземе лекарство или да си отвори консерва.

Треската го изгаряше, ледените тръпки го измъчваха, но най-лоша беше сухата раздираща кашлица. Оставяше го слаб, бездиханен, със стегнати гърди, с разранено гърло от дебелия жълти храчки, които извираха от дробовете му.

Обвиняваше и проклинаше Естер, докато лежеше на мръсните потни чаршафи.

Щеше да я проследи, щом отново се вдигнеше на крака. Щеше да я намери и да я пребие, да я пребие до смърт. Не си заслужаваше куршума.

Дори когато успееше да се задържи прав за повече от няколко минути, кашлицата го караше да се свлече на колене.

Когато най-сетне успя да излезе навън, видя, че кучето беше полумъртво. Хвърли му малко храна в купата. Докато сипваше вода в другата купа, отново го налегна пристъп на кашлица. Изплю кървава храчка и си пое дъх с хриптене, след което отиде да види кравата.

От няколко дни не беше доена и също като коня беше оцеляла благодарение на снега и отъпканата трева под него. Пилетата бяха малко по-добре. Беше съвсем ясно, че момчето почти не беше идвало. А когато е било тук, беше свършило работата си наполовина.

Момчето беше безполезно, също като прокълнатата си майка.

Когато отново си върне силите, ще го порицае както трябва. А той щеше да излезе, да си намери млада съпруга, която да му ражда синове, дете щяха да почитат баща си, вместо онзи, който идваше и си отиваше, когато му дойде на ума.

С Естер беше допуснал грешка и можеше да си го признае. Твърде много години беше изхабил с нея. Направи още някоя и друга грешка в опит да си вземе втора съпруга, но следваща грешка нямаше да допусне.

Само трябваше да върне силите си, достатъчно, за да си вземе лекарства и провизии.

Замаян от усилието да обгрижва животните, се прибра със залитане. Искаше да провери в интернет, да извлече малко утеха от думите на мъжете, които знаеха каквото и той знаеше, които вярваха в онова, в което и той вярваше.

Беше платил добри пари за безжична антена и оборудване. Беше се научил как да ги използва, без да се налага да плаща за тия услуги на държавата.

Проклетото правителство. Шпионираше всички, крадеше земя, даваше права на гейове, черни и мексиканци, за сметка на истинските американци.

Той беше независим гражданин, подготвен мъж, копнеещ да пролее кръв, за да защити правата си.

Ще пролее кръвта на Естер, помисли си. И ще набие малко уважение в копелето, което му беше пръкнала. И после ще си намери жена, която да му даде синовете, които заслужаваше.

Но всичко, което успя да направи, беше да допълзи отново до леглото и да трепери от треската, докато дробовете му, пълни с хрочки, се раздираха от кашлица.

Гърлото на Калън се сви, когато видя шериф Тейт да паркира.

— Кажи ми, ако ти трябва нещо — каза той на ветеринаря и отиде да посрещне шерифа.

— Да няма друг случай?

— Не, слава богу. Имаме си малко майско време през март.

— Ще ни се върне, но все пак съм доволен.

Тейт огледа загражденията и конюшните.

— Сам ли си?

— В момента има две ездитни разходки, следобед има още две, както и два урока долу в центъра. Майското време означава и майски резервации.

Тейт кимна.

— Спайк тук ли е?

— Да. Ама че име за ветеринар.

— Човек не вижда често ветеринар, който ходи с кучешки нашийник с шипове и с половин дужина татуировки, но си разбира от работата. Можеш ли за малко да прекъснеш?

— Май вече го правя.

— Да идем нагам. — Тейт посочи голямата заградена ливада. — Имате доста хубави коне.

— Днес доведохме още. Утре ще ги изведем на паша, ако времето се задържи такова. От доста време не съм водил коне на паша на зазоряване и после да ги връщам за през нощта.

— Звучиш все едно нямаш търпение.

— Май е така. Харесва ми работата тук, макар да включва доста компютър и бумащина. — Протегна се и потърка по носа един любопитен дорест кон. — Знам, че не си дошъл дотук, за да ме питаш дали си харесвам работата.

— Не. Тръгнал съм към ранчото „Бодин“, за да говоря с Алис. В момента тя има психиатричен сеанс. Надявам се да си спомни още нещо.

— Мога да ти кажа, че тя има какво да сподели. Сам я чух, когато отидох там за закуска. Помисли, че Рори ѝ е син. Назова седем деца. Всичките — момичета, с изключение на Рори и още едно. Както го спомена, или е починало при раждане, или веднага след това.

— Ох, боже.

— Не мисля, че ти казвам нещо, което не трябва, като ти кажа, че се метна върху Рори. Говори му как го била люляла, как му пяла, как

играели на криеница, как се научил да ходи. Направо да ти се скъса сърцето. Знаете ли вече нещо за тоя кучи син, шерифе?

— Ще ми се да кажа, че знаем. Работим с щатската полиция. Дали сме снимката ѝ на медиите, в случай че някой я е виждал. Имаме кучета, с които се опитваме да хванем следата ѝ, но с тоя дъжд и без да имаме никаква представа колко дълго е вървяла и от коя посока е дошла, преди да припадне, нямаме кой знае какво като начална точка.

— Трябва тя да си каже, но не можете да я насилвате.

— И за двете си прав. — Любопитното конче надникна над рамото на шерифа и той разсеяно го потупа. — Но всяко едно незначително нещо, което казва, е още нещо, по което да работим. Не за това обаче съм дошъл. Чух, че Гарет е идвал тук със служебната кола, със служебната униформа и отново ти е налетял.

— Клинтък не ме притеснява.

— Отстраних го.

Калън се обърна и бутна шапката си.

— Няма защо да правиш това заради мен.

— Не е заради теб. — Тейт се зачерви от гняв. — Той не се подчини на пряка заповед. Заплашвал е и е тормозил гражданин. Отстраних го, вместо да уволня арогантния му задник, защото си има и някои добри качества под цялата тая глупост, и... Организирайл съм две полицейски хайки. Има две мъртви жени и никаква следа кой може да го е направил. Някакъв изрод е държал затворена незнайно колко години друга жена, към която съм привързан. И точно сега нямаме никаква следа и за това. Но ако Гарет отново премине границата, ще си изгуби работата, само това имам да кажа.

Тейт потупа с пръст Калън по гърдите.

— Ти ли отговаряш тук?

— Предполагам, че да.

— Би ли толерирал някой от подчинените си, дето извежда хората на езда, дава уроци и се грижи за конете, ако прави обратното на това, което си му казал? Да се нахвърля на някой от гостите? Да не уважава авторитета ти?

Притиснат здраво в ъгъла, Калън тежко въздъхна.

— Ясно, разбрах те.

— И още нещо. В момента той е бесен. Ако дойде при теб, Кал, ще чуя за това. Не ща никакви глупости как си се справил с него и как

той не те притеснявал. Той е един от хората ми и ако отново се появи, трябва да знам. Не мога да търпя такъв човек да развява значка и оръжие и да работи за мен. Ясен ли съм?

— Да, да, напълно.

— Не се налага да ти харесва.

— Е, не ми харесва. Обаче разбирам.

— Имам ли думата ти? — Тейт протегна ръка.

— По дяволите. — Отново в капан, Калън стисна дланта му. — Имаш думата ми.

— Тогава всичко е наред. Ще ида да говоря с Алис. — Тейт се загледа в конете. — Седем деца...

— Назова ги по име.

— Милостиви боже... — промърмори шерифът и тръгна.

Когато паркира пред ранчото, се надяваше, че е улучил момента. Позна колата на доктор Миноу, което беше добре. Искаше да я чуе какво ще му каже.

Когато похлопа, му отвори Кора.

— Надявам се, че не се натрапвам, госпожо Бодин.

— Разбира се, че не. В болницата ме наричаше Кора, Боб. Нека остане така. А Алис разговаря с лекарката. С доктор Миноу. Мисля, че вече почти приключват. Дойде точно навреме.

Шерифът свали шапката си и влезе.

— Как се справя Алис, госпожо, откакто е тук?

— Наистина мисля, че е по-добре. Наистина. Мамо, виж кой е тук.

— Я, Боби Тейт. — Мис Фанси остави настрани някаква плетка и потупа възглавницата на дивана до себе си. — Ела да седнеш и да ми кажеш всички местни новини и клюки.

— Де да можех, мис Фанси.

— Е, ще ти донеса чаша кафе.

— Моля, не си правете труда, мис Фанси.

— Денят, в който няма да мога да донеса чаша кафе на добре изглеждащ мъж, който ни е дошъл на посещение, е денят, в който ще се срещна със Създателя.

На блузата ѝ пишеше:

Мис Фанси вярваше еднакво ревностно и в двете твърдения.

— Така или иначе ще трябва да изчакаш няколко минути — добави тя. — Алис говори с докторката горе. Ти седни, а аз ще ти донеса кафето.

— Все гледаме да правим нещо — обясни Кора, когато майка ѝ излезе от стаята. — Опитваме се да сме заети. Предполагам, че ще ми кажеш, ако имаш нещо за мен.

— Съжалявам, госпожо Бодин... Кора. Правим всичко по силите си.

— Не се съмнявам. О, доктор Миноу. Приключихте ли?

— Добре си поговорихме. Шерифе...

— Доктор Миноу, може ли да поговоря с нея?

— Дайте ѝ няколко минути. Много добре се справя, госпожо Бодин. Мисля, че инстинктите ви, вашите и на Бодин, за довеждането ѝ тук бяха правилни. Това е само началото, но тя е спокойна.

— Можете ли да ми кажете дали си спомня нещо за човека, който я е отвлякъл, за затворничеството си?

— Избягва темата, но това е нормално, шерифе. Разкъсва се между онова, което той ѝ е втъпил, и действителността. Спомня си отчасти тази реалност, чувства се в безопасност и дори щастлива. Говори ми за къщата си и когато я запитах дали е била по-голяма от спалнята ѝ, тя каза, че била почти същата, само че сега си имала прозорци и хубави стени. — Силия се усмихна на Кора. — Това, че сте ги боядисали както са били, я кара да се чувства удобно и ѝ дава усещане за принадлежност, макар да не го разпознава като такова.

След това се обърна към Тейт.

— Онзи изрод не е живял в къщата с нея. Бих казала, че е било по-скоро барака, отколкото къща. Не е готова да говори за онова, което е виждала, когато е излизала навън. Споменава куче, зло куче, но мълчи по отношение на други подробности.

— Барака и куче е повече от онова, с което разполагам.

— Заповядай, Боб. О, доктор Миноу. — Мис Фанси донесе кафето на Тейт. — Искате ли кафе?

— Благодаря, но трябва да се връщам. Ще дойда отново утре по същото време. Засега не я разпитвайте за Рори. Нека ѝ дадем малко време.

— Ще ви донеса палтото и ще ви изпратя.

Тейт стоеше с шапка в едната ръка и с кафето си в другата.

— Мис Фанси, ако е удобно, ще се кача горе, за да я видя.

— Сестрата горе е... — Мис Фанси потърка слепоочието си. — По дяволите, забравих ѝ името.

— Не се тревожете за това. Ще ви видя преди да си тръгна.

Предположи, че е в старата ѝ стая, така че знаеше къде да я намери. Преди много време в продължение на няколко месеца се беше промъквал през прозореца ѝ. А понякога тя се измъкваше през него, за да се срещат.

Сега, след толкова години, тя седеше до прозореца и плетеше на една кука.

Жената на другия стол четеше книга, но се изправи при появата му.

— Имаш си компания, Алис.

Алис вдигна поглед и свенливо се усмихна.

— Познавам те. Ти дойде в болницата. Беше много мил и дойде да ме посетиш. Ти... — Тя премигна. — Ти можеш да ходиш на ръце.

— Можех някога. — Сърцето му подскочи, когато си спомни как я беше разсмивал, когато вървеше на ръце по тревата. Бяха на шестнайсет тогава и той беше лудо влюбен в нея.

— Не съм толкова сигурен, че още мога.

— Ще ви оставя да поговорите. Ще бъда в другата стая — каза спокойно сестрата на Тейт.

— Ти пиеш кафе. Аз не трябва да пия кафе, обаче Бодин пие. Тя е дъщеря на сестрата. И тя също е мила.

— Познавам Бодин. Тя е хубава млада жена. Мога ли да седна до теб?

— Мъжът не трябва да пита. Той го прави.

— Учтивите мъже питат. Мога ли да седна до теб, Алис?

Тя леко се изчерви.

— Можеш да седнеш. А аз плета шал. За Рори е. За моя син. Той има зелени очи. Толкова е хубав. И е пораснал толкова висок.

— Откога не си го виждала?

— Закусвахме заедно. Клементайн направи бисквити. Аз... аз харесвам бисквитите й.

— Имах предвид преди днес на закуска. Откога не го беше виждала?

— О, той беше само на годинка. Само на годинка. Толкова сладко бебче. Можех да го държа, да го кърмя, да го къпя и да го уча да пляска с ръчички. Научих го да ходи и да казва „мама“. Защото той е синът.

— Имала си дъщери.

— Бебенца. Кора, Фанси, Лили, Сара и Морийн.

— Тях учеше ли ги да пляска с ръчички?

— Не можах. Сър трябваше да ги вземе. Не му трябват дъщери, а за тях може да се вземат добри пари. Може би ще можеш да ги намериш.

— Мога да опитам.

— Но не и Бенджамин. Бог го прибра на небето, още преди да е излязъл от мен. Но не и Рори. Намерих Рори тук. Радвам се, че дойдох тук.

— Децата ти в къщата ти ли бяха? Тоест, ти в къщата си ли ги роди?

— Само Лили, Сара, Морийн и Бенджамин. Сър ми даде къщата, защото му дадох син, както се изисква от жената.

— А къде роди Кора, Фанси и Рори?

— В стаята долу по стълбите. — Тя сви устни. — Не харесвах стаята долу. Не я харесвах. Повече харесвам къщата.

— Ясно. — Той докосна треперещата й ръка. — Никога повече няма да се върнеш в онази стая.

— Мога да остана тук с Рори. С майката, сестрата и бабчето... Бабчето. Дядо има бонбони „Ем енд Емс“. Мирише на череши и има брада.

— Добре. — На Тейт му хрумна, че тя може да не знае, че дядо й е починал, така че подходи внимателно. — А сър има ли брада?

— Навсякъде, навсякъде. — Тя потърка с ръка бузите и брадичката си.

— Мирише ли на череши?

— Не, не. Той предпочита сапуна, който смъди. А понякога не. Понякога обича уиски. Понякога предпочита уиски и пот. Не ми харесва. Харесва ми да плета шала, харесва ми да плета шала, харесва ми да го плета, както и прозореца и бисквитите. Харесват ми розовите стени.

— Да, толкова са лъчезарни. Какъв цвят бяха стените в къщата ти?

— Сиви с бели петна и линии. Тези повече ми харесват. Аз съм неблагодарна. Неблагодарна съм за това, което ми дава сър.

— Не, не си. Благодарна си, че си у дома със семейството си. Можеш ли да ми кажеш нещо, Алис?

— Не знам.

— Можеш ли да ми кажеш къде за първи път срещна сър?

— Не знам. Трябва да довърша шала, да го довърша за Рори.

— Добре. Сега трябва да си вървя, но пак ще се върна, ако нямаш нищо против.

— Нямам. Искях да се прибера вкъщи — каза тя, когато той се изправи.

— Вече си вкъщи.

— Трябваше да се обадя на дядо от Мисула, когато стигнах там. Щеше да дойде да ме вземе. Нямах да ми се сърди.

— Тръгнала си насам от Мисула?

— От... някъде. Не знам. Сега съм ужасно изморена.

— Ще извикам сестрата, а ти си почини.

— За Деня на благодарността те пекаат пуйка, но аз най-много обичам шунката на бабчето. Бабчето прави шунка за Деня на благодарността, а всички правим пайове. Ще си легна да спя.

— Добре, Алис. Ето, ще ти помогна. — Помогна ѝ да иде до леглото и я зави.

— Меко е. Всичко е меко тук. Майката тук ли е?

— Ще ида да я извикам. А ти си почини.

Шерифът излезе и даде знак на сестрата, преди да слезе и да повика Кора.

Барака, куче, някъде по пътя от Мисула до ранчото, някъде около Деня на благодарността и един господ знаеше преди колко време.

Беше повече от онова, с което бе разполагал досега.

22.

Времето минаваше. Докато повечето от живота в къщата се въртеше около Алис — какво да се говори и какво да се премълчава, какво да се прави и какво не, пролетта неусетно се появи с цялата си сладост и прелест. Слънцето започна да изгрява по-рано, да се задържа до по-късно, а с уголемяването на деня се увеличаваше и работата.

Бодин често си мислеше за работата като за бягство от стреса и тревогите от деликатното поведение у дома. След което се чувстваше виновна, че си го е помислила.

Мислеше си за нощите, прекарани с Калън в тясното му легло или в някоя свободна вила, като за друг вид бягство. И не чувстваше ни най-малко вина. Ако се заемеше да анализира това, както правеше понякога, щеше да заключи, че той ѝ дава равновесие, компания, че е добър слушател и че ѝ осигурява по-стабилна опора, отколкото бе предполагала.

И наистина добър секс.

Искаше ѝ се да мисли, че му отвръща със същото.

През повечето дни тя яздеше до работата с него, а после се прибираха заедно. Ако успееше да намери време, се връщаше у дома някъде по обед, за да даде на бабите си малко почивка от Алис.

— Харесвам я. — Макар да имаше график в ума си, Бодин яздеше безгрижно до Калън. — Постоянно нещо... или някой... си пробива път навън от травмата ѝ. А аз знам, че харесвам този някой. Кучетата също я харесват, което е добър знак.

— Кучетата харесват Алис?

— Взаимно е. През повечето време лежат проснати в краката ѝ и хъркат, докато тя плете. И това е добър знак. Днес следобед, докато бях там, мина и шерифът. Той има добър подход към нея.

— Успя ли да измъкне още нещо?

— Стана ясно, че била на дваайсет и една — тъкмо ги била навършила, когато тръгнала на стоп към вкъщи. Това му дава по-ясна представа кога е станало. Не знам какво може да направи, за да затвори периода от дваайсет и шест години и да намери нещо, но разбрах, че си

е заслужавало да го научи. Тя поиска да остана, докато разговарят. Беше щастлива, все едно сме й на гости. Плете друг шал, за мен. Завърши шала на Рори. — Бодин вдигна лице към небето и поклати глава. — Изглежда съм навсякъде.

— Не чак толкова. Тя те харесва, доверява ти се. Харесва и Тейт. С мен е срамежлива, ако съм наоколо, но поне не я плаша.

— Същото е с татко и с Чейс — срамува се, но не се бои. И все още не излиза навън. Хората са навън и толкова.

— Трябва й повече време.

— Знам, а и още не е минало достатъчно. Но... Всички трябва да сме много внимателни, а това тежи, Калън. Помага, обаче тежи. Понякога знае, че Рори не й е син. Друг път се държи като майка тигрица. На Рори му е трудно. Той се справя по-добре, отколкото някой би могъл да очаква. Човек понякога забравя да оцени доброто му сърце. А той има толкова добро сърце.

— Искаш ли да знаеш какво си мисля?

— Отново дърдоря за това, така че трябва да искам.

— Винаги сте били сплотени. Боже, цял живот съм ви се възхищавал и съм ви завиждал. Семейството ти винаги е заедно, а в такива ситуации сте още по-близки. Предполагам, че Алис се опитва да се покаже през онова, в което оня шибан кучи син я е превърнал, защото все пак е успяла да се съхрани. Знам какво е да си на осемнайсет и да си бесен на целия свят. Повече от теб.

— Аз съм си била късметлийка в живота.

— Повече от късмет е, но да. Знам какво е да искаш да се прибереш у дома, да трябва да го направиш. Никой не ме е спирал да го направя, никой не е откраднал повече от половината ми живот. И пак ми беше достатъчно трудно да се върна.

— Никога не съм мислила за това — тихо каза тя. — Никога не съм си мислила, че ти е било трудно да се върнеш. — Докато язدهа, бавно и спокойно, тя огледа профила му. — Трябваше да се сетя.

— Никога не знаеш какво се е променило, кое си е същото и дали ще успееш отново да се впишеш. Това е рискът, който поемаш, като си заминеш и се върнеш. Бих казал, че това, дете Алис е в състояние да плете шалове си и да говори с Тейт и с всички останали, без да крещи, това, че се буди сутринта и си ляга вечерта, говори, че каквато и да е била на осемнайсет, каквото и да й е причинил оня кучи син, в

нея има дяволски много от кръвта на Бодинови. И ще продължи да се разкрива.

Бодин помълча, преди да успее да каже нещо.

— Искаш ли да знаеш какво си мисля?

— Разбира се.

— Мисля си, че можеше и малко да полудея, ако те нямаше, за да си говорим. Нещата, които говорим в ранчото, и бог знае, че и нещата, които премълчаваме, сега са много премерени. Трябва да са такива. Мама и бабчето се тревожат за маминка, татко се притеснява за всички. Чейс се грижи за Рори повече, отколкото се налага, само за да му даде малко пространство.

— И ти така правиш.

— Така е, просто не говорим много за това. Наистина не можем. И се обзалагам, че не съм единствената, която се обляга на теб.

— Спокойно, стабилен съм.

— Точно това си мислех.

Калън се извърна на седлото и я изгледа продължително.

— Значи не се налага да си мислиш, че трябва да смениш посоката и не трябва да продължиш по пътя, по който си поела. Вече сме на земя, която можеше да е моя, ако нещата се бяха развили по друг начин. Но не стана така. И не е моя.

— Съжалявам. — Тя спря коня и осъзна, че не би трябвало да се изненадва, че той я беше уловил как се опитва да го приближи до старата му къща. — Стори ми се добра идея. Сега не толкова.

Калън познаваше земята като ръцете си. За момента беше доволен просто да седи на коня и да я гледа.

— Подписахме документите и е ваша. На семейството ти. Не съжалявам.

— Ако се беше наложило да продаваме нашата земя, това щеше да разбие сърцето ми.

Странно, но и той си помисли, че сърцето му ще се разбие, ако това някога стане.

— Не беше така за мен, не и тази земя. Не знам дали някога е било. Някой ден ще поискам моя собствена и ще я получа. — Той сви рамене и й се усмихна. — В Калифорния се оправих, макар че никога не си ме питала за това.

— Е, добре, нека да съм груба — реши тя. — Горедолу колко си заработил?

— Достатъчно, за да не се налага да продавам. Можех да запазя земята, да дам на майка ми и сестра ми техните дялове. Да купя малко добитък, да развъртя ранчото.

Може би това беше повече, отколкото бе предполагала, а може би разкриваше друга негова страна, за която не беше подозирала. Оценяваше нюха му към бизнес и финансова стабилност.

— Но не го направи...

— Не. Защото не това исках. Не бих имал против да управлявам собствен бизнес, а и не бях лош в това.

— Какво имаш предвид под твой собствен бизнес?

Калън знаеше накъде го води.

— В Калифорния се хванах с партньор, с когото развихме собствено скотовъдно предприятие. И тръгна добре. Когато бях готов да се върна, той откупи дела ми. Нямам против да работя и за някой друг. Така че сега съм добре.

Още нещо, което не беше подозирала.

— Не знаех, че си имал бизнес... Мислех си, че си работил за някого.

— Исках да опитам. — Просто така, помисли си той. Наистина искаше да опитва, да трупа опит. — За известно време се чувствах добре. На теб повече ти отива, доколкото мога да преценя. Искрено харесвам жени, които знаят как да управляват и особено много си мисля за една, която така си подрежда графика, че успява да се прибере за един час наред работния ден, защото семейството ѝ е преди всичко останало.

— Стига де, Калън Скинър. — С широко разтворени очи тя притисна ръка до сърцето си. — Ще ме накараш да се изчервя.

— Да бе, сигурно.

Вече можеше да види къщата, с единствения етаж, леко наклонена. Празните ограждения пред конюшните, обраслия двор, покрива на курника. Празния червен хамбар, избледнял до сиво, където баща му се беше обесил.

Някои диви цветя опитваха да разцъфнат. В далечината по планините се виждаха сивосинкави участъци под снежната покривка.

— Какъв беше планът? — попита я той. — Да дойдем тук?

— Още мислим какво да правим. Имаме няколко варианта. Първият е дали да не включим имота ви към ранчото, или може би към курорта. Аз, за твоя голяма изненада, клоня към курорта.

— Шокиращо — измърмори той.

— Чейс още не е решил — също толкова шокиращо. Макар че предполагам, че част от нерешителността му се корени в това, че чака да разбере ти какво ще предпочетеш.

— Това не е моя земя.

— Я млъквай. Рори е с мен. Мама в момента е твърде заета с друго, за да мисли ясно, а татко клони към ранчото, но не е категоричен. Не сме намесили бабите в това, но ще го направим.

— Добре.

— Възможни са и други варианти, но по-вероятно е да се реши в полза на курорта, така че ето какво ще ти кажа. Можем да стегнем къщата и външните постройки и да го пуснем като някакво мини ранчо изживяване. За семейства, групи, корпоративни събирания. Можем да надстроим къщата и външните постройки и да издигнем нови. Или мини ранчо, или няколко луксозни вили с централна кухня и обществен център, както правим за луксозното къмпингуване. Ще докараме малко добитък, ще го превърнем в незабравимо изживяване за по-младите. Как да се грижат за конете, за добитъка, за билетата. Има много възможности.

— Ти си имаш предпочитания. Какви са?

Тя поклати глава.

— Всички са възможни, всички са добри, могат да се разработят и да се пласират. Питам те ти какво мислиш за това.

— Казах ти, нямам проблеми. И все пак да добавя, че имотът не е мой.

Тя изсъска и слезе.

— О, я слизай от тоя кон, Скинър. Имам предвид и в буквален, и в метафоричен смисъл. — Заведе Лео до ограждението пред конюшната и привърза юздите му. — Израснал си в тази къща. Обработвал си земята тук, отглеждал си коне и добитък. Имаш право на мнение. Имаш чувства.

Той слезе от коня. Ясно усещаше накъде се опитваше да го поведе тя.

— Не ме е грижа толкова, колкото изглежда, че искаш от мен.

— Глупости. Пълни глупости. Карам те да ми кажеш сега, както стоим тук. Дали да съборим къщата, хамбара, всичко, или да ги поправим и да станат като нови. Само това. Кажи ми. — По-ядосана, отколкото ѝ се искаше, тя го перна. Той задържа ръката ѝ. — Кажи ми какво чувстваш, какво искаш.

Калън можеше да се закълне, че ръката ѝ гореше както слънцето гореше в небето по време на бавното си спускане. Също както очите ѝ върху неговите.

— Съборете го. Всичко. Аз...

— Готово.

— Бодин...

— Готово — повтори тя. — Само това ми трябваше.

Той хвана китката ѝ, преди да е успяла да я издърпа. Ядът, който и двамата изпитваха, се изпари, когато тя притисна другата си ръка на лицето му.

— Има значение какво чувстваш, Калън. Не само за мен, но е дяволски сигурно, че това ме вълнува. Това са варианти и всичките са добри. Защо да не се вземе предвид мнението ти?

— Имотът не е мой.

— Бил е.

— Може и да е бил, но вече не е. Ако единственият ми избор беше да се върна тук, на тази земя, в тази къща, щях да го направя. Но не съм закотвен тук, а каквито и корени да са ме свързвали с това място, са били толкова плитки, че прекъсването им не променя нищо.

Дръпна я настрана, за да огледат предната част на къщата.

— Спомените ми са смесени, и добри, и лоши. Не знам кои са повече. Спомням си когато баща ми си науми да направи онази пристройка там. Не знаеше какво прави, а аз бях някъде на около дванайсет, така че също не знаех. Обаче той опита.

Чу гласа на майка си, когато стояха на вятъра над бащиния му гроб.

„Опита се.“

— Опита се — повтори Калън и може би най-накрая го прие. — И това направи майка ми щастлива. Крива е и вътре подът е наклонен, но той опита и я направи щастлива. Ето така се преплитат спомените ми.

Без да каже нищо, Бодин се притисна към него. Предложение за утеха.

— Майка ми никога повече няма да мине по този под. И никога няма да застане тук, да погледне хамбара и да си спомни как е висял обесен. Не заради мен искам да го събориш.

— Както казах, готово. — Обърна се към него и постави ръка на сърцето му. — Може би тя някой ден ще дойде отново тук и ще види какво сме построили. Може това да я направи щастлива. Може и теб да направи щастлив. — Тя му направи знак, изчака го да спре да я гледа в очите и да погледне накъдето му сочи. — Там има два розови храста. Трябва да ги изкопаяш. Увери се, че корените им са изкопани добре, покрий ги със зебло и ги отнеси на майка си. Обзалагам се, че сестра ти ще знае как да ги съживи. За майка ти това ще е от значение.

Калън изпита благодарност.

— Понякога не знам какво да ти кажа. Понякога ти просто пробиваш дупка в мен.

Придърпа я към себе си и я притисна.

— Ще ги изкопая — обеща ѝ той. — На нея ще ѝ хареса, а аз не бих се сетил.

— Можеше и да се сетиш.

— Всичко ще изкопая — прошепна Калън и погледна над главата ѝ към имота, който можеше да бъде негов. — Подхождам грешно. Там са нарцисите, които опитват да поникнат, от едната страна на къщата. Мога и тях да извадя. Савана винаги ги е харесвала като бяхме деца. А...

— Какво?

— Може да изкъртя и няколко от дъските на пода на къщата преди да си я съборила. Джъстин и Савана може да направят нещо от тях. На нея ще ѝ хареса. Наистина харесваше новия под, макар да скърцаше като гумена играчка.

— Ето на. — Бодин се наведе към него и го целуна. — Защо не се поразходим за малко? Да видим дали няма и нещо друго?

Преди да ѝ отговори, телефонът му иззвиря.

— Съобщение от майка ми. — Намръщи се пред дисплея. — Тя никога не пише есемеси. Тя просто... Боже, сестра ми ражда.

— Е, ами трябва да тръгваш! — Бодин го хвана за ръката и го повлече към конете. — Трябва да идеш веднага.

— Ще ражда вкъщи. Защо някой би постъпил така? Трябва да има закон или нещо... Тя защо...

— Качвай се, Скинър — нареди тя през смях, забелязала силното му притеснение. — Можеш да стигнеш до колата си за по-малко от десет минути, да отидеш и да я попиташ.

Той се метна на коня си.

— Може би Вана няма да ме иска...

— Мъжете сте идиоти. — Бодин подкара Лео в галоп, знаеше, че Съндаун ще я последва.

В приповдигнато настроение Бодин влезе в къщата. Завари Клементайн до плота да бели картофи с Алис.

— Правя картофено пюре. Клементайн ми показва как. Мога да я гледам как пържи пилето.

— А аз мога да го ям — каза Бодин, с което накара Алис да наведе глава и да се усмихне. — Нещо вече мирише хубаво.

— Опекохме шоколадов кейк. Харесва ми да готвя с Клементайн. В моята къща няма фурна. Не бих могла да изпека шоколадов кейк.

— Караш ме да огладнявам. — Докато си сипваше чаша вино, майка ѝ влезе. — Нося новини — каза Бодин. — Сестрата на Калън ражда.

— Това е хубава новина — отбеляза Морийн. — Можеш да сипеш и на мен, ще прием за здравето бебе.

— И аз имах бебета. — Алис продължаваше да бели, докато говореше, но раменете ѝ хлътнаха. — Боли и има кръв, и боли още повече и още повече. Ако са момичета, не можеш да ги задържиш, защото носят добри пари. Сестрата е запазила момичето си, но аз не можах да запазя моите. — Погледна яростно Морийн. — Моите момичета щяха да са красиви като твоето. Още по-хубави. Не е честно.

— Не, не е — съгласи се Морийн. — Съжалявам...

— Не ща да съжаляваш. Не ща да съжаляваш. Искам си бебетата. Искам си моя Рори. Защо той е и твой? Защо ти имаш всичко?

— Нека седнем, Алис. — Бодин отиде при нея. — Можеш да ми покажеш шала, който ми плетеш.

— Не! — За първи път Алис удари Бодин, а после ѝ се нахвърли. — Ти си дъщеря. И аз съм дъщеря! Аз съм дъщеря. Защо все тя

получава всичко?

— Достатъчно. — Ядосана, Морийн застава между тях. — Достатъчно, Алис.

— Млъкни. Млъкни, млъкни! Не си ми шефка. Рийни, Рийни, Рийни. Все е най-добрата, все е победителка, винаги, винаги. — Алис я бутна.

За изненада на Бодин Морийн също бутна Алис.

— Може би трябва да почнеш да се държиш като за годините си. Може би трябва да спреш да хленчиш за всичко, както винаги си правила. Може би трябва да спреш да виниш всички, освен себе си.

— Мразя те.

— Каж ми нещо ново.

— Момичета! — Кора се втурна в кухнята с мис Фанси по петите. — Спрете веднага.

— Тя започна. — Алис посочи Морийн с пръст. — Не може да ми нарежда, мамо. Все заставаш на нейна страна. Не е честно. Как става така, че трябва да мия чиниите цяла седмица, а тя не? Само защото все получава отлични оценки? Учителят не ме харесва, ясно ли е? А и щях да си почистя стаята, мамо, щях! Просто забравих. Рийни, Рийни, Рийни, каква красива булка. Е, аз пък ще стана кинозвезда. Само чакайте и ще видите. Защо тя е запазила бебетата си? Защо?

Алис се разрида и притисна ръце към главата си.

— Защо, защо, защо? Не разбирам. Коя съм аз? Коя съм? Не съм жената в огледалото. Не, не, не! Старата жена, коя е старата жена в огледалото? Коя съм аз?

— Алис. Моята Алис. — Кора пристъпи напред. — Алис Ан Бодин. Ето, успокой се. — С връхчетата на пръстите си избърса сълзите ѝ. — Коя съм аз?

На Бодин ѝ се сви гърлото, докато гледаше как Алис се измъчва.

— Мама. Мама. Аз... Аз се прибирах.

— Знам. Знам. Вече си у дома.

— Не се чувствам добре. Не се чувствам добре в мен. Мога ли да се върна? Просто да се върна?

— Ще започнем отгук и всичко ще бъде наред.

— Рийни ми е сърдита.

— Не, не съм. — Морийн прокара ръка през плитката на Алис. — Не съм сърдита. Радвам се, че си вкъщи, Алис.

— Аз бях сърдита. Аз бях сърдита. Аз бях сърдита. Не мога да си спомня защо. Боли ме главата.

— Можеш малко да си полегнеш — каза ѝ Кора. — Ще поседя с теб.

— Не. Не, аз правя картофено пюре. Клементайн ме учи. Клементайн... Ако оплакванията струваха долар, щеше да си милиардерка.

— Точно така. — Макар очите ѝ да бяха влажни, Клементайн размаха наполовина обелен картоф. — Няма да се обелят сами, момичета.

— Ще седна точно до теб, за да се уверя, че вършиш хубава работа. — Мис Фанси се приближи и седна на една табуретка.

— Бабче. — Алис облегна глава на рамото на мис Фанси. — Баба винаги мирише толкова хубаво. Къде е дядо?

— Той е на небето, миличка, и се грижи за твоя малък Бенджамин.

— Дядо е с Бенджамин. Не трябва да се тревожа. — Взе картофобелачката и погледна Морийн с пълни с мъка очи. — Това не е моят Рори. Твоят е.

— Ние сме сестри. Споделяме си.

— Мразя да деля.

Сега Морийн се разсмя.

— Все едно не знаех.

Зад тях Бодин прегърна Кора през рамо и заговори меко.

— Ела да седнеш. Трепериш. Ще ти направя чай.

— По-скоро бих пила от това вино.

— Но първо седни.

Бодин отиде за виното, изчака баба си да хване чашата с две ръце и да отпие.

— Нарече ме „мамо“.

— Знам.

— За пръв път е. Нарече ме „мамо“, после ме погледна и си спомни. Видях го в очите ѝ. Тя се връща. Алис се връща.

Изморен, объркан и щастлив Калън влезе в хижата и хвърли шапката и якето си на най-близкия стол. Макар много да му се искаше

бира, още повече му се искаше да спи. Тръгна към банята и като се отпусна на леглото, за да си събуе обувките, почти седна върху Бодин.

— Боже! — възкликна той изненадан, а тя се завъртя и изсумтя.

— Би трябвало да гледаш, преди да сядаш.

— Това не е честно. — Потърси ключа на осветлението, което я накара да притисне ръка към очите си.

— Защо спиш на леглото ми с всичките си дрехи?

— Не спях.

— Създаваше дяволски добро впечатление за обратното.

— Мислех си да те изчакам и заспах. Савана? Бебето?

— Тя е добре, а малката е красавица. Мисля. За първи път виждам съвсем новородено бебе. Ето на. — Извади телефона си. — Виж сама.

Бодин примигна със замъглени очи и се фокусира върху малкото вързопче, омотано в розово-бяло одеялце и с розова шапчица.

— Красавица! Великолепна е! Как ще я кръстят?

— Обри. Обри Роуз.

— Държа ли я?

— Ще призная, че не исках. По-скоро бих държал динамит, но ме принудиха. Ето виж. — Започна да прехвърля снимките, за да ѝ ги покаже — бебето в ръцете на майка си, на баща си, на баба си. И накрая в неговите.

Една мисъл се появи в главата на Бодин, докато го гледаше с племенницата му — Калън изглеждаше като омагьосан.

— Не ме е срам да кажа, че бях извън стаята толкова, колкото ми беше възможно, но те продължаваха да настояват да съм вътре. Да, имаше си някои моменти...

Най-сетне си събу обувките, след което се изтегна до нея.

— Никаква работа не съм свършил, а имам чувството, че съм изкатерил няколко планини. — Затвори очи. — По едно време им казах, че ще вземам малкия за по няколко часа в продължение на няколко дни тая седмица, за да могат да си починат. Ще измисля какво да правя с него. Ще язди пони, ще го оставя да гребе малко конска тор. Момчетата на тази възраст най-много това харесват.

— Миранда — детската аниматорка, може да ти помогне.

— Така ли?

— Със сигурност.

— Може да опази разсъдъка ми... — Остави мислите си да се реят. — И така, как мина вечерта ти?

— Напрегнато. Мама и Алис здравата се скараха преди вечеря. Викаха, бутаха се.

— Какво? — Умът му отново заработи. — Моля?

— Всъщност всичко започна с Обри Роуз. Споменах, че бебето се ражда, след което Алис се намеси, а после и мама беше въввлечена. Странно е да видиш майка си да се кара със сестра си така, както ти си се карала с братята си. Маминка се намеси и Алис се успокои.

Обърна се с лице към него.

— Спомни си разни неща, Калън. Смесени, глупави, незначителни, детински неща, но си спомни. Нарече маминка „мамо“. Не „майката“, както ѝ вика. Нарече майка ми Рийни. Беше много. Наистина много. Може би е пробив. Не знам. Маминка със сигурност мисли така и се тревожи да не си създава надежди, защото утре Алис може да се събуди и да не помни нищо от това.

— Няма лошо да таиш надежда. И ти трябва да правиш същото.

— Може би. Чейс, Рори и аз по-късно се срещнахме, в хамбара. Решихме татко да се погрижи за мама, а през деня с Рори ще ги наглеждаме. Чейс ще поеме бабчето, Рори — маминка, а аз — Алис. Може твърде много да се привърже към Рори, а с мен все още ѝ е поспокойно, отколкото с Чейс. Единственото, което ми остава, е да измисля как да поема отговорността там. Днес беше първият ден без сестра на смяна и бум, напрегната обстановка.

— Ще се справиш. Трябва да се съблечем и да си легнем като хората.

— Да. След минутка.

След минута и двамата бяха заспали с дрехите.

Сър си направи груб бастун от един здрав клон, помогна му да довърши работата си във фермата, когато краката му станаха твърде нестабилни.

Кучето умря, но с куче лесно можеше да се сдобие. Щеше да си вземе ново, когато се оправеше.

Обмисли дали да не застреля коня — повече грижи му създаваше, отколкото да му носи полза, но се сети, че макар човек да

можеше лесно да се сдобие с куче, мъж без кон беше като сакат.

Така че го нахрани пестеливо, като раздели зърното на порции.

Повече време отдели на кравата. Тя все още даваше мляко, макар доенето да го изтощаваше.

Дишаше трудно, докато вървеше, но можеше да върви. Поне докато кашлицата не го връхлетеше отново. Когато се появяваше, му се налагаше да спре, да поседне и да я изчака да отмине.

След няколко дни, когато се почувстваше по-добре, щеше да иде за още лекарства и да даде малко пари за храна и сено.

И да тръгне на лов за нова и млада съпруга. Достатъчно силна, за да обработва земята и да сее. Достатъчно здрава, за да му дава синове. Достатъчно хубава, за да му доставя удоволствие.

Само трябваше да изчака.

Всяка вечер, когато се довличаше до леглото, си казваше, че на сутринта отново ще е здрав. Достатъчно здрав, за да започне лова.

Пригответи мазето, тя щеше да остане там. И както ореше земята, така той щеше да оре нея. И както земята раждаше богатата си, така и тя щеше да ражда своите. От неговото семе.

Всяка нощ заспиваше с пистолет под възглавницата и с куршум, готов да пронизва всеки, който се опиташе да го спре да защити правата си, дадени му от Господ.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ЗАВРЪЩАНЕ

*Ти търсиш, Джо,
неща, които ги няма. Начало.
Краища и начала — такива
няма.*

Има я само средата.

Робърт
Фрост

23.

Ако на Джесика ѝ се наложеше да тича през половината ден, нямаше нищо против да го направи със страхотните си обувки с високи токчета. Според приложението на смартфона ѝ беше изминала над седем хиляди крачки, а беше едва пладне.

Още по-добре, нейното голямо уикенд събитие щеше да бъде размазващо.

Като поздрав към яркото слънце и Монтана, тя съчета страхотните си обувки с шапката „Стетсън“ и с ниско вързана конска опашка.

Мислеше за това като за модна тенденция „Изтокът среща Запада“.

На розовите си обувки на високи токчета (мисли пролетно!) тръгна отново от „Мил“ с намерението да се завърти покрай „Кръчмата“ и „Фийд баг“ и спря, когато Бодин паркира една от колите на курорта.

— Кажи ми, че времето ще се задържи така през уикенда.

Бодин излезе от колата и погледна към безкрайното синьо небе.

— Изглежда ми добре. Тази вечер може да излезе малко вятър, но утре ще е слънчево и ще е към петнайсет градуса. Времето ще е хубаво и подготвяме къмпингите.

— Тази вечер ще имаме гости в „Ривърсайд камп“ и „Ийгълс нест“. Дали ще са готови до настаняването?

— „Ривърсайд“ е готов, а персоналът подготвя „Ийгълс нест“. Тази вечер гостите ти ще се радват на луксозно къмпингуване, няма проблеми. — Потупа Джесика по рамото. — Така че няма нужда да ходиш там и да тормозиш хората.

— Задрасквам от списъка си тормозенето на персонала. Наистина ми се иска това да мине гладко.

— Семейното събиране на Къмбърланд, нали така?

— Семейно събиране и тържество за рожден ден в едно. Бабата утре ще става на сто и две години. Възхитена и ужасена съм. На сто и две. Видя ли вече тортата?

— Още не.

— Почти готова е и вместо да тормозя персонала, гледах с благоговение. Огромна е, внушителна и цялата е в символи и декорации, които отбелязват основни моменти от живота ѝ. Ще я снимам за уебсайта. Наистина е уникална. И е достатъчно голяма, за да нахрани седемдесет и осемте присъстващи на възраст от седем месеца до сто и две години.

— Ти практически подскачаш.

— Знам! — Джесика през смях посочи „Мил“. — Има нещо в това събитие. Непрекъснатостта, дълголетието, голямото, пръснато къде ли не семейство, което се събира. Ще си пращат снимки и спомени със седмици. Ангажирали са „Мил“ за целия уикенд, а ние сме подредили всичко, което са изпратили, като забавен музей на семейната им история. За човек почти без семейна история и без близки роднини това е като друга вселена.

— Ти вече си част от семейството Бодин-Лонгбоу.

Джесика се разчувства и побутна Бодин с рамо.

— И като такава съм решена да превърна това събитие в поредния паметен момент от живота на Бърти Къмбърланд. Като говорим за семейства, как е при теб?

— Има си върховете и спадовете. — Бодин вкара палец в джоба на дънките си и се огледа наоколо. — Понеже тук нещата са под контрол, ще се прибера у нас и ще работя оттам през остатъка от деня. Трябваше да прибягна до известно извиване на ръце, но убедих маминка и бабчето да излязат, да си оправят косите, да си починат няколко часа. Клементайн ще е там и двете ще можем да се грижим за Алис.

— Не е малко.

— Така е. Но това е да си от семейството.

— От Чейс получавам само късчета, знаеш го какъв е.

— Да. Освен това знам, че е щастлив. И макар да не казва много, си личи. Вчера оседла конете на мама и татко и ги принуди по неговия си начин да излязат заедно на езда. Все едно бяха излезли на среща. Не са били така, откакто Алис се върна. Ето така действа той. — Бодин въздъхна и продължи: — И знам, че миналата седмица Чейс и Калън са завели Рори в общежитието, за да играят покер. Дойде му в повече с Алис.

— Чейс каза, че тя е приела, че Рори не ѝ е син.

Бодин кимна и се загледа в няколко гости, които играеха на хвърляне на конски подкови. Толкова нормално, помисли си, толкова ежедневно.

— Изглежда, че го прие, но само допреди седмица мислеше — или ѝ трябваше да мисли, че е неин син. А те го спасиха от това за няколко часа.

— А ти как се спасяваш?

— Ето така. — Бодин посочи курорта. — Калън е добър слушател. Също и ти.

— Винаги.

— Пак трябва да излезем на танци. И шестимата. — Онази вечер в „Раундъп“ им изглеждаше безкрайно далечна. — Рори все още продължава да се вижда с Челси.

— Тук съм, по всяко време. С изключение на този уикенд — уточни Джесика. — Това събитие ще... — Погледна часовника си. — Господи! Трябва да проверя кетъринга за посрещането, транспорта от летището.

— Аз ще проверя транспорта от летището по пътя. Ако има проблем, смятай го за решен преди да съм тръгнала за вкъщи.

— Благодаря. Бо, насреща съм, ако ти трябва помощ. Ден за фризьор, за пазаруване, просто за шляене, аз съм твоето момиче. — Джесика се забърза с обувките си от змийска кожа. — Но не и този уикенд! — провикна се през рамо.

Бодин се прибра, натоварена с документи, но ги остави настрана. Трябваша ѝ двете ръце и целият ѝ инат, за да изкара бабите си вън от вкъщи.

След като го постигна — гледа ги, докато не се скриха от погледа ѝ — отиде в трапезарията, където Клементайн лъскаше голямата маса.

— Сигурна ли си, че няма да се върнат?

С въздишка Бодин се отпусна на стола.

— Съвсем сигурна. Ще поседя няколко минути, преди да се кача горе и да се захвана с работата, която си донесох. Маминка каза, че Алис си почива и че сутрешният ѝ сеанс изглежда е минал добре.

— Да, доколкото знам. Ето какво: това, че успя да изкараш навън бабите си този следобед, е най-хубавото нещо. На Алис също ѝ трябва малко почивка от тях, ако ме питаш.

Доволна от масата, Клементайн се зае с големия бюфет.

— Те много ли се караха? — запита Бодин. — Алис и мама, както онази вечер... Когато са били малки?

— Случваше се да се счепкат. В повечето случаи по вина на Алис, но майка ти я ступваше. Допадаше ѝ, че е по-голямата, тъй да знаеш. И обичаше да командори.

Удивена и развеселена, Бодин опря брадичка на юмрука си.

— Наистина ли?

— О, да. Знаеше, че на Алис ще ѝ се размине, защото е по-малката, а пък Алис все се оплакваше, че майка ти се отървава безнаказано, понеже е по-голямата. Виждала съм го това при теб и братята ти през годините. — Клементайн прекъсна тирадата си и вирна пръст към Бодин. — И ти прибягваше до подобни трикове, когато ти изнасяше: да хленчиш, че си по-малкото дете или че си единственото момиче в семейството.

Бодин сви рамене.

— Понякога вършеше работа. Друг път — не. Но двете дали се харесваха тогава, Клем? Обичта е друго нещо. Обичам си Чейс и Рори, но също така и ги харесвам. Мога да им се вбеся, но си ги харесвам.

— Мисля, че да. Можеха да са близки като две грахчета в шушулка, а в следващия миг да се хванат за косите. Да се смеят и да си споделят тайни, пет минути след като са си крещели и са се бутали. Кора се отличаваше с търпението на Йов, за да се справя с две толкова своенравни момичета.

Клементайн продължаваше да лъска бюфета и въздухът замириса на портокалова градина.

— Веднъж, когато майка ти беше бременна с Чейс, я заварих да седи горе и да плаче. Плачеше и галеше корема си. Каза, че искала сестра си, искала Алис. Знаеше ли, че бяха избрали имената на първите си бебета?

— Какво? Как?

— Като малки оставиха другата да избере името на първия син и на първата дъщеря. Чарлс, на прапрадядо ти, а Морийн щеше да го

нарече Чейс. Морийн пък избра синът на Алис да се казва Рори, на баща им. Дъщерята на Морийн трябваше да е Бодин, на Алис — Кора.

Клементайн внимателно върна големия калаен свещник обратно на полицата.

— Бих казала, че двете бяха много привързани една към друга, дори когато не бяха заедно.

— Никой не ми е разказвал това.

— Не знам дали някой друг знаеше, освен те и аз. Но те ми казаха, тъй че беше официално. — Клементайн се обърна и се усмихна. — Мисля, че бяха на дванайсет и на четиринайсет.

— Радвам се, че ми сподели. Това ще ми помогне да ги разбера. — Тя се изправи. — Ще замъкна куфарчето си горе и ще започвам. Преди това ще нагледам Алис.

— Ти си добро момиче, Бодин, поне през половината време.

— Налага се.

Взе нещата си, тръгна нагоре по стълбището и се замисли за майка си, която на четиринайсет беше сключила договор със сестра си, договор за семейството. И за Алис, която на дванайсет си беше мечтала за бебета по начина, по който си мечтаеха момиченцата. И после за Алис, която беше родила децата си сама, в мазето на някакъв маниак. И как тези бебета, които може би й бяха носили някаква утеха, са й били отнети.

Реши да бъде по-търпелива и по-мила с Алис. Не само от притеснение за бабите си и за майка си, а също и заради онази дванайсетгодишна Алис от миналото.

И после я видя. Алис с прошарената провиснала коса, с диви и гневни очи. И с ножиците, които щракаха и блестяха в ръката й.

— Алис? — Насили се да заговори спокойно, въпреки надигналата се в гърлото й паника. — Нещо не е наред ли?

— Нищо не е наред. Нищо. Не ми харесва. Не ми харесва. Не я искам.

— Добре. Какво не харесваш? Какво не искаш? Мога да опитам да ти помогна. — С надеждата, че гласът й звучи ведро и равно, Бодин опита да направи крачка напред.

— Мога да кажа, че не ми харесва! — Алис щракна във въздуха с ножиците и принуди Бодин да спре. — Мога да кажа, че я мразя. Лекарката го каза. Тя го каза. Тя.

— Разбира се, че можеш. Можеш да ми го кажеш на мен, ако искаш.

— Мама и баба излязоха. — Алис защрака с ножиците, отново и отново. Щрак, щрак, щрак. — Мама и баба отидоха да си правят косите.

— Но скоро ще се върнат. А аз съм тук. Клементайн е долу. Искаш ли да ми покажеш шала, който ми плетеш?

— Завърших го. Готов е. — Алис стисна зъби и отново прониза въздуха с ножиците. — Мога да изплета един и за Чейс. Всичко е за Рийни. Всичко е нейно, нейно, всичко е нейно.

— Ще се радвам да го видя. Може ли да ги пробвам? — Без да сваля очи от Алис, Бодин опита да направи още една крачка напред. Още няколко и щеше да е достатъчно близо, за да я хване за китката. Щеше да е по-силна и по-бърза, и да вземе ножиците.

— Да, да, да! Обаче не я искам. — Алис сграбчи косата си със свободната си ръка и я заскуба злобно.

— Добре, така, добре. Ти можеш да... — И внезапно разбра. — Косата ти ли? Искаш косата ти да е направена като на мама и бабчето?

— Не я ща. — Стиснала здраво очи, Алис отново се оскуба. — Сър казва, че е грях жената да реже косата си, но лекарката каза, че аз имам думата. Че мога да казвам какво искам и какво — не. Кое е вярното? Не знам!

— Имаш думата. — Бодин отново пристъпи напред. — Това е вярното. Можеш да го кажеш, защото това си е твоята коса, Алис.

— *Мразя я.*

— Тогава можем да я променим така, че да не я мразиш. Можем да те подстрижем, Алис. Ще те заведеа.

— Не навън. Не, не, не навън. — Тя огледа стените и вратите и се задъха. — Не, не там навън. Аз мога да я отрежа. Искам да я отрежа. Той не може да ме спре, ако съм тук, вкъщи.

— О, я да върви по дяволите! — Алис се ококори, като чу думите, изречени от Бодин. — Той да върви по дяволите, Алис. Косата си е твоя, нали? Никой няма да те спре. Но какво ще кажеш да ти я отрежа аз?

— Ти... — Алис отпусна ръката си с ножиците и я погледна. — Можеш ли да го направиш? Можеш ли?

— Е, ти ще си ми първата, но определено мога да опитам. — Сърцето на Бодин може би още препускаше лудо, но тя се усмихна, когато Алис послушно ѝ подаде ножиците.

— Какво ще кажеш да си устроим фризьорски салон в банята? Можеш да седнеш на табуретката. Знаеш ли колко къса я искаш?

— Не я харесвам. Не я ща. Можеш да я отрежеш.

Бодин поведе Алис към табуретката.

— Мислех си нещо. Познавах едно момиче, което си пусна косата наистина дълга, почти колкото твоята. След това я отрязва, защото я дари на онова място, където правят перуки за жените, които са се разболели и са изгубили косата си. Ако искаш, мога да проуча как става това.

— Ще я пратиш на болна жена? Косата ми?

— Да. Искаш ли?

— Но тя е грозна. Стара и грозна. — Сълзите ѝ потекоха. — Кой ще я иска?

В опит да я успокои, Бодин прокара ръка през невъзможно дългата коса.

— Обзалагам се, че ще я оправят, ще я направят да изглежда хубава. Ще потърся на телефона си, докато се решиш.

Бодин взе четката и видя как Алис се намръщи на огледалото. Като следваше инструкциите, сплете дългата коса.

— Обзалагам се, че има поне два болни момичета, които ще са ти благодарни. Сега малко ще те завъртя, за да можеш да гледаш отстрани. Толкова къса ли я искаш? — постави ръката си на средата на гърба ѝ.

— Повече.

Бодин малко по малко вдигаше ръката си нагоре, докато не я задържа над раменете ѝ и получи утвърдително кимване.

— Добре, да видим. — Завърза двата края с панделка и изпъшка. — Нервна съм. Сигурна ли си?

— Не я ща.

— Добре тогава, да започваме.

Като се молеше резултатът да не вбеси или да не разплаче Алис, Бодин започна да реже. Отрязва тежката плитка, остави я да падне и задържа дъха си.

Алис само гледеше в огледалото и в един миг свъси вежди.

— Мога да я пооправя. Така мисля. Може маминка да има по-малки ножици или...

Алис бавно вдигна ръка и прокара пръсти през косата си.

— Още е грозна, но е по-добре. Отрязана е и той не може да ме спре. Ти я отрязаш и той не може да те спре. Но не знам коя е тази. — Посочи отражението си в огледалото. — Не знам.

Бодин отметна косата ѝ и сложи ръцете си на раменете ѝ.

— Това е леля ми Алис, която ме е кръстила.

Погледът на Алис срещна нейния в огледалото и тя леко се усмихна.

— Ти си Бодин, защото така си обещахме.

— Точно така. Дойде ми нещо друго на ума. Да знаеш, че бабчето има малко боя за коса в стаята си. От нейната червена боя. Искаш ли да ти боядисам косата?

— Червена като на баба ли? Харесвам косата на баба.

— Аз също. Нека те боядисаме, Алис.

Алис засия.

— Искам. Искам червена коса като на баба. Ти имаш червено сако. Хубаво е.

— Харесва ли ти? — Бодин прокара ръка през червеното кожено сако, което Джесика я беше придумала да си купи. — Мога да ти го давам понякога, ако искаш.

— Рийни мрази да ѝ заемам дрехите.

— Нямам против, аз предлагам. Чакай да взема боята.

За всеки случай взе и ножиците.

Не беше свършила кой знае колко работа, но поне се постара. Реши, че като фризьорка и консултантка по грим е доста надолу в класацията, но даде най-доброто от себе си.

Опиянена от успеха си, придума Алис да обуе дънки за пръв път от завръщането си и да си сложи хубава риза и червеното кожено сако. Дори извади и обици, които да си избере.

Когато Алис се изправи пред огледалото в цял ръст и взе да се оглежда, Бодин реши, че това е един от най-хубавите моменти в живота ѝ.

— Мога да се видя — измърмори Алис. — Остаряла съм, но мога да се видя. Виждам Алис. Алис Ан Бодин.

— Изглеждаш наистина хубава.

— Бях хубава. — Алис вдигна ръка към лицето си. — Бях наистина хубава. Той ми взе красотата. Имам още малко. Харесвам косата си. Харесвам да нося червеното яке, което ти ми даде. Благодаря ти.

— Няма защо. Нека да идем и да те покажем на Клементайн.

Бодин подаде ръката си и макар Алис неуверено да наведе глава, я пое.

Когато стигнаха до средата на стълбището, Бодин чу гласа на майка си. Алис също здраво стисна ръката ѝ.

— Ще взема чая горе и ще си подремна — казваше Морийн. — Може да се върна след вечеря, за да помогна на Джеси с организацията, обаче...

Морийн тъкмо отпиваше от чая си, когато Бодин въведе Алис в кухнята. Замръзна, горещата вода се изплиска от чашата ѝ, преди Клементайн да успее да ѝ я вземе.

— Алис... — От очите ѝ бликнаха сълзи и Морийн притисна ръце към устата си. — Алис. Алис.

Втурна се напред и макар Алис да се отдръпна притеснена, тя я взе в обятията си.

— О, Алис.

— Не я исках. Бодин я отрязва. Болното момиче може да я вземе.

— О, Алис. — Морийн се отдръпна назад и прокара пръсти през червената коса, която Бодин беше успяла да оформи в неравна аматьорска прическа. — Харесва ми. Много ми харесва. Обичам те.

Отново прегърна Алис и протегна ръка към Бодин. Целуна ръката на дъщеря си и затвори очи. И после залюля сестра си.

Организираното от Джесика събитие включваше ездитни разходки, езда на понита, превеждане на добитък и уроци, затова Калън отдели малко повече време. Трябваше да се върне по изгрев, но сега можеше да се наслади на спокойната езда до вкъщи.

Надяваше се като стигне да завари Бодин, може би да поседят заедно, да изпият по бира и да гледат залеза.

А ако графиците им през следващите дни съвпаднаха, можеше да успее да я убеди да я изведе на скъпа вечеря.

Не можеше да си обясни защо иска такава неща. Никога не беше харесвал официалностите. Но искаше да отиде с нея, да види какво ще стане.

Искаше я отново в леглото си и то не само заради секса.

Просто я искаше и беше време да си го признае.

Харесваше всичко в нея, защо трябва да го отрича?

Не беше се върнал заради жена, но беше намерил тази, която искаше, жената, с която би искал да изгради живота си.

Може би още не беше дошла, но не му се вярваше да се забави много. Въпросът беше дали да я изчака да вземе решение, или да я пришпори.

Имаше над какво да мисли.

— По-хубаво не може да стане. — Наведе се и потърка Съндаун по шията. — Нали така, момче? След горещия ден идва прохладна вечер. Цъфтят диви цветя. Ето там има сърни, виждаш ли ги? Да, можеш да ги видиш. Сменят си зимната козина. Поляните се раззеленяват. По изгрев трябва да докараме някои от конете на онова пасище. По върховете там още има сняг, но от това небето става още по-синьо.

Спря коня, за да се наслади на мига, и се вгледа в белите опашки на сърните от другата страна на полето. А когато се усети, че сериозно си мисли да слезе и да набере диви цветя за Бодин, леко се смути.

Един мъж можеше да стигне много далеч.

Поведе коня към завоя.

— Нека ти поразтърпчем краката.

Едва беше подал сигнала и Съндаун се втурна напред. Усети ужилването в долната част на бедрото си, чу рязкото свистене на куршума. Съндаун изцвили от болка и се препъна.

Инстинктът взе връх.

— Дий!

Усети усилието на коня си, но бяха на открито, така че го пришпори. Спря при хълмовете до вилата наблизко, където дърветата осигуряваха някакво укритие.

Слезе, без да си спести ругатнята заради болката в крака си. Не и когато видя кръвта, която се стичаше от корема на Съндаун.

— Спокойно, спокойно. — Свали кърпата от шията си и я притисна към раната. — Всичко е наред, ти си добре.

Чу шума на двигател и извади телефона си, докато оглеждаше дърветата и хълма. И се закле, че ще отмъсти на тоя, който бе наранил коня му.

Бодин излезе с надеждата, че Калън се е прибрал. Представяше си колко ще се впечатли от нея, задето беше отрязала косата на Алис и я беше разкрасила. Искаше ѝ се да поседят вън на прохлада и да погледат залеза, да му разкаже как е минал денят ѝ и да чуе какъв е бил неговият.

Харесваше ѝ мисълта, че можеха да се помотаят малко след залез и да се възползват добре от леглото му.

Докато мислеше за това и се усмихваше, рязко се обърна, когато чу Чейс да вика, и изскочи от къщата.

Първата ѝ мисъл беше за Алис, но се появиха също баща ѝ и Рори. Всички.

— Какво има? Какво е станало?

— Някой е стрелял по Калън, улучил е коня му. На километър и половина надолу по пътя Блек Ангъс.

Чейс се затича към ремаркетото за превоз на коне. Рори се втурна в конюшните. Аптечката за първа помощ, помисли си Бодин, докато тичаше след брат си. Сграбчи юздите и бързо ги сложи на Лео.

— Какво правиш? — запита Рори.

— Отивам. Мога да стигна по-бързо с Лео, ще мина направо.

— Стой тук. Който и да го е направил, може още да е там.

— Тогава ти стой тук — сопна му се тя. Метна се на коня и се понесе в галоп.

Беше чула изстрела, сега като се замисли. Беше чула екота, когато излезе навън, но не му беше обърнала внимание. Мисълта, че този изстрел е бил предназначен за Калън, че е улучил онзи прекрасен кон, я изпълваше с ярост.

Наведена ниско, тя поведе Лео между дърветата, съкращавайки пътя, пусна го да препуска по тясната неравна пътека и го забави само колкото да се спуснат по наклона.

Зърна Калън и я обля вълна на облекчение като го видя да стои прав, като видя, че и Съндаун е прав до него. А после я прониза страх, когато забеляза кръвта по земята.

Той вдигна поглед, лицето му беше изкривено от ярост. Изражението му не се промени като я видя.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Колко е зле? — извика му тя, докато слизаше към него.

— Не знам. По дяволите, Бодин, нямаш никаква работа...

Замълча за миг. Беше дошла и той нямаше как да го промени.

— Хвани главата му, става ли? Говори му. Ранен е и е уплашен.

И трепереше, забеляза Бодин. Скочи от Лео и отиде при Съндаун, за да го погали и утеши.

— Всичко е наред. Всичко е наред. Ще те заведем вкъщи и всичко ще се оправи. Корема ли?

— Мисля, че е драскотина, но е дълга и дяволски дълбока. Кърви силно. — Беше извадил ризата си от дисагите, след като кърпата се беше напоила. — Някой обади ли се на ветеринаря?

— Да — отговори тя, защото някой сигурно го беше направил, а на Калън също му трябваше успокоение. — Не се тревожи. Ще се оправи. Ето ги, идват.

Задържа конете, докато баща ѝ паркираше пикапа с ремаркетото. Колата още не беше спряла, когато Рори скочи от нея.

— Ветеринарката идва, също и шерифът. Може ли да ходи? Носим и рампата.

— Може да ходи. Ще се качи.

— Чакай да видя, синко. — Сам стисна Калън по рамото и коленичи. — Не се е забил, нито е минал през него. Изглежда като лошо ожулване. Ще се оправи. — Сам отиде при главата на Съндаун и го погледна в очите. — Ще се оправиш. Ще те заведем у дома. — Погледна надолу, когато видя, че Калън куца. — Прострелян ли си? — попита с подчертана небрежност.

— Може би.

— За бога! Прострелян си. — Бодин го стисна за ръката.

— Ще се погрижа за коня си.

Калън бавно поведе Съндаун в ремаркетото.

— Остави го засега. — Сам потупа дъщеря си по ръката. — Ранен е и е вбесен. Просто го остави на спокойствие. Да се прибираме и да се погрижим и за двамата.

Бодин също се чувстваше наранена и вбесена, но си замълча, качи се отново на Лео и потегли към къщи.

Остави го на мира. Надникна, докато ветеринарната лекарка работеше, а Калън продължаваше да успокоява ранения кон. Сърцето я заболя като видя как Съндаун е облегал глава на рамото на стопанина си и как затваря очи, когато лекарката му даде нещо, което да облекчи болката.

През цялото време Калън го галеше и му шепнеше, докато наблюдаваше всяко движение на ветеринарката.

— Бих казала, че е късметлия. — Жената махна окървавените си ръкавици и ги пусна в найлонова торба. — Макар че никога не е на късмет да те прострелят. Куршумът е раздрал плътта. Не е проникнал вътре. Изгубил е малко кръв и ще го боли. Ще ви предпиша хапчета срещу инфекция и утре сутринта ще дойда да го прегледам. Ще му трябват почивка и грижи. Раната трябва да се пази чиста.

— Ще се оправи ли?

— Той е силно и здраво момче. Ще ти напиша инструкции, които да следваш, и ще го държим под око. За няколко дни без активни упражнения. Никаква езда поне за седмица. След това ще видим. Ще се оправи, Кал. Ще му остане боен белег.

— Това не ни притеснява.

Ветеринарката нагласи малките си очила в квадратни рамки и погледна Калън през тях.

— Тук ли ще спиш тази нощ?

— А ти как мислиш?

— Мисля, че ще ти напиша за какво да следиш и за какво можеш да ми звъниш и посред нощ. Иначе утре ще дойда да видя и двама ви.

— Благодаря. Съндаун, благодари на докторката.

Съндаун бавно наведе глава.

Бодин се появи.

— Доктор Бикърс, дали ще имаш нещо против да погледнеш и Калън, преди да си тръгнеш?

Когато посочи крака на Калън, Бикърс завъртя очи към небето.

— Боже. Я си покажи крака, момче. Ей ти, Чейс Лонгбоу, помогни на тоя идиот да стигне до кухнята, за да погледна дали не се налага да иде до болницата.

— Няма да оставя коня си.

— Е, тогава донеси на идиота нещо, на което да седне, за да мога да видя какво му е.

Чейс домъкна табуретка, после просто бутна Калън отгоре ѝ.

— Я да мълчиш — предупреди го той — или сам ще ти забия една от тия игли.

— По-скоро бих пийнал бира.

Бикърс поклати глава и намести очилата си.

— Не и преди да видя как си.

Издърпа ботуша му. От болка лицето на Калън стана като платно.

Бодин сви ръцете си в юмруци. На около пет сантиметра над глезена кожата му беше пурпурна и червена около дълбока кървава рана.

— Хм. — Бикърс си сложи чисти ръкавици. — Ботушът ти е отнесъл най-лошото.

— Харесвах си ги тия ботуши.

Все още вбесена, Бодин се насили да отпусне ръце, приближи се и хвана ръката на Калън.

— Не се дръж като дете, ще си купиш нови ботуши.

— Малко те е ожулил, но не достатъчно, че да ти причини нещо по-сериозно от пареща болка за ден-два. Ще обработя раната, ти също ще си имаш боен белег. Ако искаш да се зашие, ще ти трябва лекар. Мога да го направя, но няма смисъл. Сега стискай зъби. Ще почистя и ще дезинфекцирам раната, което ще добави още пламъци към адския пожар.

— Искаш ли да захапеш нещо?

Калън кисело изгледа Бодин.

— Да. — Дръпна главата ѝ надолу и притисна устни към нейните. Когато пламъкът се запали, той изгуби за миг дъха си, но тя стисна челюстта му в ръцете си и още по-силно впи устни в неговите.

— Почти приключих — обяви Бикърс. — Стойте така колкото можете. Патерица няма да ти трябва, но си намери чифт гуменки и ги носи няколко дена, преди отново да опиташ да си туриш ботуши. Изобщо не е толкова сериозно, колкото при тоя сладък кон. Драскотина, това е.

— Точно сега имам чувството, че си забила нажежен ръжен чак до костта ми.

— Да, ще отmine. Ти си силно и здраво момче. — Бикърс го плесна по коляното. — И си почти толкова хубав, колкото и конят ти.

Можеш да вземеш нещо обезболяващо, без рецепта. Ако имаш нещо по-силно, ми кажи предварително.

— Нямам.

— Добре. Ще ти запиша всичко, ще ви оставя и ще дойда да ви видя сутринта.

— Благодаря.

Бикърс кимна и махна ръкавиците си.

— Ще ми се да разбере що за болен кучи син е стрелял по сладкото конче. Предполагам, че е по-вероятно да се е целил в теб, но повече е наранил коня. — Взех чантата си и кимна на Тейт. — Твой ред е.

Шерифът пристъпи напред.

— Готов ли си да говорим, Кал?

— Да, но преди това бих пийнал бира.

Рори му подаде бутилка.

— Взех ти една. Трябва да се връщам и да кажа на останалите, че със Съндаун сте добре.

— Благодаря. — Калън отпи дълго и бавно. — Ще ти кажа каквото знам. Работих малко до по-късно, яздих бавно към вкъщи. Прекрасна вечер. Канех се да пусна Съндаун да потича, когато стигнахме до първия завой на Блек Ангъс. Той тъкмо сменяше хода. Усетих, че ме улучи, после го чух, а после той се препъна. Трябваше да го накарам да продължи. Болеше го, но бяхме на открито и не знаех дали няма пак да стрелят по нас. Така че го пришпорих, докато не си осигурихме малко прикритие. Чух някакво АТВ как пали и заминава.

— Много сигурен изглеждаш. Ако е било пикап или мотор?

— Знам разликата. АТВ. Вероятно нагоре по пътя. Трябва да ни е чакал да се появим иззад завоя за чист изстрел, така че е бил там горе, иначе защо не е стрелял, когато просто стояхме на място или се движехме бавно? Сигурно преминаването в галоп е било причината да стреля. Трябвало е да компенсира, да смени бързо ъгъла. — Калън отпи още една голяма глътка от бирата. — Доколкото помня, Гарет Клинтък не беше кой знае какъв стрелец. Ще ми се да знам дали има АТВ.

— Остави това на мен.

Калън подаде бирата на Бодин и се изправи. Гневът беше превърнал очите му в забулени сини пламъци.

— Видя ли коня ми? Като брат го обичам. Някакъв задник се крие сред дърветата, опитва се да ми устрои засада и прострелва коня ми? Няма да оставя това на никого.

— Ако тръгнеш подир Гарет, ще трябва да те арестувам за нападение, а това ще е след като ти е сритал задника, защото не можеш да си стоиш на краката. Мислиш ли, че ако той го е направил, ще позволя да му се размине?

— Не. Мислиш ли, че ако е той, ще го оставя?

Тейт въздъхна и потърка лицето си.

— Аз ще се оправям с това. Не прави нищо глупаво.

Кракът му пулсираше като болен зъб и Калън седна отново, когато шерифът си тръгна.

— Аз ще се заема с Клинтък заради теб.

Погледна Чейс и поклати глава.

— Знам, но трябва сам да се оправя с това. Тейт е прав, че сега може да ми срита задника. Така че просто ще изчакам няколко дни, за да се оправя.

— Дотогава Тейт ще го е прибрал. Оня има АТВ.

Калън кимна.

— Рано или късно ще се покаже. Мога да изчакам.

— Добре. Ще ти донеса спален чувал.

— Донеси два — каза Бодин на брат си.

Калън я погледна, докато Чейс излизаше.

— Тук ли ще спиш?

— А ти как мислиш?

Той отново се изправи и я придърпа към себе си.

— Нямам сили да те стръскам, задето язди така, глупачка такава.

— Хубаво. При тези обстоятелства щеше да ми е гадно да те наричам. Значи, ще ида да взема чинията ти с яденето, което предполагам, че Клементайн ти топли във фурната, както и още една бира. Ще ти донеса и две хапчета.

— Четири.

— Четири — съгласи се тя.

— Бодин... — Точно както Съндаун беше направил с него, и Калън облегна глава на рамото ѝ. — Здравата се уплаших.

— Знам. — Знаеше също, че не беше се уплашил, че е прострелян. Беше се уплашил, че ще изгуби коня си. — Ще ида да ти

донеса вечерята.

Той я пусна и закуцука до коня си.

Сети се как за малко не спря, за да набере цветя на Бодин.

Щеше му се да го беше направил.

24.

Бодин се събуди сгушена в Калън. Това се беше превърнало в нещо обичайно. Но фактът, че се бяха облегли на гърдния кош на Съндаун, добавяше свършено нов елемент.

Бяха спали по-добре, отколкото се беше очаквало, особено след като бяха оставили осветлението включено, в случай че им се наложи да се справят бързо с някакъв проблем. В момента ограждението в конюшната миришеше на сено, на коне и на антисептици.

А конят хъркаше.

Прие го като добър знак. Измъкна се от чувала и седна. Извади телефона, за да види колко е часът — пет и петнайсет. Не, никак не беше зле, но другите можеха да поспят още някой и друг час.

Ако спалният чувал не пречеше, щеше да провери крака на Калън. Вместо това го заобиколи и коленичи, за да огледа внимателно раната на Съндаун.

Гадно, помисли си тя. Щеше и да го боли като се събудеше. Раната обаче изглеждаше чиста. Нежно сложи ръка върху корема на коня. Беше топъл, не горещ.

Върна се обратно и ги погледна. Не може да се сдържи, отново извади телефона и им направи няколко снимки. Щеше да сложи една в рамка за Калън. По дяволите, дори можеше да качи някоя в сайта.

Докато мислеше за това и за ездитното шоу на Калън, отново се наведе в търсене на друг ъгъл. Чудесна снимка към онази на Калън с вдигнатата ръка и Съндаун, изправен на задни крака.

— Сутрин ли е? — измърмори Калън. — Сериозно?

— Едва. Заспивай. Той е добре — добави, когато Калън седна. — Проверих раната. Чиста е и няма температура. Нека видя и твоята, преди да ида да си взема душ.

— Добре е.

— Тогава нека я видя.

Той взе да мърмори, но се измъкна от спалния чувал.

Когато Бодин махна превръзката, също както и при Съндаун раната изглеждаше чиста. Нямахше червени линии, нито беше гореща.

— Малко е подуто, но не повече от очакваното. Изглежда и двамата се оправяте. Днес и двамата ще имате почивен ден, за да продължите да се оправяте.

— Добре съм. Имам много задачи днес.

— С които останалите от нас ще се справим. Да си прострелян, означава да си в болнични, и за коня, и за ездача. — Потупа с пръст Калън по гърдите. — Аз съм шефът. И без това няма да искаш да го оставиш. Много ти се бях ядосала.

— Задето ме простреляха ли? Не ми изглежда съвсем справедливо.

— Задето не каза, че си прострелян. И защото ме разкара, като разбрах, че си.

— За това мога да се извиня.

— Няма нужда. След като ядът ми мина, а той се дължеше повече на това, че бях безумно уплашена, си помислих за това. И аз щях да направя точно същото. Предполагам, че това е наша обща черта.

— Да, и аз щях да ти се ядосам, ако беше обратното.

— Значи се разбрахме. Опитай да поспиш още малко. Ще ти донеса кафе, след като си взема душ. После може и ти да си вземеш кафе, както и закуска. Татко, Чейс, Рори, мама и който и да е от работниците ще останат с него, докато се измиеш и нахраниш.

— Знам.

Бодин понечи да се изправи, но той я придърпа, за да я целуне.

— Оценявам жената, преспала в конюшня заедно с ранен кон.

— Не ми е за пръв път и вероятно няма да е за последен.

— И все пак го оценявам.

Тя го потупа по коляното, изправи се и си обу ботушите.

— Не стъпвай на тоя крак.

Заслушан в заглъхващите ѝ стъпки, Калън почеса Съндаун. Знаеше, че конят се е събудил.

— Май навлязох в нова територия. Тя събужда у мен копнеж, с който не знам какво да правя. — Наведе глава и срещна погледа на Съндаун. — Боли малко, нали? Е, нека с теб бавничко се изправим, да видим как ще е.

Секунди, след като Бодин затвори вратата, Алис отвори своята. Вървеше тихо и успя набързо да мерне момичето, което се промъкваше в къщата.

Знаеше за ранения кон. Всички бяха скочили, имаше викове и търчане. Първо се беше уплашила, че сър е дошъл, за да я вземе. Уплашила се беше, че ще я набие, задето си бе отрязала косата и я беше боядисала червена като на баба.

Обаче не беше сър. Някой се бе отнесъл зле с коня и тя искаше да го види. Обичаше конете. Можеше да си спомни как язди и как ги почиства. Дори си спомняше как веднъж помогна на една кобила да роди.

Искаше да види раненото конче, но всички ѝ казваха, че не бива да се безпокои. Всичко било наред.

Тя обаче искаше да види раненото конче, така че *щеше да го види.*

Твърдоглава. Инат, дълъг цял километър.

По някаква причина споменът за тези думи я накара да се засмее. Наложил ѝ се да притисне ръка към устата си, за да заглуши шума, докато слизаше надолу по стълбите.

И знаеше, спомняше си кои от тях скърцаха. О, боже, помнеше го! Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато ги заобикаляше.

Все още не беше излизала, нито веднъж. Дори не бе ходила в антрето, защото знаеше, че вратата там отвежда навън.

Стомахът я болеше, болеше я нараненият ѝ крак, главата също я болеше.

Вместо това трябваше да си направи чай. Малко хубав чай и отново да почне да плете шала.

— Не, не, не. Не бъди бързлива котка. Не бъди бързлива котка. Не бъди бързлива котка.

Не можеше да спре да повтаря думите, отново и отново, дори когато отново притисна длан към устата си. Думите просто продължиха да излизат.

И когато бутна вратата, за да я отвори, си спомни как бута вратата на къщата, която сър ѝ беше дал. Главата ѝ се завъртя и ѝ се наложи да опре ръка в рамката. Вятърът я блъсна в лицето. Хладен, сладък, свеж.

И както беше направила преди няколко седмици, пристъпи навън.

Звезди, толкова много звезди. Цял свят, пълен със звезди! Завъртя се под тях с вдигнати нависоко ръце. Спомни си как се танцува. Дали беше танцувала под цял свят, пълен със звезди?

Ето го големият хамбар, общежитието за работниците, ето ги и конюшните и курникът. О, а ето там беше градината на мама. А там сестринската градина.

Спомняше си, спомняше си.

Но когато кучетата, които Бодин беше оставила отвън, дойдоха, тя замръзна.

Те не хапеха, не ръмжаха и не се нахвърляха. Размятаха опашки, подскачаха и се търкаха в краката ѝ. Обичаха да спят в краката ѝ, когато тя плетеше шалове. Това, че беше навън, не значеше, че ще я ухапят.

— Вие сте добри кучета — прошепна им тя. — Не сте зли. Знаем ви аз. Ти си Честър, а ти си Клайд. Влизате в къщата и спите, когато плета шал. Ще идем да видим кончето.

Тръгна към конюшните под звездния небосвод заедно с добрите кучета, които весело тичаха около нея.

Опита да отвори вратата, тиха като мишка. Познаваше миризмите вътре! Нищо страшно, нищо зло.

Коне, сено, тор, сапун за седла, ленено масло. Зоб и ябълки.

Тиха като мишка тръгна, обути с домашните си чехли, облечена във фланелената си пижама, която толкова си харесваше. Толкова мека.

Гласът я накара отново да спре и да притисне ръка към сърцето си, което заблъска силно.

— Ще си вземеш лекарството и никакво хленчене. Никаква полза няма и от този тъжен поглед. И аз ще си взема моето. Да ме виждаш да хленча и да гледам жално? Добре. Ето, първо ще си изпия моето.

Тя се приближи още малко и видя мъжа. Мъжът, който понякога идваше в къщата за неделната вечеря или за закуска. Понякога.

Беше го видяла да целува Бодин и изглеждаше, че Бодин няма нищо против.

Но макар мъжът малко да я плашеше, конят... о, конят беше прекрасен. Красивият кон беше облегал красивата си глава на рамото на мъжа.

— Знам, че боли.

В гласа на мъжа имаше обич, нежност и нищо зло.

— Ти не си наранил кончето.

Мъжът се обърна, ръката му продължаваше да гали коня по шията. Лицето му беше мърляво, очите — изморени, косата — разбъркана.

— Не, госпожо. Никога не бих го сторил.

— Кой го е направил?

— Не знам със сигурност. Студено ли ти е, мис Алис? Искаш ли якето ми?

Той го съблече и направи крачка към нея. Тя понечи да отстъпи назад, но забеляза, че той накуцва.

— И аз куцам. Някой да не би да те е държал окован?

— Не. Малко бях ранен, когато раниха и Съндаун. Това е Съндаун. Съндаун, това е мис Алис Бодин.

За нейно възхищение и за глуповата гордост на Калън, Съндаун прегърна предните си крака в поклон.

— Той е толкова красив!

— И той мисли така. Можеш да го погалиш. Наистина обича, когато го гали красива жена.

— Бях красива. Остаряла съм. Бодин ми отрязва косата и отново я направи хубава.

— Нима? Наистина изглежда хубава. Прилича на косата на мис Фанси. — Калън продължи да говори, докато тя бавно се приближи и вдигна ръка, за да почеше Съндаун по бузата. — Да знаеш, аз много харесвам мис Фанси.

Алис се засмя — пискливо и дрезгаво.

— Ама тя е по-стара и от мен!

— Това няма никакво значение.

— Съндаун — тихо каза тя. — Името ти е Съндаун. Обичам да гледам как слънцето залязва. Това прави небето толкова красиво. Като магия. Обичам конете. Помня го. Нещата в главата ми са толкова объркани, но си спомням, че обичам конете. Обичам да ги яздя, да яздя бързо. Щях да стана филмова звезда и да имам ранчо в Холивуд. Щях да пазарувам на „Родео Драйв“.

— Ето, нека сега облечем това. — Тя не се отдръпна, когато Калън ѝ помогна да облече якето му. — Може би когато Съндаун се

оправи, ще искаш да го пояздиш.

Тя притисна пръсти към устните си, очите ѝ се отвориха широко и се изпълниха с почуда.

— Ще мога ли?

— Като се пооправи. Лекарката ще ни каже кога ще е това. Но когато разреши, ще можеш да го яздиш.

— Аз... Аз може и да не си спомня как ставаше.

— Всичко е наред. Аз пък уча хората да яздят. Аз и Съндаун. Можеш да си помислиш.

— Мога да си помисля. Никой не може да ме спре. Мога да си помисля. Къде е ранен?

— В корема. Виждаш ли?

Тя изпъшка и макар да не беше сигурна, че помни как се язди, показва на Калън, че помни как трябва да се движи около коне.

Наведе се, докато галеше Съндаун по гърба, и огледа раната.

— Това е зло. Зло е. Знам го аз злото. Знам злото, дето те оковава и те удря с юмруци и те шиба с колан. Това е такова зло. Ще му остане белег. И аз имам белези. Съжалявам. — Тя затананика, докато се изправяше, отиде до главата на коня и го погали. — Съжалявам, че някой те е наранил. Някой зъл.

Когато той облегна глава на рамото ѝ, Алис затвори очи. После ги отвори и погледна право към Калън.

— Ти не си зъл. Познавам злото. Знам, че има зло, което е поужасно, отколкото можеш да си помислиш. Обаче теб не те помня.

— Навремето не съм бил тук.

— Аз заминах.

— И аз също. Бил съм на същите години като теб, когато си го направила.

Тя наклони глава настрани и го изгледа продължително, без да спира да гали Съндаун.

— Къде отиде?

— Да ти кажа, смешно е. Заминах за Калифорния, точно като теб. И накрая се озовах в Холивуд.

Тя ахна и очите ѝ проблеснаха.

— Стана ли филмова звезда? Ти си красив.

— Не, госпожо, но съм работил по някои филми. Работех с коне във филмите.

Във въздишката ѝ се долови младост и почуда.

— Хубаво ли беше?

— На мен ми харесваше.

— Обаче си се върнал...

— Липсваше ми това място. Ранчото, хората. Имам си майка и сестра, а те имаха нужда от мен повече, отколкото си мислех, когато заминах.

— И на мен ми липсваше ранчото и семейството ми. Връщах се. Теб никой не те е спрял, когато си се връщал.

— Не. И истински съжалявам, че някой те е спрял.

— Там остарях — тихо каза тя. — Станах стара, слаба и луда.

— Мис Алис? Не това виждам, като те погледна. Нито чувам нещо подобно, като си говоря сега с теб.

— Говорим си — проточи тя. — Ние си говорим.

— Виждам и чувам наранен човек, ала силен. Също като Съндаун. Силен, умен и добър, само малко наранен.

— Не се страхувам от теб.

Той ѝ се усмихна.

— И аз не се страхувам от теб.

За негова радост тя се засмя.

— Чувствам се повече като Алис, като ми е отрязана косата и е червена като на баба. Чувствам се повече като Алис със Съндаун. Ако реша да го яздя, когато се оправи, но не мога да си спомня как, ще ми помогнеш ли?

— Това е обещание. Може ли и ти да ми направиш една услуга?

— Все още не мога да направя много. Мога да ти оплета шал. Очите ти са сиви и сини. Сиви и сини едновременно. Може мама да има такава прежда и ще мога да ти оплета шал.

— Това би било чудесно, но се чудех дали не можеш да ми помогнеш за минутка със Съндаун. Трябва да си вземе лекарството, а не ще. Лекарството му трябва, за да оздравее и да спре да го боли. Може би ти ще успееш да го убедиш заради мен.

Калън улови погледа на Съндаун, който го обвиняваше в коварство. В отговор само му се усмихна. Ако някой кажеше, че тоя кон не разбира всяка проклета изречена дума, в най-добрия случай Калън щеше да го обвини, че му липсва въображение, а в най-лошия щеше да го нарече лъжец.

Преоблечена, Бодин тръгна с термос с черно кафе към конюшните.

Вече беше пренаредила графика на Калън и прати съобщение на Изи, който имаше почивен ден, за да го помоли да дойде. Прати съобщение и на Мади, за да поеме един от уроците му. Трябваше да отмени и шоуто на Съндаун, когато стигнеше до офиса. Обмисляше нещо забавно, с което да го замени, но с всичко останало се беше справила.

Работниците щяха вече да се суетят в общежитието, както баща ѝ и братята ѝ — в къщата. Предполагаше, че Клементайн ще дойде всеки момент.

Започваше нов ден.

Надяваше се, че Гарет Клинтък — защото беше съгласна с Калън кой беше стрелецът — ще започне своя ден зад решетките.

Почти се препъна в собствените си крака, когато видя Алис да върви към нея в перлената утринна светлина.

— Алис? Алис, какво правиш тук навън? — И облечена с якето на Калън, забеляза Бодин.

— Дойдох да видя кончето. Ранено е. А мъжът... мъжът... Не мога да си спомня името му.

— Калън?

— Калън! Кал. „Аз съм Кал“, така каза той. И той също е ранен. Помогнах му да даде лекарство на Съндаун и двамата говорихме. Ще ми помогне да яздя Съндаун, когато се оправи. Някой е бил толкова зъл. Зъл, зъл. Мразя злото. Човек може да свикне с него. Аз бях свикнала, но сега го мразя. Имаше звезди. Сега ги няма.

— Слънцето изгрява. — Бодин посочи на изток. — Виждаш ли?

— Слънцето изгрява. Харесва ми. Мъжете излизат.

Разпознала пристъпа на паника, Бодин хвана Алис за ръката.

— Те не са зли.

— Откъде знаеш? — изсъска Алис. — Сър не изглеждаше зъл, като се качих в пикапа му. Откъде знаеш?

— Защото ги познавам. Всички. Знам, че всички те ще те защитят от злото. Помниш Хек, нали? Никога не е бил зъл.

— Да... мисля.

— Всичко е наред. Все още остава доста до изгрева.

— Ще оплета на Кал шал. Харесват ми очите му. Сини ли са, или са сиви? Сини ли са, или са сиви? Забавно е. Ще кажа на доктор Миноу, че съм излязла навън. Тя ще се изненада.

— Може днес като се прибера от работа, да дойдеш с мен и да посетим Съндаун и Калън. Може да се запознаеш и с моя кон. Казва се Лео.

— Искам. Ако пак не стана луда.

— Разбрахме се.

Бодин продължи към конюшните и реши, че дължи на Калън повече от свободен ден.

Слухът се беше разнесъл. Макар да не беше очаквала друго, Бодин се надяваше да допълва информацията, а не да потушава пожари навсякъде в мига, в който стъпи на работа.

Още щом влезе при рецепцията, Сал буквално й се нахвърли.

— Истина ли е? Само аз съм тук — добави бързо тя. — Чух от Тес в Зен Таун. Снощи Зик й е пратил есемес.

Зик беше един от работниците в ранчото и брат на Тес, масажист във ваканционното селище.

— Истина е, че Калън и Съндаун са одраскани от куршум. Не знаем дали е било преднамерено. Шериф Тейт разследва.

Сал сви юмруци.

— Бо, това съм аз и познавам кога увърташ — каза тя.

— Смятам официално да се придържам към това и да държим станалото далеч от гостите. Така че ще те моля да казваш това, ако някой те пита.

— Какво става тук, Бо? Били Джийн и онова другото момиче са убити. А сега и това? О, боже, дали имат връзка? Дали всичко...

— Не. Не го виждам така. И го казвам без заобикалки.

— Но леля ти...

— Сал, честно, не знам да има нещо общо между всички тези неща.

— Все още не знаят кой е убил Били Джийн. — Очите на Сал се навлажниха. — Вече никой не говори за това, а ако го прави, е с неохота.

— Не сме я забравили, знаеш това. Но онова, което стана вчера, е нещо различно. Просто злобна глупост.

— Знаеш кой е?

— Мисля, че знам, а това е различно.

— Дори не попитах дали Кал е добре. — Сал потърка очите си.
— И конят. Всички обичат тоя кон.

— Оправят се.

— Добре. Хубаво. Какво ще кажеш да събера пари и да вземем някой глупав подарък от всички с пожелание да се оправят?

— Мисля, че идеята е чудесна.

Едва се беше настанила зад бюрото и се опитваше да измисли с какво да замести представлението на Съндаун, когато Челси и Джесика влязоха заедно.

— Кълна се, че мъжете са по-големи клюкари и от жените. Рори и Чейс са ви казали.

Джесика успя да запази самообладание и затвори вратата.

— Били са простреляни!

— Така е, но раните са повърхностни. Няма да омаловажавам станалото — побърза да добави. — Всички здравата се изплашихме, а ако куршумът се беше отклонил само с няколко сантиметра, нямаше да сме само уплашени. Но и двамата ще се оправят. Не съм сигурна, че утре ще успея да спра Калън да не идва на работа, както успях днес.

— Рори каза, че Гарет Клинтък го е направил.

Бодин вдигна вежди и изгледа Челси.

— Рори трябва да внимава, когато обвинява хората.

— Тогава и Чейс трябва да внимава — намеси се Джесика. — Никога не го бях виждала такъв. Толкова гневен, толкова мрачен, вбесен. И доста неща каза за Клинтък, дето се е заловил за Калън. И сега, и като са били малки.

— Нека запазим това мнение, което напълно споделям, за да не плъзне из целия курорт.

— Съндаун добре ли е наистина? Имам предвид, и Кал също — уточни Джесика. — Просто...

— Знам. Добре е. Ранен е, но се оправя. Ще мине известно време, преди отново да се върне на работа. Кое е още един проблем. Трябва да измисля нещо, което да замени шоуто му. Знам, че е част от програмата за уикенда.

— По дяволите. — Джесика се потупа с пръст по слепоочието. — Съвсем ми излезе от главата. Можем просто да кажем, че конят не е добре. Аз мога да се заема. Нека помисля за замяната на програмата.

— Всъщност вече мислих — каза Челси.

Джесика я прегърна през кръста.

— Нали ти казах, че това момиче все мисли? Нека чуем.

— Ами, Карол поема състезанието по заобикаляне на варели. Изи и Бен подхващат родеото. Засега ще е надпревара, но могат да измислят и нещо заедно.

— Хубаво. Чейс пък го бива с ласото — одобри Бодин.

— Нима? — учуди се Джесика.

Бодин ѝ се усмихна.

— Изненадана съм, че още не те е уловил с ласото. Ще се опита да изкръшка, но ще помоля мама да го накара. Ако и останалите са съгласни — а ние разполагаме и с Тад в ранчото за родеото — ще можем да запълним празнината от един час и да направим щастливи хората от семейното ти събиране.

— Ще ида в увеселителния център и ще им кажа плана — каза Джесика.

— След пет минути имаш среща — напомни ѝ Челси. — И трябваше да говориш с хората от кухнята за днешния обяд. Аз ще ида в центъра. След час ще съм записала програмата.

— Никога не ме напускай — помоли я Джесика.

Вярата на Джесика в нея винаги зареждаше Челси. Обичаше работата, хората, мястото. И наистина се радваше, че човекът, от когото се възхищаваше, ѝ даваше възможност да твори и дори да поема управлението.

Шофираше към увеселителния център и си мислеше как да подреди новата програма. Ако не трябваше да бърза толкова, щеше да предпочете да върви пеш. Нищо не можеше да се сравни с пролетта в Монтана.

По средата на пътя се размина с една от камионетките по поддръжката. Шофьорът се показва навън.

— Чух, че някой прострелял коня на Кал Скинър както си яздел!

Челси повтори в общи линии онова, което Бодин ѝ беше казала.

— Добре са. Някой е стрелял и двамата са ожулени, но са добре.

— Чух, че се наложило конят да бъде приспан.

— О, не. Ветеринарката вече го е оправила. Просто му трябват няколко дни почивка.

Мъжът... как му беше името... Ванс!... я изгледа недоверчиво.

— Сигурна ли си, момиче?

— Преди минутка разговарях с Рори и Бодин. Дори събираме пари за подарък за Съндаун.

— Кой се е заел с това? Сал ли?

— Да.

— Ще дам пари. Дяволски добър кон. Хората не трябва да се размотават наоколо и да стрелят, освен ако не знаят в какво се целят. Сбирщина зъболекари новаци от изтока. На бас, че така е станало. Хубав ден, малката.

— И на теб.

Тя потегли и си пожела да е бил някой новак. Само че Рори, адски побеснял, беше сигурен, че е бил Клинтък. И освен това беше уверен, че е било предназначено.

Колкото и да беше обезпокоително, не ѝ се вярваше Рори да греши.

Спря и видя Изи да води два коня към близката оградена ливада.

— Здравсти, Изи.

— Здравей, Челси.

— Бен тук ли е?

— Тъкмо излезе, за да вземе две кока-коли.

— Ами Каръл?

— Ранна ездитна разходка. Ще се върне след... — Погледна нагоре, примижа и прецени ъгъла на слънцето. — А, може би след около половин час. Нещо мога ли да помогна?

— Всъщност, да. Ти, Бен и Каръл. Този следобед трябва да заместим изпълнението на Съндаун и Кал.

— Кал да не е болен? Шефката ми прати есемес днес да ме пита дали ще дойда. Помислих си просто, че сме много заети.

— Не си ли чул?

Той завърза конете и се обърна.

— Какво да съм чул?

— Е, ще чуеш, а историята все повече се раздува, така че най-добре да ти кажа направо. Вчера някой се е крил в гората покрай пътя Блек Ангъс и е стрелял. Кал и Съндаун са улучени.

— Какво? — Той я сграбчи за ръката. — Простреляни са?

— Чакай малко. Трябваше да уточня, че са само одраскани. И двамата, и ще се оправят.

— Боже Господи. Колко е зле? Кал е дяволски добър шеф, а конят му е нещо специално.

— Кракът на Кал е одраскан, а също и коремът на Съндаун.

Изражението на Изи се вкамени.

— Бил е оня шибан помощник-шериф.

Пусна ръката ѝ, но сега Челси го хвана.

— Защо говориш така?

— Бях точно тук, когато по едно време дойде при Кал. Нахвърли му се. Освен това вчера го видях да кара АТВ, докато извеждах хора на разходка с коне. Не беше с униформа, но го познах. Не личеше да има някаква работа из курорта, но бях с гостите и нямаше как да ида при него да го питам.

— Видял си го в курорта? — повтори Челси. — С АТВ?

— Да. Някъде към четири следобед трябва да беше.

— Може да се наложи да го кажеш и на шерифа.

— Адски е сигурно, че ще го направя, ако трябва.

— И може би засега да не споделяш с друг? Бодин иска да направим всичко, за да не се раздуха прекалено.

— Е, вече съм ядосан. Това си е било засада. И да простреля коня — изсумтя Изи, след което погали дорестата кобила. — Що за копеле би го направило?

— Безсърдечно, предполагам.

Той я изгледа.

— Да, и аз така мисля.

— Трябва да се връщам, но днес следобед наистина можем да се възползваме от помощта ти.

— Имате я. Толкова ме е яд, че мога да плюя.

— Ето каква е програмата — каза тя и му обясни какво бяха решили.

— Ще е забавно. Ще го направим заедно, можеш да се обзаложиш. Ще говоря с Бен и Каръл. Не познавам добре Чейс и

другия.

— Ние ще се оправим с тях. Ако може само да решите какво ще правите, кой кога ще излиза, ей такива неща. И какво ще ви трябва. Ако успеете да го измислите до обед, мисля, че можем да отметнем това за свършено.

— Така и ще направим. Много се радвам, че съм част от това.

— Чудесно, трябва да се връщам.

Изи погледна към Бен, който тичаше към тях и крещеше:

— Мамка му! Мамка му, някой е прострелял Кал и Съндаун.

Младежът бутна шапката си назад.

— Тръгвай. Аз ще му обясня.

— И нито дума за Клинтък, ясно ли е? Не още.

В отговор той ѝ намигна и сложи пръст на устните си. Погледа с възхищение походката ѝ, докато Челси се отдалечаваше, след което се обърна към останалия без дъх Бен.

— Задръж, Бен. Знам цялата история.

25.

Изи се чудеше какво да прави. Никога не беше имал толкова задачи едновременно, а сега заедно с Бен беше почти отговорник.

Трябваше да подготви конете за урока долу в центъра, да подбере още няколко коня за разходката и да измисли как да организира шоуто.

Частта с шоуто му харесваше, обичаше забавленията, да бъде пред хората, както по време на представлението с родеото.

Трябваше да помисли и за Кал. Харесваше Кал — беше човек, който познаваше и конете, и хората, и умееше да движи гладко нещата. Някой беше прострелял шефа му и това си беше достатъчно зле. Същият човек беше прострелял и един дяволски добър кон, а това не можеше да се търпи.

Това, че най-вероятно бе видял виновника и че знаеше кой е, го правеше горд, но и доста нервен.

Хубавата Челси бе казала, че трябвало да говори с шерифа за това, точно същото каза и Бен. Така че предполагаше, че ще трябва да го направи. Просто не знаеше кога ще успее, особено с всичката струпала се работа и шоуто.

Не знаеше как да се справи и с отговорността.

Не знаеше дали да чувства облекчение, или тревога. Чейс Лонгбоу дойде на кон, повел втори кон със себе си. Бен взе юздата и разпитва Чейс още преди да е слязъл.

— Видя ли Кал? Добре ли е? Как е Съндаун?

— И двамата са добре. Доктор Бикърс тъкмо ги преглеждаше като тръгвах. Говори се, че вие тук сте затрупани с работа, а сестра ми ни е записала в някакво проклето шоу за по-късно днес. Засега мога да ви помогна, а после ще дойдат Тад и Зик.

— Трикове с ласо ли ще показваш?

Чейс потупа въжето, навито върху дисагите му.

— Така изглежда. Кога е следващата ездитна разходка?

— В момента Каръл я води — обясни Изи. — Всеки момент ще се върне. Аз ще поема следващата. В десет часа. А Мадди дава урок долу в центъра, така че ще трябва да й осигурим два коня.

— Ами добре, да се заемаме.

— Чакай. Чакай. Изи, кажи му — настоя Бен. — Трябва да кажеш на Чейс за Клинтък.

Погледът на Чейс се вледени, Изи преглътна.

— Какво за Клинтък?

— Ъ...

— Изи го е видял, Чейс, видял го е вчера да кара АТВ.

Чейс закачаше юздите на конете за един кол, но се обърна.

— Кога? Къде?

— Било е...

— Нека той да каже.

Бен стисна устни и сръга с лакът Изи.

— Ами, такова, водех хора на разходка и го видях, онзи помощник-шериф, на пътя Беър поу. Тъкмо прекарвах групата през Лосовата пътека, когато той се появи отдолу.

— Кога?

— Трябва да е било към четири.

— Сигурен ли си, че е бил той? Че е бил Клинтък?

— Да, сигурен съм. Беше с предпазни очила, но нямаше каска. Веднъж дойде тук и се нахвърли на Кал, тъй че го познах.

— А хората от групата, с които си бил? Някой от тях видя ли го?

— Ами, да, би трябвало. — Изи млъкна, почеса се по шията и намести шапката си. — Дамата зад мен дори каза нещо за карането на АТВ без каска. Запита дали не са задължителни, защото синовете й се били записали за утре да карат из прозрачното градче. Тоест, днес, това трябва да е днес, понеже разговаряхме вчера.

— Помниш ли името й?

— Не, не се сещам сега. Но всички бяха с голямата група, дето е тук. Онова голямо семейство, заради което всички подскачаме.

— Добре. Почакай малко.

— Каръл идва с групата си — каза Бен.

— Иди да й помогнеш, Бен. Почакай тук, Изи.

Чейс извади телефона си.

— Бодин, искам да видиш кои са били в групата на Изи по време на ездата вчера, към четири. Просто виж и ми кажи дали хората са още тук. Смяташ ли, че се интересувам колко си заета?

Изи пристъпи от крак на крак, изкашля се и изгледа Бен и Каръл с надежда.

— Добре — продължи разговора Чейс. — Ще трябва малко да променим графика на Изи. Я млъкни за малко — сопна се той. — Видял е Клинтък в АТВ вчера следобед да кара по Беър поу. Точно това казах. Провери групата, виж къде може да са. Аз ще се заема с това. За бога, Бо, разбира се, че ще се обадим на Тейт. Ще ти кажа.

— Сега тук имаме много работа — започна Изи, когато Чейс затвори телефона.

— Да. А сега ще се обадиш на шериф Тейт. Ако не може да дойде и да говори с теб, ти ще идеш при него. Ние ще те заместим.

— Божке! — ахна Изи. — На 911 ли да се обадя?

— Няма нужда. — Чейс потърси в телефона си номера, който беше добавил след убийството на Били Джийн. — Използвай моя телефон.

— Не знам какво да кажа, нито как да го кажа правилно. Никога преди не съм го правил.

— Кажи му кой си и после му кажи каквото каза и на мен.

— Окей. — Изи изпъшка и набра номера. — Ааа, шериф Тейт? Аз съм Изи... тоест Исоу Лафой. Работя с конете във ваканционното селище „Бодин“. Чейс... такава, господин Лонгбоу каза, че трябва да ви се обади и да ви кажа още сега какво съм видял.

Преди да е довършил, Бодин пристигна с една от малките коли. Когато Изи върна телефона на Чейс, ръцете му бяха влажни.

— Сигурен ли си? — запита го направо Бодин.

— Да, госпожо, сигурен съм. Шерифът ще дойде да говори с мен, каза да не мърдам оттук, докато не дойде, обаче имам разходка с езда и...

— Ще те заместим. Хората от групата с теб също ли го видяха?

— Би трябвало. Задържах ги за минута... е, може би за по-малко, докато той идваше отдолу.

Тя кимна и погледна брат си. Очите ѝ горяха като пламъци, забеляза Изи.

— Хората са част от групата за уикенда. Двама са в Гарнет, за да карат АТВ, един е на превеждането на добитък, двама имат резервации в Зен Таун. Ако на Тейт думите на Изи не са му достатъчни, може да говори с тях.

Тя провери колко е часът и въздъхна.

— Добре. Изи, заеми се с конете, които се върнаха от разходката. Каръл може да ги откара после за урока долу в центъра. Бен, ти можеш да поемеш ездата.

— След нея ще има още една.

— Аз ще я поема — каза Чейс без голям ентузиазъм. — Ако не си приключил с Тейт, аз ще поема тази езда.

— Онова шоу е към три, така че... — Бодин прокара ръка през косата си и се сети, че си е забравила шапката. — Ето какво ще направим.

Изложи плана си бързо и стегнато, по начин, който остави Изи впечатлен и без дъх. Изобщо не можеше да си обясни как някой би могъл да мисли толкова бързо.

— И ездата с понита — продължи тя, като отметна в списъка си. — Мога да се обадя на бабите, ако ни трябва още хора. Ако се наложи, мога да си поразчистя графика и да поема някоя следобедна езда. А ти прави каквото шерифът ти каже.

Изи се почеса по шията.

— Да, госпожо.

— Благодарни сме ти, Изи. — Тя го потупа по ръката. — Това е важно.

Докато помагаше да се оседлае следващата група коне, Бодин се зачуди дали да не се обади на Калън. Реши, че ако тя беше на неговото място, да куца и да се грижи за любимия си кон, а той бе премълчал, щеше жив да го одере.

Преди да успее да му звънне, шерифът дойде и се запъти към Изи. Тя също отиде при тях.

— Бодин, Изи.

— Бързо дойде — отбеляза тя.

— Бях на пътя Блек Ангъс с Къртис. Познаваш ли Къртис Бауи?

— Разбира се.

— Той сега е там, прави снимки. И тъй, Изи, да започваме. Я ми кажи как изглеждаше АТВ-то, което си видял.

— Да, добре. Не беше някое от нашите. По-малко, от онези спортните, в камуфлажни цветове. Тогава не го огледах особено внимателно.

Тейт кимна. Макар да носеше тъмни очила, които скриваха очите му, Бодин прочете примирение в поведението му.

— Бодин, има ли някое тихо място, където с Изи да си поговорим?

— Ще ви отведе в задния офис в развлекателния център.

— Ще свърши работа. — Докато вървяха, той я погледна. — Хората, които Изи е водил, тук ли са?

— Да. Двама са в Зен и след около половин час ще трябва да са свършили. Другите няма да се върнат до следобеда, но мога да ти кажа къде горе-долу можеш да ги намериш.

— Ще ти се обадя, ако се наложи. Какво ще кажеш, ако за начало ми изпратиш имената им с есемес?

— Още сега.

Тя ги поведе навътре, минаха покрай рецепцията, персонала и гостите и влязоха в малък кабинет.

— Нещо да ви донеса?

Тейт поклати глава, а тя огледа Изи. Приличаше на дете, привикано в кабинета на директора.

— Искаш ли кока-кола, Изи?

— Да, нямам нищо против. Гърлото ми е пресъхнало.

— Ще ти донеса и после ще ви оставя на мира.

Погледът ѝ към Мат на рецепцията каза: „Не питай“. Взе две коли от автомата, занесе ги и затвори вратата. След това се измъкна, преди някой да я е приклецил с въпроси.

Не можеше да отдели време, помисли си тя. Нямахше време. Качи се в колата и пое по най-прекия път към ранчото.

Тръгна направо към конюшните, благодарна, че всички бяха твърде заети, за да ѝ се пречат.

Съндаун седеше в ограждението и изглеждаше нещастен. Подаде глава, като я видя, и я протегна колкото се може повече.

— Къде е твоят човек, а? И той ли е толкова отегчен като теб? — Дочу някакъв шум, скърцане, дрънчене и се огледа. — Тук ли е? Ще ида да го потърся.

Когато стигна до амуничника, видя Калън да събира юзди и оглавници. Изглеждаше нещастен като коня си.

— Не трябваше ли да не си натоварваш крака?

— Оправя се, но ще трябва да изляза оттук. Мога да поработя над някои такъми, но ако седя тук, Съндаун ще се цупи.

— Той вече се цупи.

— Ето, видя ли?

— Добре де, ще ти помогна. Ще ти организирам работилница наоколо. Трябва да държиш вратата му отворена, ако ще работиш тук. Така няма да се чувства затворен.

— Добра идея. А ти какво правиш тук?

— Сега ще стигна и дотам.

Заедно домъкнаха малка маса, по-висока табуретка, кофа с вода, парцали, гъби, четки и масла.

— Какво каза Бикърс?

— Заздравява чисто, но не иска отгоре му седло или човек поне за още седмица. Мога да го извеждам и да го разхождам. Вече го направих. Имам си списък с какво може и какво — не, а тя утре ще дойде пак.

— А как е двукракият жребец?

Това го накара да се усмихне.

— Почти както и Съндаун. Понеделник може да се върна на работа, може и утре за няколко часа. Тя очаква от мен да постъпвам разумно и да не я карам да съжалява. Не ми трябва друг лекар. А ти защо дойде? Да видиш дали не сме се държали глупаво ли?

— Не. Я сядай. Тейт е в центъра, разговаря с Изи.

— С Изи ли? За какво?

— Вчера Изи е видял Клинтък в АТВ-то си, някъде около час, преди със Съндаун да бъдете простреляни. Бил в района на Беър поу.

— Така ли? — Каза го бавно, студено. Очите му проблеснаха. — Изи как е разбрал, че е Клинтък?

Засега е спокоен, помисли си Бодин.

— Познал го е — бил е с предпазни очила, без каска. Шерифът го накара да опише АТВ-то. Не знам какво АТВ има Клинтък, но се обзалагам, че шерифът знае. По-малко от нашите, в камуфлажни цветове. Изи бил на разходка с езда. Гостите също са го видели и предполагам, че Тейт ще разговаря с тях, за да получи потвърждение.

— Май дължа на Изи не само бира — измърмори Калън и взе да събира някакви юзди, за да ги почисти.

— Къртис — тоест помощник-шериф Къртис Бауи, може би си го спомняш, прави снимки на местопрестъплението. Няма откъде да знам, но познавам достатъчно добре Тейт, за да предположа, че вече е говорил с Клинтък и той е отрекъл. Обаче сега има свидетели, които са го видели в границите на курорта и то в район, който отвежда на място, откъдето би могъл да простреля кон и ездач, поели по Блек Ангъс.

Калън кимна, все едно обсъждаха плановете си за вечеря, откачи юздите от куката и се зае да ги почиства с чиста влажна кърпа.

— Може да се окаже достатъчно.

— Бих се обзаложила, че ще е достатъчно Тейт да го уволни, и се надявам, че стига, за да го арестува. И понеже те познавам достатъчно добре, знам, че ако не се озове сред решетките, ти сам ще се разправиш с него.

Калън не каза нищо, само продължи да почиства.

— Ще те помоля само за едно нещо — каза Бодин.

— Мога да опитам да ти отговоря.

— Като идеш да се разправяш с него, кажи ми, за да ти изстудя бирата, когато се върнеш.

Калън отпусна кърпата и вдигна поглед.

— Изпитвам силни чувства към теб, Бодин. През повечето време силно ме объркваш.

— Може би се чувстваш така заради простреляния си крак?

— Не. — Кал намокри сапуна за седлото, накваси гъбата и започна да търка светлата кожа. — Искаш ли да излезем на специална вечеря?

Бодин понечи да побутне шапката си, но се сети, че не я носи.

— От разправията с Клинтък стигнахме до вечеря ли?

— Аз самият не си падам много по това, но ми се ще да разбера как ще се чувствам, ако ида на такава с теб. — Калън търпеливо и старателно насапуниса кожата. — Да се облека елегантно, може би да поръчам някое засукано френско вино. — Премигна към нея. — Искаш ли?

— И аз не си падам много по скъпите вечери, но нямам против да опитам с теб. След като се оправяш.

— Имаме сделка. Ако... добре де, когато реша да ида при Клинтък, ще ти кажа.

Доволна, Бодин го стисна за рамото и почеса Съндаун.

— Трябва да се връщам. Искаш ли да пратя някой да ти донесе студено питие?

— Имам покана за обяд в голямата къща. Дотогава ще се оправим.

Когато тя си тръгна, той продължи методично да почиства такъмите под погледа на Съндаун.

— Може да го тикнат зад решетките и да остане там достатъчно дълго. Ако не, е, аз ще оправя нещата. — Протегна се и почеса Съндаун по бузата. — Обещавам ти.

Тейт получи показанията и снимките, и колкото и да му беше неприятно, трябваше да изпълни задълженията си.

Отиде в семейното ранчо на Клинтък. Пикапът и АТВ-то бяха паркирани пред къщата му, точно където бяха и когато беше отишъл там предната вечер.

И също както и предната вечер, Клинтък излезе и застана на тясната веранда.

Беше по анцуг и потен. Тейт предположи, че беше правил упражнения за мускулите, един от любимите му начини да си прекарва времето.

— Гарет.

— Шерифе. Къртис — добави той, когато видя полицаят да слиза от мястото до шофьора. — Какво мога да направя за вас?

— Е, Гарет, ето какво. Имаш правото да запазиш мълчание...

— Какви са тия глупости бе?

Тейт продължи да му чете правата.

— Всички знаем, че разбираш правата си, но искаш ли да го потвърдиш?

— Що не си...

Клинтък се обърна и дръпна вратата, но Къртис се приближи.

— Гарет, не усложнявай излишно нещата.

Усложни ги, като заби юмрук в челюстта на Къртис. Тейт изруга и побърза да помогне на помощника си да притисне Клинтък към земята.

— Арестуван си, по дяволите — избухна шерифът. — Сложи му тия белезници, Къртис, проклет да е. Съпротива при арест, нападение над полицейски служител.

— Аз съм полицейски служител.

— Вече не. Арестуван си за стрелба в частна собственост и за опит за убийство.

— Ти си се побъркал.

— Имам свидетели, за бога. — Двамата заедно изправиха Клинтък на крака. — Към списъка прибавям и опит да бъде излъгана полицията. Когато вчера бях тук, ти ми каза, че от седмица не си излизал с АТВ-то. И беше изключително чисто. Направо измито. Но имам свидетели, Гарет, които са те видели да го караш из курорта и да се запътваш с него към Блек Ангъс.

— Скинър е шибан лъжец.

— Шестима души са те видели. Шестима. И разполагаме с куршума, който Бикърс извади от коня. — Това беше лъжа, но на Тейт му омръзна да играе честно. — Когато направим балистичен тест и го сравним с пушките ти, какво според теб ще намерим?

Видя паниката, яростта, бързото отместване на погледа.

— Искам адвокат. Искам адвокат веднага. Нямам нищо за казване.

— Ще получиш адвокат. Вкарай го отзад, Къртис. Не искам да го гледам. Един от хората ми, от моите хора, се е опитал да простреля човек от засада.

Като чу обвинението, Клинтък изрита и замахна с лакът.

— Скинър е убил ония две жени, а ти *нищо* не направи. Убил ги е, а ти ме отстраняваш, защото съм го преследвал заради това. Заслужава конят му да бъде прострелян точно под краката му. Още по-лошо заслужава.

Лицето на Тейт беше ярост, изваяна в камък. Притисна Клинтък към пикапа.

— Ти в коня ли се целеше? Това ли твърдиш сега?

— Нищо не съм направил.

— А аз сега правя нещо.

Мразеше това, че трябва да разпитва един от подчинените си, макар и бивш, и да се разправя с някакъв жалък адвокат. Увъртанията на Клинтък с нищо не му помогнаха, беше лесно до болка истината да се разплете. Може би малко се поуспокои, докато седеше в кухнята на Лонгбоу и гледаше през прозореца как Алис внимателно развежда оздравяващия кон из ограждението до конюшните, а Калън куцука до нея.

— Напредъкът ѝ е наистина забележителен — каза Силия Миноу, която гледаше заедно с него.

— Дали ще си спомни още неща за пленничеството си?

— Ще ми се да можех да отговоря. Но мога да кажа, че е по-силна, и умствено, и физически. Радвам се на тази връзка, с Калън Скинър. Благодарение на коня. Но и на него също. Той е напуснал дома си и се е върнал. Тя също. Някой го е наранил. Някой е наранил нея. Това, че е тук, заобиколена от семейството си, ѝ дава чувство за сигурност, помага ѝ да се съвземе.

— Надявам се да ми каже, ако си спомни нещо.

— Тя има голямо доверие в теб. Ако прекалено много настояваш за отговори, можеш да го нарушиш. Знам, че е дразнещо.

— Чудя се дали той не е умрял и така тя да се е измъкнала.

— Ако се чудиш дали тя не е причинила смъртта му, мнението ми е, че тя не би могла да го направи. Той е властвал, тя се е предала. Говори за него като за жив. Мисълта ѝ често опростява всичко, както би постъпило дете. Така се справя. Това е добро, а това е лошо; това е хубаво, а това — зло; това е меко, а това е твърдо. А в други случаи е забележително проникателна.

Силия посочи прозореца.

— Отрязването на косата? Смелостта да го направи. Какво символизира това? Било е акт на признание на собствената личност. Но може да тръгне и назад и всички трябва да са подготвени. Само че засега отбелязва добър напредък.

— Ще изляза и ще говоря с нея, докато е с Кал и с коня — каза Тейт. — Ще се държа спокойно и приятелски.

Калън смяташе, че Алис вече беше разходила Съндаун добре и се чувстваше щастлив. Кракът му дяволски го болеше, но можеше да вини само себе си, че беше пропуснал следобедното обезболяващо.

— Мога ли да сплета гривата му?

— Хм... — Калън погледна Съндаун и прецени унижението.

— Обичах да плета гривата на Винъс. И да ѝ нося моркови. Мога да му донеса морков. — Внезапно тя спря и се огледа. — Къде е Винъс?

— Не знам. Тя твоята кобила ли е?

— Тя е моя. Дядо ме остави да си я избира. Красивата Винъс. И тя е с жълтеникава кожа, с руса грива и опашка. И... Това беше преди много време. Забравих. Беше преди много време. Сигурно е умряла като дядо, когато съм била в мазето или в къщата. Сигурно е умряла, когато не съм била тук.

— Преди Съндаун имах друг кон. Казваше се Чарджър. Много ми беше мъчно, когато умря.

— Но Съндаун се оправя. Той няма да умре.

— Оправя се.

— Оправя се — повтори тя и отново тръгна. — Като се излекува, нали ще мога да го яхна?

— Веднага, след като лекарката позволи.

— Днес и аз говорих с моята лекарка. И с двамата ми лекари, с мъжа и с жената. Казаха, че и аз се оправям. Ето го Тейт. Боби Тейт. Познавам го. Не е зъл.

— И аз го познавам.

— Алис Бодин — каза Тейт и весело се усмихна. — Много ми харесва косата ти.

— Бодин я направи. Това е нейното първо име и е моето фамилно. А това е Съндаун. Някой е ранил него и Кал, но и двамата се чувстват по-добре.

— И на мен така ми се струва.

— Ти сега си шериф. Боби Тейт е шерифът. Трябва да намираш хора, които нараняват хора.

Тейт кимна и се възползва.

— Права си. Намерих човека, който е ранил Съндаун и Кал. Вкарах го в затвора.

Очите ѝ се ококориха.

— Той там ли ще остане? Заключен? Трудно е да си заключен. Не можеш да излезеш. Никой не идва да те пусне и никой не чува, като викаш. — Притисна лице към шията на Съндаун. — Аз никого не съм наранила.

— Не, не си, миличка. Но този човек го е направил, така че отгук нататък законът ще реши какво ще стане с него.

— Ти си законът. Боби Тейт е законът. Намери ли сър? Вкара ли го в затвора?

— Много ми се иска. Опитвам се.

Тя наклони глава.

— Ние някога се целувахме, нали?

— Така е.

— Сега не ме целуваш.

— Е, ами аз се ожених. — Тейт почука халката си. — Но и преди, и след като сме се целували, си бяхме приятели. Ние сме приятели, Алис.

— Сър не ме целуваше. Не го исках, обаче на него му беше все едно. Но не ме целуваше. Правеше други неща. И ти правеше други неща с мен.

Тейт се прокашля, а Калън дискретно отклони поглед.

— Хм, такова, така беше.

— Обаче ти не беше зъл. Не ме нараняваше. Ние се смеехме и смеехме, а ти ходеше на ръце. Сър не се смее. Той бие. Ръцете му са корави и зли и той ме изнасилва. Доктор Миноу казва, че това е изнасилване, а не съпружески права. Той ме изнасилва така, че боли, винаги. — Думите се затъркаляха, тонът ѝ се повиши. — Изнасилване е, така казва доктор Миноу, дори когато не се боря. Ако се боря, той ме бие и ме удря, и става още по-зле. Дори когато просто лежа и го оставям, тя казва, че е изнасилване. Такъв ли е законът? Такъв ли е? Нали ти си законът, той такъв ли е?

— Да. Такъв е.

— Ако го намериш, ще го заключиш ли? Искам го. — Изненада Калън, когато се пресегна и стисна ръката му. — Искам го заключен така, че да не може да излезе, където никой няма да дойде, когато крещи. Искам го.

— Ще продължа да се старая това да стане. Обещавам ти, Алис. Ти каза, че имал брада по цялото лице и тъмни очи.

— Тъмни очи. Аз затварям очите си, когато го прави.

— Може би ще можеш да ми кажеш повече за това как изглежда, а ние можем да го нарисуваме.

— Не мога да рисувам. И Рийни не може. Аз дори мога по-добре от нея да рисувам, но не мога да рисувам лица.

— А аз познавам някой, който рисува лица, ако опиташ да ми кажеш повече за това как изглежда. Как си го спомняш.

— Не знам. — Ръката ѝ се стегна в дланта на Калън. — Не ща да му виждам лицето. Ще оплета на Кал шал. Ще яздя Съндаун, когато оздравее.

— Това е хубаво. — Тейт преглътна разочарованието и запази гласа си спокоен. — Денят е твърде хубав, че човек да се тревожи за разни неща. Може утре да намина, Алис, само да те посетя.

Тя му кимна, а после погледна Кал.

— Ти какво ще правиш? Заминал си, после си се върнал. Някой е ранил теб и Съндаун. Можеш ли да опишеш лицето му, за да могат да го нарисуват?

— Мисля си, че понякога ако погледнеш право в нещо, право в него, не изглежда толкова страшно, както когато ти се струва като затвориш очи. И си мисля, че ти си най-смелият човек, когото познавам, така че ако ти трябва още време, през което да стоиш със затворени очи, трябва да го имаш.

— Бодин казва, че съм смела, лекарката и тя казва, че съм смела. И ти казваш, че съм смела, но аз не се чувствам смела. Не ща да се връщам в къщата, не искам той да ме намери. Искам да остана тук. Можеш ли да дойдеш утре и пак да ме питаш? — обърна се тя към Тейт.

— Разбира се, че мога. Радвам се, като те видя, Алис. И теб, Кал. Калън се поколеба, когато Тейт понечи да си тръгне.

— Мис Алис, би ли наглеждала Съндаун за минутка? Трябва да питам шерифа за нещо. Ще сме ей тук.

Двамата се спряха до портата.

— Той призна ли си?

Тейт се облегна.

— Промени историята си няколко пъти. Това, че е луда глава, не му помага. Нито това, че ме лъже, че не е бил в курорта с АТВ-то, а знае, че е бил видян там. Опитва се да се измъкне, твърди, че се бил целил в змия и не разбрал, че изстрелът се отплеснал и улучил теб и коня. Това няма да издържи. Но докато увърташе, мисля, че долових истината. Не се е целил в теб.

— Това вече са глупости.

— Целил се е в коня ти.

Калън се завъртя на пети и изчака гнева да затихне.

— Целил се е в Съндаун?

— Така смятам. Сещам се за проклетото куче и за оная игра на покер, когато бяхте деца. Баща му проигра кучето, а Гарет го застреля от злоба. По същата причина се е опитал да убие и коня ти. Чиста злоба.

Калън погледна към Алис, която разхождаше коня и му говореше. И можеше да я види, да види раната на корема му. Няколко сантиметра по-високо и щеше да е свършено.

— Ще го затвориш за това.

— Това ще зависи от прокурора, съдията и съдебните заседатели, но ще ти кажа, че ще се върна при него и ще го принудя да признае какво е направил. Ето това ще направя.

— Добре.

— А това, което ти каза на Алис, също ще ми помогне да си свърша работата. Ще я свърша, Кал.

Калън кимна, но докато се връщаше при коня си, се замисли, че понякога правосъдието не трябваше да си навира носа в хорските работи.

26.

В неделя вечерта, с целия луд уикенд зад гърба си, Джесика подкара колата към ранчото. Макар мисълта за дванайсет часа сън без прекъсване да я блазнеше, поканата за неделна вечеря я изкушаваше далеч повече.

Харесваше ѝ да вижда Чейс в естествената му среда и ѝ се искаше да поговори с Калън, след като той и Съндаун бяха ранени. Прие, че западната ѝ трансформация е завършена, когато си даде сметка, че иска да види коня също толкова силно, колкото и хората.

Трансформацията обаче не включваше и вероятно никога нямаше да включи обувките. Когато видя Съндаун на оградената ливада до конюшната и за нейна радост и Чейс, който въртеше въже... ласо, остави в колата боровинковия пай, който беше приготвила, и отиде да погледа.

Рори седеше на оградата до жена с червена коса, прибрана на къса опашка. Жената пляскаше ентузиазирано, когато Чейс скачаше вътре и вън от въртящото се въже.

Чейс поздрави Джесика с потупване по шапката и жената се обърна. Макар да беше чула за това, беше поразена да види промяната в Алис.

— Това е някой друг — каза Алис и стисна Рори за ръката.

— Може би не ме помниш, Алис. Видяхме се само за минутка преди няколко седмици. Аз съм Джесика Бейзов и работя за Бодин.

— Бодин е дъщерята на Рийни. А това е Рори. Не е моят Рори. На Рийни е. И Чейс е на Рийни. Представя ми шоу, защото не отидох да го видя.

— Много го бива, нали?

— Чичо Уейн правеше номера с въже. Чейс каза, че чичо Уейн го е научил. И Съндаун прави номера. Кал го е научил. Кал не е само на Рийни. Той е и мой.

— Искях да видя Съндаун и Кал.

— Баба се скара на Кал и му каза да иде и да си вдигне малко крака. След няколко дни ще мога да се кача на Съндаун. Той е много

по-добре, а мъжът, който го е ранил, е заключен. — Алис погледна Рори за потвърждение. — Нали е заключен?

— Точно така. Вече не трябва да се тревожим за него.

— Боби Тейт си свърши работата. — Алис отново изръкопляска, когато Чейс се поклони. — Хубаво шоу — похвали го тя. — Джесика е тук. Сега си я спомних. Тя е твоята приятелка.

Рори едва успя да заглуши кикота си, скочи и вдигна Алис от оградата.

— Харесвам обувките ти — каза тя.

Джесика ѝ благодари и Алис се отдалечи с Рори.

— Не мога да повярвам, че това е същата жена, която дойде от болницата — призна тя.

— Това е от силата. — Чейс праметна въжето си около един кол от оградата. — Силата на Бодинови. Татко ми каза, че утре щяла да работи с художник, съгласила се е да опита да опише мъжа, който я е отвлякъл. — Протегна ръка през оградата и я дръпна, за да ѝ помогне да седне. — Хубави обувки. Не стават за езда.

— Преоблякла съм се за неделната вечеря. — Засмя се, когато Съндаун застана зад Чейс и го побутна. — Пак си е същият.

— Я се разкарай, не ми трябва помощ — сопна се Чейс на коня. За да го докаже, подпря шията на Джесика с ръка и приближи устни към нейните.

Застина така за миг, с поглед, впит в нейния, докато пръстите му нежно галеха кожата ѝ.

— Няма да яздим. — Скочи върху оградата. — Но можем да се поразходим.

— Още дори не съм отишла да поздравя майка ти.

— Само за няколко минути.

Джесика го хвана за ръката и тръгна с него, а слънцето топлеше лицето ѝ.

Чу крава да мучи в полето и цвърченето на заета катеричка. А през отворения кухненски прозорец долетя смях.

— Засадили сте теменужки. — Тя млъкна и се загледа в саксиите върху стълбите към задната веранда. — Баба ми винаги садеше теменужките рано, в сандъчето пред кухненския прозорец. Казваше, че я карали да се усмихва, докато мие чиниите. Радваше се, че пролетта отново идва.

— Не мислех, че ще останеш през зимата.

Искрено изненадана, тя го изгледа.

— Защо?

— Сега си мисля, че е било по-скоро мой проблем, отколкото твой. — Отведе я до предната част на къщата, при пейката под дърветата гинко. — Мислех си, само я виж, ще хукне обратно към Ню Йорк след първата монтанска буря. Обаче ти не го направи.

— Нима съм ти изглеждала толкова... — Каква дума беше използвал за Алис? Сила. — Толкова безсилна?

— Не. Причината беше в мен и въобще не мислех за силата ти. Да поседнем за малко? Мисля, че трябва да довърша това.

— Да, може би трябва.

— Джесика, ти ми изглеждаше като екзотична птица. Толкова красива, че очите ме боляха, и толкова далечна от мен. Готова да отлети.

— Екзотична птица, *как пък не*. Цял живот съм работила, и то усилено. Аз...

— Това бяха моите впечатления — напомни ѝ той. — Първия път, когато те видях, носеше червен костюм, косата ти беше събрана на кок и миришеше на нещо тайнствено, разцъфнало в оранжерията. Стисна ръката ми и каза: „Джесика Бейзов, радвам се да се запознаем“. Едва успях да си размърдам езика. И единственото, което успях да си помисля, беше колко силно се надявам Бо да не те наеме.

— Така. Хубаво е да знам това.

Той просто постави ръка на рамото ѝ, когато тя понечи да се изправи.

— Когато тя те нае, ѝ казах, че е грешка, и накрая осъзнах, че причината за всичко е била много повече в мен, отколкото в теб.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, сякаш за да се предпази.

— След като чак толкова не си ме харесал, се изненадвам, че не си оказал повече натиск върху Бодин.

— Не е вярно, че не те харесвах, а да оказваш натиск върху Бодин, след като вече е решила, е загуба на време. Мислех си, че е грешка, и го вярвах, защото не можех да си представя, че ще останеш. Толкова красива, елегантна, не те виждах как ще се впишеш тук. И понеже когато за пръв път те видях в онзи червен костюм, почти онемях, оглупях и ослепях, значи не ми вещаеше нищо добро. Реших

да стоя на разстояние, докато Бо не се върне някой ден и не каже, че съм бил прав, а ти си тръгваш.

— Очевидно съм те разочаровала.

— Не, просто сгреших. Стоях на разстояние колкото можех, защото всеки път, щом те видех, исках да те докосна. И знаех, че ако го направя, ще поискам още. Знаех, че ако си тръгнеш, дори да съм се държал на разстояние, пак щях да мисля за теб. Нямах да прекроча тази линия. И тогава всъщност го направих.

Тя въздъхна, но омекна.

— Аз те примамих да пресечеш линията.

— И без това щях да го направя. Щеше да ми отнеме повече време, но щях да го направя. И тогава разбрах, че ако си тръгнеш, никога няма да мога да те забравя. Щях да сравнявам всички други жени с теб и никоя нямаше да може да те достигне. Нямах да има твоето лице, нито пък да е умна като теб, никоя нямаше да е грапава под елегантната обвивка. Нямах да има никоя друга.

Взе ръката ѝ и я погледна.

— А аз искам жена, семейство, живот, който да изминем заедно. Нямам против да изчакам, но без теб ще чакам вечно.

— Аз... Гледах „Тумбстоун“. Мога да яздя кон. И имам каубойска шапка.

Той се усмихна и целуна ръката ѝ.

— Обичам те. Мисля, че съм те обичал много преди да стане всичко това, ако любовта може да те порази толкова бързо. Харесва ми да знам, че сега всичко е истина. И съм спокоен, като знам, че си щастлива тук.

— Щастлива съм тук. В Ню Йорк вече няма нищо за мен. Изградих живота си тук. Приятели, работа, всичко. Изгубих семейството си, Чейс, когато изгубих баба и дядо. А тук си създадох ново семейство, след като мислех, че вече никога няма да имам такова. Никога не съм имала приятелка като Бодин, а сега и като Челси. И... като всички останали.

— Искам да те питам дали би споделила живота си с мен. Дали ще ме заобичаш достатъчно, за да създадеш семейство с мен.

Брак, Господи, той си мислеше за брак. Бързата му трансформация от неуверен в действащ мъж я встрещи.

Застина и притаи дъх. Сети се за родителите си. Егоистични, равнодушни, студени, как я изоставиха, без въобще да се замислят. После си спомни баба си и дядо си. Мили, обичащи, всеотдайни, как я приеха в живота си... без въобще да се замислят.

И после се замисли за него.

— Не знам как бих могла да обичам някой толкова глупав, че да не може да види, че вече го обичам повече от всичко. Но явно мога.

Той притисна ръката ѝ към лицето си и просто я задържа там, преди да притисне устни към дланта ѝ.

— Това елегантният начин да отговориш с „да“ ли е?

— Не беше елегантно.

— Беше многословно. Чакай да го кажа по друг начин. Ще се омъжиш ли някога за мен?

— „Някога“ е доста разтегливо.

— Кажы „да“. Кажы кога.

— Дай ми секунда. — Джесика се огледа, погледна полетата, планините, безкрайния син небосвод. Усецаше го как чака, неподвижен, силен, мълчалив. Вярваше му, че ще чака колкото е необходимо, за да вземе решение.

— Казвам „да“. Казвам октомври. След първото ми лято, преди следващата зима. — Тя отново постави дланта си на лицето му. — И това „да“, Чейс, това протичко „да“ запълва в мен пространство, което не знаех, че е празно. Ти го направи. Ти помогна да се запълни това малко празно пространство.

Той я целуна сладко, като обещание, и я придърпа към себе си.

— Все още ли пазиш оня червен костюм?

— Няма да се омъжвам в него.

— Мислех си по-скоро за медения месец.

Джесика се засмя. Стабилен и силен, помисли си. И често пъти склонен да поднася изненади.

— Още го пазя.

Докато в ранчото на Лонгбоу неделната вечеря се превърна в празненство, сър подкарваше пикапа си по тесния път, по който зимата беше издълбала ями и плитки канавки. Всяко тръскане пронизваше тялото му от болка.

Спря и слезе, за да отключи портите, върху които беше окачил табели с надписи „Не преминавай“. Старият метал изскърца, когато го напъна. Качи се отново в пикапа, подкара през старата порта за добитъка, отново слезе, затвори портата, след което я заключи и завърза с вериги.

Налегна го пристъп на кашлица и му се наложи да се хване за вратата. Изхрачи се, задържа дъха си и отново се качи в пикапа, за да продължи неравното пътуване до хижата.

Отне му час, за да свали покупките, тъй като му се налагаше често да спира и да си почива. Първо извади лекарствата — таблетки против кашлица, хапчета за глава (напоследък май все го болеше главата), смеси ги в нещо като коктейл и ги прокара с кафе с уиски, което смяташе за друг елемент от лечението си.

Извади двата чийзбургера и ги изяде бавно и без особен апетит. Трябваше му месо, хубаво червено месо. Насили се да яде хапка по хапка.

Както дишаше и хриптеше тежко, заспа в стола пред камината, потта по тялото му изстина. Събуди се в мрака.

Ругаейки, запали маслените лампи и отново разпали огъня.

Твърде много време прекарваше в спане, трябваше план за действие.

Кара по целия път до Мисула и обратно, за да си докаже, че се възстановява от проклетата болест, с която Естер го беше проклела. Беше си взел лекарства и продукти, дори успя да се поогледа.

Видя много жени. Жени, които показваха голите си крака, жени, на които гърдите им се издигаха над ниско изрязаните деколтета. Лицата им бяха изрисувани.

Помисли си за една-две, че може да му свършат работа, че от тях биха излезли добри съпруги, след като ги пречупи. Но все още нямаше сила, за да вземе някоя.

Тъй че щеше да пие лекарство, да яде червено месо и да си върне силата. След това щеше да излезе на пътя за лов, да навести тъмните места пред свърталищата на греха. Баровете и евтините мотели.

Правилната жена щеше да се появи. Бог щеше да се погрижи.

Не някоя като Естер. Или като оная, която беше кръстил Мириам и която успя да се обеси с чаршафа си седмици, след като бе родила дъщеря.

Нито пък като Джудит или Берил.

Беше погребал всички, освен Естер. Направи им християнски погребения, макар да бяха грешници. Макар да бяха разочарования.

Бързо трябваше да намери друга. Здрава, млада жена в детеродна възраст, такава, дето можеше да я научи да се подчинява. И да се грижи за него, понеже болестта му бе показала, че вече не е млад.

Трябваше му синове, на които да предаде наследството си, които да го почитат, когато остарееше. И му трябваше жена, за да ги роди.

Туристите щяха да дойдат, ония паразити, за да им готвят и да им оправят леглата. Заспа с мисълта, че идващите седмици щяха да предложат възможности.

Калън по-скоро би предпочел да язди до работата и бе дяволски сигурен, че би искал да язди Съндаун. Понеже и двете неща бяха неосъществими, се взеше в пикапа на Бодин.

— Можех да тръгна и с Рори.

Тя го изгледа.

— Нещо против шофирането ми ли имаш, Скинър?

— Бих предпочел аз да съм зад волана.

— Взимай каквото ти се предлага. — Отново го изгледа. — Какво те тормози? Кракът ли?

— Боже, само е одраскан. Не е като да е прострелян.

Тя сви рамене и мълча, докато не стигнаха до увеселителния център.

— Слизай и вземи мрачното настроение със себе си.

Той не слезе веднага.

— Последните няколко дни прекарах много време с Алис.

— Забелязано е и е оценено.

— Внимавай да не си треснеш главата в някой клон, докато яздиш високия си кон, вирнала нос към небето. Хареса ми времето с нея, разтовари ми се умът. И имам усещането, че взе да ми се доверява. Няма да съм с нея днес, когато ще опита да работи с Тейт и с художника.

— Хубаво е, че се тревожиш за нея. Наистина го мисля. Маминка и бабчето ще са там, доктор Миноу също. Доктор Гроув също каза, че ще мине да я види. — Бодин се загледа в слънцето, което се показва над

хоризонта с тънка ивица ярко разтопено злато. — И на нея си помогнал да ѝ се разтовари умът. Може да ти прозвучи странно като ти кажа, че си избрал подходящия момент да те прострелят, но свърши работа.

— Може да се погледне и по този начин. — Обърна се към нея, докато небето на изток експлодираше. — Какво ще кажеш за оная вечеря да е в събота?

— Не само специална вечеря, ами и съботна? — С широко отворени очи тя размърда раменете си. — Може да се наложи да си купя нова рокля.

— Имаш доста, дето още не съм ги виждал.

Бодин се засмя и го целуна.

— Хайде, Скинър, слизай. Заради теб ще закъснея. — Калън слезе и тя се показа от прозореца. — Ако се забавя, ще накарам Рори да дойде и да те вземе след работа.

— Ще те чакам. — Застана до прозореца. — Ела довечера при мен. Ще взема от кухнята тук нещо за двамата. Ела при мен.

— Добре, но аз ще взема храната. По-близо съм до кухнята.

— Нищо специално — извика ѝ той, когато тя се прибра. — То ще е за събота.

Докато го гледаше в огледалото, на Бодин ѝ хрумна, че те не просто спяха заедно.

Забави се повече, отколкото бе очаквала. Сезонните работници се връщаха, трябваше да се наемат и други. Това означаваше интервюта, проучвания, обучение, развеждане из курорта.

— Всичко е наред — каза Бодин на Джесика, докато подреждаше куфарчето си. — Само за пролетта резервациите са колкото за миналото първо полугодие, а тогава бяха много. А като добавим допълнителни забавления и пакети, ще се покачат още повече.

— Нуждаеше се от асистент на пълен работен ден. Знам колко е страхотна Сал, но може би трябва да я използваш през цялото време, а ако предпочиташ да е на рецепцията, ти трябва друг човек. Наемането на Челси беше от огромно значение за събитията. И на теб ти трябва същото.

Бодин се намръщи пред очевидната истина.

— Винаги ме засърбява гърбът, като си помисля за асистент.

Джесика посочи към нея с идеалния си розов маникюр.

— Говори копчето ти за включване.

— И преди съм го чувала. Може би ще говоря със Сал. Може би. Междувременно имам поръчка, която трябва да взема от кухнята. Имам среща. Изглежда е минало доста време, откакто съм гледала „Силверадо“. В замяна Чейс ще опита лимоновата ми паста със спаружена рукола.

Бодин рязко застина.

— Боже, влюбен е като Ромео. Ще се жените?

— Да. — Джесика се потупа по гърдите. — Ще ми бъдеш шаферка, нали?

— Не мога да повярвам, че ме питаш! — Бодин се разтанцува и после прегърна Джесика. — Бях шаферка на сватбата на братовчедка ми Бетси, така че имам опит. И ти имам доверие, че няма да ме караш да нося малиноворозова органза с бухнали ръкави.

— Давам ти кървава клетва.

Усмивката на Джесика ѝ се стори малко уплашена и Бодин наклони глава.

— Не ми казвай, че си размислила.

— Сума ти мисли ми минаха през главата. Накрая все стигам до тази, че истински го обичам. Идеята за брака е това, което ме плаши.

— Той ще яде спаружени зелени, а ти ще гледаш класически уестърн. В моята книга вече сте вписани като женени. Само дето още не е минало тържеството.

— Нали ще продължиш да ми казваш подобни неща и през следващите няколко месеца?

— Разбира се. Сега да идем да подберем двама каубои.

Малко по-късно, докато караше към къщи с две обилни порции пилешко на задната седалка и с Калън до нея, Бодин се зачуди на глас.

— Ял ли си някога спаружена рукола?

— Че защо да го правя? — Той се обърна и изгледа подозрително кутиите отзад. — Това го няма във вечерята, нали?

— Не. Но ще го има в чинията на Чейс довечера при Джесика.

— Човекът е лудо влюбен — каза Кал с известно съжаление.

— И аз си мислех същото. На нея ѝ се пада по-добрата част от сделката, защото той ще яде, а тя ще гледа „Силверадо“.

— Класика.

— И празник за женското око. А ние ще вечеряме с пиле по каджунски, картофи с розмарин и аспержи.

— Караш ме да съм щастлив, че не съм влюбен в Джесика.

— И малко боровинков чийзкейк.

— Може би трябва да се оженим.

Тя се засмя и го изгледа с блеснали очи.

— Внимавай, Скинър, някои жени се хващат и за сламка. Какво ще кажеш да гледаме „Силверадо“? Имам го на дивиди.

— А пуканки имаш ли?

— Мисля, че мога да направя.

— От мене е бирата. — Докосна я по ръката. — Алис седи на предната веранда.

Още не беше завършил изречението, когато Алис се изправи, притиснала ръце към кръста си. Кора се показва, все едно беше чакала знак. Бодин спря колата.

— Изправих се лице в лице с него — каза Алис. — Погледнах и казах на Пит.

— Пит е художникът. Онзи, дето Боб Тейт го доведе. — Кора прегърна Алис през рамо. — Алис чакаше, за да ви каже.

— Как се чувстваш? — запита я Калън.

— Радвам се, че свърши. Болеше. — Притисна ръка към стомаха си. — Трябваше да спирам, да почвам и да спирам, и пак да почвам. Радвам се, че свърши. Трябва да го видите. Имаме един портрет и Боби каза, че всички трябва да го видят, в случай че познават сър. Мамо?

— Ще ида да го донеса.

— Харесва ми да съм навън. Харесва ми... — Алис млъкна и притисна пръст към устните си.

— Какво има? — запита Бодин.

— Постоянно повтарям нещата. Опитвам се да не го правя. Харесва ми да съм отвън — каза внимателно, — може би защото твърде дълго съм била вътре. Да излизам навън когато поискам, ме кара да се чувствам добре.

Кора се появи с рисунката и тя стисна устни.

— Това е сър. Не изглежда съвсем както трябва, но не мога да го опиша по-добре. И неговата коса стана сива като моята, а брадата му... понякога е с брада, а понякога — без. Но повечето пъти е със. Ето така изглежда сега, това е най-доброто описание, което мога да направя.

Бодин оглеждаше рисунката.

Дали очите му наистина бяха такива луди, или само Алис ги виждаше така? На рисунката изглеждаха диви и свирепи. Косата му висеше рядка, неподдържана, разчорлена. Прошарена брада покриваше долната половина на слабо сериозно лице. Устните бяха свити в жестока линия.

— Познаваш ли го? — запита Алис. — Знаеш ли кой е? Боби казва, че си имал истинско име, не сър. Истинско.

— Не мисля, че го познавам. — Бодин погледна Калън.

— Не го познавам, но сега знаем как изглежда. Ще помогна да го намерим и да го спрем. — Понеже знаеше, че може, той отиде при нея и я прегърна. — Справила си се наистина добре, Алис.

Тя въздъхна и за миг облегна глава на гърдите му, след което се отдръпна.

— Не е висок колкото теб, но е по-висок от Боби. Така казах на Пит. Ръцете му са силни. Има големи ръце, по-твърди от твоите и на Рори. Има белег на дланта си. На тази. — Потупа лявата си длан и прокара линия през нея. — И един тук, ето такъв. — Нарисува крива линия върху бедрото си. Има белег... — Погледна майка си.

— Родилен белег.

— Родилен белег, ето тук. — Отново посочи бедрото си. — Като леке е. Когато ме заключи, си казах, че ще го запомня, ще го запомня, когато изляза. И си го спомних. Спомних си го. Сега може ли да идем да видим Съндаун? Не искам повече да мисля за това.

— Разбира се. Ти наглежда ли го днес вместо мен?

— Тази сутрин излязох, излязох и след като помогнах да нарисуват лицето. Дадох му морков и един на Лео с красивите сини очи, и го ресах, и му пях песен.

— Той много обича да му пееш. Аз също. Може пък да ни попееш отново, като го видим как е.

Подаде ръка на Алис и я накара да се усмихне.

— Виждам я как се връща, все повече и повече — прошепна Кора. — А днес я гледах как се бори със спомените и страховете си. Той прилича на чудовище. Прилича на чудовище и през всички тия години е държал момиченцето ми.

— Никога вече няма да я има. Маминке, никога вече няма да я докосне.

— Не вярвам в отмъщението. Войната взе съпруга ми, момчето, което обичах, бащата на децата ми. И аз скърбих, но никога не почувствах омраза в сърцето си. Сега я чувствам. Чувствам я всеки ден. Момиченцето ми си е вкъщи и се завръща, и въпреки радостта от това изпитвам такава омраза, Бодин. Черна и ярка едновременно е тази омраза.

— Маминке, нямаше да си човек, ако не беше така. Не знам дали ако го намерят и го затворят за остатъка от жалкия му живот, ще намериш успокоение.

— И аз не знам. — Кора изпусна дълга въздишка. — Трябва да си напомням да я гледам, да я виждам каквато е, как се връща, и да съм благодарна. Но това не ме спира да желая да му отрежа топките с ръждясал нож, докато го слушам как крещи.

Кора тръсна глава, изви вежди и погледна Бодин.

— Повечето не биха се усмихнали на това.

— Аз не съм повечето.

— О, хубаво. Ще оставя това грозно нещо някъде. — Взе отново рисунката. — Искаш ли да поканиш Кал на вечеря?

— Всъщност той ме покани. Нося две порции в пикапа. Ще гледаме филм в хижата.

— Сега вече аз ще се усмихна.

— Само ще вляза, ще взема филма и два плика пуканки за микровълнова от килера.

— Да не си забравиш четката за зъби — провикна се Кора зад гърба ѝ.

— Ей, маминке. — През смях, Бодин се обърна да я погледне. — Помисли с кого разговаряш. От седмици имам там дрехи за смяна.

Докато Бодин тичаше нагоре по стълбите, Калън прегледа раната на Съндаун. Алис галеше коня и пееше „Джолийн“.

— Хубаво пееш — каза ѝ Калън.

— Пеех с Рийни, пях и на моя Рори, пеех и на себе си. Нямах радио, касетки или телевизор. Рори — на Рийни Рори, ми даде... Малко е и има песни на него, и можеш да си слагаш едни неща в ушите и да слушаш.

— Айпод.

— Да! Това е най-хубавият подарък. Рори е толкова добър, толкова добро момче. Айподът е като магия. Има много музика и мога да си я слушам, когато не мога да заспя.

— Не можеш ли да спиш, мис Алис?

— Сега само понякога, вече не толкова често. А музиката пази от лоши сънища. Дори и в кошмарите си не мога да го видя какъв беше, като се качих в колата. Вече не мога го видя ясно по този начин. Пикапът син ли беше, или беше червен? Не трябваше да се качвам. Видях змиите.

— В колата му ли? Имал е змии в колата си?

— Не истински. Снимка. Лепенка. Той е независим гражданин, истински патриот. И истинските патриоти ще се надигнат и ще отхвърлят корумпираните федералисти. Ще си върнат страната отново.

— Каза ли на шерифа за лепенката?

— Казах ли? Май да. Може би. Истинските патриоти ще въстанат, защото дървото на свободата трябва да се полива с кръв, за да се върне страната обратно на хората по Божия воля. Мъжът трябва да има синове, за да защитава земята си. Дадох му само един, който оживя. Един не е достатъчен, за да се бори, да работи и да защитава. Мисля, че има и други.

— Други синове?

— Не знам. Не знам. Не знам. Други съпруги. Мислиш ли, че скоро ще мога да яхна Съндаун?

— Ще питаме доктор Бикърс. Мис Алис, можеш ли да ми кажеш защо мислиш, че е имал и други съпруги?

Подготви се за отстъпление. Видя нервното движение на ръката ѝ, можеше да долови тревогата в гласа ѝ. Но тя притисна лице към Съндаун.

— Той казваше, че чувам само вятъра. Че не чувам писъци, плач или молби. Че си измислям и трябва да мълча за това.

— Добре.

— Съндаун е почти оздравял. И ти си почти оздравял. Днес не куцаш. Някои неща се оправят.

— И ти си много по-добре, мис Алис.

— Оправям се, нещата се оправят. Мога да излизам когато поискам. Мама ме учи да плета пуловер. Снощи чух пикапа му. Чух го. Не спях. Той взе бебето, взе и следващото ми бебе, и следващото. Взе

бедния малък Бенджамин, който отиде направо на небето, а аз не спях, защото бях наранена отвътре и отвън, и в главата, и в сърцето.

С искрено съжаление Калън я погали по ръката и после постави длан на рамото ѝ. Тя се пресегна и я стисна.

— Чух пикапа да се връща и се страхувах, толкова се страхувах, че ще дойде и ще вземе съпружеските си права. И чух писъка. Не беше вятърът, не беше бухал или койот. Не беше за пръв път, но този път го чух съвсем ясно, веднъж, два пъти. Чух го. И него също го чух. Викаше, ругаше. И тази нощ не дойде за съпружеските си права, нито на следващата и на по-следващата.

— Ти в къщата ли беше, или в мазето?

— В къщата. Беше *нощ*, прозорецът ми беше тъмен. И после пак, не на следващата или на по-следващата, но после, през деня. На светло чух викове. Помощ, помощ, помощ! Не можех да чуя много добре, но чух. Сетне нищо не чух. Освен плача. Понякога чувах плач, когато работех в градината. Може би бебетата ми плачеха за мен. Трябваше да спра да чувам плача, защото не можех да стигна до бебетата. Ето така полудях, предполагам.

— Ти не си луда.

Тя се дръпна назад и се усмихна.

— Малко. Мисля, че тогава бях по-луда. Трябваше да бъда, инак щях да се убия.

Думите ѝ го пронизаха през сърцето, през стомаха. Обгърна с длани лицето ѝ и нежно я целуна по устните.

— Може и да си съвсем малко луда, но все пак си оставаш най-здравомислещият човек, когото познавам.

Тя се разсмя през сълзи.

— Трябва да познаваш много луди хора.

— Може би познавам.

Когато го остави и се отдалечи, като си пееше, той извади телефона си, за да се обади на шерифа. Може би в нечие мазе полудяваха и други заключени жени.

27.

В най-хубавото време от седмицата, макар и с едnodневно закъснение заради обилния дъжд, в меката априлска привечер Калън оседла Съндаун за Голямото завръщане, както го беше нарекъл.

— Може би още не трябва да гледат.

Той се обърна и видя Алис. Беше с нови ботуши и бежова шапка, с дънки и яркорозова риза. Беше добавила и кафява кожена жилетка, която Калън подозираше, че е на Бодин.

— Изглеждаш великолепно.

Алис наведе глава, но той успя да долови усмивката ѝ.

— Ще бъда до теб — напомни ѝ Калън. — Но ако искаш да изчакаш...

— Не, глупаво е. Аз постъпвам глупаво. Но ти ще си с мен.

— По време на всяка стъпка. Готова ли си?

Тя кимна и стъпи на ръцете му, за да се качи. Когато се настани на седлото, изпусна дълга и щастлива въздишка.

— Толкова е хубаво, както беше и първият път. Не първия път въобще, а оттогава. Откакто ми помогна да седна на Съндаун.

— Искаш ли юздите?

— Не още. Не още. Почти всички ме видяха как седя на него и как ме разхождаш. Можеш просто да ме разходиш, нали?

Той я поведе бавно към вратата на конюшните.

— Някога яздех бързо и надалеч.

— Отново ще яздиш когато поискаш.

Остави я навън след дългия ден, в който Голямото завръщане включваше пържоли на скара, царевичен хляб и бира, както и семейство, което се събираше за нещо толкова обикновено и толкова важно като една жена на средна възраст, възседнала кон.

Повечето от работниците също бяха там и ръкопляскаха.

Чейс задържа вратата на заграждението отворена и после я затвори зад тях. Калън направи пълен кръг с коня.

— Можем просто да ходим така — каза той на Алис. — Кажете ми дали си готова. Всичко зависи от теб.

— Не съм свикнала да ме гледат — призна тя. — Гърдите ме болят.

— Може би защото усещаш колко съм горд.

— Ти говориш хубави неща. Чувствам се добре, като ми приказваш. Моят Бенджамин отиде на небето, но може би ако не беше тъй, щеше да стане като теб.

Зрителите седяха по оградата или стояха, опрели ботуш върху напречника. Тя познаваше лицата им, имената им. Но все пак я гледаха.

— И те се гордеят с теб.

— Гордеят се с мен — тихо каза тя, сякаш за да свикне с мисълта. — И се радват да видят, че Съндаун отново е добре.

— Точно така. Ти му помогна да се оправя.

— Помогнах му. Мога да го направя. Мога да го направя, обаче ще останеш ли с мен?

— Знам, че ще можеш. — Подаде ѝ юздите. — Давай, започвай да яздиш, мис Алис.

Тя почувства кожата в ръцете си, в главата ѝ старите спомени се смесиха с нови, усети добрия кон под краката си, палавия пролетен вятър върху лицето си. Съндаун стоеше напълно неподвижен, докато не го подкара да тръгне.

Калън остана наблизо, но тя яздеше. И това я правеше горда. Припомни си времето, когато беше млада, в безопасност и свободна. Изпита онова бълбукащо чувство, което вече знаеше, че е щастие.

Погледна към Калън.

— Мога ли?

— Само му кажи.

Когато го подкара в тръс, съвсем сама, чу ръкопляскане и дори някои подвиквания. Не им обърна голямо внимание. Беше свободна.

— Не си споменал, че се е научила да язди в тръс — каза Бодин.

Калън само сви рамене, облегнат на оградата.

— Не се налага да знаеш всичко.

Алис спря пред оградата със зачервено лице и зачака Калън да ѝ кимне. Свали шапката си и я задържа над главата си, а Съндаун се поклони.

Калън ѝ помогна да слезе и тя обви ръце около шията на коня, а после прегърна и Кал.

— Може ли утре пак да яздя?

— Можеш да яздиш винаги когато поискаш.

— Алис, заснех клип. — Рори ѝ показа телефона си. — Филм как яздиш.

— Филм! Искам да видя.

Втурна се към Рори, а Калън се обърна към Бодин и майка ѝ.

— Искам да я взема на една по-обикновена разходка с езда, когато е готова. Мисля, че Роузи ще е подходяща за нея. Тя е нежна и спокойна.

— Не знам дали ще иска да язди далеч от ранчото — замислено каза Морийн.

— Ще поиска, ако Калън е там — отговори Бодин. — Или Рори. Или пък аз. А Роузи е добър избор, когато е готова да се качи на друг кон, освен Съндаун.

— Първо искам да говоря със Силия и с мама.

— Рийни, ела да ме видиш! Аз съм филмова звезда!

— Тя е просто предпазлива. — Бодин се завъртя на оградата. — В момента маминка би оставила Алис да язди до луната и обратно, ако това ще я направи щастлива. Мама се опитва да балансира.

— Не е проблем. Ако искаш, говори с лекарката дали ще може да работи с конете тук, а после и в развлекателния център.

— В центъра ли?

— По един час тук и там, с мен. Четох за някои терапии, при много от тях се използват животни. За Алис са подходящи конете, макар че тя харесва и кучета. Тимари Съндаун все едно ще ходи на конкурс за красота. Може да се справи и с повече задачи.

— Може. — Не беше мислила за това, но сега успя да види ползите. — Може би ще е добре за нея да върши някаква работа, навън, в конюшните, да помага на Клем в кухнята. Имаш мозък, Скинър.

Сръга го приятелски в ребрата.

— Понякога дори го използвам.

— Работата я кара да се чувства полезна, а като се чувства полезна, се чувства нормална. Трябва да говориш с татко за това. Да видим как ще се справи тук и после ще поговорим дали да не прекарва и малко време в центъра, ако иска.

Алис се радваше на вечерта. Макар да беше хладно, подредиха маси за пикник и ги покриха с мушамы, а после семейството и работниците седнаха да хапнат пържоли, печени на скара картофи, зелен боб и царевичен хляб, а за десерт имаше пай с горски плодове с прясна бита сметана.

Алис направо летеше. Говореше с майка си за пуловера, който бе почнала да плете, и за изненада на всички се заговори с Хек за коне. Безброй пъти гледа и клипа на Рори.

Калън чакаше удобен случай. Чейс се измъкна с Джесика, Рори отиде при Челси, а той седна със Сам на предната веранда, под светлината на звездите.

Пура и уиски означаваха приятен завършек на деня.

— Много време отдели на Алис — отбеляза Сам след дълго мълчание.

— И тя ми отдели много време.

— Ще ми се да те питам нещо. Предполагам, че ще си откровен с мен, понеже не помня някога да е било иначе.

Калън почувства леко присвиване в стомаха. Беше подготвен за разговор за Бодин и все още не беше измислил отговор на въпросите, които баща ѝ би могъл да го попита.

— Може някога да не съм отговарял направо за някои неща, които сме вършили с Чейс.

— Не и ако те питах направо.

— Не, не и ако ме питаше направо. — Увъртане? Е, това беше просто проява на предпазливост за някои неща. А лъжата си беше лъжа.

— Тъй че те питам направо дали смяташ да се саморазправиш с Гарет Клинтък.

Присвиването в стомаха му се успокои. Много по-лесно му беше да отговори на това, отколкото на бащинските въпроси от типа „Какви са намеренията ти към дъщеря ми“.

— Той е навън под гаранция. — Калън спокойно дръпна от пурата и се загледа в дима, който се разнесе в нощта. — Кракът ми се оправя. От него зависи дали ще проведем разговор, или ще се достигне до нещо друго... Но не мога да го оставя. Ще ми бъде по-трудно, ако ме помолиш да го оставя, но пак няма да мога.

— Ще те помоля да не започваш този разговор сам. Не се съмнявам, че можеш да се справиш и сам, Кал, но ти ще се биеш честно. Така си устроен. А той не, защото той пък е устроен по друг начин. И това ще се прояви в него, както винаги е ставало. — Сам отпи малко уиски. — А сега той сам се закопа. Никой няма да застане на негова страна. Не знам какво ще стане в съда, но никой няма да излезе в негова подкрепа. Никога вече няма да бъде полицаи, все едно къде ще иде, а той ще се махне, ако не свърши в затвора. Ще се стреми към нещо по-сериозно от това да ти разкървави носа.

Сам дръпна от пурата си и издиша дима.

— Затова ще те помоля — продължи той. — Не ходи при него сам. Вземи със себе си някой, на когото имаш доверие, за да е свидетел, че битката ще е честна.

Беше малко дразнещо, но думите на Сам Лонгбоу винаги бяха смислени.

— Няма да ида сам.

— Добре тогава. А сега защо не ми кажеш какво искаш? Ако ще е ръката на дъщеря ми, вероятно ще ти я дам, макар това да ми къса сърцето.

Присвиването в стомаха му се завърна, още по-силно от преди.

— Аз не... Ние още не сме стигнали дотам.

— Хубаво. За да си спестим неудобството за когато стигнете, смятай, че вече съм ти я дал. Не се налага отново да минаваме през това.

— Нямам никаква земя. — Калън се чу сам да изрича това.

Сам наклони глава и го изгледа замислено.

— Да не си профукал всички пари, които си спечелил в Калифорния, по уиски и жени?

— Съвсем малък процент от тях.

— Предполагам, че планираш да продължиш работата.

— Докато не ме уволните, ще съм тук.

— Е, баба й не ме уволни, когато се хванах с дъщеря й, така че и ти си в безопасност. Сега, ако не щеш да говорим за това, какво друго имаш наум?

— Дали би приел да наемеш Алис?

— Да наема Алис ли?

— Щях да те питам дали имаш нещо против да я оставиш да ми помага малко с конете. Дяволски добра е в тимаренето и може да ринетор. Силна е. Куцането малко я затруднява, особено ако е уморена, но е силна. Има подход към конете. И към кучетата. Мисля, че към животните въобще. Но колкото повече мисля, толкова повече ми се струва, че тя ще бъде по-горда, ако получава известно възнаграждение, макар и малко.

Нощните птици се обадиха, а Сам се загледа в пурата си.

— Никога не съм мислил за това.

— Преди малко споменах нещо на Морийн и знам, че тя иска да говори с маминка и с лекарката. Така е правилно, но ти управляваш ранчото...

— Това е добра идея, Кал. Добра идея. И ако съдя по онова, на което съм свидетел последните няколко седмици, е и правилната. Ще видим дали ще стане. Някой идва.

Още преди да види фаровете, чу бученето на двигателя в тихата нощ.

— Късно е за посещения — отбеляза Сам, но кръстоса изпънатите си крака.

— Шериф Тейт — каза Калън, когато колата се доближи достатъчно.

Изчакаха Тейт да спре и да излезе.

— Добър вечер, Сам, Кал.

— Добър вечер, Боб. Изглеждаш уморен.

— Защото съм.

— Какво ще кажеш за стол, уиски и пура?

— Ако приема пурата, цяла седмица ще си плащам. Дори ако пожарникарите ме обляят от горе от долу с маркуч, жена ми пак ще ме надуши. Но против уискито нямам нищо против. В момента не съм на работа.

— Сядай. — Калън се изправи. — Ще донеса бутилката.

— Оценявам това.

Преди Калън да успее да стигне вратата, Бодин я отвори.

— Шерифе?

— Добър вечер, Бодин.

— Отивам за уиски — обясни Калън.

— Аз ще го донеса.

Когато затвори отново вратата, Калън взе пурата си, която бе оставил в пепелника, и се облегна на парапета на верандата.

— Бях тръгнал към къщи, но ми се прииска да намина и да ви кажа докъде сме стигнали. През последните няколко дни разговарях с някои хора за това, което Калън ми каза, че е разбрал от Алис. Търсим хора, които са активни членове или симпатизират на военните формирования. Истинските патриоти са едни от тях. Тя нали така ги нарече?

— Няколко пъти — потвърди Калън.

Шерифът млъкна, когато Бодин се появи и му подаде чаша с уиски.

— Благодаря. Дълъг ден. — Отпи бавно. — Дълъг и сух. Хората, замесени в тези групи, не са много склонни да сътрудничат на полицейското разследване, особено ако се води от човек, който не е, както го наричат, конституционен шериф. — Отново замълча и отпи по-дълга глътка. — Но все пак говорихме, показвахме рисунката, гледахме да разберат за какво разследваме човека, за когото разпитваме. Отникъде не получихме кой знае каква информация. До днес.

При тези думи Бодин се приближи и застана до Калън.

— Днес получих обаждане. Няма да кажа името, не знам дали го познавате, но за всеки случай ще го запазя поверително. Каза, че е познал лицето, че го е виждал на сбирките, които няколко пъти са провеждали. Не е сигурен за името. Представял се за Джей Джи. Казва, че този мъж тренирал с тях няколко месеца, но не редовно. Доставял им разни неща. Твърди, че от няколко месеца не го е виждал. Мястото, където се събират, е сравнително далеч, на изток от тук, но според информатора нашият човек имал земя някъде наоколо и живеел, както някои от тях практикуват, без да си има вземане-даване с държавата. Ще се захванем за това, но внимателно.

— Награда дали ще помогне? — запита Сам.

— Парите никога не вредят — отговори Боб.

— Петдесет хиляди, ако те отведе до онова копеле.

— За тоя и десет са достатъчни. Ако ме оставиш да му предложа десет, той ще се сети за още неща.

— Тогава му предложи.

— Спестяваш ми разпита. — Боб отново отпи. — Има и още, по информацията, която Алис е споделила с Калън. Че може да има и други жени. Че е чула писъци и викове за помощ. Предполагаме, че е било след като я е преместил в бараката. Проверих за изчезнали млади жени. Попаднах на една, която така и не е била открита. Деветнайсетгодишно момиче, отишла на фотографски туризъм в района на Лоло. Обадила се на майка си и гаджето си от Стивънсвил на седемнайсети юли, след като се върнала от маршрута Бас крийк. Казала, че планира да си вземе малко храна и да направи още един бърз преход, а после да си устрои лагер за през нощта. Тогава последно се чули с нея. Повече никой не я е видял. Никаква следа от нея.

— Сигурно е имало и други, освен Алис — тихо каза Бодин. — Може точно сега да държи и друга жена заключена.

— Разговарях със служителя, който работи по случая. Още не е приключен. Пак ще говорим. Бях в Стивънсвил, разговарях с хората, с които е говорил и той и които си спомнят, че са я виждали. Било е още светло, когато е тръгнала, а Алис казва, че е било тъмно, като е чула вика. Ще проследим това, ще опитаме да стесним кръга до времето и мястото на отвличането, ако го е направил. Може да се наложи отново да говоря с Алис, да разбера кога е възможно да е чула другите звуци, за които е казала на Кал. Други звуци, които може да означават други жени. — Той въздъхна тежко. — Трябва да ви кажа и че все още нямаме нищо за убийствата на Били Джийн и Карин Алисън. Няколкото следи, които мислехме за надеждни, ни разочароваха. Все още работим по въпроса, но нямаме нищо ново, а вече минаха месеци. Колкото повече време минава, толкова повече следите изстиват. Това ме кара да се чувствам зле и да съжалявам. И последно... — Вдигна поглед към Калън. — Знаеш, че Гарет е пуснат под гаранция.

— Чух нещо такова.

— Искам да ти кажа, че прокурорът го е погнал. Според него доказателствата и собствената глупост на Гарет са достатъчни. Адвокатът му може и да пледира, но той ще влезе в затвора, Кал. Ще влезе в затвора и никога вече няма да носи значка.

— Радвам се да го чуя.

— Трябва да стоиш далеч от него.

— Просто си пуша пурата на верандата.

Тейт поклати глава и се изправи.

— Трябва да стоиш далеч. Благодаря за питието. Мисля утре да говоря с Алис, но сега се прибирам с надеждата, че Лоли ще ми стопли вечерята.

Изправи се и тръгна да слиза по стъпалата. Погледна нагоре.

— Нощта е ясна. Погледнеш ли това небе, все едно откако си в полицията, просто не разбираш защо хората причиняват такива неща на други хора.

Шерифът потегли с колата, а Сам вдигна празните чаши.

— Най-добре да разкажа това на майка ти — каза той на дъщеря си.

— Искаш ли и аз да дойда? — попита Бодин.

Той поклати глава.

— Аз ще се погрижа. — Погледа след колата на Тейт, докато фаровете ѝ чезнеха в далечината. — Боже, труден ден за някои от нас.

— Не знам какво да правя. — Бодин вдигна ръце и ги отпусна, когато баща ѝ влезе в къщата. — Не знам какво да мисля или да чувствам.

— Няма какво да направиш. Просто приеми нещата такива, каквито са. Знаеш, че следя какво става с Клинтък. Прекарва известно време в бар „Степ ъп“. След няколко дни мисля да ида дотам.

— Какво му има на утрешния ден?

— Мислех, че имаме среща за вечеря.

Тя не обърна внимание.

— И следващата събота можем да излезем на вечеря. Приключи с това, Скинър. Ще те измъчва, докато не го направиш. Ще идем утре.

— Бодин, да не ми казваш, че предпочиташ потенциална кръчмарска свада пред ресторант?

— Не мога да разбера кой би предпочел друго.

Той се ухили и ѝ протегна ръка.

— Отново ме налегнаха онези мощни чувства. Нека се поразходим под това огромно небе.

Избра си съпруга. Имаше план. Този път нямаше да допусне грешка. Вечер обикновено работеше по организацията и подготовката. По запасите и сигурността.

Жената трябваше да бъде държана здраво под ключ, докато не разбере реда на нещата. И дори след това.

Веригите бяха здраво закрепени за стената, добави още две ключалки на вратата. Като се сети какъв шум можеха да вдигат веригите, отдели време и закрепил за стената ленти от стиропор.

Не че някой би дошъл около хижата, но тези предпазни средства трябваше отдавна да ги е взел.

След като приключил, се огледал и си представи съпругата си в леглото. Завързана и готова да бъде заплодена.

Възбуди се, толкова се втвърдил, че изпита благодарност, че не се налага да чака още дълго.

Дългата зима беше приключила, пролетта дойде. Време за посев. За всяко нещо си имаше време, помислил си той. А сега беше неговото време.

Семето му, неговото семе, щеше да прихване. Да израсне в млада и плодородна утроба. А после щеше да направи друга промяна. Да остави сина да се грижи за майката. Почитай баща си и майка си. Да, тоя път това трябваше да бъде сторено. Щеше понякога да ѝ води момчето на посещение, може би малко уроци, докато растеше. И щеше да прави същото и със синовете, които после щяха да се родят.

Щяха да създадат семейство. Той щеше да е глава, жената да му е помощничка, а синовете да са наследство.

Уверен в плановете и в избора си, легнал на леглото, където щеше да оре и да сее. И реши, че щом веднъж семето прихванеше, би могъл да си избере и друга съпруга, да зачене нов син.

Имаше място, можеше да ги държи разделени, докато не се научат да бъдат сестри. Две, за да му доставят удоволствие, да отглеждат синовете му, да работят по посевите, да се грижат за добитъка, да чистят и да готвят, докато времето минаваше.

Две, за да вършат женската работа, докато той се занимаваше с мъжки дела и се грижеше за мъжките интереси.

Затвори очи, докато си представяше всичко това. Нещо като царство, каза си и заспа, мечтаейки.

Калън планираше да вечеря след работа в събота и някъде към девет да иде с колата до бар „Степ ъп“.

Цял ден беше работил здравата — през пролетните уикенди ваканционното селище винаги беше пълно — после сам се беше погрижил за храната и почистването на Съндаун.

Отдели малко време и за да втрие витаминено масло върху розовия белег на корема на коня си.

— Боен белег. — Изправи се и погали Съндаун. — Не мога да изравня везните, ако не прострелям копелето, но просто не съм такъв човек. Или поне не искам да се държа така. Но мога да добавя няколко тежести в блюдото.

Съндаун тропна два пъти с предния си десен крак и макар Калън да знаеше, че конят реагира на тона му, се съгласи.

— Да, две и за двама ни. Дръж се прилично — заповяда му, след което излезе и пусна резето на вратата на ограждението. Мина покрай Лео и го почеса между ушите, където конят най-много обичаше. — Дръж го под око — нареди му той.

Излезе от конюшните, по пътя размени думи с някои от работниците и отклони покана за покер. Беше прекарал по-дълго време със Съндаун, отколкото беше планирал, затова реши да замени готвенето със сандвич.

Когато влезе в хижата, го посрещна миризмата на готвено, а Бодин се суетеше около печката.

— Жено, вечерята ми още ли не е на масата?

— Много забавно — каза му тя, без да се обръща.

— Мислех, че е. Какво готвиш? Не знаех, че го практикуваш.

— Не го практикувам, но мога да позагоря малко месо и да го поля със сос барбекю, както и да изпържа малко картопки. Ето това получаваш.

Миришеше много по-хубаво от сандвича със сирене.

— Приемам и благодаря.

— Така си и мислех. Искаш ли бира? — Погледна го и той поклати глава, а тя кимна. — Ще я оставим за по-късно. Макар няколко бири да правят битката по-интересна, трезвата глава е по-умна. Но нямам нищо против да пийна кола.

Калън стана и отвори две.

— Бодин?

— Калън?

Той се усмихна и я целуна.

— В главата ми се въртят разни думи и търсят къде да се напаснат. Като стигнем там, ще ти кажа нещо.

— А на мен дали ще ми хареса да го чуя?

— Е, ще разберем. Трябва да се измия. Бях при конете.

— Имаш пет, може би десет минути, преди да сложа масата — предупреди тя.

Когато Калън се върна, тя сипа щедри порции месо със сос, добави пържени картофи и солидно количество зеленчуци.

— Задигнах зеленчуците от Клементайн. Тя е приготвила достатъчно.

— Вкусно е. Има и нещо пикантно.

— Това е от соса. Реших, че ще ти хареса.

— Харесва ми, да. Искях да те питам, понеже във вторник не е много натоварено, дали не може майка ми да доведе отново детето. Броуди обича конете и иска пак да язди пони.

— Не трябва да ме питаш за това, Калън.

— Предпочитам да съгласувам с шефа.

— Шефът казва, че няма нищо против. Прати ми съобщение, когато дойдат. Ако мога, ще сляза да ги видя.

— Ще го направя. Казах на майка ми, че започват да събарят къщата.

— И тя как го прие?

— Спокойно. Не я интересуваше. Не изглеждаше да е особено впечатлена, така че питах и Савана. Тя каза същото, че мама няма нищо против. Наистина се зарадва на онова парче от дюшемето, особено когато Джъстин го сложи в рамка. И особено много хареса розовите храсти. Така че решението беше правилно.

— А на теб тежи ли ти?

— Малко. Вече не. Ще останеш ли тук тази вечер, докато отида да се разправа с Клинтък?

Тя набоде няколко картофа и го изгледа с лека усмивка, докато дъвчеше.

— Ще стискам перлите си на влизане. И вече съм накъсала фустата си за превръзки.

— Никога не съм те виждал с перли и по фуста, предполагам, че ще изгледаш наистина добре и с двете. И защо реши, че ще ми трябват превръзки?

— Перлите на бабчето са отредени за мен и бих могла да ги заема, ако ми се прище да ги стискам. Фуста нямам, така че ще минеш и без превръзки. Но вече съм сложила торба със замразен грах в камерата ти, защото Клинтък е голям и е скандалджия. Може и да не се съмнявам, че ще му сриташ задника, но той няма да се даде просто така.

Без да сваля поглед от него, тя облиза соса от пръста си.

— Обаче, за да отговоря на въпроса ти, не си мисли, че щом съм ти приготвила вечеря, ще се превърна в жена от стереотипите.

— Ти нито си стерео, нито си тип.

— Дяволски прав си. Идвам. Някой трябва да ти държи палтото, а никой няма да ме лиши от удоволствието да видя как му пускаш кръв.

— Какво ще кажеш, ако след специалната ни вечеря следващата събота си вземем и хотелска стая?

Тя довърши вечерята и отпи от колата.

— Изглежда имаш пари за пилеене, Скинър.

— Имам си, за да ги харча.

— Значи изглежда ще трябва да си приготвя багаж за през нощта. Да измием чиниите и да тръгваме.

— Мислех си, че мога да хапна още малко.

Бодин заби пръст в стегнатия му корем.

— Ще съжалиш за тези си думи, ако оня стовари юмруците си тук.

— Не мога да споря — примири се той и стана от масата.

28.

Бар „Степ ъп“ беше до една бензиностанция с две колони, където основно се продаваха цигари, тютюн за дъвчене и оръжие. Човек можеше да си купи и кафе, стига да не го беше грижа, че ще си прогори стомаха, но машината за безалкохолни отпред все пак беше по-добрият избор в редките случаи, когато бе заредена.

Срещу буренясалия и покрит с чакъл паркинг се намираше мотел с двайсет стаи и с репутация за съмнителна хигиена, който приемаше само най-отчаяните пътници.

И все пак имаше местни, на които жалката обстановка не пречеше на намеренията им да се напият, така че посещаваха бара. Понякога достатъчното пиене подмамваше някоя и друга двойка към мотела, за да се възползват от нерекламираните услуги на почасовия наем.

И мотелът, и базарът успяваха да съществуват благодарение основно на пътниците, които предпочитаха евтино питие, залози и някое и друго сбиване за дреболия.

Калън беше замъкнал Чейс там, преди да отпътува към Калифорния, за да ударят бунтарски по някое питие, понеже в бара на никой никога не би му хрумвало да проверява възрастта им по лична карта.

Калън подмина премигващия надпис на мотел „Уан шот“, който обявяваше, че има свободни стаи, и установи, че почти нищо не се беше променило.

Надписът на мотела жужеше като насекомо в безветрената нощ. Над него, в обсипаното със звезди небе, светеше луната, ден преди пълнолуние.

Подмина редица паркирали мотори и спря до един пикап. Поклати глава. Чейс седеше пред колата, зад него се виждаше Рори, от двете им страни бяха Джесика и Челси.

— Не знаех, че имаме парти.

— Ами ето ти на — каза Бодин и слезе.

Калън също излезе и огледа групичката.

— Оценявам подкрепата, но не предполагах, че ще ми е нужна армия, за да се справя с проблема си тук.

— Не ми пука как изглежда. — Чейс излезе от пикапа. — Клинтък направи онова на наша земя. Няма да ви се пречкаме, освен ако той не опита нещо мръсно.

— Той е вътре — каза Рори и изпъна палец зад гърба си. — Пикапът му е ей там.

Калън опита за последно.

— Нито мястото, нито обстоятелствата са подходящи, за да си прави човек срещите тук.

В отговор Рори се ухили.

— Ти си с гаджето си. Освен това... Челси, кажи му.

— Имам черен колан по таекуондо. — Когато зае бойна стойка, Калън успя само да се усмихне. — Получих го в колежа.

— Аз пък удрям здрави и фатално акуратни шамари — добави Джесика.

Нямаше какво да се направи, реши Калън, така че щеше да се довери на братята, че ще държат жените настрана.

— Искам само да му забия един в лицето. Това ще ми е достатъчно.

Чейс кимна.

— Свърши си работата и да се махаме.

Калън влезе вътре заедно с целия си антураж и видя, че интериорът също не беше се променил особено.

Вътрешната декорация се състоеше от препарирани глави на мечки и лосове, окачени на стените заедно с поставеното в рамка знаме на щата Монтана, редом до знамето на Гадсдън. Имаше и нов елемент. Надпис, който гласеше:

Не оръжията убиват хора, а аз!

Двама мотористи играеха бiliarд, още няколко пиеха бира от бутилки и гледаха.

В помещението имаше и две сепарета. В едното от тях двама възрастни типове, които изглеждаха вкиснати, играеха карти и пиеха бира.

Второто сепаре беше завзето от мотористите, празните бутилки бяха покрили цялата маса, а кожените якета бяха струпани на купчини по столовете.

Имаше седем бар стола, всичките заети. На пръв поглед Калън не разпозна никого, освен Клинтък в края, но после се сети, че е виждал едрият мъж в средата, който ядеше бирени фъстъци.

Когато групичката влезе, топките спряха да се блъскат и задниците се извъртяха върху столовете. Калън адски се надяваше увеличението на женската популация до три бройки да не предизвика беля.

Но като видя как Клинтък се изправя на стола си, разбра, че поне един от посетителите бе разпознал белята.

— Скинър? Ти ли си това? — Едрият мъж махна с ръка. — Да се цуна отзад, ама това си ти, Кал Скинър. Чух, че си се върнал.

— Санди Раймс — тихо каза Бодин и на Калън му светна.

— Как я караш, Санди?

— Мога да се оплача, ама няма. Здравсти Чейс, Рори, Бодин... — Имаше едро, приятно лице и сладка, почти ангелска усмивка. — Групичката ви да не се е изгубила, че сте тук?

— Не. Намираме се където трябва.

— Е, ако ти се пие бира, гледай да е от бутилка. Кибиците тук ще те посъветват същото — добави и надигна бутилката си към набития отегчен барман.

— Точно сега няма да прием. Имам малко друга работа.

Санди огледа бара.

— Клинтък? Ако той ти е на мерника, ще... изчакам. — Широките му цял километър рамене се изпънаха, сладката му усмивка се стопи. — Той ли простреля коня ти? Чух за тая работа. — Санди тресна бирата си на бара и понечи да надигне едрото си тяло от стола.

— Всичко е наред. — Боже, не му трябваше още един. — Разполагам с всичко необходимо.

— Дано да е тъй.

— Просто останете тук — нареди той на останалите и тръгна към Клинтък. — Имам си работа за довършване.

— Шибай се, Скинър.

— Предполагам, че си въоръжен, тъй че ще трябва да ти кажа, че ако видя ръката ти да отива към пистолета, ще ти счупя китката.

Лицето на Клинтък се наля с кръв.

— Нима заплашваш полицейски служител?

— Заплашвам един задник, при това безработен. Чух какво е станало. Заплашвам страхливец, който се крие зад дърветата и стреля по кон. Тъй че ще си държиш ръцете там, където мога да ги виждам.

Калън усети как мъжът зад него става от стола си.

— Страхливец! — Клинтък също се изправи. — Ти си страхлив убиец. Уби две жени.

Сега Калън почувства как рокерите наострят уши.

— Ще ти се да го вярваш. Знаеш, че не е така, но искаш да е истина. А истината всъщност е, че простреля коня ми.

Клинтък докосна гърдите му с пръст, но Калън не помръдна.

— Целех се по змия.

— Дори и ти не се целиш толкова зле.

— Все същият си. — С пламнал поглед и стиснати зъби, Клинтък отново приближи. — Жалък изтърсак на човек, дето проигра всичко и се обеси от срам. И си дошъл тук? Дошъл си с мъжете на Лонгбоу и с момичета, зад които да се криеш.

— Само ще гледат как ти сритвам задника. Тук ли искаш да го направя, или отвън? Изборът е твой.

— Нека е отвън — каза барманът, извади бейзболна бухалка и я удари в дланта си.

— Навън да бъде — съгласи се Калън.

Видя идващия юмрук, но реши да не реагира. От удара ушите му засвириха, но той просто избърса кръвта от устната си.

— Ела навън — каза той и тръгна към вратата.

Клинтък се засили и докато Калън се подготвяше, Санди вдигна яката си ръка.

— Какво се опитваш да извадиш, Гарет? — Издърпа трийсет и два калибровия пистолет от кобура му. — Човекът е от тия, дето се крият в храстите — обяви той на бара. — Прострелял е коня на тоя мъж, както е яздел. Ние не можем да търпим това. Не, сър, няма. Няма да търпим и да се нахвърляш на невъоръжен човек. — Остави оръжието върху бара. — Най-добре скрий това отзад, Слатс. Сега ще излезеш ли навън, за да се оправиш сам, Гарет, или искаш да ти помогна?

— Я си дръж ръцете далеч от мен. Безполезно малоумно пиянде.

— Излез и задръж вратата отворена — каза Калън на Чейс. — Ще го измъкна. Да вървим, Клинтък. Ако се опиташ да избягаш отзад, на бас, че съм по-бърз.

— От теб ли ще бягам? — Клинтък грабна бутилка бира от бара, счупи я и атакува с нащърбеното стъкло.

Калън отскочи настрани, остави инерцията да поведе Клинтък и го изрита здраво в задника, за да го прекара през вратата.

Чейс стисна бившия помощник-шериф за китката и я изви. Счупената бутилка падна върху чакъла.

— Благодаря — каза Калън. — Сега стой настрани.

Изрита изгубилия равновесие Клинтък на земята и с удоволствие проследи как се плъзга по чакъла, като оставя кървава диря.

Отстъпи назад и зачака.

Бодин изрита счупеното стъкло настрани и също като Калън видя как Клинтък бавно се изправя на краката си. Дланите му бяха разкъравени от неравната настилка. Под голямата луна и жужащия надпис на мотела тя видя тъмните петна върху коленете на дънките му, причинени от падането.

И ледената ярост в очите му.

— Оправи се с него — каза на Калън.

Но до съзнанието на Калън — удивително спокойно за момента — думите достигнаха тежки като юмруци.

— Оръжия, счупени бутилки. Прилича ти, Клинтък. Точно както и криенето зад скали и дървета, и прострелването на кон. Точно както и прострелването на някое беззащитно кутре. Напълно ти подхожда.

— Кученце ли е прострелял? — обади се един от рокерите, които се събираха да гледат битката. — Кучият му син.

— Прилича ти — продължи Калън. — Както ти приличат и засадите, както и приятелите ти да държат някого, докато го биеш. Онова не ти се получи толкова добре, доколкото помня. Време е да видим как ще се справиш сам, в честна битка.

— Трябваше да прострелям теб.

Калън се ухили.

— Кога точно? Когато бяхме още деца и ти уби онова куче, или сега, когато стреля по коня ми?

— И двата пъти.

Като каза това, Клинтък се нахвърли.

Калън отби удара и на свой ред му заби един десен прав. Главата на Клинтък се отметна назад, носът му се разкървави.

Каза си, че това му е достатъчно, да изкара кръв с един юмручен удар. Само че това беше подпалило огъня в него, който тлееше от години.

Преди да го обмисли, заби левия си лакът в челюстта на Клинтък.

Може би двата бързи удара бяха прочистили главата на бившия полицай, а може би си имаше и инстинкти. Което и да беше вярно, Калън пое два силни удара в ребрата, преди да насини окото на противника си.

Отзад Джесика стисна ръката на Бодин.

— Трябва да ги спрем.

— Не, по дяволите.

Бодин примижа, когато Калън пое юмрук в лицето, замахна със свободната си ръка и на свой ред стовари два юмука в стомаха на Клинтък, с което му спря въздуха, а после добави гаден ъперкът.

Чакълът скърцаше под краката им, докато се обикаляха и си нанасяха удари. Металическата миризма на кръв се смесваше с вонята на бира, на пот и на пастърмата, която Санди дъвчеше.

Животинско ръмжене, шум от стоварващи се върху плът и кости юмуци. Джесика се предаде, обърна се и скри очите си с ръце.

— Кажете ми като свършат.

— Почти свършиха.

Работила цял живот с каубои и израсла с двама братя, без да се брои и Калън, Бодин смяташе, че е видяла доста от битки и спречквания. И можеше да отсъжда.

Клинтък се ползваше с предимството на чистата сила, на своя страна Калън имаше тежест и стратегия. Нажежен гняв срещу леден огън.

Всеки път, когато Калън удареше, Клинтък му отговаряше все по-несигурно. Хайде де, Скинър, каза си Бодин, не виждаш ли, че... Ох...

После видя как Калън отвърна на косия удар в скулата си с внезапен ъперкът, хлъзгав и бърз като змия, последван от юмрук в корема и пак оня коварен ъперкът.

Точно той събори Клинтък и Калън се стовари отгоре му. Не удари падналия си противник, а тя нямаше да изгуби и грам уважение към него, ако го беше направил. Зрителите не само го очакваха, но и гласно го насърчаваха.

Вместо това Калън го притисна и заговори ясно:

— Ако отново ми налетиш, на мен или на някой важен за мен човек, няма просто да те простра на земята. Ще те заровя в нея. Повярвай ми. — Изправи се. — Сега се разкарай.

Отдалечи се и използва цялата си гордост, за да не куца, взе от Бодин шапката си и я нахлупи на главата.

— Предполагам, трябва да черпя всички с по едно питие.

— Кървиш — каза Джесика.

Калън прокара ожулените си кокалчета по нараненото си лице и сви рамене.

— Не е кой знае какво.

— Всички мъже ли са такива? — зачуди се Джесика. — Всички ли, или само ония, дето носят шапки?

— Ще го обсъдим на по бира. — Бодин развеселена дръпна приятелката си към вратата, когато някой изкрещя.

Клинтък се беше изправил и стискаше пистолет в ръката си.

Калън избута момичетата, докато Клинтък вдигаше оръжието си.

Светът спря да се върти и застина в онзи миг. Бодин чу виковете, които идеха като гласове, сякаш в тунел и почувства как някой се опита да я издърпа.

И после — нищо.

Ужасена видя как Клинтък натиска спусъка. Веднъж, два пъти, три пъти.

И нищо.

Обърканото му изражение можеше и да ѝ се стори смешно, ако земята под краката ѝ не беше се разтресла. В същото време Калън се нахвърли. Ударът му прати Клинтък във въздуха, преди да се стовари на земята. И си остана там.

— Можеше да улучиш момичето ми, жалък кучи син.

Вдигна оръжието.

— Празен е.

— Рори се сети, че сигурно има пистолет в пикапа си. — Пребледняла, Челси стисна Рори за ръката. — И провери, за всеки

случай.

— Добрият търговец умее да преценява хората. — Рори спокойно отиде до Калън и взе оръжието. — Така че му махнах патроните.

— Длъжник съм ти.

— Няма нищо. Но ще приема питието.

Калън погледна Клинтък. Не само беше свален, а напълно извън строя.

— Ще трябва да направим нещо за това.

— Направих вече. — Джесика стискаше телефона си. — Шерифът идва насам.

— За бога, Джеси, защо му се обади?

Тя го зяпна.

— Как защо? Та той се опита да те убие.

— Тя има право. — Чейс застана до него. — Знам как се чувстваш, но тя е права.

— Дяволски права е. — Бодин вложи всичките си сили, за да не избухне. — Ако Рори не беше проявил повече разум, отколкото някога съм предполагала, че има, щеше да си мъртъв или зле ранен. Той не е просто задник, той е откачен задник. Не е просто страхливец, той е убиец и...

Понеже долови истерични нотки в гласа ѝ, Калън отиде при нея и стисна ръцете ѝ.

— Добре, добре. Сигурно искаш да си поемеш въздух.

— Не ми казвай да си поемам дъх.

Той я целуна и изруга, когато от допира го заболя, след което прошепна в ухото ѝ:

— Не плачи. Ще те е яд на тебе.

— Добре съм.

— По едно за всички — нареди Калън на бармана, без да сваля очи от Бодин. — Аз плащам.

— Тъй да е. — Барманът хвърли последен поглед на Клинтък и отново удари бухалката в дланта си. — Ще си получи заслуженото.

Тейт не изглеждаше доволен, когато пристигна в бара след двамайсет минути.

Погледна Клинтък, който седеше на земята с вързани зад гърба си ръце и окървавено лице. Погледна и Калън, който стоеше облегнат на стената и пиеше бира с Бодин и останалите.

Наведе се над Клинтък.

— Казах ти да стоиш настрана.

— Само си пиех бирата, когато тоя нахлу с шайката си и започна.

— И ти реши да завършиш, като извадиш оръжие?

— Нямах да се налага да го правя, ако си беше свършил работата и беше заключил тоя убиец.

— Добре си свърших аз работата, както ще я свърша и сега. Нарушил си гаранцията, като си бил с оръжие. Къртис, заключи го отзад и после ще вземем показания, за да разберем какво по дяволите е ставало тук. И на теб ти казах да стоиш настрана, нали? — обърна се той към Калън.

— Решихме да излезем да пийнем — намеси се Бодин. — Искахме да покажем на Джесика още малко от местния колорит.

Тейт я изгледа продължително, след което потърка лице.

— Бодин, това беше просто обидно.

— Не е съвсем невярно — намеси се Калън. — Истина е обаче, че знаех, че Клинтък най-вероятно ще е тук, и е съвсем вярно, че планирах да му наричам задника.

— Мога да те заключа отзад при него и да те обвиня в нападение.

— Е, наистина можеш — замислено каза Чейс, докато оглеждаше бирата си. — Ама няма да изглежда съвсем добре, щото видях как Клинтък нападна първи, а после извади пистолета си. Можеш да питаш хората там как стана всичко, а като говориш и със Санди Раймс, той със сигурност ще ти каже как измъкна оръжието на Клинтък — онова, дето носеше със себе си, преди да успее да го използва.

— Госпожица Бейзов каза, че Клинтък е насочил оръжие към Калън отвън.

— Взе го от пикапа си, след като Калън го победи в честна битка. Аз му магнах патроните — обясни Рори. — Досетих се, че има пистолет в колата си, а след като вече простреля Калън веднъж и опита да направи същото вътре, ми се стори благоразумно да взема предпазни мерки.

Сега Тейт потърка лицето си и с двете ръце.

— Боже всемилостиви.

— Забравяш и за счупената бутилка. Той счупи бутилка — обади се и Челси. — Нахвърли се с нея на Калън. Не се би честно.

— Майка ти знае ли, че си тук и се замесваш в кръчмарски свади? — сопна се Тейт.

— Знае, че съм с Рори. Или се надявам да знае. Почти всеки ден говоря с нея.

— Куп глупости, ето с какво разполагам. Къртис, ти влизай вътре и започни със Санди Раймс. Вземи показанията му. Госпожице Бейзов...

— Джесика.

— Джесика, нека идем до автомата за безалкохолни, понеже не мога да получа чаша силно уиски, каквото ми трябва. Ще допусна, че ти си най-разумна от всички тук. Така че ще ми опишеш всичко, стъпка по стъпка.

— С удоволствие.

Калън отпи от бирата си, докато прекосяваха паркинга.

— Ядосан е...

— Ще му мине — сви Бодин рамене. — Знаеше, че ще приклешиш Клинтък, и знае, че самият той би постъпил така при подобни обстоятелства. Разочарованието му ще трае повече от яда. И няма да е разочарован от теб, а от Клинтък.

След час Калън усещаше всяка драскотина по тялото си. Замисли се с признателност за пакета с грах, който Бодин беше прибрала в камерата, и му се прииска да бе добавила още няколко.

И все пак смяташе, че всичките му болезки си заслужаваха. Гарет Клинтък щеше да остане зад решетките за дълго. Предполагаше, че показанията на Джесика също ще улучат целта.

Клинтък определено имаше нужда от психиатър.

Докато стискаше зъби от болката в ребрата, когато слизаше от пикапа, си напомни, че Клинтък беше още по-зле.

— Искаш ли да идеш и да кажеш на Съндаун?

— Ще му кажа сутринта.

Бодин го прегърна през кръста.

— Можеш да се облегнеш на мен. — Вдигна поглед и въздъхна към луната. — Трябва да кажа, че това е на първо място в личната ми

класация като красива нощ за битки. Джесика направи някои странни снимки на „Степ ъп“ и на някои от клиентите, докато Тейт ти четеше конското. — Отвори вратата, свали му шапката и я метна настрана. После прокара пръсти през лицето му, за да прецени нараняванията. — Няколко дни няма да си хубавец, но пък му счупи носа.

— Да, така мисля.

— Никога повече не ме избутвай така настрана.

Той изви вежди. Дори и това болеше.

— Гарантирам ти, че ако някой шибан задник пак насочи оръжие към теб, отново ще се случи същото.

— Тогава следващия път ще съм готова и ще те избутам първа.

— Тя леко го побутна назад, за да разкопчае ризата му. — Нека видим и останалите ти части.

Той стисна ръцете ѝ.

— Сърцето ми спря при мисълта, че може да те простреля.

— И моето не се почувства особено добре, когато му се откри като мишена. Проклет Гари Купър.

— По-скоро Клинт Истууд. Чейс е повече като Гари Купър.

Хвана лицето ѝ и я целуна така, че болката, страстта и удоволствието изригнаха и се смесиха.

Тя сграбчи раменете му и нежно го прегърна.

— Не си във форма, за да ме разпалиш тая вечер, Скинър.

— Но се налага да го направя. — Той бързо свали ризата ѝ и притисна гърба ѝ към вратата. — Трябва да те имам. Просто ме остави. — Разкопча сутиена ѝ, метна го настрана и остави гърдите ѝ да изпълнят дланите му. — Нека те имам.

— Исках да ти разкъсам дрехите още като му удари първия юмрук. — И тя започна с ризата му. — После да не ми се оплакваш, като те заболи.

Устните ѝ се впиха в неговите.

Цялата жега, целият огън, цялата страст, които беше затаил, за да се бие хладнокръвно и честно, изригнаха в него. Желанието да наранява сега бе прераснало в копнеж да я обладае. Нея.

И той се поддаде.

Изпита болка, когато ръцете ѝ, задебелили и алчни, издърпаха дрехите му и се впиха в тялото му. Но болката беше някак далечна, почти недоловима, заровена под този яростен див глад.

Не я изчака, не можеше да чака, влезе в нея веднага, щом успя да се съблече. И я облада така, сякаш животът му зависеше от това.

Тя се изви бездиханна, стисна косата му, сякаш се пазеше да не полети от скала. Очите му бяха станали зелени, отразяваха нейните с почти животинска страст и приковаха погледа ѝ в неговия.

Премина през нея като горски пожар, като мълния, остави я като изпепелена земя. Тя се извиваше под него, направляваше го по-силно, по-бързо. Той грабеше, тя пленяваше. И когато мълнията отново удари, тя я яхна, докато и този път пламъците не погълнаха и двамата.

Разтреперана, изпотена, тя дишаше тежко. Сърцето му блъскаше заедно с нейното.

Бодин се сети за оня миг, когато Клинтък вдигна оръжието си — забавянето, усещането как земята се люлее, и си помисли, че това беше почти същото.

— Ето какво ще направиш.

— Бодин, мисля, че има многобройни причини да не мога да помръдна точно сега.

— Предупредих те да не се оплакваш като те нараня. А ти ще идеш да си вземеш горещ душ. След това ще изпиеш едно обезболяващо, малко уиски и ще сложим лед където трябва, а после ще почистим и превържем раните.

— Аз съм си добре така.

— Това е заради адреналина от секса, а той скоро ще спадне.

— Адреналин от секса. — Той се усмихна, опрял устни в шията ѝ. — Трябва да се бутилира.

— Тая вечер скрита един задник, който си плачеше за това, и го гарнира с най-страхотния и шантав секс на пода, който някога съм правила.

— И който и аз съм правил.

— Това, доколкото мога да преценя, беше възможно най-мъжкарската вечер. Но може и да си по-зле, отколкото предполагаш. Ще стане по-лошо, ако не се погрижим. — Внимателно, тя го погали по гърба. — Направи го заради мен, Калън.

Никога не молеше, и никога толкова нежно. Той нямаше избор. Когато помръдна, не успя да сдържи стона си.

— Ребрата ти май са най-зле. Отляво.

— Да, знам. — Като се погледна, за пръв път видя синините, примесени с яростно червено. — По дяволите.

— Утре ще изглежда и ще се усеща по-зле, така че нека те оправим. — Тя издърпа обувката си, която още беше на крака ѝ, заедно с панталона, захванал се за нея. Изправи се и му подаде ръка. — Хайде, каубой, да те водим под душа.

Той стисна ръката ѝ и бавно се изправи. Застана така и я огледа.

— Трябва да си наясно какво предстои.

Сърцето ѝ леко подскочи.

— Може би, но не ми се ще да стане, докато едва стоиш на краката си.

— Вероятно си права. Ще изчака.

Тя обу дънките си, докато Калън куцукаше към душа. Можеше да изчака, помисли си тя. Не си падаше по излишното суетене, но ако мъжът, когото осъзна, че беше чакала цял живот, ѝ кажеше, че я обича, ѝ се искаше да му отвърне със същото... когато той не кървеше.

29.

Нямаше против насиненото си око и ожулената си челюст, нито против порязванията и подутите си кокалчета. Ребрата му създаваха малко проблеми, но след ден-два нямаше да се оплакват при всяко порязко движение.

Стараеше се да се придържа към истината и пусна слуха сред гостите, особено сред децата, че се е сбил в бара с някакъв хулиган.

Освен това убеди Алис да излезе с него на езда. Тя обсипваше Роузи с обич и внимание, а младата кобилка ѝ отвърщаше с искрена отдаденост.

Заедно с Морийн Алис засади сестринската градина, а в кухнята помагаше на Клементайн. Със затоплянето на времето често оставаше с бабите на верандата и плетеше.

Големият ден дойде, когато се съгласи да иде с бабите си до Бодин хаус, за да огледа къщата и да реши дали ще ѝ хареса да живее там.

Спряха в развлекателния център „Бодин“ — по искане на Алис. Дори отдалеч си личеше колко е нервна, затова Калън се отклони и поведе към жените двата коня, които беше избрал за предстоящата разходка.

— Дами, досега си мислех, че денят не може да стане по-хубав. Вие докажете, че греша.

— Харесвам флиртуващите мъже. — Мис Фанси му намигна.

— Бяхме в къщата, в Бодин хаус. Мама и баба живеят там, когато не живеят в ранчото. И аз мога да живея там. И аз мога да живея там. Не знам.

— Не се налага да решаващ веднага — успокои я Кора. — Просто искахме да я видиш.

— И там има хамбар, само че е по-малък. Роузи може да живее там. Няма ли да е самотна? Трудно е да бъдеш сам.

— През целия ден ще я посещават мили момчета като тези тук.

Алис огледа двата коня и се приближи, за да ги почеше.

— На ливадата има много коне. Много. Коя е тази?

Калън се обърна.

— Това е Каръл. Тя работи с мен.

— С конете. Има дълга коса и работи с конете. Тук не изглежда както преди. — Тя се огледа и притисна ръце към гърдите си. — Не помня добре как изглеждаше, но не беше така. Тя работи тук. И ти работиш тук. Близо е до Бодин хаус.

— Понякога обичам да се промъквам там и да си прося обяд, когато майка ти и мис Фанси са наоколо. Може би ако решиш да живееш там, ще идваш понякога и ще ми помагаш.

Тя спря да се оглежда нервно.

— Да идвам и да помагам тук? На теб? С конете? Както помагам на Сам и Чейс в ранчото ли?

— Да, точно така. Винаги мога да използвам човек, който се разбира така добре с конете като теб.

— Бива ме с тях. И те са добри с мен. А кой е това?

— Това е Изи. И той работи тук.

— Това име ли е? Не съм чувала такова име.

— Това му е името — отговори Калън и направи знак на момчето. Алис веднага отстъпи назад и стисна ръката на Кора. — Просто искам да отведе конете на ливадата ей там. Ще дойдат хора да ги яздят.

— Защото той работи тук — прошепна Алис и още по-здраво стисна Кора.

— Дами. — Изи потупа периферията на шапката си.

— Изи, би ли отвел конете за оседлаване?

— Смятай го за свършено, шефе.

— Защото работиш тук — прошепна отново Алис, забила поглед в него.

— Разбира се, госпожо. Най-добрата работа — каза Изи. — Кал, Каръл ще вземе Хармъни на ездата. Исках да питам дали да подготвя Съндаун за урока, дето ти предстои.

— Ще го яздя до центъра.

— Съндаун е тук — показа го Алис. — Виждам го.

— Много добър кон. Иде големият шеф — добави Изи, а Алис откъсна поглед от него и се огледа.

— Бодин е! — Ръката на Алис, с която стискаше Кора, се отпусна. — И Бодин работи тук. Съвсем близо до Бодин хаус.

— Ще оседлая тия приятели. Дами... — Изи отново потупа шапката си и поведе конете, а Бодин дойде при тях.

— Бодин, ходих да видя Бодин хаус. Нищо не изглежда същото. Всичко е различно. Голямо е.

— Голямо е. — Бодин небрежно прегърна Алис през раменете. — Искаме да вярваме, че разполагаме с по нещо за всеки, който търси истинско уестърн преживяване. Може някой ден да појздим наоколо и да видиш още повече. Според мен няма по-добър начин да се разгледа курортното селище, отколкото върху кон.

— Може ли да појздим наоколо?

— Разбира се.

— Сега?

— Аз...

— Искам да яздя сега. Мога да яздя с теб.

— Хм.

Калън ѝ се ухили. Знаеше, че в момента се сеца за куп неща, с които бе планирала да се заеме. И никое от тях не включваше езда с Алис из курорта.

— Бодин сигурно е много заета — започна Кора.

— Тя е големият шеф.

— Да ти кажа, права си. Големият шеф може да отдели час, за да те разведе наоколо. Скинър, избери добър кон за леля ми.

— Ще го направя.

— Ти ще яздиш Лео — обяви Алис. — Видях го на ливадата. А аз ще съм с нов кон. Не се страхувам да яздя нов кон.

— Трябва да дойдеш с мен и да си избереш кон — каза Калън.

Тя го хвана за ръката с удоволствие.

— Знам, че си заета, Бо — тихо каза Кора, докато гледаше как Алис се отдалечава с Калън.

— Харесва ми да съм заета. Защо с бабчето не идете да обядвате, а аз ще ви пратя съобщение като се връщаме.

— Ти си добро момиче, Бодин. Не оставяй някой да ти казва противното. Кора, идвай. Имам настроение за чаша вино с обяда.

Щеше да се наложи да работи до по-късно, мислеше си Бодин, докато оседлаваше Лео. Но и без това го беше планирала. За тази вечер имаше две събития, а искаше да присъства поне в началото.

Освен това трябваше да се погрижи и за специалната вечеря следващата вечер. Предполагаше, че Калън ще удържи на думата си. А ако не го направи, тя щеше да хване бика за рогата.

— Каръл работи тук — каза Алис толкова тихо, че Бодин едва я чу. — Извежда онези хора на езда. На ботушите си има сини птици.

— Ще изведе хората на ездитна разходка. Мислех да пояздим наоколо, за да разгледаш.

— Ще яздим наоколо. Изи работи тук. Твърде е слаб. Трябва му съпруга, която да му готви.

— Може да се научи и да си готви сам.

— Нарича Кал „шефе“, обаче ти си големият шеф.

— И тя не ни оставя да го забравим — каза Калън и се приближи, за да провери дали всичко е наред. — Направила си добър избор с Джек. Искаш ли да ти помогна?

— Вече не се налага — каза Алис.

Метна се на седлото, все едно цял живот го беше правила. И го накара да се гордее.

— Яздиш добре, мис Алис.

— Така е, защото ти и Съндаун отново ме научихте. Ти си приятел с мама, но също си и мой. Можеш да бъдеш и мой.

Калън се разчувства и я потупа по коляното.

— Можем да сме един на друг.

— Аз съм Алис. Наричай ме Алис. Без повече „мис Алис“, ако ще сме си приятели.

— Така да бъде.

Бодин и Алис подкараха конете през портата, която Калън отвори.

— Можем да тръгнем към реката — предложи Бодин. — Ще видим някои вили, хубав пейзаж и един от къмпингите.

— Къмпинги.

— Луксозен къмпинг, да. Защото е наистина луксозен и е устроен точно в курорта. Не е като да разпъваш палатка и да спиш в спален чувал.

— Ще трябва ли да срещаме още хора?

— Не. — Разпознала нервното напрежение, Бодин се усмихна непринудено. — Имам предвид, че може и да подминем някой, който

ще ни поздрави, но няма да се налага да разговаряме с никого, ако не искаш.

— Изнервям се, когато говоря с непознати. Обаче съм по-добре. Мисля, че съм по-добре.

— Алис, ти си много по-добре.

— Запознах се с Каръл и Изи.

— А това е достатъчно за един ден.

Бодин се обърна с усмивка и видя сълзите в очите на Алис.

— Какво има? Какво стана? Искаш ли да се връщаме?

— Не. Не. Не. Радвам се да те видя. Радвам се да видя Кал. Радвам се да видя Чейс и Рори. Вие не сте мои. Не сте мои. Той ми взе бебетата, всичките ми бебета. И сега те не са мои. Мои са и не са мои. Ако Боби ги намери, ако ги намеря, няма да са мои бебета. Всички ще са пораснали и ще са с други майки. Една добра майка никога, никога не би им казала за баща им. Не мога да си ги върна. Трябва да им кажа. А те не ме познават. Аз не съм майката.

Въздъхна накъсано и продължи:

— Мога да го кажа, мога да ти разкажа, докато яздим. Сърцето ме боли, но още повече ме боли, когато си мисля да им кажа. Кал казва, че съм смела. По-смело е да не търсиш, да не намираш, да не казваш. Обаче боли.

— Дори не мога да си представя колко.

— Боби вкара в затвора мъжа, дето простреля Кал и Съндаун. Ще вкара и сър в затвора, като го намери. Но трябва да му кажа да не намира децата ми. Трябва да му кажа и да ги защитя.

— Ако някога имам дъщеря, ще я кръстя Алис.

Алис ахна и въпреки насълзените ѝ очи, в погледа ѝ проблесна радост.

— Алис ли? На мен?

— На смелата ми леля, която ще я разглези.

— И ще я люлея, за да я приспивам? — Този път въздишката ѝ беше пълна с щастие. — Мога да ѝ пея. С Рийни можем да ѝ пеем. Тя ще си има добра мама и добър татко. — Поуспокои се и се огледа. — Красива е околността. Чувствам се отново у дома. Всеки ден се чувствам отново у дома. — Усмихна се. — Мога да яздя в галоп.

След тези думи потегли бързо с коня.

Каквото и да беше предизвикало кризата, Бодин реши, че часът, прекаран в езда с Алис, си струваше.

По залез намина през фотографския клуб, който провеждаше годишните си награждавания, и с удоволствие видя, че небето не поднесе разочарование.

Всичките трийсет и осем човека от клуба се стремяха да уловят блясъка на светлината, цветовете и вихреците се облаци. Гостите, дошли за първия концерт на открито за сезона, правеха същото.

Доволна, Бодин отиде да види водещия и музикантите и се натъкна на Челси и Джесика.

— Погрижила съм се свещите да бъдат запалени след петнайсет минути — каза Джесика. — Искам верандите, дворовете и градините да засият още щом мръкне. И ни трябва поне две групи персонал, които да се въртят наоколо.

— В списъка ми е — увери я Челси.

— Щях да ви търся, а вие сами се появихте. Челси, взе ли образците за летните програми? Кърпите, пръстените и свещите?

— Вчера. Оставих ги на... — Плесна се с ръка по челото. — По дяволите! Оставих ги на кухненския плот. Излязох без тях, а ти ги искаше за днес. Още сега ще ида да ги взема.

— В момента имаш достатъчно работа. Мога да изчакам.

— Съжалявам, Бо. Знам, че искаше да ги видиш, да ги покажеш на майка си и на бабите, а аз просто... Няма да отнеме и десет минути да ги донеса.

— След пет минути ще трябва да си тук — напомни ѝ Джесика. — Аз мога да се измъкна след около час.

Моделите не бяха най-важното нещо, помисли си Бодин, но бяха в графика за деня. Тъй че...

— Защо не направим така? Мога просто да ида и да ги взема. Надявам се да оставя всичко това на двете ви за час. За мен ще е лесно да мина на път за вкъщи. Ако нямаш против да ми дадеш ключ.

— Ще ти го дам. Наистина съжалявам.

— Мога да почакам, но ще ги показвам на цял куп жени. Искам да им дам време да поспорят.

— Просто сложи ключа под изтривалката, като тръгваш. По пътя ще предупредя персонала.

— Цяла седмица ще се ядосва... — каза Джесика.

— Не, няма — отговори Бодин. — Тя ми направи услуга да ги вземе, защото нямах време. Все едно, ще остана тук за час, може и за по-дълго, ако се наложи. Само ми кажете дали ви трябва помощ с някоя от групите.

С ключа на Челси в джоба Бодин обиколи, влезе в трапезарията, за да провери подготвено ли е всичко, а след това отиде и в „Мил“ за същото.

Върна се при Калън, който стоеше с конете под изгрева на пълната червена луна.

Музиката започна с енергичното парче „Нищо, освен радиото“.

Бодин реши, че е идеално.

— Мислех, че вече си тръгнал към къщи — каза му тя.

— Щях — призна той, докато тя се приближаваше. — Чудех се дали не мога да се забавя достатъчно, за да те изчакам.

— Не и още час. Ще заведеш ли Лео вкъщи вместо мен? Аз ще си открадна една кола.

— Тогава по-добре да ти ги дам сега. — Извади букет цветя от дисагите си.

— Купил си ми цветя?

— Отмъкнах ги отгук-оттам по пътя. Мисля, че залезът беше виновен, а тази луна довърши останалото. Веднъж ми каза, че обичаш да ти подаряват цветя.

— Така е. — Взе ги и му се усмихна. — Не очаквах, че ще го запомниш.

— Много неща помня, що се отнася до теб. И съм подготвил някои думи.

— О, но...

— Мислех утре да ти ги кажа, след онази вечеря. Така би било по-стандартно. Обаче виж тази луна, Бодин, тази огромна червена луна, която виси там. За хора като мен и теб тя говори повече от шампанското.

Бодин погледна към голямата светеща топка в безкрайния небосвод. Тя говореше повече за хора като него и нея. Той я познаваше. Познаваше го и тя.

— Искам да знаеш, че онова, което ще ти кажа, не съм го казвал на друга жена. Може би на майка ми, на сестра ми няколко пъти. Не

достатъчно, но ще поработя над това. Но никога на друга жена, означаваща нещо за мен, защото тези думи променят всичко.

Тя погледна цветята. Диви, помисли си. Не от парник, а цветя, родени диви и свободни. После погледна към него. Лицето му — още ожулено, очите му — сини на лунната светлина.

— Доста думи каза, Скинър.

— Опитвам се да намеря важните. Когато се върнах, когато те видях отново, бях разтърсен. Не само че беше пораснала и беше се разхубавила, но като те видях, осъзнах, че бях мислил много за теб, докато ме нямаше. Дребни неща, парченца от живота ми тук. Хубавите неща. А хубавите спомени включваха теб по един или друг начин. Не се върнах заради теб, но ти ме накара да остана. И ме караше през цялото време.

— Чувствахме нещо един към друг — продължи той — и може би предполагахме, че ще го започнем и това ще е достатъчно. За мен не е достатъчно и ще направя всичко възможно, за да не е достатъчно и за теб. Обичам те.

— Ето на — тихо каза тя и направи стъпка към него.

Калън вдигна ръка и я спря.

— Не съм приключил. Ти си първата и ти ще си и последната. Мога да ти дам известно време, за да свикнеш, но ето така стоят нещата. Сега вече приключих.

— Щях да ти кажа, че и аз те обичам, но трябва да уточниш с какво трябва да свиквам.

— Умна жена като теб би трябвало да направи връзката. Ще се женим.

— Ще се... какво? — Тя отстъпи назад.

— Може да го обмислиш, обаче... — Той я придърпа обратно. — Да се върнем към първата част.

— Не можеш просто така да прескачаш...

Той я целуна и повтори:

— Да се върнем към първата част.

— И аз те обичам. Но не можеш да ми казваш, че ще се женим.

— Току-що го направих. Ще ти взема и пръстен, ако искаш. Ще го избира сам.

— Ако ще нося нещо, трябва да имам ду... — Тя рязко млъкна и го бутна. — Може пък да не искам да се омъжвам.

— Жена като теб знае какво е да се даде такова обещание. Ще ми трябва обещанието ти, Бодин, точно както ще трябва да ти дам своето. Но можеш да си помислиш известно време.

Отново я целуна, силно, кратко, за последно.

— Можем да поговорим за това като се прибереш. — Той хвана юздите на Лео и яхна Съндаун. — Ще те чакам.

Тръгна да обръща конете, а Съндаун я изгледа. Ако беше човек, със сигурност щеше да се усмихва.

— Може да чакаш дълго!

— Не ми се вярва — отговори той и подкара в лек тръс.

Причината Бодин да закъснее несъмнено се дължеше на това, че Калън ѝ беше объркал мислите. Как се предполагаше да се съсредоточи в работата си, във въпросите на персонала, в подсигурияването, че концертът за откриването на сезона ще мине гладко, след като той ѝ беше тръснал предложението за брак като връзка ключове за кола и ѝ беше заявил, че тя ще кара, все едно дали беше в настроение, или не.

Беше подготвена за частта с „обичам те“ — „и аз те обичам“, макар че според графика ѝ това трябваше да фигурира в съботното меню. Прямото зачекване обаче на брачната тема не ѝ даде време да стъпи здраво на краката си.

Все пак постави цветята във вазата, а вазата — на бюрото си. Цветята ѝ харесваха. Много неща ѝ харесваха, когато бяха свързани с Калън Скинър.

Само дето не ѝ харесваше да ѝ казват как да прекара остатъка от живота си. В едно отношение обаче той беше улучил целта. Тя знаеше откъде идва, а там, откъдето идеше, приемаха брака сериозно. Не като прищявка, не като прилив на хормони или някакви романтични мечти, а сериозно, като основа за всичко останало.

С ключа на Челси в джоба си, седна зад волана на малката кола, която беше заела за вечерта. Ето какво щеше да му каже, реши тя. Нямахше да ѝ казва какво да прави, а брака, брака приемаше на сериозно.

И щеше да каже точно това, когато почувстваше, че е готова. Той можеше и да почака.

Остави музиката, светлините, гостите и персонала зад гърба си и подкара към тишината. Можеше да използва спокойствието, за да помисли. Докато паркираше пред жилището на Челси, почти си пожела да беше помолила и Джесика за ключа ѝ. Малко спокойствие и време за размисъл, а после приятелка, която да я изслуша.

Може би щеше да вземе мострите и да ги отнесе в офиса. Или пък щеше да покара покрай реката. Или щеше да се прибере и да се затвори в стаята си.

Призна си, че всичките тези възможности звучаха като бягство.

По дяволите.

Отключи вратата и я задържа с бедрото си, докато пъхаше ключа под изтривалката. Влезе вътре и се пресегна да включи осветлението.

Ръката около гърлото ѝ спря въздуха ѝ и заглуши писъка ѝ. Бодин инстинктивно опита да изрита нападателя с ботуша си и го удари с лакът. Острото убождане превърна паниката ѝ в ужас и тя безпомощно се вкопчи в ръката, стиснала шията ѝ.

Усети как пропада, пропада в някакъв тунел, с отпуснати крайници. Всичко се забави. И после спря.

Макар да приближаваше полунощ, по пътя към къщи Джесика се чувстваше превъзбудена. Всичко беше минало идеално и можеше да остави почистването под надзора на Челси и на Рори, който също се беше появил.

Макар да подозираше, че Чейс ще е заспал — животът в ранчото започваше рано — реши да му прати съобщение, за да го види още щом се събуди сутринта.

Да, щеше да му пише, помисли си, след като се преоблече и си сипе чаша вино.

С усмивка на лицето (все още се изненадваше как някой може да бъде толкова щастлив!) паркира колата си и слезе. Направи две крачки, когато забеляза спрялата до тротоара кола пред входа на Челси.

Зачуди се защо ли Бодин ще е още там повече от час, след като беше тръгнала. Отиде до колата и я огледа. Куфарчето на Бодин беше на седалката до шофьора.

Неуверена и неспокойна, отиде до вратата на Челси и почука.

— Бо?

Може би се беше забавила с мострите, помисли си, само дето прозорците бяха тъмни.

Надигна ъгъла на изтривалката и видя ключа.

Заряза вродената си дискретност, вдигна го и отключи.

— Бодин?

Пресегна се към ключа за осветлението и го натисна, но лампата не светна. Направи крачка напред и скрита нещо. Наведе се и вдигна шапката на Бодин.

* * *

Това, че го беше накарала да изчака, не тревожеше Калън. Нямахте да е жената, която обича, ако беше покорна. Освен това му беше приятно да знае, че бе успял малко да поразклати увереността ѝ. Тая жена имаше дяволски добър баланс.

Трябваше да изчака. Един мъж можеше да си прекарва времето много по-зле от това да стои навън в красивата пролетна нощ под тая огромна червена луна и да чака любимата. Реши да влезе, да си вземе бира, а може би и книга.

Чейс изскочи от къщата и Калън се втурна да го пресрещне. Сърцето му заблъска лудо, преди приятелят му да е успял да каже нещо.

— Някой е отвлякъл Бо.

Нещо не беше наред. Нещо ужасно не беше наред. Всичко бе замъглено, приглушено. Зрението ѝ, умът ѝ, слухът ѝ. Искаше да извика, но не можеше да изрече и една дума.

Не чувстваше болка, не чувстваше страх. Нищо не усещаше.

Постепенно започна да различава светлината като от лампа с мръсен абажур. Започна да долавя звуци, някакво неясно цъкане. Нямахте цветове, само някакви форми зад мръсната светлина. Не можеше да измисли имена, които да прикачи на формите. Опита се, но яростна болка запулсира в главата ѝ.

По-скоро усети стенанието в гърлото си, отколкото го чу. Една от формите се приближи.

Мъж. Мъж. Формата беше на мъж.

— Ти не си онази! Това не е твоят дом! Вината е твоя. Не е моя.

Отново се отдалечи. През гадното пулсиране в главата си и яростно препускащото си сърце, тя започна да различава и други форми и да им намира имена.

Стени, мивка, котлон, под, врата. Ключалки. Боже Господи.

Опита да помръдне, да се изправи и светът се разтресе.

— ... за коне — долови думите му. — Не използвах много. Само за да те усмири, докато те доведе тук. Но не теб, не трябваше да си ти.

Жилището на Челси. Ключ под изтривалката. Вътре — тъмнина.

Съсредоточи се да си размърда пръстите, после ръцете, краката. Нещо тежеше на левия ѝ крак... левия ѝ крак... и когато чу дрънченето на верига, разбра.

Треперенето започна дълбоко отвътре, продължи да избива навън.

Алис. Като Алис.

— Трябва да извлечем най-доброто. — Върна се и седна до нея на походното легло. — Ето какво ще направим. Ти си млада и красива.

Тя извърна глава, докато той ѝ търкаше бузата.

— Имаш дълги години, за да раждаш деца. Ще си направим много синове. Знаем как да те накарам да се чувстваш добре, докато ги правим.

Все още слаба, Бодин опита да го избута, когато той прокара ръка през гърдите ѝ.

— Не искаш да стане по този начин. Сега си моя съпруга и ще трябва да ме удовлетвориш.

— Не, не мога да съм ти съпруга.

— Мъжът избира и го прави. Щом веднъж те заплодя, ще видиш. Ще видиш как е.

— Не мога. — Тя избута ръцете му, докато той разкопчаваше дънките си. — Лошо ми е. Вода. Моля. Може ли вода?

Ръката му замръзна. Изправи се с тежка въздишка и отиде до мивката.

— Това е от конското успокоително, предполагам, но ще ти мине. При всички случаи ще започнем тази нощ. Достатъчно дълго чаках.

Тя се отпусна и се насили да мисли, да мисли достатъчно ясно въпреки страха и пулсиращата болка. Прималяваше ѝ, стомахът ѝ се бунтуваше, но тя разбираше.

Наложи се той да я надигне, за да може да пие, а докосването му я отвращаваше. Въпреки всичко отпи, бавно.

— Не мога да съм ти съпруга.

Той ѝ удари шамар.

— Това са глупости и аз няма да ги търпя.

Болката само ѝ помогна да разсее остатъка от мъглата в съзнанието ѝ.

— Не мога да съм ти съпруга, защото с теб сме братовчеди. — Използва всичките си сили, за да успее да се отдръпне от него. — Майките ни са сестри. Това ни прави братовчеди, Изи.

— Не ща да те удрям отново, но ще го направя, ако продължиш да лъжеш и да говориш глупости.

— Не те лъжа. Майка ти е Алис Бодин, моята леля.

— Майка ми е умряла при раждането ми. Проклятието на Ева.

— Така ли ти каза баща ти? Чул си за Алис Бодин, как се е върнала след толкова години. След години, прекарани в тази стая.

— Това е къща!

— Точно тук, заключена и окована, точно като мен сега. Но не може да си го направил ти. Твърде си млад.

Но не беше чак толкова млад, че да не убие две жени, помисли си тя. Не твърде млад, за да не я убие, ако имаше грешния подход.

— Кръстила те е Рори и постоянно говори за теб. Как ти е пяла и те е люляла, за да заспиш. Колко те е обичала.

Очите му — лешникови, с лек намек за зелено — се впиха в нейните.

— Майка ми е умряла още щом съм се родил.

— Майка ти е живяла тук години, след като си се родил. Разказа ми всичко за това място. Знаем, че стиропорът на стената е сложен скоро. Знаем, че зад него стените са с гипсокартон, шпакловани са, но не са довършени. А от другата страна на оная завеса има тоалетна и малък душ. Откъде мога да го знам, ако майка ти не ми е казала?

Той се почеса по главата.

— Опитваш се да ме объркаш.

— Ти се срещна с нея. Мисля, че тя някак успя да те познае. Разплака се, след като двете с нея се отдалечихме след срещата ви. Плака и ми разказва за теб и за другите си деца. Бебетата, които баща ти е взел от нея. Би трябвало да си я виждал понякога наоколо. Да работи в градината. Тя каза, че той я бил окувавал навън, за да работи в градината. Виждал ли си я?

— Това не беше майка ми. Не беше и жената, която видях в курорта.

— Била е и двете. Не ти е било позволено да излизаш, когато тя е била навън, нали? Не ти е било позволено да разговаряш с нея.

— Млъкни.

— Ние сме кръвни роднини, Изи.

Той отново я удари, само че по-силно, достатъчно, за да усети вкуса на кръвта. В очите му се появиха сълзи.

— Той ти е казал, че името ѝ е Естер, но тя се казва Алис. Знаеш, че не те лъжа. Излъгал те е. Излъгал те е и те е взел от нея.

— Просто млъкни!

Изи се отдръпна от леглото и започна да отстъпва.

— Имало е куче, зло куче, както и кон, с хлътнал гръб. Крава, която дава мляко, и няколко пилета. Има и хижа. Там я е държал първо, в мазето. Ти си роден в това мазе и си живял с нея около година, преди той да те вземе от нея.

— Той каза, че е умряла, също като останалите.

Стомахът ѝ се сви, като чу за останалите, но успя да запази гласа си спокоен.

— Излъгал те е, знаеш, че те е излъгал. Направил е живота ти толкова тежък, нали така?

— Магнах се като бях на петнайсет.

Сега трябваше да прояви състрадание, разбиране.

— Не се учудвам.

— Всичко трябваше да е по правилата, по неговите правила и ми съдираше кожата от гръба, ако нарушах някое.

— Не те виня, че си се магнал. — Още съчувствие, каза си тя. Дай му съчувствие, разбиране. Семейни чувства. — Майка ти е щяла да те защити, но той я е държал заключена.

— Върнах се. Земята е толкова моя, колкото и негова. Имам право над нея. Ще си създам семейство. Ще имам синове, съпруги и

семе́йство.

— Имаш си семейство. Аз съм ти братовчедка. Трябва да ме пуснеш, Изи. Мога да те отведа в ранчото, при майка ти.

— Няма да стане така. Не съм глупак. Може би ти си лъжкията. Ще помисля. — Отиде до вратата и я отключи. — Ако лъжеш, ще се наложи да те нараня. Ще трябва да те накажа за това.

— Не лъжа.

Той излезе и Бодин чу щракането на ключалката. За миг си позволи да се отпусне, да се предаде разтреперана и да се разплаче. После стана от леглото и се изправи. Клатушкаше се, но стоеше изправена.

Бръкна в задния си джоб и не се изненада когато откри, че ѝ е взел телефона. Но от предния си джоб извади малкото сгъваемо ножче, което винаги носеше, седна на пода и започна да дълбае около веригата.

30.

Нямаше да се поддаде на паниката, нямаше да се остави на гнева. Бушуваха в него, но Калън ги задържа заключени, докато стоеше в кухнята на Лонгбоу.

Шерифът беше дошъл, после си тръгна. Калън знаеше, че Тейт е ангажирал всичките си служители да търсят и се беше свързал с ФБР с намерението да натисне източниците, които беше намерил.

Това нямаше никакво значение за него.

Слушаше хлипането на Челси. Била забравила някакви мостри и Бодин отишла до жилището ѝ, за да ги вземе. Никой не се съмняваше, че който и да бе отвлякъл Бодин, се беше целил в Челси.

Но дори след като спря да плаче, Челси нямаше никаква представа кой би могъл да планира да я отвлече.

Тейт твърдеше, че имат предимство, че не е минал повече от час между времето на отвличането и от намирането на колата и шапката на Бодин от Джесика.

Това също нямаше никакво значение.

Още на зазоряване щеше да започне от мястото, където беше намерена Алис, и да проведе собствено издирване.

Слушаше и изучаваше картата, която Сам беше разпространил. Видя, че пръстите на Сам трепереха, но не каза нищо. Всички от ранчото, заедно с хората от курорта, щяха да си изберат район и да търсят по групи.

С коли, с коне и с АТВ-та.

Той си беше избрал район и нищо нямаше да го отклони.

— Претърсили са на километри около това място — посочи Сам.

— Остават още много километри. Проклет да съм, ако тоя, дето е отвлякъл Бодин, не е същият, който е отвлякъл и Алис. Трябва да взема ремарке. Ще се отдалеча, а оттам ще поема със Съндаун. Така ще покрием повече площ.

— Има пътища, чакъл. — Алис стоеше в основата на задното стълбище, облечена в пижама и бледа като луната. — И огради, и

места, където снегът беше много дълбок. Направих снежен ангел. Спомням си. Сър е взел Бодин. Чух да говорите. Взел е Бодин.

— Не трябва сега да се тревожиш. — Кора беше толкова изтощена, че ѝ се наложи да се подпре на масата, за да се задържи права.

— Да! Да, трябва да се тревожа. Спри, спри, спри. — Притисна ръка към устата си. — Мога да се върна. Ако мога да намеря пътя, мога да се върна. Той ще я пусне ли, ако се върна? Не искам да нарани Бодин. Тя е и моя. Мога да се върна, ако намеря пътя.

Морийн облегна длан върху рамото на Кора, след което се изправи, отиде при Алис и я прегърна.

— Знам, че би отишла, но ние ще я намерим. Ще я намерим.

— Обичам я, Рийни, честна дума.

— Знам.

— Не трябваше да си тръгвам. Той нямаше да я вземе, ако не бях си тръгнала.

— Не. Това не е истина, а ти никога, ама никога не си го мисли.

— Може Рори да знае. Той знае ли как се стига дотам?

— Още търсим — отговори ѝ Рори. — Ще я намерим.

— Не Рори на Рийни. Моят Рори. Той дали знае?

— Нека сега поседнем. Джесика, би ли направила чай, аз просто не...

— Разбира се.

— Не ща да седя. Няма защо да седя. Ти сядай! Ако Рори знае... Не искам да знае. Баща му е зъл. Зъл е. Не бива да знае. Беше само бебе.

— Алис, моля те. — Сломена, Морийн седна и покри лице с ръцете си.

— Казах на Бодин. Казах ѝ, че няма да му кажа, нито на него, нито на другите ми бебета. Те вече не са мои бебета. Казах ѝ. Тя ми каза, че съм смела. Но ако той вече знае, значи знае. Трябва да го питаме дали знае, инак сър ще я нарани. Ще я изнасили и ще ѝ вземе бебетата. Той...

— Стига! — Морийн отново се изправи и се обърна към Алис. — Стига...

Калън я избута настрани и сложи дланите си върху раменете на Алис.

— Как да го намерим, за да разберем дали знае?

— Ти знаеш.

— Не мога да се сетя точно сега, Алис. Не мога да мисля ясно. Помогни ми.

— Бива го с конете. Учтив е и казва „госпожо“. Има зелено в очите си и малко червено в косата, съвсем малко. Нарича те „шефе“, а Бодин е големият шеф. Ще помогне да намерим Бодин, ако може. Той е добро момче.

Прозрението го осени. Наложил се да вдигне ръцете си от раменете ѝ, иначе щеше да забие пръсти до костите ѝ.

— Да, така. Изи Лафой — каза Калън и се обърна към масата. — Тя говори за Изи Лафой.

Веригата беше забита дълбоко в стената. Ножчето се изтъпи. Обляна в пот и с разкъравени пръсти си наложи да се изправи и да потърси нещо, каквото и да е, за да може да го използва като оръжие или инструмент.

Пластмасови вилици и лъжици, пластмасови чинии и чаши. Евтина керамична купа. Обмисли дали да не я счупи с надеждата да получи няколко остри парчета и отложи това за по-късно, ако се наложеше.

Огледа банята, веригата се влачеше зад нея.

Вдигна поглед към прозореца, към черната нощ навън. Ако успееше да свали проклетата верига от стената, можеше да успее да намери начин да се изкатери дотам и да го счупи. Едва щеше да успее да се промъкне през него, но можеше да го направи.

Проблемът беше, че с тъпото джобно ножче това щеше да отнеме дни, дори повече, за да изчовърка халката на веригата от стената.

А се съмняваше, че разполага с дни.

Ако Изи ѝ повярваше, не би могъл да се възползва от нея. Можеше да спре дотам. Ако не ѝ повярваше, щеше да го направи.

Хората щяха да я търсят и може би щяха да я намерят, преди да загине или преди да бъде преbita и изнасилена, но не можеше да разчита.

Погледна ножчето. Можеше да го прободне в окото, помисли си. Можеше да се окаже достатъчно, но пак щеше да е прикована към

стената.

Отново седна на земята и този път зачовърка ключалката на глезена си. Никога през живота си не беше разбивала ключалка, но ако съществуваше подходящо време, когато да се научи да го прави, то беше сега.

Дали би могла да го придума да ѝ махне веригата? Да изиграе картата с кръвното родство? Хей, Изи, защо не ме разведеш наоколо?

Отпусна глава на коленете си и започна да вдишва и издишва.

Човекът беше луд, с промит като на Алис мозък. И без осемнайсетте години възпитание, с които тя бе разполагала. Не обичаше баща си, тя го виждаше. Дали не би могла да го използва?

Той беше оръжие, а оръжията можеха да се използват, точно като куршум или острие.

— Няма да умра тук — зарече се тя. — Няма да бъда жертва. Ще се измъкна. Ще се прибера. Проклет да си, Калън, но ще се омъжа за теб. Реших го. Приемам.

Бясна на себе си, тя избърса сълзите, премигна, за да проясни погледа си, и се залови за работа.

По едно време задряма, но се стресна и се събуди. Щеше да спи като се прибере вкъщи. Щеше да си вземе горещ душ, да изпие цял галон кафе. Не, галон кока-кола, ледена върху пресъхналото ѝ гърло.

И да хапне нещо топло.

За бога, Алис, как си оцеляла?

И като се сети как в продължение на толкова години Алис бе правила точно това, да оцелява, Бодин се залови още по-здравео за работа.

Когато чу изщракването, умът ѝ се изпразни. Всяка мисъл просто изтече. Ръцете ѝ се разтрепериха, прокапа кръв, когато опита да отвори гривната около глезена си.

Чувстваше краката си като гумени, когато се изправи и започна да пресмята как да стигне до прозореца. И тогава чу ключалките да щракат и да тропат по вратата.

По кожата ѝ отново изби пот и тя припряно започна да връща стиропора на мястото му, нахлузи веригата си и застана до леглото, стиснала изтъпеното джобно ножче.

Щеше да го уговори, каза си. Някак щеше да го уговори, но ако не можеше? Щеше да се бие.

Вратата се отвори и лудо биещото ѝ сърце спря, когато срещна мрачните очи на мъжа, който двацет и шест години беше държал Алис в плен.

И разбра, че няма да може да го уговори.

Калън свали Съндаун от ремаркетo. Макар да не беше стрелял от години, на колана му висеше пистолет. Чейс също беше въоръжен.

Пръснаха се, семейство, полиция, приятели. Трябваше да се покрие голяма площ, помисли си той, но не толкова като преди. Изи беше раснал южно от Гарнет, а Тейт бе потвърдил, че мъжът, известен като Джон Джералд Лафой, имал хижа някъде на юг от Гарнет.

Опита се да пресметне най-вероятните райони, в които да се търси, спрямо мястото, където бе открита Алис.

— Двацет и осем мъже са навън — каза Чейс. — Имаме голяма площ за покриване, но с двацет и осем мъже ще се справим. — Погледна към небето. — Скоро ще пристигне и хеликоптерът на ФБР.

Слънцето надникна над планинските върхове.

— Няма да чакам — обяви Калън и потегли с коня.

Калън предполагаше, че Лафой се е разположил далеч от фермите и пътищата и използва дърветата и възвишенията за укритие. Но му трябваше път, по който да минава, като се прибира.

Известно време яздиha мълчаливо по фермерския път и се оглеждаха.

— Ще стои настрана от призрачното село, туристите и маршрутите на АТВ-тата. — Чейс надигна бинокъла, който висеше на шията му, и погледна през него.

— Копелето каза на Клинтък, че сме пили заедно бира след работа вечерта, когато онова момиче от колежа беше убито. Не беше вярно, но аз не отрекох. Мислех си, че прикрива мен, но всъщност е прикривал себе си. Не го забелязах в него, Чейс. Никога не съм го забелязвал в него.

— Никой не го беше забелязал.

— Не е преследвал Бодин. Не мога да реша дали това означава, че тя е в безопасност, докато той не измисли какво да прави, или...

— Просто спри. Тя е жива. Ще се справи.

— Ще се справи — повтори Калън, защото имаше нужда да го вярва. — Ще се ожения за нея.

— Знам, че така ще стане.

— Така стоят нещата. Сега ще поема на запад отгук, ще оставя пътя. Какво ще кажеш да продължиш още половин километър на север, а после да направиш същото? На изток вече сме покрили.

— Ако видиш какъвто и да е знак, ще дадеш сигнал.

Калън кимна и поведе Съндаун надолу по склона, после тръгнаха нагоре и се скриха между дърветата. Видя следи, но от животни. Сърна, мечка, лос. Сам го беше научил да ги разчита още като момче, точно както беше научил Чейс, Бодин и Рори.

Язди около километър, слънцето изгря, а той продължаваше да не вижда следа от човек или кола.

Надуши добитък и премина през пасището, проследи оградата по северната страна, докдето успя да стигне. Още един селски път. Алис беше разказвала, че е вървяла по повече от един, и той усети проблисък на надежда. Трябваше да я изчака... Защо не я беше изчакал под онази голяма червена луна? Тези мисли водеха единствено до страх и отчаяние, затова той ги прогони. Надяваше се Бодин да мисли за него. Може би ако мислеше достатъчно усърдно, щеше да го усети.

Натъкна се на някакъв фермер, който оправяше оградата си, и спря.

— Изгубил ли си се, синко? — Мъжът дръпна шапката си и изгледа студено Калън и пистолета на колана му.

— Не, сър. Това твоята земя ли е?

— Точно тъй. Надявам се да имаш причина да си тук.

— Имам. Снощи е отвлечена жена. Имам причини да вярвам, че е някъде в този район.

— Имаш ли значка?

— Не, но някои от хората, които я търсят, имат. Тя е моята жена.

— Е, не е при мен. Може пък да е избягала.

— Не е. Бодин Лонгбоу.

В погледа на мъжа се появи загриженост.

— Знам ги Лонгбоу. Бодин тяхното момиче ли е? Оная, дето управлява курорта?

— Точно така. Търся мястото на Лафой. Джон Джералд Лафой. Има и син, викат му Изи.

— Не го знам. Не се сещам за името.

— Има хижа и поне една външна постройка. Стар кон, куче, млекодайна крава и няколко пилета. Живее независим от държавата. Има си вземане-даване с „Истинските патриоти“.

— Не съм чувал името Лафой, но на около километър и половина нататък по права линия има едно място. — Мъжът посочи на североизток. — Лудия Макс, тъй го нарече моето момче. Той и приятелите му обичаха да яздят натам, докато не стигнали веднъж твърде близо до оня заселник — а той е именно такъв — и той ги прогонил. Размених си някоя дума с него за това, ама беше преди около десет години. Независим гражданин, почти луд, ако ме питаш, ама си живее там. Страним един от друг.

Надеждата, по-силна и по-ярка, се изправи пред него.

— Имаш ли телефон?

— Имам.

— Искам да се обадиш на шериф Тейт и да му кажеш каквото каза на мен, да му кажеш къде да намери хижата.

— Мислиш, че той я е отвлякъл?

— Има и син. Да, те са я отвлекли.

— Чакай да си взема коня — тъй е най-лесно да се стигне там. Идвам с теб.

— Не мога да чакам. Обади се на Тейт — повтори Калън и смушка Съндаун в галоп.

Наложил му се да забави, когато земята стана неравна и дърветата се сгъстиха. Докато яздеше, извадил телефона и се обади на Чейс. Каза му къде се намира.

— Ще дойда от север.

— На километър натам съм — каза Калън и прибра телефона.

И тогава чу изстрела.

* * *

Докато оглеждаше Бодин, Лафой затвори вратата и се облегна на нея, все едно му трябваше опора. Беше болезнено блед, очите му бяха зачервени. Скрила ръка зад бедрото си, Бодин стисна ножчето. Щеше да се бори.

На колана му висеше пистолет, в канията беше затъкнат нож.
Бодин щеше да се бори.

— Знаех си, че е намислил нещо, да ми се промъква тук и да изчезва. Гледам, изолирал е стените. Може пък да не е толкова тъп, колкото изглежда. — Погледна леглото и после отново нея. — Не изглежда вече да си е взел правото и тъй е най-добре. Синът почита бащата. Аз съм глава на тази къща, къщата, която сега отстъпвам на теб. Ти си Майра, моята съпруга. Ще ме наричаш „сър“, ще ми се подчиняваш във всичко. Сваляй си дрехите и лягай на леглото.

— Изглеждаш болен. Май ти трябва лекар. — Искаше той да се приближи достатъчно, за да може да използва ножа и да се докопа до пистолета му.

— Сваляй си дрехите — повтори той и тръгна към нея. — Ще взема правото си, дадено ми от Бог, а ти ще ми родиш синове.

Тя остана на място. Ако отстъпеше, той щеше да види, че кракът ѝ не е окован.

— Моля те. — Позволи си да покаже част от страха си. — Моля те, недей. Не ме наранявай.

Сграбчи ризата ѝ с едната си ръка и я скъса, с другата я удари. С писнали от шамара уши и с насълзени очи, тя замахна и заби ножа отстрани в шията му.

Шокът от станалото го препъна и я повлече със себе си. Кръвта му шуртеше и Бодин протегна ръка към пистолета на кръста му. Силен пристъп на кашлица го преви на две и тя се озова под него. Започна да ругае, да крещи. Отново го прободде, докато се бореше да освободи пистолета от кобура му.

Пръстите му се свиха около гърлото ѝ, стиснаха я с изненадваща сила. Бодин чу още един крясък, не нейния, после тежестта и натискът отслабнаха.

Видя как Изи запраща баща си към стената.

— Тя е моя!

— Ще те пребия, момче.

— Излъга ме! — Изи стисна баща си за гърлото. — Можех да те убия, докато спиш. Почти го бях направил.

Бодин задиша тежко и запълзя. Видя първия юмрук, който Лафой заби в лицето на сина си. Двамата се сбиха като животни и тя използва момента, за да се изправи и да побегне.

Груба настилка, кон с хлътнал гръб, крава, която не беше доена, и забита в земята верига със стар кучешки нашийник.

Помисли си за Алис и панически се втурна към гората.

Хижа, два пикапа. Насили се да смени посоката и да не се поддава на първичния си подтик да бяга, просто да бяга. В някой от пикапите можеше да има и ключове.

Чу изстрела и продължи да тича, но когато чу стъпките зад гърба си, се обърна и вдигна оръжието. Оказа се, че се цели в Изи.

— Кълна се, ще те застрелям. Въобще няма да се замисля.

Той спря. Вдигна ръце. Устата му беше разкъравена. Всъщност се усмихваше.

— Всичко е наред. Вече е наред. Спрях го. Не трябваше да опитва да вземе онова, което си е мое. Няма проблем да си ми съпруга. Всичко обмислих. Същото е като с Адам и Ева, децата на Адам и Ева. Ще си създадем семейство. Скоро ще взема и Челси. Тя ме харесва. Ще си имаш съпруга-сестра.

— Не, няма. Не си познал. На колене.

— Ще те накарам да се чувстваш добре. Знам как.

Когато направи още една крачка към нея, тя се приготви да стреля, да го убие, ако трябва.

— Не ме карай да го правя — предупреди го тихо.

И тогава отклони пистолета от него и го насочи към мъжа, който излизаше с нож в ръката и с обещание за убийство в погледа.

— Почитай бащата! — изрева Лафой и Бодин стреля. Стреля отново, когато той не спря, и още веднъж, за да го накара да се просне на земята.

— Ти го застреля. — В гласа на Изи прозвуча любопитство. Наклони глава, отиде при баща си и го сръга с ботуша. — Мисля, че е мъртъв.

— Съжалявам.

— Той беше зъл кучи син. Затова и не можа да си задържи съпруга. Все му се налагаше да ги погребва. Не исках да се държа зле с двете, които избрах преди това. Вината не беше моя. Няма да се държа зле с теб.

— Моля те, не ме принуждавай да стрелям. Моля те. — Ръката ѝ се разтрепери толкова силно, че тя се уплаши, че няма да може да я

задържи стабилна достатъчно, за да дръпне спусъка. А той само се усмихна и продължи да върви към нея.

И двамата чуха тропота на кон и се обърнаха навреме, за да видят как Калън вади пистолета от кобура си, докато Съндаун прескача оградата.

— На земята, Изи. С лице към земята, или ще легнеш там окървавен. — Преметна крак през шията на Съндаун и леко скочи на земята. — Веднага.

— Земята вече е моя. Имам правото да...

Калън избра лесния начин. Два юмрука с лявата ръка.

— Дръж го там.

В отговор Съндаун сложи крак върху гърба на Изи.

Калън хукна към Бодин.

— Чакай да взема това. — Взе пистолета от треперещата ѝ ръка и я прегърна. — Нека да видя къде си ранена.

— Кръвта не е моя. Не е моя. Не съм ранена.

— Сигурна ли си?

Прибра пистолета в кобура и прокара пръсти през ожуленото ѝ лице.

— Застрелях... Застрелях...

— Шшшт. — Той отново я прегърна. — Вече си добре. — Чу сирените и препускащите копита. — Вече си добре — повтори.

— Не мога да стоя на краката си.

— Всичко е наред. — Вдигна я на ръце. — Държа те.

— Застрелях... Прободох го. Прободох го в гърлото, с джобното ми ножче. Не можах да изстържа веригата от стената, обаче го прободох. Ти ми даде ножчето и аз го прободох.

— Добре. — В шок е, помисли си той. Беше преbledняла като сняг, зениците ѝ бяха огромни като две луни.

— Убих ли го? Мъртъв ли е?

— Не знам. Лежи неподвижен на земята и само това има значение. Чейс идва, баща ти и Рори също, а и Тейт. Чува ли сирените?

— Щях да избягам през прозореца, но той влезе през вратата. Сър, не Изи. Говоря безсмислици. Не мога да мисля ясно.

— После ще мислиш. — Калън остана на място, а Чейс скочи от коня и ги прегърна.

— Не е ранена — успокой го Калън. — Кръвта не е нейна.

Чейс кимна и погледната двамата мъже на земята.

— Ти ли го направи? — запита той Калън.

— Аз се справих с единия, а тя — с другия. — Вдигна поглед към пикапа на шерифа, който забавяше по неравния път. — Все още не се налага да говориш с Тейт. Ще изчака, докато се поуспокоиш.

— Добре съм. По-добре. Вероятно вече ще мога и да си стъпя на краката.

Калън седна с нея в скута си.

— Просто ще поседим малко тук.

— Добра идея.

Бодин успя да разкаже всичко на Тейт и малко по малко да разчисти мъглата от съзнанието си. Видя как отвеждат Изи с белезници, а той продължаваше да настоява, че не е направил нищо лошо.

— Той го вярва — прошепна тя. — Да ме отвлече, макар да е смятал да отвлече Челси, било просто негово право. Убийствата на Били Джийн и Карин Алисън били инциденти, не били по негова вина. Отгледан е да вярва в това. Забравих, Господи, забравих, че каза нещо за сър — за Лафой. Трябвало да погребем съпругите си. Мисля, че Алис е права. Имало е и други.

— Ще огледаме за това.

— Щеше да убие собствения си син. Нападна го с нож. Нямах да спре. Аз имах пистолет. Имах пистолет, тъй че го използвах.

— Миличка, не трябва да се тревожиш за това. — Тейт я потупа по коляното. — Съвсем очевидно е, че си се защитавала и най-вероятно си спасила живота на човека, който те е въвлякъл в това.

— Първо го прободох — в къщата. Нахвърли ми се, нахвърли ми се, защото нямах просто да се съблека и да легна, както ми каза. Трябваше да дойде по-близо. Щях да използвам ножчето... ти ми го подари — каза тя на Калън. — На тринайсетия ми рожден ден.

Калън я изгледа, след това опря челото си в нейното.

— Пазила си го през цялото време.

— Хубаво ножче е. Искам си го обратно. Мога ли да си го взема?

— Точно сега ни трябва за доказателство, но ще ти го върна.

— Сега е доста изтъпено. Използвах го, за да дълбая около халката в стената, но не стана, така че с него отворих ключалката.

— Така ли стана? — Калън взе разранените ѝ пръсти и ги притисна към устните си.

— Отне ми цяла вечност, но успях да я отключа и да се измъкна от веригата. Мислех да избягам през прозореца... Да махна оковите, да се кача до прозореца, да го счупя и да се измъкна. Да избягам. Най-добре щеше да е, ако можех да намеря и оръжие, но това беше планът, който си начертах.

— Обзалагам се, че си го направила — прошепна ѝ Калън и просто зарови лицето си в косата ѝ.

— И тогава той влезе. Не Изи, Лафой. Блъсна ме, съдра ми ризата. Изи ме беше зашлевил няколко пъти, но можех да го убедя. Разбрах, че с Лафой няма да мога. Изглеждаше болен... забравих да спомена това. Сякаш беше болен от доста време. Налегна го пристъп на кашлица. Прободох го два пъти и той падна отгоре ми. Успях да взема пистолета му, когато дойде Изи и го издърпа от мен. Избягах... пропуснах частта с прозореца и избягах. Видях колите им и се отправих към тях. Може би щях да успея да се измъкна с някоя от тях, но тогава Изи се втурна след мен. Помислих си, че ще трябва да го застрелям, но какво щях да кажа на Алис? Тогава се появи Лафой с ножа. Дойде и Калън... но след това, когато отново си мислех, че ще трябва да прострелям Изи.

— Това е достатъчно засега. Ще дойда да те видя, когато приключим тук. Ето го и баща ти.

— Трябва да стана, за да му покажа, че съм добре.

Миг след като Калън я остави да се изправи, Сам я вдигна на ръце.

Щеше да е трудно да кажат на Алис. Бодин го съзнаваше, знаеше и че трябва да бъде сторено. И трябваше тя да ѝ го каже. Прибра се у дома с баща си, той настоя, и през целия път я държа за ръката.

Всички жени бяха на верандата, цялото семейство, а също и Джесика, Клементайн и Челси. Видя бледите им лица, сенките под очите, следите от сълзи. Майка ѝ се втурна към нея, притисна я към себе си и я залюля.

— Ела да влезем вътре, за да се измиеш.

— Не още. Може ли първо всички да седнем на верандата? — Погледна баща си. — Трябва да поговоря малко с тях.

— Трудно ми е да те изпусна от поглед. — Целуна я и даде знак на останалите, които бяха карали след него, да идат отзад и да се оправят с конете.

Бодин прегърна всяка от жените поред, притисна ги силно. Видя въпросите и надеждата в очите на Алис, почувства силната ѝ прегръдка.

Брадичката на Клементайн трепереше, но успя да заговори почти спокойно.

— Направих цяла кана с лимонада. Ще я донеса.

— Клем, по-скоро бих искала кола, ако нямаш против.

— Ще ти донеса.

— Ще ти помогна — каза Челси, а сълзите се стичаха по лицето ѝ.

Клементайн я прегърна през рамо.

— Ще ми трябва малко помощ. Ела с мен, сладкишчето ми.

— Алис. — Бодин я хвана за ръката. — Нека седнем. Трябва да ти кажа някои неприятни неща.

— Сър ли ти нарани лицето?

— Да, но нарани само това.

Алис изхлипа и седна на стълбите.

— Избягала си. Избягала си, преди да е успял да те нарани повече, преди да ти направи всичките онези неща. Толкова се радвам, Бодин. Толкова се радвам. Сега Боби ще го вкара в затвора. Боби е законът. Боби ще го заключи.

— Той е мъртъв, Алис.

Алис премигна през сълзи и избърса очите си.

— Мъртъв?

— Никога вече няма да го видиш. Повече няма да наранява никого. Но, Алис, не сър беше този, който ме отвлеche и ме заключи.

— Сър прави така. — Алис стисна ръката на Бодин и се разтрепери.

— Калън ми каза, че си разбрала, че Изи е твоят Рори, който Лафой ти е отнел. Това им помогна да ме открият, Алис. Ти си им помогнала да ме намерят.

— Не исках да те сполети нищо лошо.

— Знам.

— Рори те е отвлякъл. Моят Рори. Отвлякъл те е и те е заключил.

— Лафой — сър — му казал, че си мъртва. Излъгал го, че си умряла при раждането му. Никога не е знаел, че има майка. А сър го е научил на лоши неща, на лоши дела.

Кора също седна и погали Алис по гърба.

— Опитал да отвлече други две жени преди мен, защото така е бил научен от сър. И... те загинали.

— Сър е в него. Как е името му, истинското му име?

— Джон Джералд Лафой.

— Джон Джералд Лафой е в него и той го взе от мен, преди да мога да го науча кое е добро и кое — лошо, преди да успее да вземе достатъчно от мен... от нас, в себе си. Беше сладко бебе. Опитвах се да се грижа добре за него. Трябва ли да иде в затвора?

— Ще иде, но мисля, че на него също му е необходима помощ и ще я получи.

— Помощ като от доктор Миноу?

— Да, така мисля. И мисля, че след няколко дни, а може и по-скоро, ще ти позволят да го видиш и да говориш с него.

Алис изстена приглушено и притисна ръка към устните си.

— Не искам да ме мразиш.

— Никога не бих могла.

— Аз... искам да го видя, да му кажа, че е имал майка. Направил е ужасни неща, но е имал майка. Мамо...

— Ще дойда с теб.

— И аз също — каза мис Фанси и стисна ръката на Морийн. — Рийни.

— Ще ви закарам. Не мога да ида и да го видя, Алис, но това мога да направя. Ще ви закарам.

— Защото си ми сестра.

— Защото съм ти сестра.

Алис целуна Бодин по ожулената буза.

— Трябва да й сложиш малко лед. Иди да си изпиеш колата и остави майка ти да почисти раните ти. Обичам те.

— И аз те обичам.

Бодин се изправи, стисна майка си за ръката, а после и Джесика.

— Сега сме почти сестри и мога да използвам малко помощ. Освен това можеш да ми кажеш кой, по дяволите, управлява курорта.

— Всичко сме покрили — увери я Джесика.

Мис Фанси въздъхна и седна на стъпалото до Алис.

— Ще живея с вас в Бодин хаус. Ще живея там и понякога ще работя в курорта с Кал и конете. Ще готвя и ще плета, и ще се опитам да бъда майка за моя Рори. Ще сме три стари дами в красивата ни малка къща.

— Кого наричаш стара, момиче? — сопна се мис Фанси и Алис облегна глава на рамото ѝ.

— Ще си оставя косата червена, също като твоята. Ще пека бисквити и ще яздя в галоп. Ще пея със сестра си и няма да се страхувам. Защото избягах и се прибрах у дома.

Прегърна майка си през рамо и се притисна до нея. После седна доволна.

ЕПИЛОГ

Къпа се, докато водата не изстина, и макар да беше възнамерявала да слезе долу, не възрази, когато майка ѝ и Джесика я сложиха да си легне. Не можа да измисли довод, когато Джесика ѝ нареди да остане вкъщи и на всичкото отгоре да си вземе и следващия ден за почивен.

Макар да не смяташе да се съгласява, заспа още преди да са излезли от стаята. Спа непробудно пет часа и не усети когато Калън легна до нея, просто за да е там.

Събуди се и яде, все едно беше гладувала цяла седмица.

Тейт дойде да я види, както ѝ беше обещал, и тя отново му разказа цялото си изпитание. Спомни си подробности, които беше пропуснала. След това сама се изненада като задряма на дивана, когато шерифът отиде да разговаря с Алис.

Между съня и храната, включително голямата трапеза, подредена отвън, за да могат да се включат и всички работници от ранчото, не успя да си уреди и пет минути насаме с Калън.

А имаше да му казва някои неща.

С тези мисли в главата обяви, че ѝ трябва хубава дълга езда. Погледна го и го привика с пръст.

Почти не говореха, докато оседлаваха конете, а маршрута избра тя, имаше нещо наум.

— Така и не попитах как ме откри. Знам за частта с Алис, обаче...

— Имах късмет. Намерих един фермер, който знаеше за онова място. Намираше се на около километър и половина от Лафой и след още около половин километър чух изстрелите.

— Ще ида лично да му благодаря. Ако не беше дошъл навреме, щях да съм убила двама мъже, вместо един.

— Ако чувстваш и грам вина за станалото, значи си пълна глупачка.

— Не съм глупачка и въобще не ме е грижа за Лафой. Не е нещо, което мога просто да преглътна, но не съм виновна. Щях обаче да се чувствам зле, ако бях застреляла Изи. Той не е добре, все едно какво е направил, не е добре. И е син на Алис, така че и тая тежест щеше да ми се стовари. Но ти дойде и не се наложи да стрелям по него. Ти ме спаси от това.

— Ти сама си се спасила с проклетото джобно ножче.

— Така е, но се сещам, че ти ми го подари. Даде ми оръжието и аз го използвах. Още една точка за теб, Скинър. Нека се поразходим, имам нужда да походя.

Тръгна и го изчака да я последва.

Заедно поведоха конете. Дърветата въздишаха на вятъра, тревата се люлееше, цъфтяха диви цветя.

— Бях толкова уплашена... — прошепна тя.

— И аз също. — Той спря, обърна се и се приближи до нея. — Господи, Бодин, не предполагах, че жив човек може да се уплаши толкова. — И никога, никога през живота си нямаше да я забрави как стоеше там с разкъсана и окървавена риза, с бледо и наранено лице.

— Знаех, че ще дойдеш, но не можех да чакам.

— Имаше си план.

Тя се засмя и го целуна по шията.

— Така е.

— Типично за теб, отбелязваш квадратчетата. Благодаря на Бога за това. — Взе лицето ѝ в шепите си и я целуна. — Ще те заведа аз на онази специална вечеря, рано или късно.

— Сигурна съм, че ще го направиш. Междувременно... Харесва ми земята тук. Няма по-хубави гледки. — Махна към планините, към слънцето, което бавно се плъзгаше в безкрайното небе над тях. — Достатъчно място, за да се разгърне човек.

Отиде напред и праметна юздите на Лео около един клон. Изпълнен с любопитство, Калън последва примера ѝ и застана до нея.

— Тепърва трябва да се прокара път към ранчото. Предполагам, че къщата ще е точно там, ще гледа на запад към залеза. Ето там ще е плевнята, както и ливадата за конете. Когато решиш сериозно да се захванеш с фермерска работа, можеш да добавиш и общежитие за работниците. Пашата тук е хубава, за коне или добитък. Нямам против

и пилета — замислено добави тя. — Винаги съм намирала билетата за странно успокояващи.

Може би мозъкът му още беше уморен предвид всичко станало, но най-сетне успя да догони мислите ѝ.

— Да не смяташ да строиш къща тук?

— Къщата е по твоята част, макар да имам някои неподлежащи на договаряния изисквания по нея. Моята част е земята. Родителите ми са обещали на всеки от нас по петстотин акра. И повече, ако поискаме, но това е съвсем достатъчно за мен като за начало. Ако си се справил толкова добре в Калифорния, ще можеш да платиш къщата.

Калън най-сетне взе да схваща и посоката на мислите ѝ доста му хареса.

— Добре се справих, да.

— Хубаво. Искам красива широка веранда. И големи прозорци. Камини. Искам една и в спалнята. Всъщност, видях снимка в едно списание, с камина в банята. Искам такава.

— Искаш камина в банята?

— Да. И един от ония големи душеве, които пускат пара. Мисля за две веранди една над друга, макар че едната ще обикаля цялата къща. И... Ще ти направя списък.

— Обзалагам се, че ще направиш. Колко спални трябва да построя?

— Мисля, че пет ще са достатъчни.

Той поклати глава.

— Шест.

Тя надигна вежди и го изгледа хладно.

— Да ти приличам на кобила за разплод?

— Шест. И една голяма стая, в която ще сложим възможно най-големия телевизор и ще гледаме филми.

Веждите ѝ отново се извиха.

— Ти колко добре си се справил в Калифорния?

— Ще трябва да се омъжиш за мен, за да разбереш.

— Говорех за строеж на къща. Не съм казала, че ще се омъжвам за теб.

— А трябва. — Трябваше му само да погледне Съндаун, за да го накара да я изрита в задника и да я прати в обятията му. —

Малцинство си. Нека си построим къща, Бодин. Нека създадем семейство.

— Знаех, че ще дойдеш. — Притисна ръката си към бузата му. — Бях толкова уплашена, но знаех, че ще дойдеш. Не можех просто да седя и да чакам, но знаех. Сега се питам дали винаги съм знаела, че ще се върнеш. Че ще се върнеш у дома и ще дойдеш за мен. Не можех да седя и да чакам, но се питам дали съм знаела. Хубаво е да се мисли така. Но едно нещо знаех със сигурност. След като хванах ножа, който ти ми подари преди толкова години, и след като се захванах с ключалката, знаех, че когато избягам, ще се върна при теб. Ще дойда при теб и ще се омъжа за теб.

Когато притисна устни към неговите, Бодин можеше да се закълне, че усеща как двамата пускат корени в земята.

— Обичам те, Бодин. Всеки ден ще ти го доказвам.

— И аз те обичам. — Погледна го в очите. — Толкова много те обичам.

— Чу ли това? — Калън я сграбчи и я завъртя. Съндаун изцвили одобрително и смушка Лео в бедрото, за да го накара да изпръхти.

Бодин през смях облегна глава на рамото на Калън.

— Ще имаме дяволски красив залез.

— Всяка привечер.

— И като заговорихме за вечери. Пет спални.

— Шест. — Настани я на седлото. — А на горната веранда ще предвидя и гореща вана, за нашата спалня.

Бодин огледа земята и си представи къщата.

— Гореща вана... — повтори тя.

Калън се усмихна и се метна на седлото, за да обходят земята с конете и да си поговорят за бъдещето. Докато небето се обагреше в ярки цветове.

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Завръщане към залеза

Преводач: Весела Ангелова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 26.06.2017

Редактор: Елка Николова

ISBN: 978-954-655-768-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9003>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.